

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
of *Archangel's Prophecy*

NALINI SINGH

ARCHANGEL'S WAR

A
Guild
Hunter
Novel

NALINI SINGH'IN LONCA AVCISI ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ

"Paranormal romantizm bundan daha iyi olamaz."

-Vampirleri
Seviyorum

"Yoğun, canlı ve cinsellik yüklü."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Olağanüstü bir şehir fantezisi serisi."

-RT Book Reviews (en iyi
seçim)

"Dünya kurgusu aklımı başımdan aldı."

-New York Times çok satan yazarı Meljean Brook

"Yoğun, şaşırtıcı ve ışıltılı."

-Kirkus Reviews

"Aşk ve kayıp; ölüm ve yıkım; aile ve arkadaşlar; entrika ve gerilim dolu, kalp atışlarını hızlandıran, aksiyon dolu bir hikâye."

-The Reading Cafe

"Karanlık, sinirli ve çok atmosferik."

-Book Chick City

"Büyüleyici. . . Büyüleyici bir dünya kurgusu."

-Bitten by Books

"Lonca Avcısı serisi barışçıl bir dünyada geçmiyor ve Singh'in de eli armut toplamıyor."

-The Book Pushers

"Seksi, şiddet dolu, eğlenceli ve cesur bir hikâye anlatımı."
-All About Romance

"Tamamen hayranlık uyandırıcı."
-Fallen Angel Yorumları

"Çarpıcı, orijinal, güzel, merak uyandırıcı ve büyüleyici."
-Errant Dreams Yorumları

"[Bayan Singh] gerçekten inandırıcı, hayranlık uyandıracak kadar güçlü ve dirençli karakterler yazma becerisine sahip."
-Karanlık Peri Masalları

"Şehir fantezisinin en sürükleyici ve en yaratıcı eserlerinden biri."
-Mezar Anlatıyor

"Paranormal dünyaya muhteşem bir katkı."
-Fresh Fiction

"Güçlü ve sürükleyici bir roman. Kendimi tamamen kaptırmış buldum."
-Sevgili Yazar

"Şiddet ve güçle dolu, karanlık, yemyeşil bir şehir fantezisi."
-Kahramanlar ve Kalp Kıranlar

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ,
BUZ MADENİNİN
OKŞADIĞI SICAK
GÖRÜNTÜLERE SAHIP
OLMAK

ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞLE DAĞLANMIŞ
HAFIZANIN ALEVLERİ
ADALETİN BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYAÇ KARMAŞASI
OBSİDYEN KALKANIN
KALBI KIŞIN UMUT
KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK
OKYANUS IŞIK
KURT YAĞMUR

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI
BAŞMELEK ÖPÜCÜĞÜ
BAŞMELEK EŞİ BAŞMELEK
BIÇAĞI BAŞMELEK
FIRTINASI BAŞMELEK
LEJYONU BAŞMELEK
GÖLGELERİ BAŞMELEK
MUAMMASI BAŞMELEK
KALBI BAŞMELEK
ENGEREK

BAŞMELEK'İN KEHANETİ

BAŞMELEK'İN SAVAŞI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

GECE VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN PIYONU

MELEKLERİN DANSI

MAHREMIYETİN

DOKUSU

KUR ILANI GÜNAHIN FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Archangel's War

Nalini Singh

JOVE
New York

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2019 Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

E-kitap ISBN: 9780451491671

İlk Baskı: Eylül 2019 Kapak resmi:

Tony Mauro

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Nalini Singh'in Lonca Avcısı Romanları
için Övgüler](#)
[Nalini Singh'in Berkley kitapları](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14](#)

Bölüm	15
Bölüm	16
Bölüm	17
Bölüm	18
Bölüm	19
Bölüm	20
Bölüm	21
Bölüm	22
Bölüm	23
Bölüm	24
Bölüm	25
Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40

<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>

[67. Bölüm](#)

[68. Bölüm](#)

[69. Bölüm](#)

[70. Bölüm](#)

[71. Bölüm](#)

[72. Bölüm](#)

[73. Bölüm](#)

[Sonrası](#)

[Yazar Hakkında](#)

1

The Blade

Dmitri yüksek bir kulenin balkonunda

duruyordu, rüzgâr saçlarını kırbaçlıyor ve tişörtünün arkasını vücuduna yapıştırırken sonbaharın geldiğini söylüyordu. Raphael ve Elena uyurken kış bitmiş, bahar ve yazın büyük bir kısmı geçmişti; sonbahar ufukta belirmişti. "Raphael'le sonbaharın renkleri arasında birden fazla kez yürüdüm," dedi yanında duran kadına. "Turuncu, kırmızı ve sarı yapraklar başımızdan aşağı yağıyordu."

Honor pantolonunun cebine soktuğu elini çekip çıkardı. Açtı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirmesine izin verdi. "Başka bir sorun mu var?"

"Evet, inşa edildiğini hissedebiliyorum." O ve Yedi'nin geri kalanı, leş yiyicilerin saldırmasına izin vermeyi reddeden Kadro'dakilerin yardımı sayesinde bugüne kadar tüm meydan okumalara karşı koymuştu. Şu anda bile, Caliane'ın en deneyimli filosu şehrin sınırlarında devriye gezerken, devasa yırtıcı kuşlar gökyüzünde daireler çiziyor ve pumalar Central Park'ta uyukluyordu.

"Neden bu kadar çabuk meydan okuyorsun?" Honor boştaki elini adamın kolunun çıplak derisinde gezdirdi.

"Daha bir yıl bile olmadı."

"Favashi ile birlikte gelen ordu geri dönmüş olabilir ama bu kendi tercihleri değildi. Onlar baştan aşağı Lijuan'ın halkı ve Charisemnon gibi asalakların kulaklarına bu bölgenin sonsuza dek onun olduğunu fısıldıyorlar."

alıyorlardı." Daha küçük melekler de bir meydan okuma girişiminde bulunmuşlardı.

Dmitri ilkinin başını kesmişti.

Illum ikincisini gücüyle yerle bir etmişti.

Venom, üçüncüyü parçalara ayırmak için iki jilet keskinliğinde bıçak kullanmıştı.

Aradan geçen sürede kimse buna cesaret edememişti ama edeceklerdi. "Jason'ın son raporunu aldım; ajanları Lijuan'ın adamlarının Raphael'in ortadan kayboluşunun Favashi'ninkiyle bağlantılı olduğu söylentisini yaydıklarını doğruladı; Raphael'e içinde taşıdığı zehri bulaştırmış. Piçler onun ya öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu ve vampirler kana susamış bir şekilde ayaklanmaya başlamadan önce daha güçlü güçlerin onun bölgesini ele geçirmesi gerektiğini söylüyorlar." Dmitri ayrıca bölgeyi elinde tutmaya devam ettiği için "haddini aşmakla" suçlanıyordu. Sanki bölgeyi ele geçirmeye niyeti varmış gibi. Aptallar.

Başını onun omzuna yaslayan Honor, bir akbaba uçarak tam yanlarına kondu. "Hain olduğuna dair fısıltıların seni etkilemesine izin vermiyorsun, değil mi?" Sert bir ton. "Çünkü eğer öyleysen sertleşmek zorunda kalacağım."

Havada asılı duran tehditler karşısında yüreği öfkeyle dolmasaydı gülümseyebilirdi; karısı onu çok iyi tanıyordu. "Bununla daha önce de uğraştım." Raphael'in yakın çevresi dışında kimse onun tam da olmak istediği yerde olduğunu kabul etmiyor ya da anlamıyor gibiydi. O ve Raphael arasında, Kadro'nun anlamayı umamayacağı eski acılarla harmanlanmış bir sadakat ve güven ilişkisi vardı.

Başmelek ve ikinci olmadan önce arkadaştlar. Bu dostluk, efendinin Elena'ya aşık olmasından sonra daha da derinleşmişti. Ondan önce Raphael ölümsüzlüğün soğuşuna yenik düşmüş, Dmitri'nin yanında birçok savaşta çarpışmış olan arkadaşını silmeye başlayacak kadar uzaklaşmıştı. "Ben daha çok vampirler için endişeleniyorum."

"En azından kana susamışlık henüz bir sorun olmadı." "Hayır." Dmitri, Andreas'ı ilk olayla ilgilenmesi için göndermişti.

kaslarını esnetmeye çalışan vampir öpücüğü. Savaşçı

Melek o vampir kafalarını mızraklara geçirmiş ve kanlı mızrakları bir şehir meydanında saplamıştı. Dmitri Andreas'ı seviyordu; bir noktaya nasıl değinileceğini biliyordu ve Raphael'e en az Dmitri kadar amansız bir sadakatle bağlıydı.

Başka hiçbir öpücük gıcını bile çıkarmaya cesaret edememişti.

Honor'a "Bu böyle sürmeyecek," dedi. "Gittikçe daha acımasız olmam gerekecek." Vampirler kana susamışlıkla hareket ederdi; bu hayatın bir gerçeğiydi. Dmitri uzun zaman önce kendi dürtülerini disipline etmişti ve eğer Honor'ın ölümlü sakinliği ve düşünceli hali geçişi sırasında sorunsuz bir şekilde devam etmeseydi, Honor'ın da aynısını yapmasına yardım ederdi.

Karısının ona sürekli yakın olmasının buna yardımcı olması mümkündü ama ne olursa olsun, karısı tanıdığı en istikrarlı genç vampirlerden biriydi. Yine de vampir olmadan önce bir lonca avcısı olan bir kadının adanmışlığıyla kontrolünü geliştirmeye çalışıyordu.

Ancak diğer pek çok vampir tehlikeyi görmezden geliyor ve zahmet etmiyordu.

Başmelek kontrolü olmadan, bu vampirler kısa sürede korkuyu unutmaya ve katliama neden olmaya başlayacaklardı. O zaman tek seçeneği, hem ölümlülerin hem de vampirlerin kalbine dehşet salan soğuk ve hızlı bir ölüm dalgası olacaktı.

Yanlarında oturan akbaba, Honor'un sağ bacağına çarpan keskin bir kanat çırpışıyla havalandı. Önlerinde havada daireler çizerek gagasını açtı ve gıcırtılı bir çığlık attı. Aynı anda şehirdeki her çatıdan kuşlar havalandı. Rüzgâr yükseldi ve kızgın bir rakip gibi onlara çarptı.

Pozisyonunu korumak için ayaklarını genişçe diken Honor, yumuşak siyah saçları arkasına dökülürken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Dmitri bilmiyordu ama gözleri efendinin bir ölü kadar hareketsiz yattığı ve Elena'nın nabız atmayan ya da başka bir yaşam belirtisi göstermeyen bir krizalitin içinde kaybolduğu Enclave'e doğru döndü.

2

Uyuyan

Başmelek Cassandra uykusunda **huzursuzca döndü.**

Huzur bir türlü gelmiyor, zihni görmek istemediği bir geleceğin görüntüleriyle yanıp sönüyordu. Ama bu onun için hiçbir zaman bir seçim olmamıştı. Gözleri açık ya da kapalı, pençeleri dışarıda ya da bütün, gördü.

Zamanın iplikleri.

Parlayan ve parlak.

Karanlık ve kırık.

Karışık ve ipeksi. O gördü.

Evet, ben de kader konusunda ikna olmuş değilim.

O ses, çok genç, çok aceleci, çok kararlı. Çocuk zamanı değiştirmiş, geleceği parçalara ayırmıştı.

"Benim kehanetim," diye mırıldandı Cassandra kırık uykusunda, engin zihni enerjilerin yükseldiğini, geleceğin bir kez daha şekil değiştirdiğini hissediyordu.

Uykudaki bir başmelek hiçbir enerji yayamaz, dünyayı etkileyemezdi. Bu biliniyordu ve hiç sorgulanmamıştı. Bu hem Uyuyan'ı hem de dünyayı koruyordu. Çünkü kadim bir ölümsüz varlığın rüyalarını ya da kâbuslarını kim tahmin edebilirdi? Niyet ya da düşünce olmaksızın dünyada ne gibi korkunç değişiklikler yaratabilirdi?

Ama Cassandra uyanıklık ile uyku arasındaki alacakaranlık eşiğinde, dış dünyaya dair gri bir farkındalıkla asılı kaldı. Kollarını uzattı ve onları dünyayı yakıp kül edecek bir enerjinin etrafına sardı.

3

Lejyon

Lejyon nöbet tutuyordu, sabırları sonsuzdu ■

Zaman onlar için hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeydi. Yas tutan Bluebell zaman zaman onlarla konuşuyordu. Onlara altı ay geçtiğini söyledi, sonra yedi ay. Lejyon ona bunun ne anlama geldiğini sordu.

Dedi ki: "Bir kral kelebeği on gün içinde kozasından çıkar. Bir çocuk anne karnında dokuz ayda büyür. Dünya güneş etrafındaki bir turunu on iki ayda tamamlar. Bir tohumun büyüyüp ulu bir meşeye dönüşmesi onlarca yıl alır. Melek bir çocuk yüz yıl yaşayana kadar yetişkin sayılmaz. Yedi ay, zaman kuyusunda bir damladır."

Bluebell bunu söyledi ama Lejyon, Lejyon'un nöbet tuttuğu odada sessizlik içinde geçen her gün yüzünde yeni acı çizgileri gördü. Başmelekleri, Elena'yı çevreleyen krizalitten gelen örümcekli beyaz bir örtünün altında kıpırdamadan uyuyordu.

Aeclari'nin yarısı olan Elena. Bir şeyler yetiştiren Elena. Her zaman yeşil ve sıcak olan camdan bir evi olan Elena. Bir savaşçı olan Elena. Lejyon'la hiç kimsenin konuşmadığı şekilde konuşan Elena.

Bir krizalitin içinde sessiz yatan Elena.

O krizalitten çıkan filamentler son bir saat içinde sanki Lejyon'un göremediği, hissedemediği bir enerjiden besleniyormuş gibi hızla odanın her tarafına yayılmıştı. Raphael'in saçlarının gece yarısı zar zor görülebiliyordu, kanatlarının devasa genişliği gizlenmişti. Çok küçük olan krizalit artık görünmüyordu.

Krizalit büyüyor mu?

Göremeyiz.

Bilemeyiz.

Bir saat içinde büyüyemez.

Filamentler büyür.

Ve büyümek.

Kar ipeği duvarları kaplıyor.

Enerjinin tadını alıyoruz.

Ama filamentler odanın üzerinde

fısıldıyor. Krizalit büyümeli.

Göremiyoruz.

Çok küçüktü.

Kanatları nereye sığacak?

Bluebell bize kelekleri hatırlattı. Kelebekleri

unutmuştuk.

Bize çok küçük bir krizalit gösterdi.

Ama Elena bir kelek değil. Bir melek krizalitten çıkmaz.

Filamentler neden yayılır? Krizalit

büyür mü?

Biz göremeyiz.

Sesler oydu ve o da seslerdi. Onlar Lejyon'du.

"İzliyoruz," dedi Primary. "Biz koruruz."

Ama önlerinde bir şeyler değişiyordu, filamentler hem Raphael'in bedenini hem de Elena'nın krizalitini gizlemeden önce aeclari'nin olduğu yerden zayıf bir parıltı yayılıyordu.

Bluebell, artık kısmen filamentlerin kar ipeğiyle kaplı balkon kapılarının ötesine döndü. Filament okyanusunu, parıltıyı görünce gözleri büyüdü. Fakat

Kapalı kapıları açamadan, tanıdık bir ses hepsinin zihnine girdi.

Şimdi git. Baş melekten gelen bir emirdi. Gökyüzünü temizleyin. Etraftaki toprakları boşaltın. GIDİN.

Son kelime zihinlerinde yankılanırken bile Lejyon hareket ediyordu. Onlar Raphael'in Lejyonu'ydu, Elena'nın Lejyonu'ydu ve onlara bir emir verilmişti. Bluebell Lejyon değildi. O Yedi'den biriydi. Eşsizdi. Kendi aklı vardı.

Azap yüz hatlarını burktu, ama başını eğdi ve Primary onun "Efendim" kelimesini oluşturduğunu gördü.

Hepsi hareket etti.

Bluebell çimlere düştü, sonra evin içine koştu.

Lejyon dört parçaya ayrıldı ve bölgeyi taradı. Kanatlı varlıklar, yüzleri sert ve çeneleri kararlı bir şekilde nehre doğru hızla uçmaya başlamışlardı bile. Lejyon en yakın yolda ilerleyen arabaların önüne düştü. Arabalar aeclari'nin evine çok yakın değildi ama başmelek ne kadar uzaklaşacaklarını söylememiştir.

İlk iki araba yanık kokusunun burun deliklerine yükselmesine neden olan bir çığlıkla durduğunda, Lejyon kapıları kırarak açtı ve ürkmüş vampirleri dışarı çıkardı. Lejyon'dan bir grup havaya yükseldi, her vampire iki kişi düşüyordu.

Başka bir grup, üçüncü bir arabada dört insan buldu, bir vampirin sığırları eve gidiyordu. Korkmuş sığırlar Lejyon tarafından götürüldükleri için inlediler ama mücadele etmediler. Meleklerin Enclave'den suya doğru koştuklarını gördükten sonra vampirler de mücadele etmedi.

Aeclari'nin evinin pencerelerinden altın rengi ışık süzülüyordu.

Suyun üzerinden akan meleklerin birçoğu kollarında vampirleri ya da insanları tutuyor, ev halkını tehlikeden kurtarıyordu. Bluebell, Enclave'den en son uçanlardan biriydi ve Lejyon aeclari dışındaki pek çok kişiyle konuşmasa da onunla konuştular: Aeclari'nin

insanlar güvende mi? Bu nemliydi. Lejyon biliyordu. Lejyon biliyordu.

aeclari'nin evde yaşıyanlarla bağları vardı.

Evet, onları çıkardım. Primary'den daha hızlı uğabilen ve bazen Blade ve Viper'ın arabalarıyla yarışan Bluebell, yüzleşmeyi zorlaştıracak kadar parlak altın bir ışığın kanatlarını yalamasıyla uçurumdan düştü. Bir elinde büyük dikdörtgen bir şey tutuyordu, diğer elinde ise tanıdıkları nesneler vardı.

Lejyon'dan birkaç kişi ona doğru uçtu ve eşyaları aldı. Bazı şeyleri anlamıyorlardı, ancak bunlar aeclari zihinlerinde. Onları kuleye uğuracağız.

Meleklerin oğu Manhattan'a doğru uçmaya devam etti ve Lejyon'dan vampir ya da ölümlü taşıyanlar da yollarına devam etti. Ancak Birincil, nehrin ortasına geldiğinde döndü, tıpkı sadece kendi bedenleriyle uçan kardeşleri gibi.

Bluebell önlerinde durdu, kanatlarının gümüşi mavisi açılmıştı ve yüzü nehri altına eviren kavurucu ışıkla çalkalanıyordu.

Ve ışık büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Sonunda ışık o kadar parlaktı ki ateş haline geldi ve Primary bile buna dayanamayıp kolunu gözlerinin önüne attı. Gördüğü son şey yoğun beyaz bir parlaklıktı.

Patlamanın şiddeti hepsini geriye savurdu.

4

Raphael uyandığında yüzünün yan tarafı

parlayacak kadar sıcak toprağın **üzerindeydi**, dinlenmesi erken bitmişti ve yeni kalbi henüz hazır değildi. Kalbin, şiddetli enerji salınımının ağırlığı altında kırıldığını ve içindeki küçük ölümlü kalbi açığa çıkardığını fark etti. O küçük kalp basınçtan patlamıştı.

Parçalar kanında yüzüyor, tüm sistemi boyunca yollarını örüyorlardı. Vahşi ateşten yoksun bir sistem. Altın şimşekten de yoksun. Kaybını ve göğsündeki acıyı umursamadan gözlerini açtı ... ve sıvı gümüşe baktı.

O erimiş bakışı sonsuza kadar tuttu.

Cevap vermedi, kirpiklerini tekrar indirmeden önce gümüş rengi bulanık ve pusluydu.

Sersemlemiş, dedi kendi kendine, o sadece sersemlemişti ve uzun bir uykudan uyanmaktaydı. Onu yeniden yaratırken bile tüketecek olan krizalitten çok erken koparılmıştı.

Tamamen uyanması zaman alacaktı.

Dünya etraflarında parlıyor, altın ateş çıtırdıyor, saf enerjiden bir koza oluşuyordu.

Onu en son ortak bir rüyada görmüştü, zihnini, anılarını, kendisini kurtarmak için Çağlayan'ın acımasız gücüyle savaşırlarken. Sonunda, bu onların tek seçeneğiydi - Raphael'in gücünün ham şiddetini serbest bırakması ve bunun krizalit sürecini ölümcül bir şekilde bozarak Elena'yı Kaskad'ın entrikalarının pençesinden kurtarmasını umması.

Ama gücünü toprağa vurmuş olmasına rağmen, sanki toprak bile onu tutamayacak kadar çokmuş gibi etraflarındaki havada dönüyordu.

Raphael bunu hiç umursamadı. Onun tek odak noktası Elena'ydı. Kirpiklerinin kapalı yelpazesi tenine gölgeler düşürüyordu,

Dudakları yumuşacıktı ve neredeyse onun yataklarında, yanında öylece dinlendiğine inanacaktı. Ama uykusunda bile Elena hiç bu kadar hareketsiz, hiç bu kadar dingin olmamıştı.

Bir kâbus içini kemiriyordu: en kötüsü olmuş, krizalit amacına ulaşmış ve Elena'nın yüzüne sahip ama ruhu, anıları, kahkahaları ve ruhu olmayan bir varlık yaratmıştı.

Tırnakları toprağı kazdı, kum sert ve sıcaktı.

Kadının geri kalanını içine çekmek için kendini zorladı. Koza çok küçüktü. Bunu kendisi de görmüştü. Avcısının güçlü, kıvrak bedenini taşıyamazdı, eşi olan savaşçının kanatları için yer yoktu.

Krizalitin kırık parçaları etrafını sarmıştı. Kırık parçaların iç yüzeyleri orman ateşiyle dönüyordu: mavinin şiddetli girdaplarıyla beyaz-altın ... ve şimdi, gece yarısından şafağa ve sonra tekrar geri dönen opalesan bir gölge. Elena'nın teni sanki içinde bir ışık varmış gibi orman ateşinden daha parlak parlıyordu. Çağlayan onu bir güç deposuna dönüştürmeye çalışmıştı, böylece ufuktaki savaşa girdiğinde fazladan bir yakıt kaynağına sahip olacaktı. Elena'sını bir rezervuardan başka bir şeye dönüştürmeye çalışmıştı.

Sanki onu güç için takas edecekmiş gibi. Sanki onsuz yaşayacakmış gibi.

Sanki onun için sonsuzluktan vazgeçmeyecekmiş gibi.

Raphael istenmeyen korkunç süreci durdurmuştu. Ama Elena'nın ruhunu, anılarını kurtarmak için bunu krizalit çok küçükken yapmak zorundaydı. Vücudunun büyümek için zamanı olmamıştı. Küçüktü, şekilsizdi. Çok kötü yaralanmıştı ve bundan o sorumluydu.

Elleri toprağı yumrukluyor, gözleri yanıyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve bir sonraki açışında gözbebekleri onları ıslatan delici altın ışığa uyum sağlamıştı. Elena'sını tekrar gördü. Neden dizleri . . .

Raphael nefesini içine çekti.

Biçimsiz değildi, yüzyıllar boyunca sürekli acı çekmesine neden olacak şekilde yaralanmamıştı. O bir bütündü. Bir noktada dizlerini göğsüne doğru çekmeyi başarmış, vücudunu dizlerinin etrafında kıvrımıştı. Anne karnındaki bir çocuk gibi... ama Elena çocuk değildi.

O izlerken, kadın içini çekti ve çok küçük bir koza içinden çıkan bir kelebek gibi açılmaya başladı. Bunu izliyor olmasına rağmen imkânsız görünüyordu. Ve sonra anladı. Bedeni bir takas yapmıştı.

Elena bir bütündü ama bir bedeli vardı.

Bacakları uzundu, onu öpmek için ensesinden tutup aşağı çekebilecek uzun boylu bir avcının bacakları. Kolları bıçak fırlatmak, yaylı tüfekte ateş etmek ve onunla beceri ve mizahla dövüşmek için uygun boyuttaydı. Elmacık kemikleri hâlâ tenini cam gibi kesiyor olsa da yüzü dolgunlaşmaya başlamıştı.

Sonra bedeli geldi: omuzlarından aşağısı çok inceydi, göğüs kafesi belirgin ve köprücük kemikleri dışarı çıkıktı. Zayıflık onu tanımlamak için yeterli değildi. O Bir deri bir kemik kalmış, kemikleri tendonlarla bir arada tutulmuş ve yarı saydam bir deri tabakasıyla kaplanmıştı. Bu deri içten dışa doğru yumuşak bir şekilde parlamaya devam ediyor, bu da onun çivi gibi sert avcısını, hazır olmadan önce dünyaya bırakılmış uhrevi bir dünya dışı yaratık gibi gösteriyordu.

Bu onu çileden çıkarırdı ama böylesine son derece kırılğan bir beden -kemik, tendon ve parlak bir içsel ışıktan başka bir şey olmayan- bükülebilir, kıvrılabilir ve kendinden parçalar kaybetmeden çok küçük bir koza içine sığabilirdi.

Doğru takası yapmıştı çünkü et beslenebilirdi. Kayıp uzuvların yenilenmesi çok genç bir ölümsüz için bir asır sürebilirdi... çünkü karşısındaki Elena ölümlü değildi. Gözleri sıvı gümüşten değildi.

Raphael onun ölümlü ya da ölümsüz olmasını umursamıyordu; her ne olursa olsun, bu işe birlikte gireceklerdi. Verdikleri söz buydu. Onun fiziksel bedeni için sadece acı çekmesine dayanamayacağı ölçüde endişeleniyordu. Gerçekten önemseydiği tek şey onun kendisine geri dönüp dönmediği idi; Elena'sının kalbi, Elena'sının ruhu, Elena'sının cesareti.

Kalbinin bir parçasını ona vermişti, ama sırf o da kendi kalbi haline getirebilsin diye.

Raphael savaşçı sevgilisi söz konusu olmadığı sürece hiç korkmamıştı. O bir baş melekti. Korkunun ötesinde. Ama o anda korku soğuk ellerini boğazına doladı. Nefesi ciğerlerinde sıkışırken, yüzünün geri kalanını da görmeye çalıştı. Yanağında uzanan beyaza yakın kısa saç telleri. Yarı saydam teninin altında ince kemikler vardı ama bu ten Elena'nın koyu altın rengiydi. Parıltısı solmamıştı.

Sanki kanı sıvı altındı ve ışığı içinden parlıyordu.

Gözlerini kırıştırdı, başını hafifçe salladı. Bacakları tam boyuna açılırken etrafındaki krizalitin son parçaları da düştü. Gözleri tekrar açıldı ve onunkilerle buluştuğunda berraktı, insanlığın grisi olmadan saf gümüş rengindeydi. Ancak bu, en kötüsünün gerçekleştiği anlamına gelebilirdi. Elena'sı ölümsüzdü ama sonsuza dek onun için kaybolmuştu, ruhu ya da benliği olmayan bir enerji kabıydı.

Bir gölge olarak yaşamaktansa Elena olarak ölmeyi tercih ederim.

Eli acıyla büküldü, sonra tekrar yumruk oldu, kir ve kum derisini ezdi. Söz verdiği şeyi yapacaktı. Eğer artık onun Elena'sı değilse onu öldürecekti. Boş bir kabuğun, bir yaşam bozuntusunun, eşinin yüzüyle etrafta dolaşmasına izin vermeyecekti. Cascade'in Elena'sını aşağılamasına izin vermeyecekti. Ama önce bilmeliydi.

Vücudundaki her kas kilitlendi, zihniyle uzandı. Elena-benim.

Yanıt yok, kafasının içinde bir varlık hissetmiyor.

Çenesini sıktı. Henüz her şey bitmemişti. Onunla zihinden zihine konuşma yeteneği krizalitten çok önce çalınmıştı. Birlikte yaptıkları şey, onu

Krizalit onu tüketmeden önce onu parçalayarak zararı daha da artırmış olabilirdi. Kalbinin ona verdiği parçası inanılmaz bir güce sahipti ama bedeni onu zihnini parçalayan güçlere karşı korumak için nasıl kullanacağını bilmiyor olabilirdi.

Gücünü serbest bırakmadan önce karşılaştıkları rüyada onun Elena'sıydı ama rüyada ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gücünü harcaması saniyeler mi sürmüştü? Günler mi? Aylar mı? Bu süre zarfında yoldaşının zihnine ve benliğine ne olmuştu?

"Hbeebti." Sesi çığdı. Ve kalbi, içinde parçalara ayrılmıştı. Yerine yeni bir kalp çıkacaktı, çıkmaya başlamıştı bile - her ne kadar güçsüzlüğünden dolayı duraksayıp kekelese de. "Elena."

Hiçbir şey, cevap yok.

Silahi yoktu, melek ateşi oluşturacak enerjisi yoktu ama o bir baş melekti. Temel gücü onun boynunu kırmaya, onu lime lime etmeye yeterdi.

Ağzı bir esnemeyle açıldı, tekrar gözlerini kırptırdı ve başını daha sert bir şekilde salladı, saçlarının telleri altın enerjiye doğru süzüldü ve alnı kaşlarını çattı. Nabızı atıyor, yenilenen kalbi uzuvlarından enerji emiyordu - çünkü büyümesi gereken bir kalbin varken kollar ve bacaklar öncelikli değildi.

Bir başmeleği öldürebilecek pek bir şey yoktu. Sıradan bir ateşle yanıp kül olsalar bile uyanırlardı - belki yıllar sonra, ama uyanırlardı. Başka bir başmeleğin güçleri dışında herhangi bir şey tarafından parçalara ayrılırlarsa, sonunda tek bir parçadan yeniden oluşur ve tekrar yükselirlerdi. Sadece başka bir başmelek bir başmeleği öldürebilirdi.

Bazı doğa kanunları temeldi. Cascade bile onları değiştiremezdi.

Büyüyen kalbi, vücudunun gerekli olmayan diğer kısımlarından enerji çekmeye devam etti.

Raphael bu süreçte biraz et kaybedebilir, hatta bir kolunu ya da bacağını bile kaybedebilirdi ama bu onun ölümsüz yaşamı için hiçbir şey ifade etmezdi. Elena'ninkine benzer bir şey olmayacaktı.

kırılganlık. Hiçbir zaman kırılgan olmamış olan avcısı, şu anki durumunun bilincine vardığında mavi bir çizgiye yemin ederdi.

Onun öfkesini hissetmek için sabırsızlanıyordu, hızla gücünü yeniden kazanmaya duyduğu inatçı ihtiyaç yüzünden onunla kavga edecekti. Muhtemelen yürümeye başlamadan önce ağırlık kaldırmaya başlamak isteyecekti. Onunla konuşsa, başardıklarını, Cascade'in bu savaşı kazanmadığını söylese, lanet ağırlıkları ona kendisi verirdi.

Etraflarındaki altın enerji parlamaya ve havada küçük girdaplar oluşturmaya devam etti, içinde küçük şimşekler çakıyordu.

Bir kez daha onun zihnine ulaştı. Elena, beni duyuyor musun? Göğsü ağrıyordu.

Eğer o gittiyse, bu onun için sondu. Bin beş yüz yıldan fazla yaşamıştı. Bu kadarı yeterliydi. O ve Elena uyurken Lijuan canavarlaştıysa, o belayı yakmak için elinden geleni yapardı çünkü Elena bunu yapmasını isterdi ama onsuz binlerce yıl yaşayamazdı. Onsuz bir gün daha yaşayamazdı. Savaşçı benim, dedi zihniyle, kelimeleri yüksek sesle tekrarlayarak.

Vücudu ağırlaştı, uyuşuklaştı ama elini kaldırıp onun yanağını okşadı. Yavaşça, çok yavaşça. Teni, annesinin çocukken ona ev yapımı tatlıları sarmak için kullandığı ince pirinç kâğıdı gibiydi. O kadar kolay yırtılmıştı ki. Elena'sını yırtmayacaktı.

Sıcaktı, sıcaktı. Ama gözleri yine kapalıydı. Göz kapaklarının şeffaf kabuğunda gümüş parlıyordu. Koza onu dıştan içe doğru mu tüketmişti? Süreci zamanında durdurmuş muydu? Yoksa çok uzun sürmüş ve kız en ufak zerresine kadar tüketilmiş miydi, sadece yeniden başlamak için, bu sefer enerji tutmaya yarayan boş bir kabuk olarak?

Eğer ikincisiyse, hayatın ötesinde, sonsuzluğun ötesinde sevdiği kadın gitmiş, aşk hikayeleri sona ermiş ve ölümsüz varlığı da onunla birlikte sona ermişti. Öyle olsun. Ama önce o öğrenecekti.

Emin olabilirdi. "Sen konuşana kadar bekleyeceğim." Kadının ağzını açtığı anda elinde Cascade'den bir yaratık mı yoksa Elena'sı mı olduğunu anlayacaktı.

Peki ya hiç konuşmadıysa? Bu başlı başına bir cevap olurdu. Avcısı sessizliğini koruyacak bir kadın değildi.

"Sonunda," dedi, "bedenimdeki gücü serbest bırakmadan önce Cassandra ile konuştum. Sen ve ben, hbeebti, kehaneti değiştirdik." Elena'nın gözlerini açmasını ve ona Kötülüğünün sonunda ölüp ölmeyeceğini sormasını istiyordu, Cassandra'nın söylediklerini söylediğinde onun inlemesini duymak istiyordu:

Gelecek hizalanır. Yollar seçilir. Ölüm gelir. Böyle bir ölüm, alevlerin çocuğu.

Kabus Tanrıçası.

Gölgesiz Wraith.

Ölüm saltanatına doğru

yükseliyor. Gümüş kanatlar.

Mavi kanatlar. Ölümlü kalp. Kırık rüyalar.

Paramparça.

Paramparça.

Paramparça. Bir

parçalanma. Bir mezar.

Sonu görüyorum. Görüyorum.

"Bir öncekine göre pek bir gelişme sayılmaz, Başmelek." Elena uyanık olsaydı böyle derdi. "Bir sürü karanlık alamet ve paramparça ve şimdi bir de mezar mı var? Harika, sadece harika."

Cassandra'nın gördüğü onun ve Elena'nın mezarı mıydı? Eğer ölüm gelirse, toprakta birlikte yatacaklardı. Bir ayrılığa izin vermeyecekti - ne hayatta ne de ölümden. Gelecekleri ne olursa olsun, ona birlikte yürüyeceklerdi. Asla ayrılmayacaklardı. Ama eğer bu onun avcısı değilse, onu çoktan terk etmişti. O da onu takip etmek zorunda kalacaktı. "Elena, benim için uyan," diye fısıldadı kırık kalbinin tekleyen ritmiyle.

Zihninde sıcak çelikten bir fısıltı. Umm? Uykulu bir ses.

Yenilenen minik kalbi, sanki tamamen oluşmuş gibi yüksek sesle çarpmaya başladı. Çünkü o uykulu mırıltı

Elena'sının sesine benziyordu. Sıcak elik mi? Bu onun yürekle yoğrulmuğ gücüydü. "Lonca Avcısı mı?"

Esnedi ve nefesi tenini pene kadar ona yaklaştı. Başparmağını lulemez bir dikkatle yanağında gezdirdi, takılıp kırılğan yüzeyi bozmaktan korkuyordu. "Elena, uyan." Lütfen.

Fazla ince olan elini kaldırdı, kemikleri parlak teninde belirginleşmiştı, adamın elini yanağından ayırmadan yüzünü ovuşturdu. Elini bıraktığında ona şaşkın bir bakış attı. "Başmelek, saçların mı yanıyor?"

5

Raphael nefes almayı bıraktı. İçindeki çarpıntı göğsü kulaklarında bir kükremeye dönüştü. "Öyle mi?" Umurunda değildi.

Ama Elena yaptı. Adam onu durduramadan o kadar ince bir kolunu uzattı ki, sanki alevleri söndürüyormuş gibi adamın saçlarını okşadı. "İşte oldu." Elini geri çektiğinde, adam hiçbir yanık izi görmedi.

Kaşlarını çattı ve önce avucuna, sonra tekrar saçlarına baktı. "Geri döndüler." Tuhaf ateşi yalnız bırakarak elini onun yanağındaki elinin üzerine koydu. "Sanırım parlıyorum." Sesi derin bir uykudan uyanan bir kadınıninki gibi boğuktu. "Parlıyor muyum?"

Raphael başını salladı ve boştaki eliyle kum ve kiri sıktı. Toprak gerçektir. Avucunun içine saplanan küçük taşlar gerçektir. Eşi gerçektir. Onunla konuşuyorum.

"Lanet olsun." Daha da yakınına kaydı ve nefesi sığılaştı. Tekrar konuşması dakikalarını aldı, ciğerleri ve kalbi hareket etme ihtiyacına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Karanlıkta parlayan bir avcı olmak istemiyorum." Ani bir gülümseme, grisi olmayan gümüş rengi olsa bile onun olan gözlere ulaştı. "En azından eşleşeceğiz. Sen yanıyorsun. Ben parlayan." Ama sevinç dolu gülümsemesi neredeyse tamamlanmadan soldu. "Bacaklarım var. Kollarım. Gözlerim var."

Elini önünde çevirerek kırılğan yapıyı inceledi. "Kemiklerim kibrit çöpü gibi." Buruşuk bir burun. "Göründüğüm kadar kırılabilir olduğumu mu düşünüyorsun?"

Raphael tekrar başını salladı, ruhu kıvrılmış küçük topundan uzanıyordu. Elena kendisiydi. Gerisini onlar çözebilirdi.

"Ugh." Elini bırakarak yüzündeki bir tutam saçı üfledi, sonra uzanıp o saçı çekiştirdi. "Kafayı mı yiyorum yoksa saçlarımın ucunda minik tüyler mi var?"

Raphael eşinin bedeninde kimin ya da neyin var olduğunu bilmeye odaklandığı için fark etmemişti ama onun haklı olduğunu gördü. Krizalitten önce saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Şimdi ise çenesine zar zor değiyordu ve her bir telin ucunda saçıyla aynı tonda minik, minik, minik tüyler vardı. "Senin Bluebell'in artık melek türündeki en sıra dışı saça sahip olmadığı için onu kıskanacak." Siyah uçlu mavi.

"Kimse fark etmez. Gerçekten yakından bakmalısın." Elini onun yanağında duran elinin üzerine bıraktı. "Sanırım tüyler karıştı ve vücudumda yanlış yere düştü." Kasvetli ve perili bir bakış. "Kanat kaslarımı germek için bir dürtü hissediyorum . . . ama sırtımda ağırlık yok. Koza çok küçüktü."

Raphael eşinin olağanüstü gece yarısı ve şafak kanatlarından hiçbir iz göremedi. Kendi kanatlarının o dehşet verici güç salınımından sağ çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu. Birini kaldıracak kasları hareket ettirdi.

Elena'nın nefesi yumuşaktı. "Başmelek."

Başını kaldıramayacak kadar ağır olan kanadını onun üzerine getirdi ... ve saf beyaz ateş olduğunu gördü. Beyaz ateşten bir kazan. Sonu olmayan bir cehennem.

"Bu, saçlarını neden ateşe verdiğini açıklıyor; mobilyaların üzerinde cehennem olacaksın." Korkusuzca elini kaldırdı, onun bu savaşçı eşi. Elini geri çektiğinde ateş ona yapıştı ama yakmadı.

Hiçbir parçası ona zarar veremezdi.

Güldü, ateşi avucunun üzerinde küçük bir evcil hayvan gibi oynattı. Bir an için kendi kaybını unutmuştu. "Bu kanatlar ciddi fena." Alevi kanadına geri verdikten sonra, bir tüyü geri verir gibi, kanadın kavisine doğru itti. "Kasları, tendonları ve kemikleri hissedebiliyorum. Sence

istediğinde alt yapıyı da ateşe çevirebilecek misin? Yani saldırarak fiziksel bir şey yok mu?"

"Öğreneceğiz." Kızın saçlarını yüzünden çekti. "Rüyanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Her şeyi hatırlıyorum." Bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Yaptığın çok garip bir şeydi Başmelek."

Alnını onunkine bastırarak gülümsedi. "Başka hangi kadın sevgilisinin ona gerçekten kalbini verdiğini söyleyebilir?"

Dudakları kıpırdadı ama kasvet devam etti. "Yap şunu," diye fısıldadı. "Yara bandını hemen yırt."

Kendini hafifçe yukarı kaldırdı, sonra elini yanağından çekip omurgasında gezdirdi. Ve dondu kaldı. "Bir şey hissediyorum." Sırtına bakabilmek için yer değiştirdiğinde onun nefesini tuttuğunu fark etti. Kendisi de öyle.

Gördüğü şey bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. "Hafif kabarık bir kanat dövmesi." Her bir tüyün üzerindeki iplikçiklere varıncaya kadar en ince ayrıntısına kadar mükemmel. "Senin tüm renklerinle." Zengin siyah, çivit mavisine, en koyu maviye ve şafağa doğru gölgeleniyor, beyaz altın parıltıyor.

Elena'nın nefesi sıcak, pürüzlü bir nefes olarak tenine çarptı. "Bebek kanatları mı?" Sesinde bir umut şarkısı vardı. "Aodhan'ın yeğeninde olduğu gibi mi?"

Melek bebekler gerçek kanatlardan ziyade kanatların nerede çıkacağına dair bir izlenimle doğarlardı. "Bu aynı şey değil," dedi ona. "Bu kanatlar şeffaf ve bebek geliştikçe kanadın sırtına yayılacağı kıvrımları açıkça gösteriyor. Bir bebekte kanat şeklini tam olarak göremezsiniz."

"Şimdi hatırlıyorum. Birden fazla katmanlı olan bir origami yapbozu gibi."

"Evet." Elena'nınki ise tam tersi. "Dövme tam kanatlarınızdan oluşuyor, sadece sırtınızın tuvaliyle orantılı bir boyutta."

Elena küçük bir sessizlikten sonra, "İlk seferinde de böyle miydi? Yapıldığım zaman mı?"

Ve birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca ona hiç sormadığı tek sorunun bu olduğunu fark etti. Çünkü kanatları

daha fazla bilgiye ihtiyaç duymadan kabul ettiği bir mucizeydi. "Hayır," diye cevap verdi. "Kanatların, yetişkin bir meleğın kesildikten sonra yapacağı gibi büyüdü. Sadece bebek tüyleriyle kaplı çıplak kanatların yavaşça sırtından çıktı. Kanatlarının tamamı orada olduğunda, yetişkin tüyler sırtından dışarı doğru büyümeye başladı." Parmaklarını bir kanadın zarif kavisi üzerinde gezdirdi.

İçinden bir ürperti geçti. "Dokunuşunu hissedebiliyorum ve sanki kanadımın o hassas kısmını okşuyormuşsun gibi geliyor. Kanat yapımın tamamı gitmişse neden?" Sert, öfkeli bir fısıltıydı. "Sonsuza dek sabit kalacaklarsa neden onları açıp kapatmak istiyorum? Dövmeli kanatlar uçamaz, açılmaz, senin dokunuşunla titreyemez."

Yüzü ona dönük olacak şekilde kendini tekrar aşağı indirerek elini tekrar yanağına koydu. "Özü olmayan kanatlar çok küçük bir krizalitin içine sığabilir." Vahşi avcısı tüm benliğini yeniden kazanmak için savaşmıştı. "Sen yapabileceğın tek seçimi yaptın."

Elini bileğının üzerine koydu, kavrayışı beklenmedik derecede güçlüydü. "Berbat bir durum ve bir şeyleri tekmelemek istiyorum ama şu anda denesem muhtemelen ayağımı kırarım." Boğazından çıkan bir sonraki ses sözsüz bir öfkeydi.

Bunu onun için düzeltemezdi, daha önce gördüklerinden farklı bir dövmeyi açıklayamazdı. Onun yerine, uçurumun kenarından kendisine geri dönen ve teslim olmanın ne demek olduğunu bilmeyen savaşçı eşini, onun gergin ve öfkeli halini kollarının arasına aldı. "Cascade'in bizi ayırma girişimlerinden sağ çıktık," diye hatırlattı ona. "Bunu da atlatacağız."

Elena başmeleğine tutunurken o da ona sarıldı, sahipleniciliğının içinde vahşice tutundu. Gözyaşı yok, diye yemin etti kızgın bir öfke dalgasıyla. Cascade ona daha fazla acı çektiremeyecekti. Kendisine ait olan gece yarısı ve şafağın görkemli kanatlarını kaybetmiş olabilirdi ama başmeleğine kendisi olarak geri dönmüştü ve o da bütündü, muazzam güç salınımından fiziksel bir zarar görmemişti.

Gerçi bir başmelek için bu o kadar basit değildi.

Tutuşunu sıkılaştırdı.

Birbirlerine ne kadar süre sarıldıklarını bilmiyordu. Ateşli görünümüne rağmen kanadı ona ağır geliyordu, göğsü sıcaktı ve kokusu da ona aitti. Sadece Raphael. Onu hava gibi içine çekti ve hücrelerine yerleşti. Sonunda vücudunu yeniden düzelttiğinde, onun tarafından, birlikte oldukları kişi tarafından sabitlendiğinde, gözü şakağındaki Lejyon işaretine takıldı.

Bu manzara sol göğsünün altındaki karanlık aynaya bakmasına neden oldu. Ayna yoktu, derisi lekesizdi. Parlayan yarı saydamlığı itti ve derisinin altında ince ışık "çatlakları" yayıldı. Garip bir şekilde hoştu. "Evet, normal değil."

Raphael'in kahkahası derindi, iliklerinde hissettiği bir sestti. Ve gözleri... rengi acıtacak kadar saf bir maviydi ve o mavide onu işaretleyen bir aşk vardı. "Bunun yetersiz bir ifade olduğuna inanıyorum, hbeebti."

Sonunda sırt üstü döndüler ve Elena birbirlerini bulduklarından beri pek çok kez yaptığı gibi Raphael'in kanadına uzandı. Beyaz ateş titreşimleri teninin üzerinde ateşböcekleri gibi dans ediyordu ve bu onu gülümsetiyordu. Baş meleği kanatlarını kaybetmemişti. Kendi kanatlarını kaybetmeye katlanabilirdi; canı çok yanmıştı ama buna katlanabilirdi. Peki ya Raphael'in kanatlarını kaybetmesi? Hayır, bu onun kabul etmeyi reddettiği bir imkânsızlıktı.

Üstlerinde şimşeklerle dolu altın bir ışık dönüyordu. "Bu senin Cascade doğumlu yeni gücüne benziyor. Öyle de hissettiriyor." Sebebi olmayan bir şekilde alametli, soğuk ve şiddetliydi. Sadece kontrolü tamamen ele geçirmeye, sahibini kendi suretinde yeniden şekillendirmeye çalışacak kadar güçlü bir güç.

"Neden öylece duruyor?"

Başmeleği bu tuhaflıkla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. Tekrar yan dönmüştü ve saçlarıyla oynuyordu; o izlerken, saç tellerinin uçlarındaki minik tüyleri yoğun bir hayranlıkla inceliyordu. Dudakları kıvrıldı. Onu acele ettirmedi ve aralarındaki enerji kozasında zaman yavaş ilerledi.

Raphael sonunda başını kaldırdığında, "Onu toprağa gönderdim. Çok-"

"Raphael." Avucunu yanındaki toprak duvara çarptı. Altın gücüyle parlayan ve gizli şimşeklerle tamamlanan bir duvar. "Bizim insanlarımız." Kalbi gümbürdedi; bir şekilde içine sığmayı başarmış ve oldukça normal hissettiren o kocaman kalp... çok büyük, çok gürültülü tek bir vuruş dışında.

Ezilmiş safir gözleri onunkilerle buluştu ve o çok önemli ana dönerken zamanın nasıl aktığını neredeyse görebiliyordu. "Gücü topraklamadan hemen önce bir uyarı gönderdim. Uyarıyı menzilimin sınırına kadar gönderdim."

Çenesini zorlayarak, "Ama uyarı ile topraklama arasında geçen süre yeterli olmayabilir - bulunduğumuz yer ile burası arasında geçen süreyi değerlendirmenin bir yolu yok," dedi. Alnında çizgiler belirdi. "Illium'un emri onaylayan sesinin soluk yankısını duydum ama bu gerçek miydi yoksa zihnim boşlukları mı dolduruyordu, ortaya çıkana kadar bilemeyeceğiz."

Elena yutkundü. Hiçbir melek, vampir ya da ölümlü Raphael'in damarlarındaki güce dayanamazdı. Serbest bıraktığı güç. Onları ürkütücü derecede hoş bir yıldırım ateşiyle çevreleyen güç.

Arkadaşları ve aileleri için duyduğu korkuyu sıkı bir yumruk haline getirerek etraflarındaki garipliğe odaklandı ve elini kaldırarak parmaklarını gücün içinden geçirdi.

Her şey cehenneme dönmeden önce olduğu gibi, yukarıdan düşen altın şimşekler tenine yapıştı. Gücün özünde yanlış bir şey yoktu - ne kadar güçlü olduğu ve Raphael'i ne kadar uzaktan ölümsüz kıldığı için onu korkutmuştu ama gücün kendisi kötü niyetli değildi. İhtiyacı olan şekle sokulabilir ve yeniden yaratılabilirdi. Ancak ham haliyle şiddetli bir fırtınaydı.

"Ortak rüyamızda sana onu serbest bırakmanı söylemiştim." Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Eğer insanlar ölürse-"

Raphael dirseğinin üzerine kaydığını ve diğer kanadını tekrar onun üzerine koyarak onu kendi içinde kozaladı. "Biz yaptık

birlikte karar verelim." Bakışları onun gözlerini kaçırmamasına izin vermedi. "Sonuçlarıyla birlikte başa çıkacağız."

Elena bir elini onun kanadının üzerine koydu ve başını salladı. Bu onların sözüydü: Birlikte. Her zaman birlikte. "Ne kadar zayıfsın?" Güç eksikliği bir ölüm cezası olabilirdi. Kadro sadece en acımasız güce saygı duyardı çünkü gücü olmayan bir başmelek kendi bölgesindeki vampirleri kontrol edemezdi. Ve şimdi, Cascade oyundayken, güç daha da içgüdüsel bir silah haline gelmişti.

"Güç salınımı sırasında kalbin patladı," dedi. "Şu anda kan dolaşımında." Vücudunda ölümlü bir kalbin parçalarının dolaşıyor olmasından en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu: ona başmelek kalbinden bir parça vermiş, sonra da ölmekte olan kalbini kendi kalbini söküp çıkardığında oluşan boşluğa koymuştu.

"Yeni kalbim olması gerekenden daha yavaş yenileniyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor," diye ekledi, "ama daha önce de böyle hissetmişim, uzun zaman önce vücudumdaki gücün son damlasına kadar savaştığım bir savaştan sonra. Enerjimin toparlanması için biraz zaman geçsin, sonra uçuşa geçeceğim."

Kaşlarını çattı. "Kanatlarımın alev aldığını . . . Beyaz ateşin artık etimin ve kemiğimin bir parçası olduğu teorisi dışında bunu açıklayamıyorum. Bir kol ya da bacak gibi benimle bütünleşmiş. Şu anda bile bedenimin kalbimi inşa etmek için bu güçten yararlandığını hissediyorum."

Elena, o konuşurken beyaz ateşin titremeye ve sıçramaya başladığını gördü. Bakışlarını kaydırarak, ruhunu dağılayan Prusya mavisini gözlerini tuttu. "Bu yeterli olmayacak." Onun kendisini gerçeklerden korumasına izin veremezdi.

"Cascade'de yaşanan tüm bu çılgınlıklardan sonra olmaz. Diğer tüm baş meleklerin yeni güçleri var." Savunmasız olacaktı, zayıf sayılacaktı. Kolay bir av.

Raphael cevap vermeye hazırlanırken Elena kan dolaşımında ani, parlak bir sarsıntı hissetti. Nefes nefese kaldı. Her ikisi de elinin altın bir enerji dalının dans ettiği kısmına baktılar. "Bu az önce ..."

"Enerji senin içine girdi." Raphael bir kaşını kaldırdı.
"Elena-mine, görünüşe göre Cascade yeteneklerimi miras alacaksın."

6

Eğer ilk başmelek Made'in **eşi olacaksam,**" diye devam etti Raphael, kız bedenindeki tüm o ölümcül güç fikri karşısında hâlâ şaşkınlık içindeyken, "görevlerimi büyük bir ciddiyetle üstleneceğim. Büyük balolar düzenleyeceğim ve davet-"

Oldukça eğlenen başmeleğini omzundan dürttü. "Sakın bunun hakkında şaka yapmaya kalkma." İçine ince bir dal batmış olsa da, bu güç ona ait değildi. Raphael'in tadındaydı, onun bedeninden kopmuş bir parçasıydı.

Tek bir daldan gelen sarsıntı kan dolaşımını titretti, kanının daha yüksek bir yoğunlukta parlamasına neden oldu. Cildi elektriklenmiş gibi hissetti. "Saçlarım Einstein'ınki gibi dik mi duruyor?"

"O ölümlüyü vampir olmaya ikna edemediğim için sonsuz pişmanlık duyuyorum."

"Einstein'ı tanıyor muydun? Dur, hayır, dikkatimi dağıtma." Yine nefesi kesildi.

Yukarıdaki fırtınadan ikinci bir güç dalgası düşerek kan dolaşımına karıştı.

Raphael'in kaşları birbirine yaklaştı. "Gözlerini ilk açtığında sıvı gümüş rengindeydiler. Şimdi gözbebeğinin yakınında daha ölümlü bir tona dönuştüler ama derin bir ışıltı var."

"Karanlıkta parlayan bir avcı, aynı derecede yüksek görünürlüklü gözleri ve muhtemelen radyoaktif kanı var. Tam da her zaman hayalini kurduğum şey.

varlık."

Raphael onun mırıldandığı söylevi duymazdan gelerek başını yaklaştırdı. "Ayrıca göz bebeklerinin etrafında özel bir mavilik kazanmış gibi görünüyorsun. Son derece silik, siyahın kenarındaki bir leke gibi."

"Gidip bana kalbinden bir parça vermek gerekiyordu." Adamın onun için kalbini nasıl söküp attığını yeniden hatırlayınca ağzı kurudu. Ellerini onun göğsüne vurdu. "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni atış talimi için kullanırım."

Gülümsemesi yanaklarını buruşturdu, o olağanüstü gözleri, üzerlerinde giderek daha hızlı dönen altın şimşeği gölgede bırakan bir iç ışıkla aydınlattı, oluşmakta olan bir kasırga.

"Bıçakları senin için alacağım."

Dudakları seğirerek kaşlarını çatmaya çalıştı ama başaramadı. "Sanırım parlayan bir kürdan olmak o kadar da kötü değil," dedi kendi sırtışıyla. "Bahse girerim talk show programlarından iyi para kazanabilirim."

Gülümsemesi derinleşti. "Sen kesinlikle benim Elena'msın."

Evet, öyleydi. "Gözlerine bakayım, hasarı göreyim." Şimdiye kadar kayda değer bir şey görmemişti ama başka neler kaybettiğini merak ediyordu. Dünya, gücü olmayan bir başmelek için ölümcül bir yerdi. Ama her zaman gördüğü şeyi gördü: sonsuzluk kadar derin bir mavi.

Nefesi daha kolay geldi. "Gözlerin her zamanki gibi olağanüstü."

"Ben bir başmeleğim." Bu bir övünme değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Kalbinin bir parçasının bağışlanması, o zamanlar zar zor ölümsüz olan bedenini temelden değiştirmişti. Kendi bedeninin, küçük bir insan kalbinden etkilenmeyecek kadar güçlü olduğunu fark etti. "Neden onu sakladın?"

Ona ne demek istediğini sormadı. "Senin için biraz ölümlü kalmak."

Gözleri yanıyordu. Kanatlarının sıcak ağırlığı altında daha da yakınlaşarak, geceden daha koyu renkte olan saç tellerini yüzüne savurdu. Üzerindeki Lejyon işareti

Sağ şakak donuk ve düzdü. Onu kurtarmak için kaybettiği her şeyin bir başka göstergesi olan bu durum midelerini bulandırırken, Cascade doğumlu gücün üçüncü bir filizi elinin arkasına düştü ... içine girdi.

"Acıyor mu?" Raphael artık gülümsemedi. "Dişlerini sıkıyorsun."

"İçeri girdiğinde vücudumun her yerinde karıncalanmalar ve iğnelenmeler oluyor." Son darbeyi alan elini esneterek, üzerlerinde giderek daha çalkantılı bir fırtınaya dönüşen güce doğru kasten kaldırdı. Ateşten damlacıklar halinde içine aktı. "On," dedi sonunda, içine batarken her bir filizi saymıştı.

Sonra durdu.

Güç teninin üzerinde dans etti, bileğine dolandı, saçlarına işledi ama tenine nüfuz etmedi. Fırtınayı izledi, zihninin kıyısında, duyamayacağı bir yerde bir anlayış fısıltısı hissetti. "Kendimi 'dolu' hissediyorum - artık gücün gidebileceği hiçbir yer yok."

Raphael'in sesi granit gibiydi: "Biz süreci kesintiye uğratmadan önce, Cascade sizi bir güç deposuna dönüştürmeye çalışıyordu."

"Yani ben kısmi bir rezervuar mıyım?" Bunu düşününce omuz silkti. "Senin için her zaman bir ya da iki damla orman yangını tuttum." Bir elini sessiz bir davetle avuç içi yukarı bakacak şekilde omzunun yanına koydu; Raphael kendi elini onun üzerine kapattı. "Yedekte biraz daha fazla güç tutmanın sakıncası yok." Bu Raphael'e savaşta küçük bir avantaj sağlayacaktı ama tüm gücünden vazgeçmişken on damlacık pek de oyunu değiştirecek bir şey sayılmazdı.

Yine de . . . Boğazı kurudu, nabızı gümbür gümbür atmaya başladı. "Raphael."

Altın şimşek aniden Raphael'in tenini, saçlarını ve kanatlarını elektrikle kapladı. Enerji gözbebeklerinde oynasırken Prusya mavisini altına dönüştü. Hiçbir uyarı olmadan, güç ona öyle şiddetli bir şekilde çarptı ki vücudu kaskatı kesildi, omurgası demir bir çubuk haline geldi. Onunla savaşmaya çalıştı.

Ne olduğunu bilmiyordu ama elini sıktı ve toprağa doğru tuttu.

Panik kafatasında sıkışıp kalmış bir kelebek gibi, boştaki elini onunkinin üzerine kapadı ve güç onun etrafında, içine doğru uğıldarken baş meleğine tutundu. Saçları, fırtınanın içinde var olan galaksi gücündeki rüzgârlarda geriye savruldu. Cildi altın rengi damarlarla çatladı ve bir kalp atışında iyileşti, ancak bu tekrar tekrar oldu. Saçları, içine akan büyük miktarda enerjiyle altın rengine dönüştü. Gözleri şimşeklerle paramparça olmuş erimiş altın rengindeydi.

Zihnini onunkiyle birleştirmeye çalıştığında, karşılığında duyduğu tek şey kükreyen bir parazitti, sanki bir rüzgâr tünelinin ortasında durmuş, sözleri ona ulaşmadan çalınmıştı. Kendi saçları yüzünden geriye doğru savrulurken ve yıldırımlar tenine çarpıp geri sekerken, ellerini aralarında kavuşturarak olabildiğince yaklaştı. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Gözlerini kapatmaya zorlayan kör edici bir alev, kulaklarında son bir uğultu, ardından basınç eşitlenirken bir "pat" sesi ... ve her şey bitmişti. Gözlerini kırptırarak açtı ve tamamen sakinleşti. Etraflarındaki toprak parlamaya devam ediyordu ama artık kırmızı renkte titreşiyordu. Sanki içine o kadar çok ısı salınmıştı ki yanmaması gereken şeyler yanmaya başlamıştı.

Altın Çağlayan doğumlu enerji artık üzerlerinde ve etraflarında dönmüyordu.

Raphael'in içindeydi.

Hareketsiz, bakakaldı.

Zihnindeki dalgalı deniz, tuzlu ve tanıdık . . . ama sonsuz derecede daha soğuk. Ta ki damarları buz, nefesi don parçacıkları olana dek.

Yani? Başmeleği sordu.

Hafif histerik bir kıkırdama çıkardı. "Karanlıkta parlamaktan bahsediyoruz." Teni içten içe yanıyordu, gözleri canlı bir altın rengindeydi, saçlarının uçları alevlerle doluydu. Ona vurduğunda, lanet enerji eline sıçradı ve teninin üzerinde dans etti. "Sanırım Cascade senin elektriksiz kalmanı istemiyor." Midesi kocaman bir düğüm olmuştu.

"Sadece kaos arar. Tek bir güçte kaos yoktur." Raphael Birincil'in sözcüklerini karmaşık bir konsantrasyonla şekillendirdi, sanki sözcükleri şekillendirmek kadar sıradan bir şey yapmak artık onun çok altındaymış gibi. Sanki bir başmelek olmanın ötesine yükselmiş gibiydi.

Siktir et.

Elena buza bir yumruk indirdi, midesini düğümleyen korkuyu kaldırıma fırlattı. Lanet olası bir krizalit tarafından tüketilmekten, sonra göğsünde bir başmelek kalbiyle ve kanat yerine işkence gibi hassas bir dövmeyle hayata dönmekten, Raphael'i Lijuan'la savaştıracak kadar canavar bir varlığa dönüştürmek isteyen bir güce kaptırmaktan kurtulamamıştı.

Siktiğimin Cascade'i siktir olup gidebilir.

Ellerini kavuşturduktan sonra adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ağzını onunkinin üzerine kapattı. Tüm vücudu eve dönüşün, tam da olması gereken yerde olmanın verdiği derin hisle inledi. Seni özledim, Başmelek. Kollarını onun boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı ve öpücüğü derinleştirdi.

Raphael'in zihni tek bir tutkulu saniyede berraklaştı, Elena'nın tadı muazzam gücün kavrayıcı soğuşunu kesip geçti. Hiç bu kadar güçlü olmamıştı, krizalitten önce bile. Ta ki zihninin kendi bölgesinin her köşesine ulaşabileceğini hissedene kadar. Bir tanrı olana kadar.

Elena dilini onunkinin üzerinde yaladı.

Cinsel ihtiyaç ve yakıcı aşk çarpıştı ve o bir kez daha dünyevi ve bu dünyadan bir adam oldu. Tanrılık hayalleri kuran bir baş melek değildi. Lijuan'ın aynası değildi. O Raphael'di ve güçlü, inatçı, tehlikeli eşiyse birlikteydi. Avcısıyla arasında mesafe yoktu ve asla da olmayacaktı.

Bir elini kızın saçlarına sokarak, saç tellerini güçlü bir yumrukla kavradı ve onu içine çekti. Bu kadar incindiği için, kanatlarını kesmesine neden olduğu için ona öfkeliydi. Bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını bilmek önemli değildi. Şu anda değil.

Öfkesini içinde tutamıyordu.

Bunu hissetti ve onu daha da sert bir şekilde öptü, zihnindeki çelik ve sıcaklık ve saçlarına kilitlediği ellerinin kafa derisindeki keskin çekişleri. Avucunu onun yan tarafına doğru gezdirirken, göğüs kafesinin zar zor kılıflanmış kemiği karşısında irkildi. "Yemeğe ihtiyacın var." Nefesi sert bir şekilde kesiliyordu; içindeki güç, sonu olmayan bir kasırga gibi öfkelenmeye devam ediyordu.

Elena uzun bir süre ona baktıktan sonra başını geriye attı ve karnının derinliklerinden gelen bir kahkaha attı. Eğer öpücüğü onu yere serdiyse, kahkahası da ona sahip oldu. Sadece onu izledi, bir daha asla tanık olamayacağından korktuğu bir manzarayı içti.

Sonunda kendini, onu tekrar harekete geçiren ve yanaklarının buruşmasına neden olan kıkırdamalara bırakmayı başardığında, "Bu kadar eğlenceli olan ne?" dedi. Gürültülü bir homurtu.

Elini ağzına götürerek kıkırdamalarını bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Kendi gülümsemesi yanaklarını daha da derinleştirdi. Şimdi iki kanadını da onun üzerine açmış olan adam, elini kalçasına doğru kaydırды. Kemik keskin ve sertti, derisi incenin de ötesindeydi ama Elena elini onunkinin üzerine koydu ve "Her zamanki gibi dayan," dedi.

Raphael tartışmaya gitti ve onun gülen bakışlarındaki amansız kararlılığı gördü. Biz biziz. Zihninde sıcak çelik. Lanet Cascade bizi mahvedemez. Ve eğer kemiklerimin içi boşsa, bunu şimdi öğrenmeyi tercih ederim.

7

Bu kez **dişlerini sıkan Raphael oldu.**

"Kemiklerinin içi boş değil. Yoksa elini daha önce ezmiş olurdum." Omuzları, onun acımasız tutuşundan yara almadan çıktığını hatırlatarak gevşedi, elini kalçasının üzerinde daha sıkı kavislendirdi. "Fikrimi her an değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"New York'un Başmeleği gibi konuşuyorsun. Çok seksi." Onu tekrar öptü, ağzının köşelerinde kahkahanın kenarları, imkansız bir geçiş boyunca taşıdığı ölümlülüğün kırıntıları vardı.

Öpücüğün içine düştü. Yıldırımla aşılarmış güç etraflarında yaylanıyor, ondan çıkıp kadını sarıyor, sonra tekrar ona dönüyordu. Güç her geri dönüşte daha sıcak hissediliyordu, sanki öpülürken onun tarafından da öpülüyormuş gibi.

Ne kadar süre öpüştüklerini bilmiyordu ama ayrıldıklarında dudaklarını parıldayan melek tozu kaplamıştı. Kızın tadı adaminkini kaplamıştı.

Birbirimizi yeniden markalaştırıyoruz.

"Gülüyordum çünkü yemek bana musallat olan inatçı ve son derece sinir bozucu bir hayalet gibi." Raphael'in soğuk bir ölümsüz güçle yandığını hissedebildiği Lejyon işaretinin çizgilerini takip etti. "Sonsuza dek yemek yedim ve yine de bu kadar kilo verdim."

Parmaklarını şıklattı. "Reality şovuma eşlik edecek bir yaşam tarzı kitabı yazacağım. Bu kitapta benim

Cascade Diyeti. İsterseniz mutfağın kendisi de dahil olmak üzere her şeyi yiyin ve negatif kilo ile çıkın."

"Hiç eğlenmiyorum."

Dudakları kıpırdadı, gözleri dans etti. "Ama sen harikasin." Bir öpücük daha, kolları gevşekçe onun boynuna dolanmış, sanki yataklarında tembelce uzanıyorlarmış gibi. "Güç nasıl?"

"Benim olmak." Eşinin öpücüğü, onu şekillendirmeye yönelik ilk girişimini yarıda keserken, ani şiddetli yükselişten bunalmıştı. "Çağlayan beni istediği kalıba sokabileceğine inanmakla aptallık ediyor."

"Cascade sanki yaşayan bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Alt dudağını çiğnedi. "Yine de, evet, Archer'ı kovalarken yoluma engeller çıkarmaya devam etti. Kesinlikle arkasında bir akıl varmış gibi görünüyordu."

"Eğer bir kaos aracıysa, o zaman bilinçli olması gerekmez. Sadece kaosu durduracak olan şeyi durdurmalı ve onu teşvik eden şeyi desteklemelidir."

"Tek fikirli ve amansız bir güç." Küçük bir tüyün havada dans etmesine neden olan bir nefes üfledi. "Keşke gerçek olsaydı da onu öldürebilseydim."

"Evet." Görüşü paramparça olmuş bir şimşekti, kalbi güçlü ve doğru atan bir organdı - altın şimşek içine saplandığı anda tamamen iyileşmişti. "Ancak şu anda daha acil bir sorunumuz var." Sırt üstü dönerek yukarıya, yukarıya, yukarıya baktı. "Mavi gökyüzünü görüyor musun?"

Elena gözlerini kısarak yukarı baktı. Ama Raphael'in gördüğü gökyüzünü bulamadan dikkati dağıldı. "Hayal mi görüyorum yoksa bu yarım sandalye ... tepesinden mi çıkıyor?" Etrafına bakındı, ilk kez çevrelerini gerçekten görüyordu. Evet, kiri fark etmişti ama nöronları bunu sadece "Kir, tamam" olarak algılamıştı. Görünüşe göre, söz konusu nöronlar sıcak toprak üzerinde uyanmanın olağan olduğunu düşünüyordu.

Kendini savunmak için, beynini yemek isteyen bir krizalitten daha yeni kaçmıştı. Ve havada asılı duran Cascade gücü, küçük mağaranın baş döndürücü yanlarını

Uzandıkları mağara sadece onun ve kendisinin parıltısıyla aydınlanıyor, toprak da ambiyans için biraz kor kırmızısı ekliyordu.

"Yeryüzündeki bir deliğin dibinde miyiz?" Kendisine en yakın duvarı dürttü, parmaklarında sıcak toprakla çıktı. Yanmıyordu - belki de topraktan daha parlak parladığı içindir. "Yatağımız nerede?"

"Şimdiye kadar yanarak kül olmuştur."

Endişe, sıcak ve keskin, tekrar yükseldi - yatak ya da evleri için değil, arkadaşları ve ailesi için. "Sence Deacon beni yine listesinin başına koyar mı?" dedi, çünkü zararsız şeyler düşünmek, hayatta kalmalarının sevdikleri için ölüm anlamına geldiğine dair korkunun çılgın sesine boyun eğmekten daha kolaydı. "Yani, ben onun karısıyla en iyi arkadaşayım."

"Biz evimizi kaybediyoruz ve sen silahlarını kaybetmenin yasını tutuyorsun. Gerçekten, biliyorum ki sen benim Elena'msın."

"Ben de kehribar küpelerimin yasını tutuyorum ve yüzüğün de gitmiş." Kaşlarını çatı. "Bunu hemen düzelteceğim."

"İşte." Kız şaşkın şaşkın izlerken, adam aşırı ısınmış toprağın içine uzandı ve parlayan özel bir parça çıkardı. "Sanırım bu kehribar."

Ağız açık kaldı. Gerçekten ağız açık kaldı. O pozisyonda donmadan önce ağızını kapatmaya zorlayarak, "Kehribar mı yaptın?" dedi.

"Arazimizde çok sayıda ağaç vardı. Kehribar fosilleşmiş ağaç reçinesidir."

Merakı mide bulandırıcı bir dalışa geçti. "Yani ya süperşarjlı başmelek gücü dalgalanması süreci hızlandırdı ... ya da milyonlarca yıldır uyuyor muyduk?" Tanındıkları herkes gitmiş olabilirdi, dünya anlayamayacakları şekilde değişmişti.

"Kimseye ulaşamıyorum, bu yüzden mümkün, ama ikincisinin doğru olabileceğini sanmıyorum." Soğumuş berrak kehribar parçasını avucuna koydu. "Koza sürecini erkenden durdurduk ve bunun tüm amacı Lijuan yükseldiğinde senin bir güç deposu olabilmendi. En sevdiğin başmeleğin sonsuza kadar uyumayı planladığını sanmıyorum."

Nefes vererek başını salladı. "Akıllı adam." Kehribarı yüzünün önüne kaldırdı. "Bu çok güzel." İlk düşündüğü gibi berraklığı bozulmamıştı ama içindeki kabarcıklar sonsuza dek hareket halinde yakalanmış minyatür patlamalara benziyordu. Parçanın oluşum şekline uygun görünüyordu. "Ev yok, silah yok, yok ..." İnledi. "Seram."

Raphael kolunu uzattı, böylece üzerine uzanabildi. "Sana daha büyük bir tane hediye edeceğim."

"Her şeyin, Raphael. Aodhan'ın o muhteşem tablosu." Tüm o güzelliğin yok olması fikri kalbini acıttı.

"O bize daha iyi bir resim yapacak."

Omuzları titremeye başladı. "Her şeye cevabın bu mu olacak? Daha iyi bir versiyonunu mu yapacağız?"

"Evet," dedi bir zamanlar hiç mizah duygusu olmayan, ama şimdi onu ağzına kadar dolduran soğuk, baş döndürücü güce rağmen ölü bir ciddiyetle onunla şakalaşan başmelek - gözlerinden dökülüyor, saçlarında dans ediyordu.

"Montgomery yeni dekordan memnun kalmayacak." Çünkü burası onların eviydi. Yukarıdaki yarı gömülü sandalye, toprağa kaynaklanmış rastgele bir vitray parçası, sonunda Raphael'in ayaklarının yanında oturan şaşırtıcı derecede iyi korunmuş küçük bir heykelcik.

"Ona bize yeniden döşemek için hazineler çalmasını söyleyeceğim." Elena bir kahkaha attı ... ama yüzleşmek istemediği daha karanlık, daha kasvetli bir olasılık zihnini tırmalıyordu. Raphael'in uyarısının duyulmamış olduğu ihtimal. Raphael'in uyarısının

Montgomery ve Sivya'nın yıkıldığında evde oldukları yer. Patlamanın Manhattan'ı yerle bir ettiği yer.

Böyle düşünüp hayatta kalamazdı. Cascade'e karşı tek bir galibiyete ihtiyacı vardı, her ne halt peşindeyse onun peşinde hayatlarını mahvedecek güce karşı büyük bir parmak kaldırması gerekiyordu.

"Öfken zihnimde kıvılcım oldu. Öfkeni özlemişim Lonca Avcısı."

Elena aralarındaki zihinsel bağlantıyı sürdürdüğünü fark etmemiştir. O kadar zahmetsiz olmuştur ki. "Huh, görünüşe göre senin çılgın kalp naklin benim zihin-zihin gücümü artırmış." Geri kalanından pek emin olmadığı bir zamanda iyi bir bonus. Çünkü ya gerçekten kilo alamazsa? Ya kesintiye uğrayan süreç sonsuza dek hafifçe süslenmiş bir iskelet olacağı anlamına geliyorsa?

Henüz panik yapmanıza gerek yok. Bunu sonraya saklayın. Ona gelmeden önce stres yapacak çok şey var.

Kendi kendine yaptığı bu neşeli moral konuşmasının ardından tekrar yukarı baktı ve gözlerini kıstı. "Bu gökyüzü olabilir, yine de bana bunu söylemeyin." Eğer öyleyse, derinlerde oldukları için lavların içinde yüzmemeleleri bir mucizeydi. "Kötülüğüne gizlice saldırabilmemiz için bize Çin'e giden bir tünel mi eritmeye çalışıyordun?"

"Bu bir düşünce." Yanlarındaki topraktan başka bir şey çıkardı. "Bak, Elena."

Başka bir kehribar parçasıydı, ama bu mükemmel korunmuş bir çiçek tutuyordu. Kalbi de tıpkı onun gibi çiçeklenmişti. Ayağa kalkarak her iki parçayı da heykelciğin yanına koydu, sonra tekrar baş meleğinin üzerine uzandı. Dövme bir şeye sürtündü ve sanki bir çıkıntıya tük takılmış gibi içinde bir his dalgalandı.

Çenesini sıkarak kendini nefes almaya zorladı. Ve tüm bu durumu şimdilik görmezden gelmeye karar verdi. Çünkü paniğe yol açan maddeler listesinde şu anda açık ara bir şampiyon vardı. "Neden kimse o delikten kafasını uzatmıyor?" dedi ve sesi törpülenerek çıktı. "Bluebell neden şimdiden bize bağırıyor?" Boğazı kalınlaştı, gözleri ateşlendi. "Sara neden ona bunu yaptığım için beni yine soyup soğana çevirmiyor? Herkes nerede?"

8

Lejyon

Kör edici patlama Lejyon'u nehrin sularına doğru **spiraller çizerek sürüklemişti**; kanatları devasa enerji dalgasıyla başa çıkamamıştı. Bluebell de onların yanına düşmüştü. Ancak hepsi de patlamanın etkisinin acı verici olmasına rağmen yıkıcı olmamasına yetecek kadar patlamadan uzakta oldukları için çalkalanan suyun içinden yukarı çıktılar. Hiçbir gemi hasar görecektik kadar yakın değildi, tüm zayıf melekler zaten çok uzaktaydı.

Uçma yeteneklerini yeniden kazanmaları zaman aldı; sudan çıkmaya başladıklarında patlamanın sarsıcı şoku hâlâ kafalarında çınlıyordu. Bluebell'in tüyleri olmasına rağmen, kanatları suda Lejyon'un daha zarif şeklinden çok daha ağırdı ve en hızlı tepki veren oydu. Kanatlarından süzülen su, güneş ışığını yansıtan damlacıklar halinde parıldıyordu.

Bluebell'in havada asılı duran formunun yanında yükselen Primary, onun bakışlarını takip etti.

Bir zamanlar aeclari'nin evinin olduğu yerde şimdi erimiş lav gibi görünen bir kabarcık vardı.

Lavlar yeryüzünün üzerinde büyük kabarcıklar oluşturmaz. Lav şeklini korumaz.

Lav yeryüzüne aittir, aydınlık bir sırdır.

Lav burada olmamalı.

Kardeşleri zihninin içinde konuşurken, o ve Bluebell sessizlik içinde yükseldiler, imkansız yapının üzerinde uçmaya cesaret edebilecek kadar yükseldiler. Lav canlıydı, kırmızı, turuncu, sarı ve bunların arasındaki her tonda kayıyor ve durgun bir zarafetle hareket ediyordu. Yine de şeklini koruyordu. Tam ortasında küçük, berrak bir daire vardı ama içinde ne olduğunu görebilecek kadar yaklaşamadan erimiş sıcaklıkla dolup taştı.

Biraz daha yaklaşırsa Bluebell'in tüyleri yanacak, Primary'nin derisi ülserleşmeye ve dökölmeye başlayacaktı.

"Sana bir şey hatırlattı mı?" diye mırıldandı Bluebell, ter yüzünden aşağı yuvarlanıp etrafında bir hale oluştururken. Islak kanatları artık damlamıyordu, ısı suyu tüylerinden ayrılmadan önce buharlaştırıyordu.

Birincil aşağıdaki fırını düşöndü ve soruyu kardeşlerine gönderdi. Hepsi tek bir kelime söyledi ve o da öyle yaptı: "Cassandra."

"Evet." Bluebell sıcaktan geri çekildi, yüzünde okunamayan bir duygu vardı. "En son bir lav çukuru yarattığında, çukur bir vampiri yutmuştu. Bu sefer ..." Primary'nin derinlerde gördöğü eskimiş madeni paraların rengindeki gözlerinde karanlık vardı. "Bekliyoruz. İzliyoruz." "Bekliyoruz. İzliyoruz."

9

Başmelek? Bu artık mavi gökyüzüne benzemiyor."

Bunun gökyüzü olmamasını umuyordu - çünkü erimiş ve ölümcül bir gökyüzüne sahip bir dünya iyi durumda olan bir dünya değildi.

Raphael'in yanıtı beklenmedikti. "Cassandra hâlâ uykuya dalıyor olabilir." Gözlerinde ürkütücü ve alışılmadık bir altın şimşek çakıyordu. "Onu tam sonda, gücü topraklamadan önce kaybettim ama Uyku'ya iniş uzun bir süreçtir. Eğer ondan bir parça uyanık kalırsa, bizi koruyor olabilir."

Elena çok yukarıdaki noktaya baktı ve onda tüm bunları başlatan obruğun yankılarını gördü. "Kafamın içine ürkütücü kehanetler fısıldamadığı sürece Cassandra ile bir sorunum yok." Kadim sadece bir haberciydi.

Bir çaba dalgasıyla ayağa kalktı. Ve geç de olsa önemli bir gerçeği fark etti. "Çırlıçıplak kaldım." Parlayan bir ten, elektriklenen saçlar ve soluksuz kalan ciğerler. "Bunun Cassandra olduğunu ve geçmemize izin vereceğini varsayarsak, cazibeni kullanıp bizi gizleyebilir misin?" New York'a kemikli kışını göstermek gibi bir niyeti yoktu.

"Şu anda sistemimde bulunan güç miktarıyla cazibe çocuk oyuncağı." Saçları henüz uçlarından tutuşmuş ve şimşekler tenini çatlatırken Raphael onun yanına oturdu ve başını kaldırıp baktı. Karşılaştırılamayacak kadar güzeldi. Aynı zamanda tehlikeli, ölümcül ve bir güçtü.

Çene kasları gerildi. "Bir parçam yüzeye çıkmak istemiyor."
Göğsü acının sınırına kadar daralırken bakışlarını onunkilere dikti. "Umut etmek zorundayız." Başmelekle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Umut olmazsa, Cascade kazanır."

"Umut." Raphael kanadını kızın sırtına sürttü ve dövme kıza bir his fısıldadı; sanki onun da kemik, tendon, kas ve sinirlerden oluşan bir kanat alt yapısı üzerinde tüyleri varmış gibi.

Hayalet kanatları birçok yönden eziyet vericiydi, ama bu? Elena bununla övünüyordu.

Birlikte ayağa kalktılar ... ve kız ilk engele burada çarptı. Cılız kürdan bacakları vücudunu taşıyamıyordu. Raphael onu yakalayıp sıkı sıkı tutmasaydı yere yığılacaktı. "Hope," dedi tekrar, soğuk öfke Raphael'in yüz hatlarını dağladığında.

"Umut," diye homurdandı ve bu çok içten bir söz değildi - evet, başmeleği kızgındı- ama koşullar göz önüne alındığında bunu kabul edecekti . . ve kendi öfkesinin kök salmasına izin vermemeye çalıştı. Elena P. Deveraux, Lonca Avcısı ve bir başmeleğin eşi, Cascade'in kişiliğini acı ve umutsuzluğa dönüştürmesine izin vermeyecekti. Hayattaki bu yeni şansına sahip çıkacaktı.

Raphael kanatlarını açtı.

"Bekle!" Elena başıyla kanatlarının ihtişamının arkasındaki alanı işaret etti. "Kehribar ve heykelcik."

Raphael tek dizinin üzerine çöktü, düşmesini engellemek için kolunu kadının kalçalarına sımsıkı doladı. Boşta kalan eliyle değerli eşyaları kaptı ve ona uzattı. Onları çıplak göğsüne bastırarak, "Hadi yapalım şunu," dedi.

Raphael onu kollarının arasına almadan önce yanlıış renkte ve ölümcül bir güçle canlı olan gözlerden son bir bakış. Elena onun sol göğüs kasına bir öpücük kondurdu ve umutlandı.

Kanatlarını açarak zahmetsiz bir dikey kalkışla yükseldi.

Elena bu his karşısında haykırdı - uçuş çok güzeldi ve bu konuda asla bıkkınlık duymayacaktı. Ve eğer ötesi harap olmuş bir çorak araziye, bu onların son mutluluk anı olabilirdi.

Raphael başını eğerek onu öptü ve kadın gücü, aşkı ve Raphael'i tattı, sonra birbirlerinden ayrılıp yüzlerini yukarı çevirdiler. "Birlikte," dedi kadın, sesi sertti.

Cevabı anında ve kesin oldu. "Her zaman." Zirveye yaklaştıkça kırmızı-turuncu "gökyüzü" kaybolmaya başladı, eriyik gibi her iki tarafa da düşüyordu kapılar tekrar toprağa gömüldü. İkisi birden yukarı fırladı ve dışarı çıktı. Sıcaklık soğğun sınırındaydı, güneş ise parlaktı.

Altın gümüşle buluştu ... ve aşağı bakmak için hep birlikte döndüler.

Evleri gitmişti. Sera da öyle. Patlama hasarı, kırılmış ağaçlar ve parçalanmış tahtaların arasında baş aşağı savrulmuş gibi görünen bir arabadan anlaşıyordu ama en yakın komşuları biraz uzaktaydı ve o ev, etrafındaki çimenlerde parıldayan cam parçaları dışında hasarsız görünüyordu. Pencereleeri patlamıştı.

O yönde hiçbir şey hareket etmedi. Ne kuşlar, ne insanlar, ne de arabalar.

Gökyüzü bomboştı.

"Kuleye doğru bakmalıyız."

Elena karın kaslarını sıktı. "Yap şunu."

Bir kalp atışı sonra içindeki tüm hava dışarı fırladı. Tam görüş alanlarında ve on metre bile uzakta olmayan iki tanıdık yüz belirdi. "Bluebell." Bir fısıltı. "Ve Primary." İkisi de biraz yıpranmış görünüyordu ama onun dışında iyidiler. O anda tartışıyor gibi görünüyordlardı - Birincil'in herhangi biriyle tartıştığı kadar.

Onların ötesinde, Manhattan'ın gökdelenlerine karşı silüet oluşturan sayısız gri Lejyon kanadı daha süzülüyordu.

"Montgomery ve Sivya hakkında soru sorabilir misiniz?"

Kahyaları

Patlama sırasında evde bulunma olasılığı en yüksek olanlar aşçılardı.

Raphael, Elena'nın isteği üzerine zihinsel olarak Elena'nın Bluebell'iyle konuştu. Illium. Onun da bu cevabı bilmesi gerekiyordu.

Mavi kanatlı meleğin başı onlara doğru döndü. Gözleri nafile bir arayışla gökyüzünü taradı -Raphael ve Elena büyüünün içinde görünmezdi.

Efendim?

Raphael meleğin bu mesafeden bile sertçe yutkunduğunu gördü, vücudu kaskatı kesilmişti.

Elena ve ben geri döndük, dedi Raphael, çünkü halkının acısını çekmeyecekti. Montgomery ve Sivya mı?

Güvenli. Illium ürperdi, vücudundaki tüm kasların kilidi açılmış gibiydi. Geniş bir yarıçap içindeki herkesi temizledik ve eviniz zaten yoğun devriye sınırlarıyla uçuşa yasak bir bölgeydi. Hiç kayıp olmamalı.

Raphael Illium'un sözlerini Elena'ya iletti. İrislerinde ıslak bir parıltı vardı. Gözlerini sıkarak, söylenmemiş duygularla dolu kalın bir sesle konuştu. "Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum."

"Ben de öyle yapacağım." Başkalarının soğuk bedenleri üzerinde yükselmediler, başkalarını uçuruma göndererek hayat çalmadılar.

Efendim, şimdi ne yapmalıyım?

Raphael Illium'un sesini hiç bu kadar kararsız, bu kadar sarsılmış duymamıştı. Ben tekrar doldurmak için dönene kadar bu uçuruma göz kulak ol. Kenarlar onun gücüyle zorla sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Eğer o duvarları çökertebilirse delik dolacaktı.

Jason şehirde. Illium'un gözleri hâlâ onları arıyordu ama Raphael'in cazibe yaratma yeteneğinin farkındaydı. Birlikte icabına bakabiliriz.

"Bluebell'inizin bizi görmeye ihtiyacı var," diye mırıldandı Raphael Elena'ya. "Ondan Kule'ye gelmesini isteyeceğim."

"Eğer bir krizalit tarafından yenilip evimiz patlasaydı, ben de bizi görmek isterdim." Saçlarının telleri hafif ama keskin rüzgarda yüzünün etrafında dalgalanıyor, minik tüyler güneş ışığında bir dokunuşla parlıyordu.

Raphael daveti dile getirdiğinde Illium'un yüzü ihtiyaçtan kaskatı kesilmişti ama onun Raphael'in Yedi'sinden biri olmasının bir nedeni vardı.

Omuzlarını dikleştirerek, "Jason'ı bekleyeceğim ve önce deliği kapatacağım," dedi. Kurtarılabilecek herhangi bir şeyi almak için içeri gireyim mi?

Bu yüzden mavi kanatlı melek Raphael'in en güvendiği kişilerden biriydi. Hem cesareti hem de zekâsı vardı. Hayır Illium, bir kez daha düşündüm de, sen ve Jason uçurumdan uzak durmalısınız. Cascade doğumlu gücün herhangi bir kalıntısının içeride kalıp kalmadığını ve bu kalıntıların Elena ve benden başka herhangi birine nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Raphael, vahşi Cascade enerjileriyle aşılarmış tonlarca kaya ve toprağın altına gömülse bile hayatta kalabilirdi ama Illium çok gençti. Ben dönene kadar nöbet tut. Sonra birlikte Kule'ye gideceğiz.

Efendim. Ellie.

O bildiğin Ellie. Fiziksel durumu Raphael için ne kadar önemliyse Illium için de o kadar önemsiz.

Raphael Birincil'in yanında konuştu. Kendisinin ve Elena'nın dönüşünü duyurmasına gerek yoktu; delikten çıkmaları yaklaşık otuz saniye sürmüştü ama Lejyon bir kez daha zihninin gerisinde bir mırıltı halindeydi. Eşinin de onları duyduğunu biliyordu, çünkü onlar onun olduğu kadar eşinin de düşünceleriydi.

Raphael. Aeclari. Elena. Aeclari. Bekliyorduk! Geldiniz!

"Whoa." Elena yüzünü buruşturdu. "Sanırım fısıldamaya çalışıyorlar, ama yedi yüz yetmiş yedi fısıltı bir yumruk etkisi yaratıyor." Ama gürültü sağanağına rağmen dudakları kıvrıldı. "Evde olmak güzel."

Elena. Aeclari. Raphael. Aeclari.

Ne istiyorsunuz?

Biz sizin Lejyonunuzuz.

Raphael, Illium'un uçurumu gözetlemesine yardım edin, diye emretti.

Sonraki sözlerini hem Primary'e hem de Illium'a yöneltti. Uçurum herhangi bir şekilde değişirse hemen benimle temasa geçin. Şu anda olduğunuzdan daha yakına gitmeyin.

Efendim. İki zihin, iki çok farklı zihinsel ses, Lejyon'un geri kalanı arka planda bir mırıltıya dönüşerek kayboluyor.

Raphael Manhattan'a doğru uçuş açısını öyle ayarladı ki, geçişinin rüzgârı Illium'un saçlarını yüzünden uçurdu. Meleğin şaşkın kahkahasının keskin bir yanı vardı. Öyle bir keskinlikti ki bu, acı verecek kadar içgüdüsel bir rahatlama kaynağıydı.

Bir saniye sonra ellerini ağzına götüren mavi kanatlı melek, "Ellie, arbaletini kurtardım!" diye bağırdı.

Raphael'in kollarında Elena'nın yüzü öyle geniş bir sırıtışa dönmüştü ki, içindeki soğuk yerleri aydınlattı. O var olduğu sürece, her zaman biraz ölümlü olacaktı ama bu Cascade doğumlu güce karşı dikkatli olması gerekiyordu. Onu manipüle etmek için savaşmaya devam etti, onu en acımasız, kalpsiz kararları savunulabilir kılacak bir soğukluğa itmeye çalışmayı sürdürdü.

Sevinçten havalara uçan eşine, "İşte gerçek aşk budur," dedi.

"Onu bir daha gördüğümde öpeceğim," diye yemin etti.

"Sanırım o kadar sadık olduğu için, ona vurma dürtüsüne direneceğim.
onu."

İkisi Hudson'ın dalgalı sularında uçarken Elena'nın kahkahası onu sarıp sarmaladı. Onlar bunu yaparken, zihinsel olarak ulaşabildiği diğer Yedi'lilerle konuştu: Dmitri, Jason, Venom.

Birkaç dakika sonra yüksek bir kulenin balkonunda siyah saçlı bir şekil belirdi. Bu mesafeden sadece bir iğne ucu kadar görünse de, Raphael'in onun bin yıldır yanında yürüyen vampir olduğundan hiç şüphesi yoktu: Dmitri. Arkadaşı ve kılıcı.

Süitiniz hazır. Dmitri'nin sesi taş gibi sertti. Keir şehirde, Nisia da öyle.

İkisini de bizimle buluşmaya gönder. İkincisindeki sertliği anlıyordu -Raphael de arkadaşı kaçırılıp işkence gördükten ve onu sonsuza dek değiştirecek şekilde kırıldıktan sonra Dmitri'yi tekrar bulduğunda aynı şeyi yapmıştı. Bazı duygular gösterilemeyecek kadar büyüktü. Sizi ezmeleri için sıkı bir yumrukta tutulmaları gerekirdi.

Raphael, ne kadar kötü?

Raphael Dmitri'nin sorusunu Elena'ya tekrarladığında Elena homurdandı. "Karanlık Derebeyi'ne nefes aldığımızı ama aynı zamanda parladığımızı söyle. Ve eğer herhangi bir koku oyunu denerse, kürdan kollarımı keskinleştirip ona saplayacağım."

Dudakları kıvrılan Raphael mesajı iletti.

Görüyorum ki beyaz saçlı kötü etki hâlâ seninle. Keskin sözlerle rağmen, Dmitri'nin sesi yumuşamaya başlamıştı, çünkü onların geri döneceğine inanmaya izin vermişti.

Raphael'in kafasındaki bir sonraki ses Jason'inkiydi. Efendim. Bir rapor ister misiniz?

Ve bu Jason'dı, iliklerine kadar sadıktı ama sevdiği kadın dışında kimseye duygularından bahsedemiyordu. Yakında. Şimdilik sınırları hallet. Patlamanın muhteşem olduğunu tahmin ediyorum. Dikkat çekebilir.

Jason patlamanın tüm şehri aydınlattığını doğruladı. Leydi Caliane sınırlarımızı korumaya yardımcı olması için en iyi filousunu New York'a gönderdi. Ben de bir Kule filousuyla onlara katılacağım.

Venom'un sesi kıvrımlı bir akışla zihnine süzüldü. Efendim. Çok uzun bir bekleyiş oldu.

Engerek gözlü bir vampir genellikle sofistike ve kentsoylu olarak görülürdü ama Venom'un sesi sofistike değildi, Raphael'in vampirin sadece nadir bir azınlığa açık olduğunu bildiği bir şekilde açtı. Sözcükler olmadan, sadece bir başmeleğin yapabileceği türden bir zihinsel temasla karşılık verdi.

O bunu yaparken bile, altlarındaki bir gökdelenin çatısından dev kanatlı kuşlar havalandı.

"Raphael, bunlar akbaba mı?" Elena başını yana eğerek gözlerini kırıştırdı. "Yemin ederim az önce çatıda güneşlenen bir jaguar gördüm." Gözlerini ovuşturdu.

Raphael de benekli siyah ve altın rengi bir postun aynı kısa süreli izlenimini yakalamıştı; havada durarak kontrol etmek için döndü.

O ve Elena birlikte görkemli canavara baktılar. Sanki onları hissetmiş gibi, başını kaldırdı ve esnedi, bir dizi

parıldayan köpek dişleri.

"Bu topraklar yakında bu tür yaratıklar için çok soğuk olacak," diye mırıldandı Raphael.

"Hayır, bakın, birileri altına oturması için ısı lambaları yerleştirmiş." Canavar tembelce kuyruğunu ileri geri kaydırırken Elena fısıldadı, "Şimdi bakma ama diğer çatıda bir sürü puma var."

"Elijah." Bir zamanlar Caliane'nin ordusunda general olan ve büyük kedilerin yanı sıra yırtıcı kuşları da çağırabilen bir baş melek.

"Biz tuhaf kasabada kaybolmuşken onları sizin bölgenizi korumaya yardım etsinler diye göndermiş olmalı."

"Başka bir başmeleğin aklına gelebilecek ilk düşünce değil," diye mırıldandı Raphael. "Yine de seninle aynı fikirdeyim." Belki içindeki bir damlacık insanlıktan, belki de Güney Amerika Başmeleği'yle kurduğu ilişkiden kaynaklanıyordu ama Eli'nin onun topraklarını ilhak etmeye kalkışacağına inanmıyordu.

Kule'ye doğru yolculuğuna devam etti.

10

Venom şimdi Dmitri'nin yanında bekliyordu, vücudu onun için doğal olan o durgun şekilde duruyordu ama Raphael'in Yedilisi'nin en genç üyesinde **durgun olan** hiçbir şey yoktu. O da Dmitri kadar sıkı sarılmıştı. Balkonlarda başka kimsenin beklememesi Raphael'e adamlarının -şifacılar hariç- dönüşlerinden başka kimseyi haberdar etmediklerini söylüyordu.

Tıpkı Illium'a yaptığı gibi balkona yakın bir yerden geçti. Ayaklarını sarsıntının altında tuttular, başları sanki onun uçuş yolunu izleyerek Elena ve kendisinin Tower süitine açılan balkona doğru eğildi.

Kapılar açık duruyordu, Keir ve Nisia diğer taraftaydı.

"Uzanıp Nisia'yı dürtebilir miyim?" Elena fısıldadı, hatta Yine de sesi büyüünün etkisinden kurtulamadı. "Bunu hissedecek mi?"

Raphael dudaklarını bükerek, "Nisia'nın sana söyledikleri yüzünden hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. Aslında Elena ona o konuşmayı anlatmayı hiç bitirmemişti ama Nisia'nın Elena'yı biraz keskin mizah anlayışının dikkatsiz bir kurbanı haline getirdiğini hayal etmek zor değildi.

"Belki. Sadece birazcık." Şifacıların yanından geçerlerken dişlerini alt dudağına bastırarak Nisia'nın köprücük kemiğinin açıkta kalan kısmına dokunmak için elini uzattı.

Şifacı sıçradı, eli göğsüne doğru kalktı ve gece mavisi sade elbisesi dönmeye başladı. "Saçkıran," dedi

dedi ve Elena'yı bir kahkaha krizine soktu.

Raphael onun gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Onu yataklarına yatırırken, Elena kendini oturur pozisyona itip çarşafı vücudunun üzerinden çekştirmeye başladığında ona yardım etmemek için kendini zorladı. Yaralı olsun ya da olmasın, eşi bir savaşçı olarak kalmıştı ve ona böyle davranacaktı.

"Psst." Elena gardırobu işaret etti. "Pantolon, Başmelek. O nefis manzarayı sadece ben seyredebiliyorum."

Raphael bir kaşını kaldırdı, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru çekildi; doğrusu onun için endişelenirken kendi soyunmuş halini unutmuştu. "İtaat etmek için yaşıyorum, hbeebti," dedi ve Elena ya da Yedi'siyle idman yaparken sık sık giydiği koyu kahverengi bir pantolon buldu.

"Bir gün bana bin yıldan daha uzun bir süre önce, savaşa giderken sadece derilerine boya süren savaşçılardan oluşan bir bölükte bulunduğum zamanı sorun" dedi daha sonra.

Çarşafı koltuk altlarına sıkıştırmayı bitirdiğinde biraz nefessiz kalarak, "Resimler ya da hiç olmadı," dedi.

Güldü, oysa birkaç dakika önce bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi.

Arkalarında Keir ve Nisia balkon kapılarını kapatmış, şimdi de üzerlerine karartma perdeleri çekmişlerdi. Elena ve Raphael bunları nadiren kullanırlardı. Çoğu zaman kapılar sadece tül gibi beyaz perdelerle korunurdu. Şehirdeki hiç kimse bu balkona inip içeriye bakmaya çalışacak kadar intihara meyilli değildi ama Raphael şifacıların ilgisini takdir ediyordu.

Elena kendini ne zaman göstermek istediğine kendi karar verecekti; kimse bu seçimi ondan çalamazdı.

Nisia ışıkları açtı.

Parlak ışık Elena'nın bir deri bir kemik kalmış halini keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı, içinde çok fazla gölge ve çukur vardı. Bağırsakları sıkışan ve omuzları düğümlenen Raphael sesini sabit tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Hazır mısın?"

"İkisi de zaten görülecek her şeyi gördü, o yüzden evet, hadi yapalım." Bir savaşçının pragmatik sözleri, ama bakışları

onunkiyle buluştuğunda yumuşaktı - dünyada başka kimseye göstermediği bir şekilde savunmasızdı. "Önce buraya gel."

Eli yanağında sıcacıktı, öpücüğü sertti. "Kemik torbası gibi göründüğümü biliyorum ama ben benim ve birlikteyiz." Bu sözler onu inanmaktan başka bir şey yapmaya cesaretlendiriyordu. Ona. Onlara. "Bir sonraki bölümümüzü istediğimiz gibi yazacağız ve kaderin kışını tekmelemeye devam edeceğiz."

Bir öpücük daha aldı, eli saçlarında dolaşıyordu ve dili saldırgandı. Ama ayrıldıklarında, sahiplenilmiş hissedene oydu. Damgalanmıştı.

Ayağa kalktı, saçları alnına döküldü, "Bir bölüm değil. Birçok bölüm."

Hızlı bir sırtış. "Lanet olası bir kitap," diye yemin etti. "Bir de bana bir telefon bulabilir misin? Sara'yı aramazsam kafa derimi yüzer.

Beth, Eve, büyükannem ve büyükbabam ... Raphael, artık ailemde o kadar çok insan var ki."

"İçlerinden hiçbiri bu görüşmeyi yapmak için gereken zamanı size çok görmeyecektir." Bununla birlikte geri adım attı ve büyüü bıraktı.

Keir ve Nisia var oldukları bin yıl boyunca çok şey görmüş tecrübeli şifacıları ama Elena ve Raphael'i ilk gördüklerinde ikisi de sesli bir nefes çekti. Keir, yaşlanmayan esmer yüzüyle, gür dudaklarını birbirine bastırdı ve Elena'yı alnından nazikçe öpmek için eğildi. Kanatlarının altın sarısı kahverengisi tepedeki ışıkların altında parlıyordu.

Bu arada Nisia bir kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla iksirimi içmemişsin."

"Bilmiyorum." Elena omuz silkti. "Belki de iç parazitlerdir."

Şifacı homurdanarak başını salladı. "Bir krizalitin içine hapsolmuş olmanın kazanan kişiliğine bir şey yapmadığını görmek güzel."

"Evet, Elena." Keir yatağın bir kenarına oturdu, siyah ipek saçları kat kat kesilmişti ve çenesine değiyordu. "Sen her zaman benim en ilginç hastam oldun."

"Hey, Raphael bir ampul gibi parlıyor ve gözleri altın rengi

şimşek gibi."

"Baş meleklerde böyle tuhaf şeyler beklenir."

O sırada kapı hafifçe vuruldu ve Raphael, Dmitri'nin dönüşlerini başka birine söylediğini fark etti. Elena'ya görünmeden kapıyı açarak Montgomery'nin elindeki tepsiye baktı. Vampir bembeyaz bir gömleğin üzerine siyah bir takım giymişti, her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi... ve tepsi titriyordu.

"Teşekkür ederim, Montgomery." Raphael yiyecek ve içecek dolu tepsiyi kabul etti. "Çok güzel tuttuğun evi havaya uçurduğum için özür dilerim." Ne Elena ne de Raphael bir evi yuva haline getirecek küçük ev dokunuşları yapabilecek türden insanlardı; bu Montgomery'nin uzmanlık alanıydı.

Titrek bir gülümseme. "Hazinelerle dolu üç depom var. Artık onları sergilemek için yerim olacak."

Tepsiyi kapının içindeki masaya bırakan Raphael dışarı çıktı ve bir asır sonra ilk kez kollarını Montgomery'ye doladı. Uşağı olan vampir başından beri içine kapanık bir adamdı, duygularını göstermekten hoşlanmazdı. Ama bugün kollarını Raphael'e doladı ve sadece zarif dış görünüşünü görenleri şaşırtacak bir güçle ona tutundu.

İkisi de bir şey söylemedi ve birbirlerinden ayrıldıklarında Montgomery'nin yüz hatları her zamanki sakin çizgilerine oturmuştu ve elleri artık titremiyordu. "Yemeğe ihtiyaç olup olmadığını bilmiyordum ama sen her zaman anshara'dan sonra yemek yersin ve bu hayal edebileceğim en yakın şey."

"Buna ihtiyaç var. Sivya'ya Elena'nın favorilerini hazırlamasını söyle." "O çoktan başladı."

Yatak odasına geri adım atan Raphael kapıyı kapatmadan önce uşağına başıyla selam verdi. Döndüğünde Elena'nın iki yanında birer şifacı olduğunu gördü, ikisi de hem iyileştirme yeteneklerini hem de yerdeki büyük açık kutulardan çıkardıkları tıbbi aletleri kullanarak onu kontrol ederken kaşlarını çatıyordu.

"Oh adamım bu çok güzel kokuyor!"

Tepsiyi eşinin kucağına bırakan Raphael, Illium'a uçmadan önce Dmitri ve Venom'la konuşmak için dışarı çıkmak istedi ama Elena ona ters ters baktı. "Senin de yemek yemen gerek."

Şaşırarak, öyle olduğunu fark etti. Bir başmelek arada sırada yemek yediği sürece, olağanüstü durumlar dışında gerçekten açlık hissetmezdi; bugün ise içini kemiriyordu. Yatağa oturdu ve aniden devasa açıklık kanatlarla doldu. Keir ve Nisia kendi kanatlarını vücutlarına yakın tutma konusunda titiz davranıyorlardı ama yapabilecekleri çok şey vardı.

"Enerjinizi uygun görgü kuralları için harcamanıza gerek yok," dedi onlara. "Bedenlerimizi okşamanızı ne Elena ne de ben izinsiz giriş olarak görmeyeceğiz."

Nisia başını sallayarak onaylarken, Keir kanatlarının bir parça gevşemesine izin verdi.

Onları işleriyle baş başa bırakan Elena ve Raphael kararlı bir odaklanmayla yemeklerini yediler ve tepsi on dakika içinde temizlendi. Raphael Elena'ya baktı. "Biraz daha?"

Çarşafı tehlikeli derecede içbükey karnının üzerine örttü. "Nereye gittiğini bilmiyorum ama evet."

Yatak odasının kapısını açtığında yeni bir tepsinin onu beklediğini görünce hiç şaşırmadı. İkisi de tepsideki yiyecekleri mideye indirdikten sonra Raphael gözlerini eşinin üzerinde gezdirdi. "Artık o kadar parıldamıyorsun."

Elinin arkasındaki deriyi inceledi. "Sanırım haklısın." Sonra inceleme sırası ona geldi. "Gözlerin mavinin ipuçlarını göstermeye başlıyor." Nisia'nın isteği üzerine kolunu uzattı. "Git, biz uyurken Lijuan'ın ölüp ölmediğini öğren."

"Sen ebedi bir iyimsersin." Yataktan kalktı ama gitmedi. Hbeebti.

Her şey yolunda, Raphael. Kenarları griye çalan parlak bir gümüş rengine bürünmüş, gözbebeğinin yakınında belli belirsiz bir mavilik taşıyan gözleri onu tutuyordu. İlk şoku atlattığıma göre artık sırtımı, dövmemi incelemeyi kaldırabilirim.

Hayır. Raphael bu konuda taviz vermez. Şimdi, ben buradayken olacak.

Avcısı ona orantısız bir gülümseme verdi. Evet, tamam, korktum. "Şimdi sırtımı muayene etmenizi istiyorum," dedi şifacılar. "Çok tuhaf bir dövmem var."

Ne Keir ne de Nisia itiraz etti.

"Öne kay," dedi Keir. "İşaretin tamamını görebileceğimiz kadar."

Yatağın arkasına doğru yürüyen Raphael, Elena'nın söyleneni yapmasını izledi. Dövmesi fark ettiğinden daha da ayrıntılıydı. Sol kanat ucundaki küçük tüye kadar her bir iplik özenle tanımlanmıştı ve bu tüy her zaman diğer tüm tüylerin tersi yönde uzamayı severdi.

"Sanki kanatların küçültülmüş ve sırtına yapıştırılmış gibi." Nisia deneysel bir parmağını bir tüyün üzerinde gezdirdi.

Bir güç şimşegi şifacının elini bir sarsıntıyla geri çekmesine neden oldu. "Özür dilerim." Elini salladı. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Acıdı mı?" Elena'nın alnı buruştu. "Enerjinin seni zaptladığını hissettim."

"Çok fazla acı değil. Sanırım vücudun bana bölgenin özel olduğunu ve etrafı kurcalamayı bırakmamı söylüyor."

Keir dokunmak istediğinde daha dikkatli davrandı ama o da sarsıldı.

Tehlikeye rağmen iki şifacı kapsamlı bir muayene yaptı. Her şeyi gördüklerinden emin olduklarında, Elena sırtını dönerek yatak başlığına yaslandı. "Haberler kötü mü?"

"Haber yok daha iyi bir tanımlama olur." Keir'in gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi; narin güzelliğiyle her zaman kusursuz olan bir yüzdeki alışılmadık gravürler. "Kanatlarını meleksi bir bebeğinkine benzetmek cazip geliyor ama bu yanlış olur. Nisia?"

"Katılıyorum. Bir bebekten çok daha fazla duyuşal kapasitesi var." Nisia elindeki cihazdaki bir okumaya bakarak kaşlarını çattı.

"Bebekler ne olduklarına dair bir anlayış kazanana kadar kanatlarını hissetmezler."

"Sanırım orada ne olduğunu göremezlerse bu onlar için kafa karıştırıcı olur." Elena parmağıyla kağıda dokundu. "Bir yetişkin için farklı olması mantıklı."

"Sanki vücudunun bazı unsurları karıştırılmış gibi." Nisia Elena'nın bir tutam saçına dokundu. "Saçlarınızda minik tüyler var, sırtınızda ise kanat alt yapısına dair hiçbir belirti bulamadık."

"Dövme dediğiniz bu işaretin etinizin tüm katmanları boyunca derinlere uzandığına dair kanıtlar bulduk." "Bana doğruyu söyle, bu mu?" Elena'nın sorusu sert bir ses, gözünü kırpmadan bakan bir bakış ve tam bir dürüstlük gerektiriyordu. "Ben sıkıştım mı ya da kanatlarımın tekrar çıkma ihtimali var mı?"

Keir'in zamansız gözleri Elena'nınkileri tuttu. "Sana kesin cevaplar veremem. Bu daha önce hiç olmamış bir şey." Sesi kadar yumuşak bir gülümseme. "Sen yeni olmaya devam et, Elena."

Nisia hâlâ cihazına bakarken mırıldandı: "Aç mısınız?"

"Evet, çok tuhaf." Elena yüzünü buruşturdu. "Şu ölümsüz halkalı kurtlar iş başında."

Nisia'nın dudakları kıpırdadı. "Tenyalar, canım, tenyalar." Cihazın ekranını Keir'e gösterdi. "Eğer doğru okuyorsam, ilk okumayı yaptığımdan bu yana geçen dakikalar içinde deri derinliği iki milimetre arttı."

Elena sustu. Başmelek, Nisia az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Evet, sanırım öyle. Vücudunuz sizi daha güçlü kılmak için hızla yakıt yakıyor. Elleri yatak başlığının üzerinde kemik beyazlığında kenetlendi. Bir başmeleğin anshara'nın derin, iyileştirici dinlenmesinden sonra canlılıkla yemek yemesinin nedeni budur. Yemek, iyileşme sürecinde kullanılan enerjinin yerini alır. Ayrıca son onarımların tamamlanmasına da yardımcı olur.

Bir elini onunkine dokunmak için kaldırdı. Ve kalbinin bir parçası göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Serumla beslenme," dedi Nisia, Keir'le görüşmeleri bittikten sonra. "Sana kalori vermenin çok daha hızlı bir yolu."

Şifacılar bu sözler üzerine hemen harekete geçti ve Elena kısa süre içinde her iki koluna da serum bağlandı. Keir serumların içeriklerini bir saat içinde serbest bırakacak şekilde ayarlandığını açıklarken, altın şimşek hatlara çarptı ve torbaları kuruttu.

"Whoa."

11

Sekiz torba sonra Elena değişimi görebiliyordu:

artık iskeletten ziyade son derece zayıftı. İnsanlar onun bir deri bir kemik kalması hakkında yorum yapabilirlerdi ama cenazeciyi çağırmazlardı.

Ancak kanat dövmesi değişmemiştir. Keir ve Nisia onun uçmak için gereken alt yapıyı geliştirmeye başladığına dair herhangi bir işaret bulamadılar. Bu bir darbeydi ama pes etmiyordu; melek bedenleri öncelik sırasına göre iyileşirdi. Önce kritik organlar, sonra deri ve uzuvlar. Kanatlar ikinci kategoriye giriyordu.

Nisia dokuz ve on numaralı poşetleri almaya gittiğinde Elena, "Dur," dedi. "Sanırım tek seferde maksimum kalori işleme kapasitesine ulaştım." Esnemesi yüzünü çatlattı. "Vücudum yakında iflas edecek" -aniden gelen uyuşukluk omuzlarını çökertti, göz kapaklarını sarkıttı- "ama önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Başmelek, dedi zihninden zihnine, yüreği sızlayarak, zamanın olduğunda annemin benim için yaptığı yorganı bana getirir misin? Yorganı bunca zaman depoda bırakmıştı, tatlı sevgi dolu anısı acıyla iç içe geçmişti, ama bugün, ne şekilde olursa olsun annesinin kucaklamasını istiyordu.

Dmitri'yle konuşmam biter bitmez yapacağım, dışarıda bekliyor. Dudaklarına bir öpücük konduran Raphael, Montgomery'den getirmesini istediği telefonu uzattı, sonra da şifacılarla birlikte dışarı çıktı.

Keir ve Nisia kafa kafaya vermişlerdi. İkilinin aldıkları ölçümleri ve örnekleri işlemesi, Raphael'in ise ikincisiyle buluşması gerekiyordu. Onu terk etmesinin neye mal olduğunu biliyordu, ona zihinsel bir öpücük gönderdi. Kapıdan döndüğünde bakışları şimşek gibi çaktı. "Dinlen, hbeebti. Yarın arbaletinle oynayabilirsin."

"Hah." Adam kapıyı arkasından kapatırken yataktan aşağı kayarak telefonu açtı. Sara'nın numarasını girmesi iki denemesini aldı.

"Merhaba." Lonca'nın müdüründen kayıtsız bir cevap geldi; hiç şüphesiz bir yabancının özel hattına nasıl ulaştığını merak ediyordu.

"Hayır, yanlışlıkla LSD'li balık yemedin," dedi Elena en yakın arkadaşına, melek olarak ilk uyandığı zamanki konuşmalarına atıfta bulunarak.

Sara, "Ellie, bu sefer seni boğacağım," demeden önce diğer uçtan sessizlik geldi.

Elena ağır göz kapaklarına rağmen sıırıttı. Çünkü bu o ve Sara'ydı. Gerçek. Normal. Arkadaş. "Şu anda o kadar acınası ve cılız görünüyorum ki eminim bunu yaptığın için kendini suçlu hissedersin." Gerçi bu hızla yakıtı işlemeye devam ederse bu uzun sürmezdi. Şimdiden kaslarının güçlendiğini, kemiklerinin ağırlık kazandığını hissedebiliyordu.

"Ellie." Sara'nın sesi kalındı. "Buraya geliyorum."

"Hayır, bana birkaç gün ver. Muhtemelen çoğunda uyuyor olacağım." O kadar sert esnedi ki yüzünün çatlayacağından emin oldu. "Eve nasıl?"

"Rol yapıyor. Akademi otoparkından Ransom'ın motosikletini çaldı ve gezintiye çıktı."

Eve her zaman korkutucu derecede uslu olmuştu. "Hey, biz iyi olduk ve bir keresinde bir Cadillac çaldık."

"Ödünç alınmış," dedi Sara dikkatle. "Lonca'nın yöneticisi bir suçlu olamaz."

Bir başka dev esneme Elena'nın kahkahasını ikiye böldü. "Ellie, oraya koşup sana bir öpücük veremeyeceğime emin misin? Sarılmak mı?"

"Hayır, henüz değil. İyileşmek için zamana ihtiyacım var." Onu bu şekilde görmek çağrısının sağladığı tüm faydayı geri alacaktı. "Uykuya dalmadan önce birkaç kişiyle daha görüşmem gerekiyor. Ama geri döndüm ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sara'yla yaptığı görüşmeyi kısa bir süre sonra sonlandırırken, artık kurşun gibi hissettirecek kadar ağırlaşan kol ve bacaklarıyla küçük kız kardeşinin numarasını tuşladı. Beynindeki uyku sisi yüzünden herhangi bir numarayı hatırlaması bile bir mucizeydi.

Beth'in Majda ve Jean-Baptiste Etienne ile birlikte olduğu ortaya çıktı - zaten akıl almaz işkence ve kayıplar yaşamış iki insan. Büyükannesi onun sesini duyunca gözyaşlarına boğuldu, büyükbabası ise metanetliydi ama sarsılmıştı.

Beth dilsizdi.

Elena bununla başa çıkacak, verdiği acıyı duygusal olarak telafi etmenin bir yolunu bulacaktı ama bunu telefon hattından değil yüz yüze yapacaktı. Yakında tekrar arayacağına söz vererek telefonu kapattı ve gözlerini açık tutamayacak kadar ağırlaşmış bir halde Eve'i aradı.

En küçük üvey kız kardeşi açmadı.

Böylece Elena arka arkaya beş kez aradı - ta ki Eve sonunda hırıltılı bir "Ne?!" ile cevap verene kadar.

"Umarım Ransom'ın bisikletini çizmemişsindir. Ona aşık-

"Ellie!" Bu bir çığlıktı.

Konuşmanın geri kalanı hızlı ve heyecanlıydı ve Elena kız kardeşini bir araba daha çalmaktan ve o anda Kule'ye doğru zum yapmaktan vazgeçirmek zorunda kaldı.

Eve, ziyaret için beklemeyi gönülsüzce kabul ettikten sonra, "Babama söyleyeyim mi?" diye sordu.

Elena'nın vücudu kaskatı kesildi, gerginlik damarlarında adrenalin etkisi yarattı. "Evde misin?"

"Evet. Cezalı." Ergen göz devirmesi neredeyse duyulabiliyordu. "Sokağa çıkma yasağını geçtim, sonra eve geldim ve babamın pahalı konyağını içmeye karar verdim. İğrenç bir şey. I

çoğunu bahçeye döktü ama benim alkolik olduğuma inanıyor."

Özür borçlu olduğu tek kişiler Beth, Majda ve Jean-Baptiste değildi. Bu kız, birbirlerini son gördüklerinde Elena'nın elini tutan o sert ama kararlı küçük tatlı kız değildi. Öfke artık onun içinde yaşıyordu. Ama kollarını Eve'e dolayana ve ona sıkıca sarılana kadar beklemek zorundaydı.

"Telefonu ona götür." Jeffrey ve Elena aralarındaki kırıkları asla iyileştiremeyebilirlerdi ama Elena Jeffrey'nin işkencesine katkıda bulunmayacaktı.

Jeffrey Deveraux çok sevdiği karısını ve iki değerli kızını kaybetmişti. Eve ve Amy'nin annesi Gwendolyn ile evlenen adam, Elena ile güneşli bir arka bahçede baloncuklar üfleyen ya da ölü kız kardeşlerinin cesetlerini görme hakkı için savaşıyor Jeffrey değildi.

Canavarın Ari ve Belle'i kendisi gibi yapmadığını bilmesi gerekiyordu, bu yüzden Jeffrey onu onlara götürmüştü. Onun elini tutmuştu. Ve ağlamıştı.

Çok iyi bir baba olmamıştı ama üçüncü kızını kaybettiğini düşünmenin korkunç acısını da hak etmiyordu.

"Baba," dediğini duydu Eve, "biri seninle konuşmak istiyor."

Elena babasının kızının telefonundan kendisini arayan birine kaşlarını kaldırarak baktığını hayal edebiliyor, daha fazla bilgi istemeden aramayı cevaplayıp cevaplamamayı düşünürken büyük olasılıkla tel çerçeveli gözlüklerini çıkardığını biliyordu. Şehirdeki her pastada parmağı olan bir mega imparatorluğun CEO'su olan Jeffrey, kontrol eksikliğinden hoşlanan bir adam değildi.

Ancak bugün, Eve'in yüzünde gördüğü her neyse, onu hatta getirmişti. "Jeffrey Deveraux."

"Ben Ellie."

Bu seferki sessizlik deliciydi.

"Daha sonra konuşuruz. Eve'e ne zaman ziyaret edebileceğini bildirmek için onu arayacağımı söyle." Elena telefonu öylece kapattı - bunun için kendini korkak hissediyordu ama bir kızın da sınırları vardı. Daha yeni ortaya çıkmıştı

Onu lezzetli bir atıştırma gibi tüketmek isteyen bir krizalitten ve vücudu etrafında uykuya dalıyordu; Jeffrey ve onları birbirine bağlayan karmaşık geçmişle başa çıkmaya hazır değildi.

Bir anı yankısı, tıraş losyonunun kokusu aniden parlak ve net. Üşümesin diye ona atkısını vermişti. Kadın bunu kabul etmişti çünkü aralarında sadece acı değil, binlerce çocukluk mutluluğu ve aile anı da vardı. O ve Jeffrey, birbirlerine karşı hiçbir zaman kolay olmamışlardı, ama zaman zaman, suçlamalar ve incinmişlikler bir kenara bırakılarak orta yolda buluşmayı başarmışlardı.

Alnında ince bir elin fırçası. Uyu, Azeetee. Annen sana göz kulak olmak için burada. Baban için endişelenme, her şeyi yoluna koyacağım.

Elena uykuda bile olsa annesinin öldüğünü, bunun bir anının hayaleti olduğunu biliyordu... ama inanmaya karar verdi. Sadece incinmiş ve yorgun olduğu ve yeniden başladığı bir anın bu parçası için. "Anne ..." Telefon parmaklarının arasından kayıverdi, bedeni uykuya daldı.

Şimşek teninin üzerinde dans ediyor, damarları çarşafın gizlediği parlayan bir ağ oluşturun.

Raphael neden sadece Dmitri'nin

kendisinin ve Elena'nın yaşam alanının dışındaki balkona geldiğini **biliyordu**. O ve ikincisinin eşsiz bir ilişkisi vardı. Raphael, Dmitri'yle ilk tanıştığında birkaç yüz yaşında olabilirdi ama Dmitri o zamana kadar evli bir adam olmuştu.

Kendine güvenen ve karısına olan sevgisinde açık olan bir çiftçi.

İkisi her zaman eşit olarak bir araya gelmişlerdi.

Balkona adımını attığında, ikincisi döndü ve hiçbir şey söylemeyen kara gözlerle ona baktı

... ama Raphael'le yarı yolda buluşmak için alanı adımladı. Sağ ellerini kaldırdılar, birbirlerinin kollarını kavradılar ve savaşıların kucaklaşması için eğildiler. "Geri dönmen çok güzel." Dmitri'nin sesi söylenmemiş ama anlaşılmış duygularla güçlüydü. "Bugünden itibaren on yıllık izne ayrılıyorum."

"O kadar kötü mü?" Geri çekildiklerinde Raphael sordu.

"Charisemnon şansını denemeye devam ediyor, Neha da Michaela dağlarında kayboldu ve Çin o kadar çok insanı açıklama yapmadan kaybetti ki, büyük bir kısmı sessizliğe gömüldü."

"Michaela?" dedi, Dmitri'nin anlattıkları arasında en ilgi çekici ayrıntıyı seçerek.

İkincisi kollarını kavuşturdu, pazuları gergindi ve teni kışın kalbinde bile rengini koruyacak bronz bir tondaydı.

"Jason onun Budapeşte yakınlarındaki kalesinde olduğunu doğruladı ama en az beş yıldır uçarken görülmemiş."

aylar." Omuz silkti. "Henüz kimse onun bölgesinde yanlış davranmaya cesaret edemedi. Generalleri herhangi bir ayaklanma belirtisinde öldürme emri aldı. Hepsi bu. Başka ceza yok. Direkt kafa kesme. Etkili bir yöntem."

Raphael, Dmitri'nin sesindeki hayranlığa katılmıyor olamazdı. Sorumlu başmelek karanlığa gömülürken bir bölgeyi kontrol altında tutmanın basit ve etkili bir yoluydu. "Başmeleklerin bir seferde aylarca karanlığa gömülmesi bilinmeyen bir şey değil." Kadronun üyeleri bile bazen sadece var olmak için zamana ihtiyaç duyarlardı.

Raphael bu dürtüyü hissetmek için çok gençti ama annesinin çocukluk yıllarında ona bu kadar zaman ayırdığını biliyordu. "Michaela benden çok daha yaşlı değil." Aşağı yukarı beş yüz yıl kadar. "Ama son zamanlarda bir et 'bebeği' ve Uram tarafından ele geçirilmesiyle uğraşmak zorunda kaldı. Belki de bu onu kötü bir ruh haline sokmuştur."

Dmitri bir kahkaha attı. "Onu kalesinde keyifsiz bir şekilde otururken görebiliyorum. En azından daha fazla sorun yaratmıyor. Öte yandan Charisemnon tam bir pislik gibi davranıyor; Titus'un sınırında olması onu kontrol altında tutuyor."

"Kuşlar ve kediler Eli'nin mi?"

Kısa bir baş sallama. "Geçen gün Ferrari'min kaputunda lanet bir vaşak buldum. Bana hırladı." Kaşlarını çatarak devam etti. "Diğer ilginç bir haber de Suyin'in New York'a taşınmak ve savaş eğitimi almak istemesi. Ben de izin verdim ve onu Honor'ın vesayeti altına soktum."

Raphael bir kaşını kaldırdı. Soğuk beyaz teni, buz beyazı saçları ve bıçak gibi keskin elmacık kemikleriyle Lijuan'ın yeğeni, kara gözleri ve sol gözünün köşesindeki güzellik lekesi olmasa ve öldürme içgüdüsünden yoksun olmasa teyzesinin ikizi olabilirdi. Suyin binlerce yıl boyunca Lijuan'ın tutsağı olmuş, kurtarıldığında hayattan kopacak kadar travma geçirmiş kırılgan bir sanatsal varlıktı.

Dmitri başını salladı. "Ben de bunu beklemiyordum ama Honor onun hızlı bir öğrenci olduğunu ve teyzesi tekrar ayağa kalktığında Lijuan'la savaşmaya hazır olmaya kararlı olduğunu söylüyor."

"Saygı duyulması gereken bir sebep. Özellikle de Lijuan'ın altında çektiği işkencelerden sonra."

İkincisinin ifadesi karanlıktı, ancak güncellemesine devam ederken sesi pragmatikti. "Astaad ve Alexander'dan pek haber alamadım, ikisi de büyük buz fırtınalarıyla başa çıkmakla meşguldü."

İskender'in çöl topraklarının bazı kısımları buzlanmaya müsaitti ama Astaad'ın topraklarının neredeyse tamamı tropikaldi. "Adalar mı?"

Dmitri başıyla onayladı. "Sakinlerin bırakın kar kıyafetlerini, hırkaları bile yok. Ben erzak gönderdim, Michaela ve Leydi Caliane de öyle." Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Hepsi bu kadar da değil -Alexander'ı da seller vurdu, Neha'nın bölgesindeki muson mevsimi ise muson yılı olma tehlikesiyle karşı karşıya."

"Elijah?"

"Eşek arısı salgını. Sürüler şu ana kadar en az on kişiyi öldürdü." Ellerini kalçalarına dayadı. "Titus ve Charisemnon'un Neha'nın tam tersi bir sorunu var: kuraklık. Orman yangınları tüm savanayı kasıp kavuruyor."

"Durum daha da kötüleşti."

İkincisinden bir baş sallama. "Şansımız yaver gitti. Birkaç şiddetli yıldırım fırtınası, zaten tahliye ettiğiniz bölgede birkaç küçük jeotermal sorun daha ve tuhaf bir şekilde küçük bir kasabada uğur böceği istilası. Böceklerden zarar gelmedi ama bir grup insanı ürküttüler."

Dmitri bir kaşını kaldırdı. "Uğur böceği korkusunun bir adı olduğunu biliyor muydun? Coccinellidaephobia."

Elena'ya anlatması gereken eğlenceli bir şeydi. Ancak geri kalanı ... "Favashi?"

"Cassandra'yla birlikte lavların içinde kaybolduğundan beri ondan bir iz yok. Bölgesine gelince, Leydi Caliane seni görmesine izin vermediğim için beni diri diri kaynatmakla tehdit etmediği zamanlarda beni bilgilendiriyor ve Neha'nın Çin'den gelen bazı mültecilerle baş etmek zorunda kaldığını, ancak bunun

beklediği sayı. Kaybolan köyleri hesaba kattıktan sonra bile."

"Lijuan'ın halkı sadıktır." Birçok kişi deliliğin sınırında olduğunu söyleyecektir. "Aodhan, Naasir ve Galen Sığınak'ta mı kalıyor?"

"Evet. Galen diğerlerini New York'a geri göndermek istedi ama ben kalmalarını söyledim. Onu güçlü bir destek olmadan bırakmak istemedim."

Raphael gözlerini Dmitri'ye kilitledi. "Ne oldu?" Galen, Raphael'in silah ustasıydı ve Kadro'dan birinin saldırısı dışında her türlü tehditle başa çıkabilecek durumdaydı.

"İşler Sığınak'ın altında ilerliyor."

Sığınak hiç sarsılmadı. Efsaneye göre asla uyanmak istemeyen Uyuyanlar'ın dehşet verici gücüyle demir atmıştı.

"Bana Atalar efsanesine inandığını söyleme, Dmitri?"

Sığınağın altında uyudukları söylenen Atalar'ın Raphael'in türünün ilk örneği olduğu fısıldanırdı, o kadar yaşlı meleklerdi ki başka bir türdüler.

"Efendim, bu noktada, lanet olası dış perisine inanmaya hazırım."

Raphael ikincisinin omzuna sarıldı. "Kulemi güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Bir dahaki sefere anneni kestirmek üzere olduğun konusunda uyarırsan sevinirim." Kara bir kaş çatma. "Leydi Caliane'in son tehdidi beni çizdirip dörde böldürmekti."

"Hayatta kalmışsın." Hayatta kalması onun cesaretinin bir göstergesiydi; ne de olsa Raphael'in annesi bir Kadim'di.

Dmitri'nin bir sonraki sorusu sessizdi. "Elena?" Kara gözlerinde Raphael'in eşini bile şaşırtacak bir endişe vardı, ikisi öylesine kararlı rakiplerdi ki.

"Cascade avcımın iradesini hafife almış." Durumlarını kontrol etmek için kanatlarını açtı. Alev almaya devam ediyorlardı ama tek tük tüyler görünmeye başlamıştı, bu yüzden beyaz ateş önümüzdeki saatlerde yatışacaktı. "Gidip Elena ve benim içinden çıktığımız uçurumu kapatmalıyım."

"Raphael." Kollarını tekrar kavuşturup ayaklarını birbirinden ayıran Dmitri onun yoluna çıktı. "Gitmeden önce annene haber ver yoksa ben

Yemin ederim kanatlarını birbirine bağlayacağım ve arama yapmak için seni içeri sürükleyeceğim."

İçindeki soğuk güç böyle bir itaatsizliğe gücenmesini fısıldıyordu ama Raphael'in onun kuklası olmaya hiç niyeti yoktu. "Elena'ya verdiğim sözü yerine getirir getirmez bunu yapacağım." Dmitri haklıydı -Caliane bir zamanlar delirmiş olabilirdi, onu unutulmuş bir tarlada kanlar içinde ve kırık bir halde bırakmış olabilirdi ama akli başına gelmişti ve o zamandan beri sıkı sıkıya onun tarafındaydı.

Dmitri başını sallayarak görevinin başına dönerken, Raphael balkondan çıkıp Elena'nın çocukluğunu sakladığı depoya gitti. Orayı düzenli olarak ziyaret eder, eşyalarının tozsuz olduğundan emin olur, onunla birlikteyken ona parçalar hakkında hikâyeler anlatırdı ama kız kardeşi Beth'e içeriden istediği her şeyi verirken, kendisi eve tek bir eşya bile getirmemişti. Ancak bugün, adam elinde yorganla geri dönüp yorganı onun üzerine açtığında, kız yorganı kendine doğru çekip sarıldı.

Elini kızın beyaza yakın ipek saçlarının üzerinde gezdirdi, kıza karşı hissettikleri içinde öyle büyük bir şiddet yaratmıştı ki, bunun bir adı yoktu. "Sonuna kadar ve ötesinde, avcı-maden."

Kendini odadan çıkmaya zorlayarak kapıyı arkasından sessizce kapattı, sonra süitin kütüphanesinin bir duvarına monte edilmiş ekrana gitti. Amanat'ı aramak için bir telefon kullanabilirdi ama Caliane böyle şeylere güvenmiyordu. Konuşurken birbirlerini görmelerini sağlayan sistemden pek memnun değildi.

Diğer uçta cevap veren yüz tanıdıktı: dramatik yeşilden kalkık gözler, derin, koyu kırmızı saçlar, yarı saydamlığa yakın bir cilt ve bakır ipekten kanatlar.

Tasha kalabalığın arasından asla fark edilmeden geçmezdi.

Onu görünce gözleri büyüdü, boğazından bir nefes çıktı. Ama kanatlarını ilk açan genç melekler olduklarında sevgilisi olan kadın -ve savaşçı- çoktan görüş alanından çıkmıştı ve annesini getirdiğini biliyordu.

Dmitri, Raphael'e ne kadar sadıksa Tasha da Caliane'e o kadar sadıktı. Caliane diğer tarafta görüldüğünde kaşları çatılmıştı. "Ne-" Sözünü kesti, Yüzü sadece Raphael için olduğu gibi yumuşamıştı. Elini yan tarafındaki ekrana koyarak fısıldadı, "Oğlum. Evindesin."

Raphael onun bu hareketini yineleyerek avucunu onunkinin üzerine koydu. "Yakında daha ayrıntılı konuşacağız, Anne. Şimdi bölgemle ilgilenmeliyim."

Caliane, Raphael'in hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir baş melekti; onun önceliklerine karşı çıkmıyordu. "İkinci dediğin o sonradan görme vampirin büyükleriyle nasıl konuşacağını öğrenmesi gerekiyor ama seni gururlandırdı." Caliane'in sözleri yine de etrafında güçlü insanların olmasından asla korkmayan bir başmeleğin onayını taşıyordu. Ona nasıl yönetileceğini örnek olarak öğretmişti.

Çılgınlığa kadar. Ölüme kadar.

"Yapacağından hiç şüphe etmedim." Başını eğdi. "Şimdi gidiyorum."

"Sizden önce eşiniz mi?"

Bir zamanlar bu dikenli bir soru olabilirdi ama Caliane ve Elena barışmışlardı. Bu her zaman sivri uçları olan tuhaf bir barış olacaktı ama iki güçlü kadın çarpıştığında ve biri her konuda itaat edilmeye alışırken diğeri sadece vicdanının emirlerine itaat ettiğinde olan buydu.

Raphael'in tek söylediği "Dinleniyor," oldu; Elena uyandığında onunla konuşup bir sonraki hareket tarzlarına karar vermeleri gerekecekti. O zamana kadar onun fiziksel durumuyla ilgili hiçbir şey paylaşmayacaktı.

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra yatak odasına baktı. Beyaza yakın bir saç parıltısı . . . ve yorganın altındaki teninin sessiz parıltısı. Avcısı sıkı bir top gibi yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmiş, omurgası kıvrılmış, başı dizlerinin üzerinde kıvrılmıştı. Sırtındaki dövme, kalp atışlarıyla aynı anda ışıkla titreşiyordu.

Çenesini sıkarak, onu, krizalitten tüm uzuvlarıyla çıkmasına izin veren o işkence gibi daraltılmış pozisyondan uyandırma dürtüsüyle savaştı. Savaşı kaybetti. Elena.

Zihninden gelen uykulu bir mırıltı, varlığının sıcak çeliği bir öpücük.

Kas hafızası, dedi kendi kendine. Hepsi bu kadardı. Ama elinin tersiyle kızın yanağına dokunarak onun hayatından emin olmaya çalıştı.

İç çekerek yatağa daha da sokuldu ... tam o sırada kanatlarından düşen ateş damlacıkları yüzünün açıkta kalan tarafında dans ediyordu. Önce küçük bir alev, sonra bir diğeri etine batarken titredi ama uyanmadı.

Güç, yumuşak bir patlamayla derisinin altına yayıldı ve etkisi daha yumuşak bir ışıltıya dönüşmeden önce damarlarının şaşırtıcı bir saniye boyunca parlak bir altın renginde atmasına neden oldu. Yumuşak ya da değil, avcısı "karanlıkta parlayan" olarak kaldı.

Uyandığında yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi hayal edebiliyordu.

Eğilerek dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Eğer teselli olacaksa avcı-kadın, kanatlarım yanmaya devam ediyor ve gözlerim şimşeklerle dolu."

Başmelek. Derin uykuya dalmış ama onun ve onun için ne ifade ettiğinin farkında olan bir zihinden gelen yumuşak, uykulu bir mırıltı. Kalbinin etrafında kenetlenen el sıkmayı bıraktı.

Uyu, hbeebti. Yakında evde olacağım.

Kolsuz bir tunik giyecek kadar durdu ve Keir'in geride bıraktığı küçük numune torbalarını cebine koydu. "Bilim adamlarınız," demişti şifacı, "uçurumdan alabileceğiniz her türlü numuneyi şüphesiz takdir edeceklerdir."

Yatak odalarının balkonundan havalanırken kanatlarının performansına dikkat etti, hızını kontrol etti. Her şey her zamanki gibi hissediyordu, sanki emrinde et ve kan, tüyler, kemik ve tendon varmış gibi.

Havada bedenini kontrol edebilme yeteneğinden memnun bir şekilde, şehrinin güneşin aydınlattığı ışıltılı gökdelenleri arasında süzüldü, son bir ışık patlamasıyla alev alan ağaçların gösterişli formlarının yanından geçti.

Kış uykusundan önce renklenmiş ve Hudson'ın soğuk sularının üzerinde. Şimdi daha sakindi, öğleden sonra güneşinin altında parıltıyordu, yüzeyinde dans eden pırıltılar vardı.

Illium'un kanatlarını buradan görebiliyordu; vahşi mavi, gökyüzünün kristal mavisine karşı bile canlıydı, gümüş teller parlak parçalardı. Melek kayalıkların kenarına yakın bir yerde duruyordu. Ayrıca filosunun ve Lejyon'un üyelerine yerdeki tehlikeli deliğin etrafında geniş bir bariyer oluşturmalarını emretmişti.

Havada hiçbir izinsiz kanat hareket etmedi ve görünürde hiç kimse yürümedi. Illium, Enclave'de herhangi bir kayıp raporu var mı?

Hayır. Filo üyelerine bölge üzerinde uçuş yaptırdım, ölü ya da yaralı olmadığını rapor ettiler.

Vücudunu Illium ve diğerlerinin üzerinde kanat çırpacak şekilde eğen Raphael, topraktaki yaraya baktı. O kadar yukarıdan bakıldığında, manzarada karanlık bir leke, var olmaması gereken bir yara iziydi.

İçinde ya da etrafında hiçbir güç dönmüyordu. Lav parlamadı. Aşağı inerek deliğin en ucuna kondu. Illium ve Birincil kısa süre sonra onun iki yanına kondular. Birincil'e baktığında garip bir şey gördü: Birincil artık neredeyse tamamen renksizdi. Bu geçiş Raphael Elena'nın yanındaki yatakta uyumaya gitmeden önce başlamıştı.

İkinci oluş, Lejyon'un Elena'ya bazılarında belirmeye başlayan renkleri neden kaybettiklerini sorduğunda söylediği şeydi. Elena insanlığa geri dönerken, Lejyon da ışıksız derinliklerden yükseldikleri renk paleti olan griliğe gerilemişti.

Ama Elena artık ölümlü değildi ve yine de Birincil renksiz kalmaya devam etti. "İkinci oluş sona erdi mi?"

Primary başını yana eğdi. Soruyu düşünmek için bir süre durakladıktan sonra "Hayır," dedi. "Biz karar veriyoruz."

Konuyu şimdilik bir kenara bırakan Raphael, damarlarındaki buz gibi gücün yarattığı uçuşuma baktı. Böyle

Soğuk, soğuk bir güç. Kulağına Lijuan'ın bir sahtekâr olduğunu ve kendisinin gerçek tanrı olduğunu fısıldayan bir güç.

Tapınılması gereken kişi.

13

İçinde bir sıcaklık öpücüğü, meydan okuyan bir yaşam nabzı. Elena'nın kalbinden bir parça, onu ölümsüz soğuğa teslim etmeyi reddediyor.

Raphael elini yumruk yaptı. "Aşağı uçacağım ve gizli tehlikeler olmadığından emin olacağım." Cascade için akılsız bir araç olmayacağı gibi, kendisinin ve Elena'nın evini de zehirli topraklar üzerine inşa etmeyecekti.

Illium kıpırdandı. "Efendim, daha yeni ortaya çıktınız. Kara deliğin içinde kaybolmamanızı tercih ederim."

Yaşlı altın rengi gözleri ve saf güzellikte bir yüzü olan melek -meleklerin nadiren olduğu bir şekilde artık geyleşmişti- Raphael'e emir vermek için çok gençti. Aralarındaki ilişki Raphael'in Dmitri ile olan ilişkisinden çok farklıydı. Raphael Illium'u yeni doğmuş bir bebekken kucağına almış, onu zar zor kontrol edebildiği kanatları olan hantal bir çocuk melek olarak tanımıştı.

Illium'un ölümlü sevgilisini kaybettiğinde kalbinin sonsuza dek kırılmasına neden olacak kadar çılgınca aşık olan gençliğini izlemişti. Ve Illium'u, iki yüz yıldır kendi azabının içinde hapsolmuş bir arkadaşının yasını tutan genç bir savaşçı olarak tanımıştı.

Tüm bunlar ve daha fazlası Raphael ile Illium arasındaki bağları oluşturuyordu. "Aşağıda korkacak bir şeyim yok," dedi, çünkü en büyük risk kanında, onu sürekli bir kaos silahına dönüştürmeye çalışan güçteydi.

Lijuan kendisinin bir tanrıça olduğuna inanıyordu, öyleyse o da bir tanrı olmalıydı. Cascade kör bir çekiçten başka bir şey değildi.

"Eğer sizinle temas kuramazsam" -Illium çenesini tuttu-
"sizi aramak için uçacağım."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin." Raphael uçuşuma doğru adım attı, inişini kontrol etmek için kanatlarını açtı.

Ön seçimleri kenarlara dokunmaya bile yaklaşmadı.

Etrafındaki duvarlar yer yer cam gibiydi. Ya saldırdığı enerji doğal mineralleri katılaştırarak camsı bir yüzeye dönüştürmüştü ya da evlerinin parçaları toprağa bağlanmıştı. Orada burada tanıdığı tek tük eşyalar gördü; bir kaşık, bir merdiven korkuluğunun parçası gibi ama çoğunluğu un ufak olmuştu.

Hüzün kalbinde beklenmedik bir şarkı söylüyordu. Enclave'in evi Elena ile ilk seviştiği yerd. Yedisinin de yaşamları boyunca birçok kez ev dedikleri bir yerd. Elijah ile arkadaşlığının başladığı yerd. Ve annesinin delilikten uyandıktan sonra kalmaya geldiği evdi.

Ama bu evi yalnız bir baş melek olarak inşa etmişti. Kırılmaz bir çiftin yarısı olarak yeniden inşa edecekti.

Illium'a toprağın çoğunun sıkıştırılmış olduğunu söyledi. Toprağı çalkalayarak duvarların içe doğru çökmesini sağlayabilir ve çukurun büyük kısmını ortadan kaldırabilirim. Geriye kalan boşluğu diğer alanlardan kazdığımız toprakla dolduracağız.

Soho'da inşa edilen yeni gökdelen, dedi Illium. Etrafta tonlarca toprak var. İhtiyacımız olan kadarını getirmek için bir filoyu hazırda bekleteceğim.

Raphael inişine devam etti. Ne yanık izleri ne de şiddetli bir yangına işaret eden bir şey vardı. Sadece içindeki gücün şiddetini anlatan ezilmiş ve kırılmış şeyler vardı. Yarı yolda durdu ve elini toprağa koydu, hafif bir sıcaklık hissetti - bu bir yankıydı, kanatlarında sürünen ve kan dolaşımında yaşayan enerjinin geride bıraktığı bir izdi.

Düşmeye devam etti.

Gözüne bir parıltı takıldı. Bulunduğu yere kadar iz sürdükten sonra gördüğü şeye güldü. Sirtında altın harflerle yazılmış deri ciltli kitabı dikkatlice çıkardı.

tozunu aldı ve pantolonunun yan cebine koydu. Elena, onca kitap arasından Imani'nin melek görgü kuralları kitabının zarar görmeden kurtulmuş olmasına çok şaşırıyordu.

Aşağı inerken başka hiçbir şey almadı ve kısa süre sonra ayakları Elena'yla birlikte uyandığı toprağın üzerinde duruyordu. Koza parçaları eşinin bedeninin izinin etrafında kırık bir şekilde duruyordu. Çömelerek birine dokunmak için uzandı.

O kadar ince bir toz haline geldi ki, havada sis vardı.

Atılmış bir kabuktan başka bir şey değildi. Elena'nın enerjisinden yoksun, var olamazdı. Her halükarda bilim adamları için tozdan bir örnek aldı ve Imani'nin değerli kitabıyla birlikte sakladı.

Ayağa kalktığı anda kendini, kemiklerini sızlatacak kadar eski bir zihni ararken buldu. Cassandra mı?

Sessizlik. Bir varlığın uzaktan gelen mırıltısı bile yoktu. Yine de lav kalkanının ona ait olduğundan hiç şüphesi yoktu. Belki de bilinçli zihninin son kalıntıları tarafından yapılan bu eylemin farkında bile değildi. Elena'yla konuşup Kadim'in bilincinin herhangi bir kalıntısını hissedip hissetmediğini teyit etmesi gerekecekti. Korkunç bir öngörü yeteneğine sahip olan başmelek her zaman en çok avcısıyla konuşmuştu.

Çünkü Elena, Cassandra'nın kehanetiydi.

Raphael hiçbir şey kaçırmadığından emin olmak için etrafına bir kez daha baktıktan sonra kanatlarını açtı ve yukarı doğru uçmaya başladı. Uçarken duvarları taradı ama bulduğu tek şey, Elena'nın ilgisini çekeceğini düşündüğü garip ve karmaşık bir şekilde eğilip bükülmüş bir kaşıktı.

Cebine koyarken, yeni evlerini kendisinin dekore etmek isteyip istemeyeceğini düşündü ... ve yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkan ani dehşet verici olumsuzlama izlenimine güldü. Lonca Avcısı mı? Kadın cevap verene kadar ona uzandığını fark etmemişti.

Git başımdan. Uyuyorum. Kelimeler homurdanıyor. Resmi yemek ve oturma alanları için boya renkleri ve halı seçmek zorunda olduğum kabus görüntüsüyle uyandım. Bir yuva yapabilirim

ama sonra kendi başınasın. Son sözleri söylerken zihni çoktan solmaya başlamıştı, bedeni dinlenmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Ama onu yüzünde bir gülümsemeyle bırakmıştı. İkisi de eve kendileri için anlamlı olan eşyalarla damgalarını vuracaklardı ama bunun dışında Montgomery'ye güveneceklerdi. Raphael'in daha önce bir kez yaptığı gibi. O zamanlar nispeten yeni bir başmelek olan Raphael, Kulesi'nin ilk halinde yaşamaktan memnundu; ev personeli sadece aşçısı Sivya ve yardımcısından oluşuyordu. Neha'nın tavsiyesi üzerine Enclave evini inşa etmişti.

"Bu topraklar sizin genç olduğunuz kadar genç," demişti ziyaretinde. "Sana yakışıyor ama senin Kule'n kaba bir yapı. Kadrodaki bazıları resmi bir sarayınız olmamasına burun kıvrıracak ve bu yüzden sizi daha zayıf görecektir. Bir başmeleğe yakışır bir konut inşa etmelisiniz."

Raphael'in gücünü ödünç verdiği yapı sırasında -Günün belli saatlerinde hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığını fark etmeye başlamıştı. Aletler temizleniyor ve biliniyordu; su, bal likörü, yiyecek ve kan malzemeleri saat gibi sağlanıyordu; kırılan eşyalar değiştiriliyor ve döküntüler ortadan kaldırılıyordu.

Dmitri'ye sorumlunun kim olduğunu sorduğunda, gözleriyle sadece anlık bakışlarla karşılaştığı, insan hayatının fiziksel izleri henüz yüzünde ve vücudunun üst kısmında belirgin olan koyu saçlı bir vampirle tanıştırılmıştı. Ama o zaman bile Montgomery bir başmeleğin huzurunda olmaktan ürkmemişti.

İnşaatin sonunda Raphael bu sessiz ve çalışkan vampire o kadar güvenmişti ki Montgomery'yi tüm evin döşenmesinden sorumlu tutmuştu. İşte o zaman Montgomery irkildi. "Ama efendim, ben sadece bir hizmetkârım!"

"Siz en küçük ayrıntıyı bile fark eden birisiniz. Bir başmeleğe uygun bir ev yaratma yeteneğinize güveniyorum."

Montgomery'nin bir yılını almıştı. Neha'nın, Titus'un, Uram'ın, Lijuan'ın sarayına gidip gidemeyeceğini sormuştu.

örneklerini görebiliyordu ve Raphael onu rehber olarak nazik ve sofistike Trace ile göndermişti.

Montgomery, Hindistan'dan özenle düğümlemiş ipek halılar, Afrika'dan duvar asmaları, Uram'ın topraklarının iç bölgelerinden el oyması bir kanepa, Çin'den zanaatkar boyalı perdelerle geri dönmüştü.

Neha'nın avlusunda "terk edilmiş" olarak bulduğu bir heykelcikle de dönmüştü.

Raphael'in, Montgomery'nin bu eşyayı kıymeti bilinmediği için "kurtardığını" anlaması yirmi yılını almıştı. O zamana kadar vampir evini zarif bir verimlilikle yönetiyordu ve arada sırada eşyaları kurtarma eğilimi küçük bir tuhaftı. Raphael iade edilmesi gerekenleri sessizce iade etti ve Montgomery de evinin resmi alanlarda göz alıcı bir gösteri merkezi, diğer alanlarda ise sıcak bir sığınak olmasını sağlamaya devam etti.

Bu düşünceyle gün ışığına çıkarak hem Illium'a hem de Primary'e gökyüzünü temizlemelerini ve daha önceki tahliyeden bu yana kimsenin yakındaki evlere dönmediğinden emin olmalarını söyledi. "İkinci bir patlama öngörmüyorum ama yine de işi şansa bırakmayalım."

Ancak ikisi de bölgede izinsiz yaşam olmadığını doğruladıktan sonra Raphael uçuşuna geri indi. Aşağıdan yukarıya doğru yolun dörtte birinde durarak, gücüyle duvarları cerrahi olarak hedef almaya başladı. Ellerinden çıkan şey canlı mavi ve şimşek gibi çakan altının bir karışımıydı.

Olduğu başmelek ve olmakta olduğu başmelek.

İlk vuruş yarardan çok zarar verince yeniden hesaplamak zorunda kaldı; gücü şiddetli bir şekilde güçlüydü, krizalitten öncekinden çok daha fazla. Neye ihtiyacı olduğunu tam olarak anlayabilmesi için üç vuruş yapması gerekti. O yukarı doğru uçarken, uçuşu yavaş bir zarafetle altında içe doğru çökmeye başladı ve o ilerledikçe duvarları zayıflatmaya devam etti.

Bu kez sonbahar güneşine doğru fırladığında, arkasını döndüğünde topraktaki yaranın çöktüğünü gördü. Çıkan ses büyük ve donuktu ve toprak ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ancak çok geçmeden havaya toz püskürdü, toprak çökerken gümbürtü kesildi. Vuruşlarıyla gevşeyen sıkıştırılmış toprağın büyük bir kısmı kendini uçuşuma geri bırakmıştı ama önemli bir çukur kalmıştı.

Çevresel görüşünde gümüşle çevrili mavi kanatlar. İcabına bakacağım, efendim.

Raphael başını salladı. Elena dinlenirken, Bluebell bu görevi tamamlarken hiçbir şeyi kaçırmayacaktı. Bu arada Raphael'in de kendi bölgesi üzerinde uçuşması, yokluğunda neler olduğunu değerlendirmesi ve dünyaya New York Başmeleği'nin geri döndüğünü hatırlatması gerekiyordu. Beyaz ateşten kanatları ve yeryüzünün dokusunda bir delik açan soğuk bir güçle birlikte.

- - -

Elena gözlerini tanıdık bir mutfakta **açtı**, havada sıcak bir fırın kokusu vardı. Gülümseyerek parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi ve arka kapıya doğru yürürken kız kardeşlerinin isimlerini sayıkladı. Dışarıdaki çimenler yumuşak bir güneşin altında zümrüt renginde parıltıyor, Marguerite'in bir ay önce ektiği bahçedeki çiçekler güzelce sallanıyordu.

Elena yardım etmişti. Ellerini toprağa daldırmış ve her bir küçük fideyi dikkatlice yerleştirmişti. "Yakında çiçek açacaklar mı anne?" diye sormuştu.

"Evet, bunlar olacak." Marguerite'in ince kemikli yüzü bahçede her zaman taktığı büyük beyaz şapkasıyla gölgelenmişti ama Elena onun gülümsediğini duymuştu. "Çabuk büyüyen ve sadece bir sezon süren güzel şeyler ama o sezon için bize ne büyük bir keyif veriyorlar, değil mi?"

Başında kendi şapkası, ayağında rahat ve kirli "bahçecilik" spor ayakkabıları olan Elena başıyla onayladı. "Evet, bu bahçe çok güzel."

"Geçici, parlak bir güzellik."

Bahçenin ötesinde, arka tarafta Elena, Elena'nın babasının büyük bir ağacın dallarına iplerle bağlanmış bir kalas kullanarak yaptığı salıncakta oturan bir kadın gördü. Kadının bacakları uzundu, vücudunu örten elbise ayak bileklerini yalayan soluk yeşil bir elbiseydi.

Elena daha önce hiç böyle bir saç görmemişti: en saf leylak rengi dalgalar sırtından aşağı su gibi dökülüyor, kadının inci beyazı tenine çarpıyordu. Kanatları maviyi andıracak kadar derin bir menekşenin hoş yaylarıydı ve gözleri

"Neden gözlerini görebiliyorum?" Elena çimlerin üzerinden geçerek Cassandra'nın yanında beliren salıncağa oturdu. Sadece düşüncede karşılaşmış olsalar da, bunun öngörü yeteneğiyle lanetlenmiş Kadim olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. Ve Cassandra'nın burada, Elena'nın hafıza cebi olan bu yerde olmasına hiç şaşırmamıştı.

Sıra dışı ve beklenmedik bir deniz köpüğü yeşiline sahip olan ve kenarları açık gök mavisiyle çivit mavisine karışan o gözler, Cassandra'nın gülümsemesinin ışığıyla akkor haline geldi.

Nefes kesici güzellikte ikiz auroralar.

"Bu senin rüyan çocuğum ve görünüşe göre kan görmek istemiyorsun." Cassandra'nın gülümsemesi derinleşti.

"Sonsuzluk boyunca gözlerimden dingin ve huzurlu olanı görmemiştim. Böyle tonların var olduğunu unutmuşum."

Elena yerden kalkarak Cassandra'nın yanında hafifçe sallandı. Sallanırken Kadim'in elbisesinin etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Elena kendi bacaklarının da siyah avcı botları ve siyah pantolonla kaplı olduğunu gördü. "Uyumaya gittiğini sanıyordum?"

"Gördüm, ama hala rüya görüyorum." Bir iç çekiş. "Keşke görmeseydim, ama rüyalar o kadar canlı ki dinlenmeme engel oluyorlar."

"Sesiniz farklı." Genç, inanılmaz bir yaşın ağırlığı olmadan.

"Burası genç bir yer." Ellerini salıncığın iplerine dolayan ve çıplak ayaklarını yerden kesen Cassandra etrafına bakındı. "Mutluluk burada yaşıyor."

"Evet." Elena mutluluğun uzun sürmeyeceği, güneş ışığının yakında kaybolacağı hissini bir kenara itti.

bulutlu. "Ziyarete mi geldin?"

Cassandra sallanmayı bıraktı ve o çok güzel ve unutulmaz gözleriyle ona tuhaf, düşünceli bir bakış attı, saçlarının telleri yanağıyla flört ediyordu. "Ben kimseyi ... için ziyaret etmedim." Elleri ipleri sıkıca kavradı.

"Hatırlamak zorunda değilsin," diye onu rahatlattı Elena. "Bazen hatırlamaktan hoşlanmıyorum." Mutfak pencerelerinde gölgeler dans ediyordu ve Elena kendi kendine bunun Elena'nın en sevdiği kurabiyeleri yaparken hareket eden annesi olduğunu söyledi. Ya da belki de dans dersinden sonra gazoz için Belle'di. Hatta atıştırılmalık bir şeyler bulmaya gelen Ari bile olabilirdi.

Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu. Karanlık bir şey yok.

"Sorun hiçbir zaman hatırlamak olmamıştır. Sorun görmektir." Sözlerindeki yalnız karanlığa rağmen Cassandra tekrar sallanmaya başladı. "Sana bir armağan, bir kehanet vermeye geldim ama düşünceyi şekillendirmekte zorlanıyorum. Çoğum uyuyor."

"Ben de dinleniyorum," diye paylaştı Elena, aniden bundan emin olarak. "Kanatlarım renk ve umuttan başka bir şey değil." Sırtını boş hissediyordu, ihtiyaç duyduğu bir ağırlık eksikti. "Sence tekrar uçabilecek miyim?" Hayal dünyasında, sorunun güçlü duygusu ufukta uzak bir buluttu.

Cassandra salıncakta kendini gittikçe daha yükseğe iterken lila rengi saçları arkasından akıyordu. Uzun süre cevap vermedi ama bu sorun değildi çünkü Elena da sallanıyordu. Cassandra'nın "Şimdi uçuyoruz!" diye seslendiğini duydu.

Elena güldü ve ayaklarını daha da sert tekmeledi.

Ve Cassandra'nın rüyasında olmasının bir nedeni olduğunu unuttu.

14

Bir esnemeyle uyanan Elena elini ovuşturdu.

yumruklarını gözlerinin üzerine indirdi. "Rüyalarımın bakılırsa," diye mırıldandı kimseye belli etmeden, "bu hiç de tuhaf değildi."

Bir hışırtı, kanatların yere konması gibiydi. Ama melek kanatları değil. Ses çok küçüktü. Kirpiklerini kaldırdı ve odanın öğleden sonranın ya da akşamın çok erken saatlerinin koyu turuncu-altın ışığıyla örtülü olduğunu gördü. Birisi karartma perdelerini geri çekmiş ama tül perdeleri olduğu gibi bırakmıştı.

Perdeler rüzgârda hareket ediyordu, balkon kapıları aralıktı. Sonuncusu uzun sürmüş olamazdı çünkü oda güzel ve sıcaktı ... ama kar beyazı bir baykuşun içeride dolaşmasına yetecek kadar uzun sürmüştü. Altın gibi parlayan gözleriyle ona bakmadan önce kanatlarını tekrar gerdi.

O kadar gerçek görünüyordu ki, hiç de illüzyon değildi. Kapıdan geri döndüğünde, perde bedeninin üzerine örtülmüştü. Gün batımı ışığında sessiz ve sevimli bir şekilde uzaklaştığını gördü. Birkaç dakika sonra ikinci bir baykuş ona katıldı. Ona asla zarar vermemiş, ama gelecek pek çok acının habercisi olan güzel, doğaüstü yaratıklar.

Sana bir hediye vermeye geldim.

Elena soluk soluğa kaldı; baykuşu ilk gördüğünden beri istemeden de olsa nefesini tutmuştu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı; Cassandra'nın baykuşlarını ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Kafasında kadim bir akıl yoktu, Cassandra'nın duyduğuna dair belli belirsiz bir işaret bile yoktu.

Garip bir hayal kırıklığıyla doğruldu ve koltuk değneklerinin yatağın başucundaki masaya yaslandığını gördü. "Nisia, seni seviyorum." Bunu düşünen Kule şifacısı olmalıydı; Elena'nın etrafında iyi bir davranış beklemeyecek kadar çok bulunmuştu. Koltuk değnekleri olmasaydı, Elena muhtemelen tesislere sürünerek gitmeye razı olurdu.

İşini yaparken seyirciye ihtiyacı yoktu. Vücudunu anlamayacak kadar avcıydı, Ancak, kollarını koltuk değneklerine geçirmeden önce yatakta birkaç dakika esnedi, tutma yerlerini sıkıca kavradı ve ayağa kalktı. "Woohoo!"

Ne yazık ki kutlamaları erken olmuştu; koltuk değnekleri yerine bacaklarına ağırlık vermeyi denediği anda dizleri çökmeye başladı. "Tamam o zaman, mucizevi bir tedavi yok." Böyle bir şey beklemiyordu ama bir kız denemek zorundaydı.

En azından kolları ve omuzları koltuk değneklerini kullanabilecek kadar iyi çalışıyordu. Balkon kapılarını kapatmayı ve kalın perdeleri eski haline getirmeyi başardı, ardından banyoya gidip yapılması gerekenleri yaptı. Duşun cazibesine karşı koyamadı ve bir an düşündükten sonra suyu açtı, ardından kanatlar için tasarlanmış büyük duş kabinine oturdu.

Ufacık tüylerin dökülmesini bekleyerek saçlarını şampuanladı ama hayır, onlar mutlu bir şekilde başındaki tellere bağlı kaldılar. Doğrusunu söylemek gerekirse, o tüylere biraz düşkündü. Ona göre onlar hayatta kalmanın bir göstergesiydi. Saçlarına saç kremi sürmek, ardından her şey muhallebiye dönmeden önce Times Meydanı'ndaki bir tezgâhtan aldığı macadamia yağı karışımli özel bir sabunla köpürttükten sonra cildinde lifle gezinmek bereketli hissettiriyordu.

"Aylardır bir krizalitin içindeyim," diye mırıldandı. "Güzel bir sabunu hak ediyorum." Sabunun kokusu, suyun tenindeki sıcaklığı, saf cennet gibiydi ama sonunda kasları titremeye başlamıştı.

Keir ve Nisia tarafından bile çırılçıplak soyulacak havada olmadığından, düşün hemen dışına birkaç havlu koyma öngörüsüne sahip olduğu için kendini tebrik etti. Suyu kapattıktan sonra yığının içinden en üstteki havluyu kapdı ve oturmaya devam ederken saçlarını ve vücudunun büyük bir kısmını kuruları.

Sonra dizlerinin üzerine çökerken kaymaması için kullanılmış havluyu kabinin zeminine serdi, kapının dışından koltuk değneklerini aldı ve kendini ayağı kaldırdı. Bu manevra onu nefessiz bıraktı, kocaman kalbi iki kat hızlı atıyordu ama hiç de üzgün değildi.

Bir sonraki başarısı, sıska kışını şımartıcı malzemelerini koyduğu cam rafa götürmek oldu. Dişlerini kullanarak kalın bir vücut losyonu tüpünü kapmayı başardı ve yatağı geri taşıdı. Şık değildi ama işini görüyordu.

Yatağı sırtüstü uzanıp kendine gelmesi için birkaç dakika bekledikten sonra ayağı kalktı ve başucundaki lambayı yakarak vücut losyonunu cildine yedirmeye başladı. Aynı zamanda vücudunu eleştirel bir gözle inceledi. Cildindeki parıltı devam ediyordu ama önemli ölçüde azalmıştı. Görünüşe göre hayatının karanlıkta parlama evresi sona ermek üzereydi.

Ürkütücü iç ışıltısı bir yana, teni doğal rengindeydi - büyükannesinin Fas mirasından gelen koyu altın rengi- ama kırılğan görünüyordu, damarları tehlikeli bir şekilde görülebiliyordu. Daha iyi bir haber olarak, kemiklerinin normal bir ağırlığa ve güce sahip olduğu görölüyordu. Nisia'dan tünel ya da oyuk olup olmadığını kontrol etmesini isteyecekti ama şu anda kemikleri vücudunun en güçlü kısmı gibi görünüyordu.

Vücut losyonunu bitirdikten sonra yüzüne dokundu, keskin elmacık kemikleri ve podyum için yeterince belirgin çene kemikleri buldu, ancak cildinin orada daha güçlü olduğunu hissetti. "Umalım da bu geri kalan kısmım için iyi şeyler ifade etsin." Biraz daha kötü davranmayı deneyecek kadar toparlandıktan sonra dolaba doğru ilerledi ve Sara'nın son doğum gününde ona verdiği yazlık pijamaları aldı.

En azından tüm kıyafetleri yok olmamıştı.

Pijamanın alt kısmı beyaz dantel süslemeli pembe beyaz çizgili bir şort, üst kısmı ise ipeksi yumuşaklıkta pembe bir tişörttü ve üzerinde beyaz bir baskı vardı - ay ışığında öpüşen iki melek silueti. Elena sadece tasarımı için değil, kumaşın yumuşaklığı için de buna bayılmıştı. Ayrıca şifacıların vücuduna erişmesini sağlarken dünyayı göstermesini de engelleyecekti.

Sütyen giymeyi bile denemeyecekti. Ne Keir ne de Nisia göğüsleri filizlenmeye başlamadıkça ya da kendiliğinden ikiye meme ucu büyümedikçe göğüsleri olduğunu fark etmeyecekti bile. Sırtarak giysileri yatağa geri götürdü ve oturarak giyindi.

Sonra Nisia'ya bir mesaj göndererek şifacıyı uyandığına dair uyardı: zaman kaybetmenin anlamı yoktu. Ona ne kadar çok kalori verebilirlerse, tam gücüne o kadar çabuk kavuşacaktı. Sonra telefonu dişlerinin arasında tutarak topallaya topallaya oturma odasına gitti. Başmelek mi? Kıcı koltuk minderlerine çarptığında zihniyle ona ulaştı, Raphael'in iyi olduğundan emin olma dürtüsü karşı koyabileceği bir şey değildi. Dönüşlerine bu kadar yakınken olmazdı.

Tuzlu deniz zihnine çarptı, Raphael'in hissi biraz uzaktı. Elena benim.

Cevap veremedi, perdesiz balkon kapısının dışındaki bir hareket dikkatini çekti. Gözleri genişledi. Gökyüzünde kuşlar vardı ama ürkütücü değillerdi. Önemli bir gerçek. Akbabalar. Üç tanesi balkonun hemen dışında süzülüp alçalıyordu.

Yaşam alanına yaptığı yolculuktan dolayı hâlâ nefessiz olmasına rağmen ayağa kalktı ve topallayarak ilerledi. Dışarıdaki sıcaklığın düşmüş olabileceğini biliyordu ama yine de kapıları açtı, böylece kuşları cam engeli olmadan izleyebilecekti. Bu konuda aptal olduğundan değil. Kapı aralığında, korkuluksuz balkonun açık kenarından epeyce uzakta durdu.

Kuşlar kayda değer bir şey yapıyor mu?

Raphael'in sesi şimdi daha güçlü ve daha yankılıydı; Manhattan'a doğru geri dönüyor olmalıydı.

Sanırım gidiyorlar. Gördüğü üç kuş az önce çok daha büyük bir gruba katılmıştı. Güneye doğru giden devasa bir grup. Bu kadar çok yırtıcı kuşun bir arada görülmesi görkemli olmanın ötesindeydi.

Dmitri ile konuştum, dedi Raphael kısa bir aradan sonra. Bana pumaların ve diğer büyük kedilerin de şehirden ayrıldığını söyledi.

Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken Elena titredi ama yerinde kaldı, bakışları uzaklaşan kuş dalgasındaydı. Elijah Raphael'in dönüş haberini almış olmalıydı, Raphael'in sormasına gerek kalmadan başmelek arkadaşının bölgesinden geri çekiliyordu. İki başmelek arasındaki dostluk her zaman ince dengeli bir şey olurdu; başka türlü olamayacak kadar büyük bir güç söz konusuydu.

Akbabalar artık uzak bir bulanıklıktı, döndü ve koltuk değneklerini yaratıcı bir şekilde kullanarak kapıları kapattı. Tam o sırada Nisia kapıdan içeri girdi. "Tabii ki krizalitten yeni çıkmış mantıklı bir varlık gibi dinlenmiyorsun," diye mırıldandı ufak tefek şifacı, ayak bileğine kadar uzanan elbisesi Elena'nın daha önce fark etmediği koyu bir maviydi. Nisia'nın iş kıyafetlerinde her zaman olduğu gibi sade ama güzel dikilmişti.

"Kendimi savunmak için," dedi Elena, "krizalitten çıkan ilk böcek olmayan benmişim gibi görünüyor, bu yüzden kendi kurallarımı kendim koyabilirim diye düşündüm." Kıçını tekrar koltuk minderlerinin üzerine koydu.

-Tam olarak zarif bir şekilde değil, ama hey, yüzünü ekmemişti. Bu onun kitabında bir kazanç sayılırdı.

Aklına bir düşünce geldi. "Böceklerden başka canlılar da krizalit benzeri şeyler yapmazlar mı? Kitin bir kabuk ya da bir kelebeğin kanatları olma ihtimalim var mı?"

Nisia sıradan bir stetoskop kullanarak kalbini dinledi. "Kelebek kanatları çok saçma bir fikir. Yetişkin bir meleğin ağırlığını taşıyabilmeleri için ne büyüklükte olmaları gerektiğini biliyor musun?"

Elena'nın mega kalbi her ne yapıyorsa ona kaşlarını çatarak nabzını kontrol etmek için Elena'nın bileğini tuttu. "Öte yandan sert bir kabuk, kendini sürekli kıran bir eş için mükemmel bir güvenlik önlemi olabilir. Ayrıca, neyin krizalit olup neyin olmadığı hakkında bir şey bildiğime neden inanıyorsun?"

"Çünkü sen sonsuz bir bilgi kaynağısın, sevgili Nisia." Keir gülümseyerek içeri girdi, vücudu çikolata kahverengisinde dökümlü bir pantolon ve benzer tonda bir tunikle kaplıydı. Kulağa çok sıkıcı geliyordu ama Keir için hiçbir şey sıkıcı değildi. Güzel bir adamdı ve sanki üç değil de yüzlerce bin yıl önce doğmuş gibi hissettiren bir iç huzura sahipti.

"Gördün mü?" dedi Nisia'ya, "Keir bile senden her şeyi bilmeni bekliyor."

Sadece Nisia'nın yapabileceği bir şekilde homurdanan şifacı, Keir serumları takarken muayenesine devam etti. Onlar çalışırken Elena Nisia'nın kanatlarına hayranlıkla baktı - beyaz benekli koyu gri, onları hiç bu kadar yakından görmemişti. "Tüylerin çok güzel." Şimdiye kadar fark ettiğinden çok daha zarif bir şekilde güzeldi.

Ona ölümcül bir hakarete bulunmuş gibi ters ters bakan Nisia, Elena'nın şakaklarına Keir'in başka bir odadan çıkardığı bir makineye giden gümüşü şeyler yapıştırdı. Sonra stetoskopu tekrar Elena'nın göğsüne bastırdı. "Kalbin garip davranıyor." Şifacının sesi sinirli geliyordu. "Sana ait olmayan bir ritimde atıyor."

"Ha?" Elena başını kaşdı, saçlarının nemli telleri teninde serinliyordu. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"Sen bir avcısın. Ölümlülerin ve ölümsüzlerin kalplerinin farklı ritimlerle attığını biliyorsundur."

"Yani, evet, vampirlerin kalbi neredeyse atmayacak kadar yavaşlayabilir ama Raphael'in kalbi bana oldukça normal geliyor." Sayamayacağı kadar çok kez başını Raphael'in göğsüne koyarak uykuya dalmıştı; Raphael'in kalbinin sabit atışı onu derin bir uykuya daldırıyordu.

"Benzer görünebilir," diye mırıldandı Keir, "ama küçük ama anlamlı farklılıklar var. Melek ne kadar yaşlıysa, kalbin vücudu işlevsel tutmak için o kadar az güç harcaması gerekir. Kaplanmadan önce kalp atışlarınız bir ölümlününkine yakındı."

"Kalbim artık bir başmeleğinki gibi mi atıyor?" Bunun bir dezavantajını göremiyordu.

"Hayır, pek sayılmaz." Nisia kaşlarını çatarak elindeki başka bir cihaza baktı. "Sanki yeni doğmuş biri değil de üç yüz yaşında bir ölümsüzmüşsün gibi dayak yiyorsun."

"Kendi hücreleri Raphael'in bağışladığı kalple birleşiyor olmalı," diye mırıldandı Keir Nisia'ya. "Onun doğuştan gelen yapısı, DNA'sı henüz şekil değiştiriyor."

İkisi başka bir dile geçti, ileri geri hızlıca konuştular.

"Bu da başka bir şey," diye araya girdi Elena, tartışma bitme belirtisi göstermeyince. "Vücudum kalbi neden kabul etti? Peki ya donör reddi gibi şeyler?"

İki şifacı da ona baktı. Nisia, "Dev bir böcek gibi bir krizalitin içindeydiniz ve doku reddinden mi endişe ediyorsunuz?" dedi.

"Sadece söylüyorum."

"Seni melek yapan ambrosia'ydı," diye hatırlattı Keir ona. "Raphael'den gelen ambrosia."

Parçalar yerine oturdu. O ve başmeleği, her zaman bir bütünün iki parçası olmuşlardı. İçinde derin bir doğruluk hissiyle geri çekilerek şifacıların sözünü kesmeyi bıraktı ve serumları kurutmaya odaklandı.

Nisia bir noktada, "Kitinli bir kabuk belirtisi göremiyorum," dedi. "Görünüşe göre sadece kafan sert."

Elena sırtıttı. "Birini tanımak için biri gerekir."

Keir bir kahkaha attı -Elena ilk kez onun bu kadar acemice bir ses çıkardığını duymuştu.

İkili yarım saat sonra ayrıldığında Nisia hâlâ ona ters ters bakıyordu. Elena Kule arkadaşlarını ziyaret etmek, Lejyon'un yeşil gökdelenine uğramak istiyordu ama o bile deli değildi

Ŗu anki haliyle bunları yapmaya kalkışacak durumda değildi.
Bu yüzden bacaklarının üzerinde bir battaniye ile oturmuş,
zihinsel olarak birden fazla dilde mavi kelimeler kullanarak
Cascade'i lanetliyordu.

Kapı çalındı.

15

Sıkıntıdan ölmeden önce içeri gel!"

Kapının arkasından görünen yüz son gördüğünden daha inceydi ama yine de gülünç derecede güzeldi. Kollarını uzattı. Illium aceleyle içeri girdi, gözleri duyguyla parlıyordu ama bir adım önünde durdu. "Seni kıracak mıyım?"

"Bir saniye içinde sana vuracağım."

Kollarını ona dolamadan önce hınzırca bir sırıtış... bilinçli bir dikkatle. Elena kendine sabırlı olmasını söyledi; eğer bir arkadaşı yüzde altmış sekiz ölü olarak geri gelirse o da dikkatli olacaktı.

İyi ki onu yüzde doksan üç ölüyken görmemişti.

Geri çekildiğinde, "Sana bir hediye getirdim," dedi. Dışarı çıkarak, özel hafif arbaletiyle geri döndü.

"Eeee!" Elena kapma hareketleri yaptı.

Gülerek ellerini onun ellerine koydu. Sonra yanındaki kanepeye çöktü ve Montgomery'nin onun için bıraktığı taze yemek tepsisini yağmaladı. Kanadı onun yan tarafına değdi, sıcak ve ağırdı. İçinin derinliklerinde yoğun bir mutluluk açığa çıktı. Bu normaldi, Illium'la olan arkadaşlığı törene dayanmayan kolay bir şeydi.

Yemek yerken, sevgili yaylı tüfeğini okşadı ve sevdi.

Illium'un kanatlarının eksikliğinden bahsetmemesi onu şaşırtmadı; muhtemelen kanatlarının tekrar çıkacağını düşünmüştü.

Kanatlarını kazalarda ya da başka bir şekilde kaybeden meleklerle her zamanki gibi. Midesi gerildi ve bu konuyu şimdilik kapatmaya karar verdi.

Uçamayan birinin özel bir arbalete ihtiyacı olmadığını ancak beş dakika sonra anlayabildi. Darbe acıtmıştı. Siktir et, diye düşündü öfkeyle. Deacon bu arbaleti benim için elleriyle yaptı ve ben onu seviyorum. Hiçbir lanet olası Cascade bu neşeyi ondan çalamayacaktı.

Bir saniye sonra başka bir düşünce onu gafil avladı. "Hey, bekle! Bunu almak için evin içine mi girdin?" Kalbi buz gibiydi.

"Hı-hı," dedi Illium bir ağız dolusu tartın içinden.

Yayı yavaşça bir kenara bırakarak döndü ve adamın kolsuz deri tuniğinin önünü kavradı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Havaya uçmak üzere olan bir eve sadece arbaletimi almak için mi girdin?"

"Aodhan'ın tablosunu da kurtardım," dedi yeterince güçlendiği anda öldüreceği mavi kanatlı iblis. "Ah, bir de efendinin sana verdiği mücevherli kılıcı."

"Seni de öldürecek."

Illium kaslı omuzlarını silkti. "Buna değer." "Hiçbir şey senin hayatına değmez!" Pişmanlık duymayan yayını tekrar eline aldı. "Seni bununla vurmalıyım."

Başka bir çileden çıkarıcı cevap vermek yerine yaklaştı. "Ellie, iyi olacak mısın?"

Onun sesindeki titremeyi duydu, gözlerindeki kısık bakışı gördü, ölümlü sevgilisi için uzun zamandır yas tutan Bluebell'i. Sahiplendiği insanları unutmazdı ve kaybolduklarında bir asır boyunca acı çekerdi.

Bir elini yüzünün yan tarafını okşamak için kaldırarak, "Ölümden döndüm, değil mi? İki kez." İlk seferinde Raphael'in kollarına düşmüş, beli kırılmış ve bilinci kaybolmuştu. "Geçmişim oldukça iyi."

Illium başını eğdi, parmaklarını saçlarının maviye batırılmış siyah ipeğinde rahatlatıcı darbelerle gezdirmesine izin verdi.

Dışarıdan bakanlar onları etkileşim halinde görebilir ve bunun bir alamet olduğuna inanabilirler.

Ama o yabancılar ne onun ne de Bluebell'in kalbini biliyordu.

Illium Raphael'e hizmet etmeyi seçti, efendisine olan sadakati sorgulanamazdı. Raphael'in hiçbir şeyine göz dikmemişti ve erken yükselip Yedi'den ayrılmak zorunda kalabileceği ortaya çıktığında yıkılmıştı. Elena hâlâ bu konuda endişeleniyordu. Gittikçe daha da güçleniyordu ama Kadro için hazır değildi, onların acımasız politikalarına dayanacak kadar sert değildi.

Bugün nihayet gülümsedi ve yemeğe geri döndü.

"Senden sonra kimin sorduğunu bilmek ister misin?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Hepsi değil, yapamazsın." Gözlerinde bir parıltı. "Çatıda simit satan ve bazen işe getirdiği küçük bir kız kardeşi olan adam."

"Piero mu?" Eski küçük suçlu ile paylaştığı son simidi düşündü, üç tüyünü kaybettiği simidi: parıldayan çivit ve şafak, gece yarısı siyahı, kenarlarında çivit olan kömür grisi.

Kalbi her birinde biraz daha kırılmıştı.

Piero'nun kendisi için endişelendiği fikrinden gülünç bir şekilde etkilenerek, "O nasıl?" diye sordu.

"Gürültülü bir iş yapıyor, ama standına uğrayan her meleğe senden haber soruyor. Mümkün olduğunda gidip ona merhaba deyin."

"Yapacağım."

"Baban da geldi."

Omurgası demir bir çubuğa dönüştü. "Jeffrey Kule'de mi?" Önce gökten kurbağaların düşmesini beklerdi.

"Görsel ikiz değildi, söz veriyorum. Dmitri'ye nefes alıp almadığını ve insana benzeyip benzemediğini bile sordum."

Elena cevap verecek kelimeleri bulamadı. Sadece Jeffrey'i aradığı için mutluydu.

"Seni önemsiyor, Ellie." Illium'un sesinde garip bir ton vardı. "Babam ..." Sert bir nefes. "Boş ver."

Bu yorum onun felcini kırdı. "Ne oldu?" Illium babası hakkında hiç konuşmazdı.

Bugün de sadece başını salladı. "Jeffrey burada ve seni takip edecek kadar önemsiyor."

En azından o burada kaldı.

Elena aynı sözleri ya da benzerlerini pek çok kez söylemişti. Pırıl pırıl, coşkulu annesini çok sevmiştir. Jeffrey de öyle. Marguerite her zaman ailelerinin gülen, sevgi dolu kalbi olmuştur, güneş ışığı narin bir çerçevede şişelenmiş, kocasına ve kızlarına olan sevgisi koluna takılmıştır. Ama en kötüsü olduğunda, bu sevgi onu hayata tutunmak için savaşmaya ikna etmeye yetmemiştir.

Belle ve Ari için duyduğu keder yüzünden Jeffrey, Elena ve Beth'i unutmuştur. Elena'nın annesiyle ilgili son anısı her zaman duvarda sallanan bir gölge, fayansın üzerinde terk edilmiş yüksek topuklu bir ayakkabı olacaktı. Marguerite onları terk etmeyi seçmişti. Jeffrey kalmayı seçmişti. Bazen her şey acı verecek kadar basitti.

16

Raphael, Elena ve kendisinin yaşam alanının dışındaki balkona indiğinde **Manhattan'ın üzerindeki gökyüzü gece karanlıktı.** Camdan sızan ılık ışık onu evinde karşıladı. Eşi kanepeye uzanmış, iyi kullanılmış gibi görünen bir bıçak takımını sevgiyle parlatıyordu.

Görevinden başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı. Neden orada durmuş ürkütücü bir sapık gibi camdan bakıyorsun?

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. Ben sadece eşime hayranlık duyuyordum.

İçeri girerek, kızın ensesine bir öpücük kondurmak için yürüdü. "Bunlar nereden geldi?"

"Deacon yeni bıçaklarımın ağırlığını doğru ayarlamak için eski fırlatma bıçaklarımı kullandı. Eskilerini referans olması için depoda tutuyordu. Yenilerini döverken bana eşlik etmeleri için bugün onları gönderdi." Uyandıktan bu kadar kısa bir süre sonra beklemeyeceği bir maharetle parmaklarının arasında bir kılıç oynattı. "Ona faturayı sana göndermesini söyledim."

"Mükemmel. Yaşayan en büyük silah yapımcısı bile eşime kılıç veremez." Artık aralarında bir söz vardı, ona kılıç veren tek erkek olma konusundaki ısrarı. "Şurada mavi bir tüy mü görüyorum?"

"Illium ziyaret etti." Adam kanepenin etrafından dolanıp önündeki sehpa oturma kenarını çattı, kanatları

arkasına yayıldı. "O salak yaylı tüfeğimi, bana verdiğin mücevherli kılıcı ve Aodhan'ın tablosunu almak için eve geri döndü."

Elbette Illium o değerli sanat eserini saklayacaktı.
"İnanılmaz hızlı bir uçucu."

"Sakin bana risk aldığı için ona kızgın olmadığını söyleme."

"Bunun hiçbir yararı olmaz. Bluebell'iniz yaptığı şey için asla pişman olmayacak." Neşeli ve neşeli Illium nadiren inatçı olurdu ama bu onun inatçı olmadığı anlamına gelmezdi. "Onu doğduğu günden beri tanırım. Bir hareketin doğru olduğuna karar verdiğinde, kimse onu pişman edemez; çocukken böyle şeyler için ceza alır ama özür dilemezdi."

"Ugh." Başını kanepeye yasladı, saçlarının ince telleri kadife grisine yayıldı. "Ee, nasıldı? Uçuşun. Korkunç Raphael olurken birini ezdin mi?"

Onun neden bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığını tahmin edebileceğini biliyordu. "Ben yokken işlerin kaymasına izin veren kıdemli bir melek ile yakınlaştım. Yorgunluk dışında bir mazereti yok - rütbesini düşürdüm ve bölgenin o bölgesi artık normalde Nazarach'ın altında çalışan Dmitri'nin yaşında bir vampir tarafından idare edilecek."

Elena Atlantan meleğinin adını duyunca ürperdi. Nazarach'ı hiç sevmemişti, onun haklı gösterilebilecek her şeyin ötesinde zalim olduğunu düşünüyordu. Vampirleri kontrol etmek için güvenilebileceği güçlü meleklerle ihtiyaç duyan bir başmelek olarak, Raphael'in farklı bir bakış açısı vardı ve ikisi bu konuda aynı fikirde olmama konusunda anlaşmışlardı.

"Atlanta'ya kadar uçtun mu?"

Raphael başını salladı. "Beklediğimden çok daha az çaba ve zaman aldı. Bu kanatlar artık yanmıyor olsalar bile çok hızlılar." Sonra da ona en ilgi çekici şeyi söyledi. "Elijah'ın akbabalarından bahsettiğimizde neredeyse Atlanta'daydım."

Elena'nın ağzı açık kaldı. Bir sesle kapatarak başını sertçe salladı. "Bana temas kurduğumu mu söylüyorsun?"

birden fazla eyalette sizinle birlikte mi?" "Sesiniz kristal gibiydi."

"Acaba ne kadar uzatabiliriz?" Avcının zihninin hararetle çalıştığını görebiliyordu. "Düşmanca bir durumda büyük avantaj." Ama sözleri pratik ve olumlu olsa da ve vücudu ayrıldığı zamankinden daha sağlam görünse de, onu içinde hissetti, kederini tattı.

Elena kanatlarını çok sevmiştir, gökyüzünün hediyesini asla hafife almamıştır. Uçmak istemesi dışında hiçbir sebep yokken sık sık uzun uçuşlara çıkarlardı. Ona on yıllık uçuş planının Illium'un tüm numaralarını öğrenmek olduğunu söylemişti, böylece onları mavi kanatlı meleğe karşı oynayabilecekti.

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. Bıçakları kucağında, aralarında dururken, eşinin dudaklarını kalbine bir tekme, ruhuna bir burkulma gibi gelen bir öpücük aldı. Benim Elena'm.

Onun içinde bu şekilde yaşayabilecek tek kadın.

Elini ensesine doğru kaydırırken boynu avucunun altında acı verecek kadar inceydi, teni henüz hafif bir parıltı taşıyordu. Ama boynuna dolanan kollar şiddetli ve sıkıydı ve kendini onu daha sıkı, daha yakın tutmak için kucağını değiştirirken buldu. . ta ki ölümcül keskinlikteki bir nokta karnına saplanana kadar.

Öpüşmeyi keserek kucağındaki silahlara baktı. "Bazı erkekler bunu çok kötü bir işaret olarak görür."

"İyi ki daha iyi biliyorsun, Başmelek." Kucağındaki bıçakları boşaltırken yüzünün yan tarafını öptü, sonra battaniyeyi kenara iterek onu kollarına aldı.

Onu yatak odalarına taşıırken, "Keir bunun için benim kafa derimi yüzecek ve ben de ona izin vereceğim" dedi.

Elena'nın gözleri gümüş renginde parlıyordu, ağzını Elena'nınkinin üzerinde gezdirirken. "Buna ilaçtan, yemekten ya da havadan daha çok ihtiyacım var."

Onu yatağa yatıran Raphael, savaşçı becerisiyle giysilerini çıkardı. Eşi onu izlerken solmuş ve iyice yıpranmış eşyalar dikkatsizce bir yığın halinde yere düştü; bakışlarında tenden çok daha derinlere inen bir açlık vardı. İkizi onu boğazından kavradı. İkisinin arasında

Cascade'in koparmaya çalıştığı bağı geri almak için pençe atma ihtiyacı.

Kanatlarını iki yanlarına açarak onun üzerine geldiğinde, içini çekti ve avuçlarını onun göğsüne bastırdı. "Bazen kendimi senin ne kadar muhteşem olduğunu hayal ettiğime inandırıyorum, sonra bir odaya giriyorsun ve bom, orada tekrar düşünüyorum."

Raphael konuşamıyordu, ihtiyacı derisini çatlatıp dünyaya yayılmakla tehdit eden doymak bilmez bir fırtınaydı. Bunun yerine onu öptü, tüm sevgisini, tüm dehşetini içine akıttı. Sahiplenici ve sınır tanımayan tutuşu, her zerresini aldı, daha fazlasını talep etti. Güç derisinin altında çatırdamaya başladığında, altın şimşek dizginlerle savaşıırken, o dizginleri kaba kuvvetle sıktı.

"Whoa." Dudaklarının nemine karşı tek bir kelime fısıldadı, Elena'nın elleri omuzlarından pazularına doğru okşadı.

Aşağı bakan Raphael göğsünün altın enerjisiyle yarıldığını gördü. "Onu bağladım." Sesi soğuk ve ölümcüldü.

"İşte yine seksi Korkunç Raphael oluyorsun." Elena onun elmacık kemiğinden aşağıya doğru bir çizgi çizdi ve parmağı, tenine batmadan önce parmağın etrafında dolanan şimşekle boyanmış olarak çıktı. Titreyerek iki kolunu da ona doladı ve başını tekrar aşağı çekti.

Cinsel sıcaklık soğuşu yaktı, kan damarlarını genişletti, tenini terle parlattı. Eğer henüz iyileşmemiş olsaydın, bir vahşi olurdu. Onu öyle derin ve sert bir şekilde sahiplenirdi ki, içinde hiçbir şeyin silemeyeceği bir iz bırakırdı.

Raphael. Elena, baş meleğinin gücünün çatırdayan şiddetiyle kuşatılmış bir halde, ondan gelen çığ cinsel sözcüklerin altında eğildi. Öpücüğünün yakıcılığında, teninin sert sıcaklığında, gözlerinin elektrik mavisinde bir kez daha şimşek çakıyordu.

Acıyor mu? O gözler buz gibiydi, neredeyse acımasız.

Hayır.

Birbirlerinin içine düştüler, artık güç, kaos ya da onların dışında başka bir şey düşünmüyorlardı. Giysilerinin ne zaman çıktığını bilmiyordu, sadece Raphael'in teni onunkine değmişti,

Elleri vücudunu okşuyordu. Yine de ağır bir baskı hissetmiyordu, onu ezmekten endişe etmesi gerektiğini biliyordu. Bu daha önce hiç karşılaştığı bir sorun değildi, yatakta aralarında sınır yoktu.

Berraklıkla birlikte keskin bir öfke duygusu da geldi, çünkü bu gerçek bir sorundu. Öfkesini yüzeye çıkmadan önce sertçe bastırdı ama bu kez öpüşmeyi kestiklerinde Raphael'in gözleri bir alevın kalbindeki mavilikte parladı ve göğsü kabardı. "Bir çözüm bul," dedi öpüşmeyi kesmek yerine - bu canını yakabilirdi.

"Üstte ben olmalıyım" demeden önce onu sertçe öptü.

Pozisyonlarını değiştirdi . . ve kadın, vücudunun ondan düşen altın şimşek dallarıyla kaplandığını gördü. Adamın tüm vücudu da altın çatlaklarla delik deşik olmuştu.

Bir elini saçlarına sokarak onu öpmek için aşağı çekti.

Her kalp atışında, her dokunuşunda nefes kesici bir güç vardı. Beyaz ateş kanatlarını bir kez daha yaladı, kanatlarını onun etrafında kavislendirdiğinde vücuduna düştü. Onun gizlenmemiş sahipleniciliği, içinde oluştuğunu bile bilmediği bir düğümü çözdü: kanatları olmadan artık Raphael'in aşık olduğu kadın olamayacağına dair buz gibi korku.

Aptalca. Başmeleği onu kırılabilir bir ölümlüyken seçmişti. Onları kırılğan ve koşullu bir aşk değildi. Sonsuza kadardı ve ihtiyacı acımasızcaydı. Hayır. fiziksel durumları ne olursa olsun.

Dilini kızın ağzına soktu, bir eliyle de göğsünü sıktı. Kadın inledi ve adamın saçlarını kavrayarak vücudunu adamın zarif kaslarına sürttü. Bu noktada adamın gücüyle o kadar çok kaplanmıştı ki artık gücün ne zaman içine işlediğini anlayamıyordu. Teninin üzerinde elektrik vardı, Raphael'in tadını o kadar derinden alan canlı bir elektrikti ki kendini ona karşı çıplak bırakmaktan hiç çekinmiyordu.

Bir an nefes nefese kalan Raphael'in sesi sertleşerek, "Bu seni rahatsız ediyor mu? Şimşek?"

Ve aynı aptal korkunun kendisini tutan ölümcül başmeleği de kemirdiğini fark etti. "Eğer sen hafifçe parlayan bir iskeletten hoşlanıyorsan," dedi öpücükle ıslanmış dudaklarına karşı, "ben de şimşeklerle boyanmış seksi bir baş melekten hoşlanıyorum."

Bir sonraki öpüşmeleri, delici bir aşkla dolu, yavaş ve erotik bir şeydi. Raphael onu doğru pozisyona ittiğinde, nefesini tuttu ve onun üzerine çöktü. İç bedeni ihtiyaçtan kayganlaşmış ve uyarılmışlıktan şişmişti, elleri Raphael'in göğsüne dayanmış, Raphael de onun kalçalarını tutuyordu. Sıkı bir kaymaydı ama ağırdan almadı - alamazdı, ilk seferinde değil. Leğen kemiği adaminkiyile buluştu, adamın siki kadının içinde sahiplenici bir şekilde duruyordu.

Gözlerini yaşartacak kadar derin bir rahatlamayla ürperdi.

Raphael doğrulup oturdu ve Elena onun bedenine sarılırken onu kendine doğru çekti. Alınlarını birbirine bastırdılar, Elena'nın parmakları Raphael'in çenesini okşuyor, Raphael'in eli de onun omurgasını okşuyordu. "Seni nefesim kesilene kadar seviyorum."

"Benim için sadece sen olacaksın, Elena. Ben seninim." Kanatları kızın etrafına dolandı ve onları beyaz-altın enerjiden oluşan bir kozanın içine aldı, o kadar parlaktı ki kızın görebildiği tek şey gözlerinin şiddetli mavisiydi.

Birlikte hareket etmeye başladılar. Daha önce hiç yapmadıkları kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde, ama bu vahşi seksle ilgili değildi. İhtiyaçları çok daha içgüdüsel. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandığında, Raphael onları öpüp uzaklaştırdı. Ve yüzünü boynunun kenarına gömüp onu acı verici bir şekilde sıktağında, saçlarını okşadı, şakağını öptü ve başaracaklarını, hiçbir şeyin onları ayıramayacağını fısıldadı.

Dalga kırıldığında, bunu gözlerinin arkasında göz kamaştırıcı artçı görüntülere neden olan beyaz-altın bir parıltıyla yaptı. Baş meleğine tutunan Elena, onun gücünün vücudundaki her hücreye yayılmasına izin verdi. Artık korkunun onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Burada olmaz. Başmeleğiyle olmaz.

Soğuk Kaskad gücü olsun ya da olmasın, Raphael'in hiçbir parçası ona zarar veremezdi.
Şimşek derisini çatlattı ve gözeneklerinden patladı.

17

Lejyon

Lejyon, aeclari'ye ait olan Kule süitinin **her** penceresinden yakıcı bir **ışığın döküldüğünü** ve şehrin dört bir yanındaki meleklerin müsait olan her yüzeye indiğini gördü. Kule'nin tepesinde, Bıçak balkonda durduğ yerden içeri koştu ve Engerek de onunla birlikte içeri koştu.

Sokaklardaki lmller yukarı baktı ve donakaldı.

Ama Lejyon ayağı kalkmadı, Kule'ye gitmedi.

Bunun yerine, Birincil zihnini esnetti ve Bıçak'la konuştu. Dur.

Yanıt gelmedi ama otuz saniye sonra Bıçak balkonuna döndü. Sert, karanlık gözler, sessiz kanatlarıyla uçarak o boşluğn kenarına çömelmiş olan Birincil'in üzerine dikildi.

"Neden?" diye sordu Bıçak, elinde Birincil'in iletişim için kullanıldığını ğrendiğ bir cihaz vardı. Dünyadaki diğrleri kardeşleriyle Lejyon'un yaptığı gibi konuşmuyordu. Diğrleri yalnızken bile her zaman birlikte değildi. Bu Lejyon için kavraması zor bir şeydi ve başlangıcından beri de yleydi.

Primary onun sözlerini değrlendirdi. "Elena ve Raphael korkmuyor." Lejyon'u aeclari'ye bağlayan şey dönüşlerinin ardından daha da güçlenmişti. Birincil onların düşüncelerini duyamıyordu ve ne düşündüklerini bilmiyordu.

Ne yaptıklarını bilmiyordu ama o anda içgüdüsel bir huzur, sınırları olmayan bir kabullenme duygusu hissetti.

Neşeyi en saf haliyle anlıyordu.

Lejyon kadar aeclari'ye de sadık olan Blade için bu bilgiyi kelimelere dökmekte zorlandı. Sonra anladı. "Onlar evdeler."

Blade'in çenesi çalıştı ama başını salladı ve telefona emirler yağdırmaya başladı. "Süite kimse yaklaşmasın. Raphael ya da Elena'dan haber alana kadar o katı kordon altına alın."

Birincil balkondan aşağı süzüldü ve Lejyon'a ait olan binadaki tüneğine geri döndü. Çok sayıda fide yapmalıyız, dedi kardeşlerine.

Ona geri dönen sesler hem onun hem de onların sesleriydi.

Onun için. Elena için.

Büyüyen şeyleri gitti. Daha

fazlasını yapacağız.

Aeclari. Şarkılarını duyuyoruz.

Raphael'in zihni, akkor halindeki aşkın sarmaladığı **vahşi** zevk **fırtınasından çıktığında** avcısını kendisine doğru gevşemiş, kollarını boynuna dolamış halde buldu. Ona her zaman sarılacaktı. Kışın buzlu öpücüğünden daha soğuk bir güç barındırdığında bile. "Elena?"

"Mmm." Boynuna doğru bir esneme. "Bu işte daha iyi olabileceğini düşünmüyordum, aygır, ama yanıldığımı kanıtladın. Kemiklerimin eridiğinden oldukça eminim. Umurumda olmadığından da eminim."

Yanakları buruşan Raphael elini kadının omurgasında gezdirdi.

Ve kaşlarını çattı. "Hbeebti, otur."

Elena itaat etmeden önce onun boğazını öptü. Saçları yüzüne dağılmıştı, elleri adamın omuzlarındaydı, dudakları hem onun hem de kendisinin talepleri yüzünden şişmişti.

"Sorun nedir?" Kolunu kaldırdı ve ona baktı. "Hayal mi görüyorum yoksa daha mı normal görünüyorum?"

Raphael en belirgin değişikliği gözden kaçırdığını fark etti: her zamanki kaslı şıklığından çok daha zayıf kalmıştı ama artık endişeyle dikkat çekecek bir kiloda değildi. "Tüm vücudun bir et tabakası kazanmış ve cildindeki uzaylı parıltısı gitmiş."

"Gözler mi?"

"Parıltı eksikliği dışında bir değişiklik yok." Mavi ve gri dokunuşlu sıvı bir gümüş. Ölümlü ve ölümsüzün bir karışımı. Hepsi iyi... ama kritik bir şey hariç. "Ben yapamam

dövmeni hisset." Elini bölgenin üzerinde gezdirdi. "Hiçbir çıkıntı yok, omurgan ve derinden başka bir şey yok."

Hareketsiz kalarak, "Bu çok garip çünkü hâlâ tüylerimi okşuyormuşsun gibi hissediyorum.

Aslında hisler, beyaz ateşle tatlandırılmış çılgınca seks yapmadan öncekinden daha yoğun hale geldi."

"Dön ki sırtını görebileyim."

Kendini ondan kurtarmaya başladı. "Birlikte bakana kadar bakma."

Raphael başını salladı, sonra yataktan kalktı ve elini uzattı.

Elena ona katılmaya özen gösterdi, eli onunkine kilitlendi. Ama ayakları haliya değdiği anda sırttı. "Artık koltuk değneklerine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." İki saniye sonra bu varsayımın doğruluğunu kanıtladı: ikisi birlikte banyoya girdiler.

"Nefes darlığı yok, jöle gibi bacaklar yok," dedi içeri girdiklerinde. "Çılgınca parlayan seks artık benim en sevdiğim tür."

Topuklarının üzerinde kayarak sırtını boy aynasına dayadı, derin bir nefes aldı ve Raphael'in sırtını görebilmek için hareket ettiği sırada omzunun üzerinden baktı. Dövme gitmişti.

Elena'nın gözleri kısıldı. "O bölgeye dokun."

Bunu yaptığında içinden bir ürperti geçti ... ve dövmenin ana hatları yeniden ortaya çıktı ... beyaz ateşle kenarları çizilmişti.

Adam elini çektikten sonra uzun bir süre soğuk ve ateşli siluet devam etti ve sonra yavaşça kadının teninde kayboldu.

Elena onunla yüzleşti. "Bir fikrin var mı?"

O daha cevap veremeden tüm vücudu şimşek altın renginde parlamaya başladı, parlaklık o kadar şiddetliydi ki gözlerini yakıyordu.

Işık iz bırakmadan kaybolmadan önce bir yıldız gibi parladı.

Raphael gözlerinin önündeki gölge ve parlaklık parçalarını kırıştırarak avcısının yeni bir dövme edindiğini gördü. Sol şakağındaydı ve sağ şakağındaki Lejyon işaretinin birebir aynısıydı, tek fark onunki

orman ateşi beyazıyla dokunmuş ışılılı bir mavi değildi. Parıldayan yemyeşil bir orman yeşiliydi.

"Üçüncü bir burnum mu çıktı?" Elena yüzünü buruşturdu. "Öyle, değil mi? Yoksa fazladan bir kulak mı?"

Onu omuzlarından tutarak aynaya bakması için çevirdi. Dudakları bir "Oh" ifadesine dönüşen Elena parmaklarını işaretin üzerinde gezdirdi. "Aeclari aynadır," diye fısıldadı, Lejyon'un ilk söylediği sözleri tekrarlayarak.

Sonra tekrar oldu. Altın şimşek Elena'nın yüzünün yan tarafında patladı. şimşek kaybolduğunda iz de kayboldu. Elena parmaklarını bir zamanlar tertemiz olan cildinin üzerinde gezdirdi. "Vücudum dengesini bulmaya çalışırken aksaklıklar yaşıyorum. Çok erken uyandım, her şey yerli yerine oturmada önce - ama öte yandan, başmelek bir kalbim ve senin hakkın olan güce erişimim var."

"Belki de." Elini tekrar kadının omurgasında gezdirdi.

Bu kez sırtında ateşli kanat izleri yoktu, teni pürüzsüz koyu altın rengindeydi.

"Görünüşe göre o aksaklık kendi kendini düzeltilmiş." Elena'nın bakışları aynadaydı, sesi yumuşaktı. "Tüylerimi okşadığını hissetmedim."

"Hbeebti."

Parmakları çenesini okşuyor. "Sorun yok, Raphael. Gerçekten." Cesaret ve kayıp temeli üzerinde kararlı bir gülümseme. "Hiçbir ölümlünün umut edemeyeceği bir deneyim yaşadım, kendi kanatlarımla gökyüzünde uçtum. şimdi ise rastgele parlayan tuhaf bir melezim. Bu yeni bir macera olacak."

Onu kollarıyla sardı, zihni buz gibiydi.

Cascade yaşayan bir varlık olsaydı, onu paramparça ederdi.

- - -

O gece Elena'yla birlikte yaşam alanındaki büyük ekranı **kullanarak Elijah'la bağlantı kurdu.** "Eli," dedi, "bunu yüz yüze yapmak isterdim ama henüz bölgemden ayrılamam."

"Böyle bir şey beklemezdim dostum," diye cevap verdi Elijah, altın sarısı kahverengi gözleri sıcacıktı. "Seni görmek

güzel."

"Kuşlarınızı ve kedilerinizi göndererek sağladığınız yardım için teşekkür ederim. Bu aramızda bir borçtur."

Elijah başını salladı, saçlarının altın telleri durduğu odanın yapay ışığında bile parlıyordu. "Böyle şeyler borç meselesi değildir. Durumlar tersine dönseydi senin de aynı şeyi yapacağını biliyorum."

Birkaç yıl önce, Raphael bunu yapıp yapmayacağını bilemezdi. Şimdi ise biraz ölümlüydü ve başka bir baş melek ile güvene dayalı bir ilişki kurmuştu. Cascade'de doğan soğuk güç bu tür seçimler yaptığında onunla savaşılabildi ama başarılı olabilmesi için kanında Elena'dan çok fazla parça vardı.

Daha önceki tanrılık düşüncelerini unutmamıştı. Cascade'in sinsi fısıltılarına kanmış olsaydı, Lijuan'a benzer bir parazit haline gelir miydi? Elena'nın ruhsuz suretinden beslenecek kadar ileri gider miydi? Midesi kazındı, öfke kanını yakıp kavurdu.

"Evet," dedi çirkinliğini görmezden gelerek. "Yardıma ihtiyacın olursa, yanında olacağım." Böyle bir cömertlik ve empati ona Elijah'a geldiği kadar kolay gelmiyordu, ama Güney Amerikalı baş melekten üç bin yaş daha gençti, bu yüzden belki de bu yaşla birlikte büyüyen bir tür olgunluktu - eğer tohumlar mevcutsa.

"Çin'le ilgili haberleri duydun mu?" Elijah'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Boş köyler mi? Evet, öyle. Casus şefim bu gece bana tam bir brifing verecek - Çin'den benim dönüş saatimden sadece birkaç saat önce döndü."

"Benimki bir hafta önce eve uçtu ve vampirlerin huzursuzluğunun arttığına dair işaretler bildiriyor. Tepelerinde uçan baş meleklerden korku içinde ürküyorlar ama sürekli gözetim altında olmadıklarını biliyorlar ve kana susamışlık arttığında akıl sağlığı da bozuluyor."

"Neha'nın şu anda nöbette olduğunu görüyorum." Raphael, Elijah'yı aramadan önce Dmitri'ye gönderilen güncellenmiş gözetim programına göz attı. "Korkmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

azgın kan ılgınlığı." Zehirler ve Yılanlar Kraliçesi'nin böyle bir anarşkiye tahammülü yoktu.

Neha'yla arkadaşlığının kızının idamından sonra bu kadar kötü bir şekilde bozulması Raphael'in hayatındaki pişmanlıklardan biriydi. Yine de Neha onun yokluğundan yararlanmaya çalışmamıştı, yani belki de aralarındaki her şey kaybolmamıştı.

"Hayır." Elijah kanatlarını yeniden yerleştirdi. "Ama casus şefinizle konuştuğunuzda, en ücra bölgelerdeki köylüler arasında olağandışı faaliyet belirtileri görüp görmediğini sorun. Casus şefim köylülerin 'insan' gibi davranmadığına ikna oldu ama yeniden doğduklarına dair bir kanıt bulamadı."

Zombiler iki nokta-o, diye mırıldandı pijamalı Elena, ekranın görüş alanının dışında, yumuşak bir battaniyeye sarınmış olarak kanepede oturduğu yerden Raphael'in zihnine; Lonca müdürü Lonca'nın mağazalarından ona birkaç silah daha göndermişti ve uygun olup olmadıklarını görmek için onları inceliyor, yumuşak bir bezle izleri parlatıyor ve gereken yerlere yağ ekliyordu. Tabii ki en sevdiğimiz deli başmeleğimiz uykusunda bile tüyler ürpertici şeyler yaratıyor.

Çünkü ürkütücü olan asla dinlenmez.

Raphael dudaklarının titremesine izin vermemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Elimizdeki tüm bilgileri size ileteceğim. Lütfen eşimin selamlarını sizinkilere iletin. Yakında Hannah'ya bir mektup yazmayı planlıyor."

"Hannah ondan haber aldığına çok memnun olacak. Kendine iyi bak, Raphael." Elijah imzasını attı.

Raphael tam dışarıdaki balkona siyah kanatlı bir şekilde inerken eşine döndü. Manhattan'ın ışıltılı görüntüsüne karşı kapıları açık bırakmışlardı, çünkü Elena şehrinin görüntüsünden güç alıyordu ve serin gece havası kolayca telafi edilebilecek bir şeydi. "Jason," dedi casus ustasına.

"Efendim," diye yanıtladı Yedili'nin okuması en zor olan üyesi. "Eve dönmüş olmanız çok güzel." Sonra, Raphael'i şaşırtacak şekilde, kollarını kavuşturup Raphael'in Dmitri'ye yaptığı gibi kucaklaşabilecekleri kadar yaklaştı.

Jason kolay kucaklanan bir melek değildi.

Ayrıldıktan sonra Jason Elena'ya döndü ve ışık yüzünün sol tarafını işaretleyen kabile dövmesinin çizgi ve noktalarına vurdu. "Güvende olmana sevindim, Elena." Cebine uzanarak küçük bir nesne çıkardı. "Bunu Çin'de bir pazarda gördüm ve uyandığında kullanman için aldım."

Elena yaşlılıktan hafifçe yeşile dönmüş metalden yapılmış oval şekilli eşyayı almadan önce irkilerek göz kırptı. Raphael bunun oyma bir kutu olduğunu gördü, tasarımı kabarık ve karmaşıktı. Ama bu bir casus ustasından gelen bir hediyeydi. "İçinde bir sır var," diye mırıldandı Raphael, vardığı sonuçtan emindi.

"Hmm." Çenesini ayarlayan Elena bulmaca kutusunun üzerine eğildi. Önce kutunun çeşitli parçalarını teker teker bir yöne, sonra diğer yöne itti. Görünüşe göre güzel bir süs eşyasından başka bir şey olmayan kutu kilitli kaldığında, aynı anda iki yöne doğru itmeye başladı.

Hiçbir şey.

Ona bu hediyeyi veren meleğe, gece kadar mürekkepli yumuşak siyah kanatları olan, sırlar ve gölgeler dünyasında yaşayan meleğe dar gözlerle baktı. "Gerçekten bir sır mı var yoksa sen ve baş meleğin benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Bir sır var." Nadiren ve en çok da kalbini elinde tutan prensese gülümseyen bir adamdan gelen ciddi sözler. "İşin sırrı-"

"Hayır, bana söyleme." Alnında çizgiler vardı, dikkati çoktan bulmaca kutusuna geri dönmüştü. "Ben çözerken sen ve Raphael konuşun."

"Bir içki alır mısın, Jason?" Jason'ın güç seviyesindeki melekler Raphael'den daha fazla sarhoş olamazdı ama tadı hoştu.

Jason başını eğdi. "Uzun bir gün oldu."

Ama eve dönecek, daha uzun süre uçacaktı, bundan Raphael'in hiç şüphesi yoktu. "Mahiya bu yolculukta seninle gelmedi mi?" Jason prensesini casusluk teknikleri konusunda eğitiyordu, böylece en azından bazı görevlerde ona eşlik edebilecekti - nazik Mahiya ayak diremiş ve

her şekilde onun ortağı olmak istediğini ve gittiğinde onu özlediğini belirtmiştir.

Jason böylesine gizli bir aşka karşı dayanıklı değildi, bir ömür boyu yalnızlık çektikten sonra bile. "Çin çok tehlikeli," dedi Raphael'e. "Mahiya da benimle aynı fikirde; öyle bir yerde onun için endişeleneceğimi biliyor ve dikkatimi bölmek istemiyor." Raphael'in uzattığı kehribar rengi sıvı dolu bardağı aldı. "Günden güne becerisi artıyor. Gelecekte bir değil, iki casus ustanız olacak."

"Böyle bir avantaj memnuniyetle karşılanacaktır." Raphael de kendine bir içki doldurdu. "Az önce Elijah'la konuşuyordum." Eli'nin köylüler hakkındaki sözlerini özetledi. "Herhangi bir garip davranış fark ettin mi?"

Jason başını sallayarak içkisinden bir yudum aldı. "Çoğunlukla normal, beklendiği gibi davranıyorlar ama arada bir vücutları sarsılıyor - sanki görünmez iplerle çekiliyormuş gibi."

"Sana daha iyi, daha gelişmiş zombiler demiştim," diye mırıldandı Elena, kafası bulmaca kutusuna eğilmişken.

"Uygun bir tanımlama," dedi Jason. "Bunlar yeniden doğmuş ölümler değil ama gözleri de olması gerektiği gibi değil. İrisler bana kahverenginin çok koyu bir tonundan ziyade yoğun bir siyah gibi göründü. Bu doğal bir ölümlü tonu değil."

"Onlar bir tehdit mi?"

"Şu anda sıradan hayatlarına devam ediyor gibi görünüyorlar - çoğunlukla çiftçilik yapıyorlar. Favashi'yi alan enfeksiyonun aynısı olma ihtimali var ama ölümlüleri farklı bir şekilde etkiliyor." Jason'ın kanatları hışırdayarak açıldı ve sonra tekrar içeri katlandı. "Lijuan'la daha doğrudan bağlantılı da olabilir."

Raphael, Jason'ın sözlerini düşünürken konyağını yudumladı. "Eğer öyleyse, Uykuya dalmamış demektir," dedi sonunda. "Uyuyan bir başmelek etrafındaki dünyayı etkileyemez."

"Onun tüm kalelerine ajanlar gönderdim. Ondan ya da en güvendiği adamlarından hiçbir iz yok."

"Çin uçsuz bucaksız bir ülke."

"Evet ve bunu bin yıldır elinde tutuyor - biz doğmadan çok önce bir saklanma yeri inşa etmiş olması mümkün. Kullanılmak için

sadece bir kez, bu yüzden asla bilinemez."

"Ah-ha!" Elena'nın zafer ılığı ikisinin de dikkatini çekti.

Yapboz kutusunun bir kısmı ortasından ayrılmıştı. Onlar izlerken, tırnaklarının kenarlarını kullanarak iki belirli noktayı itti ve bir dizi kk metal dartı ortaya çıkarmak için diğer birçok parça kutudan koptu. Kutunun kendisi dartların fırlatılabildiği bir fleyiciye dönüşmüştü.

Elena'nın yüzü şaşkınlık içindeydi. "Bu inanılmaz, Jason! Raphael, şuna bir bak."

Raphael nesneyi ilgiyle inceledi. "Büyük bir zanaatkr bunun için aylarca çalışmış." Bu bir silah olduğu kadar bir sanat eseriydi de.

Onu geri alan Elena, iki tırnağını kullanarak bir dart aldı. "Hâlâ alışıyor mu merak ediyorum. Nisia'nın geride bıraktığı şeylerden bana bir dezenfektan mendil atabilir misin?"

Raphael bunu yaptıktan sonra fleyiciyi sterilize etti ve ardından çok nazik bir şekilde cihaza bir dart yerleştirdi.

Karşı duvara doğrultarak üfledi.

Dart düz ve doğru bir şekilde uçarak duvarda aniden durdu. Küçük olduğu için zar zor görülebiliyordu. Jason onu geri aldı. Onu Elena'ya geri verirken, "Sanırım bir silah olarak tam etkili olması için uçlarını zehirlemen gerekiyor," dedi.

"Bunu kesinlikle yapacağım. Gizli bir zehirli dartın ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz." Parlak bir gülümseme. "Teşekkür ederim Jason. Gerçi ... görseydim tam da göz dikeceğim şeyi almış olman biraz ürkütücü."

"Ben bir casus şefiyim," dedi Jason. "Böyle şeyleri fark etmek benim görevim."

"Venom'un zehri çok güçlüdür."

"Hah!" Elena Raphael'in önerisine güldü. "Ona soracağım." Dartları büyük bir dikkatle yan masanın üzerine bırakarak cihazın hareketli parçalarını temizlemeye ve yağlamaya başladı.

Bu arada Jason, Raphael'e raporunun geri kalanını vermek için döndü. Adamları yaşamdan yoksun daha fazla hayalet köy keşfetmişti. "Henüz hiç ceset bulamadık." Casus şefi vampirlerin huzursuzlanmaya başladığını da doğruladı. "Akıllı olanlar baş meleklerin Çin'e hiç inmediklerini fark etmeye başladılar - bu onları cesur yaptı."

Jason'ın sözleri Elijah'ın daha önceki endişelerine yeni bir ışık tuttu. Çin Malı'nın büyük bir kısmı toprağının Kadro için zehirli olduğunu fark ederse kan gövdeyi götürürdü. "Seni yeterince tuttuk, Jason." Casus şefinin görevi sorunları ortaya çıkarmaktı; Raphael ve Kadro ise cevapları keşfetmekle görevliydi. "Artık kanatlarını prensesin yanına çevirmenin vakti geldi."

Başını önce Raphael'e sonra da Elena'ya doğru eğen Jason geldiği gibi sessizce gitti. O gittikten sonra Elena bulmaca kutusunu yere bıraktı ve "Jason'ın benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum," dedi.

"Okuması zor bir melek, benim için bile ve onu neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdım." Yalnızlığı Jason'ın iliklerine kadar işlemiş olan o ilk yıllar hariç. "Ama Jason'ın sessizliğini asla ilgisizlik olarak algılamayın, Lonca Avcısı." Elini kızın ipek saçlarında gezdirdi, uçlarındaki minik tüyler narin ama güçlüydü.

Başını adamın kalçasına yaslayarak, "Çin'de bir rotasyon yapman gerekecek, değil mi?" dedi.

"Evet." Bakışları Manhattan'ın ışıltısına ve ışıklarına takılmış olabilirdi ama zihninde gördüğü ölüm ve yok oluşlar diyarıydı. "Annem yokluğumda devreye girdi ve şimdilik beni korumaya devam edecek, ama bu çok uzun sürmemeli, yoksa bir başmelekten beklenen her şeyi yapabilme yeteneğim hakkında soru işaretleri doğacak." Bu gerçekleştiğinde, savaş kaçınılmazdı.

Damarlarında buz dolaşıyordu, soğuk Cascade gücü şiddet için can atıyordu.

Ertesi gün Elena, kanatları olmamasına **rağmen** DNA'sının "çoğunlukla" melek olduğunu **öğrendi,** ancak bu sadece geçici bir sonuçtu; DNA'sı saatten saate dalgalanıyor ve dönüşüyordu.

"Açıkçası, Elena, sen tuhafsın." Sakin ve nazik Lucius ellerini havaya kaldırdı.

Güldü; ya gülecekti ya da ağlayacaktı ve döneceği tüm gözyaşlarını dökmüştü-şimdi geleceğin kışını tekmeleme zamanıydı. "Bu senin resmi teşhisin mi?"

"Benim resmi teşhisim kesinlikle ölümsüz olduğun yönünde. Gerisi değişebilir." Kanatlarının yumuşak sarısı alışılmadık bir tedirginlikle dalgalandı. "Ayrıca, içinde garip parlayan hücreler var. Gelip mikroskoptan bakın."

Cihazın yanına doğru ilerleyerek gözünü görüntüleyiciye dikti.

Mutlu bir şekilde parlayan bir hücre süzüldü, ardından bilim insanı olmayan gözlerine normal görünen bir hücre geldi.

Geri çekilerek ellerinin derisini kontrol etti. "Ben parlamıyorum. Dün gece bir ara durdum."

"Eğer değişirse, doğruca buraya gel ki bir örnek alabileyim. Parladığınızda hücrelerinizin şekil değiştirip değiştirmediğini görmem gerekiyor."

"Uh-huh." Elena Raphael'in kollarında nasıl karanlıkta parladığını düşünmeden edemiyordu. "Bana bir şırınga ver."

Lucius içini çekti, yakışıklı yüzündeki çizgiler, "Bana sabır ver," diye bağııyordu. "Kan almak için nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Şey ... hayır."

"Sadece iğneyi kendinize batırın ve buraya birkaç damla damlatın, sonra tıpayı kapatın." Küçük bir cam şişeyi uzattı, sonra iki tane daha ekledi. "Bana baş melekten de örnekler getirin. Onda da parlayan hücreler var."

"Yaptığımız şey ikimizi de değiştirdi." Adamın kalbi kadının göğsünde. Kadının kalbi adamın vücudunda parçalar halinde. Zihinleri rüyada birbirine kilitlendi.

Revirden ayrılırken, şişeler Beth'in gönderdiği kalça hizasındaki siyah deri ceketin fermuarlı cebine güvenle sokulmuştu, kendini balkona doğru çekilirken buldu

koridorun sonunda. Hayalet kanatlar aniden sırtını çekti, vücudunun unutamadığı çıldırtıcı bir kas yankısı.

Dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Balkonda korkuluk yoktu ve Elena'nın kanatları olmadığı gibi, kemik yapısı da bu kadar yüksekten gelen bir darbe bir yana, gerçek bir darbeye bile dayanacak kadar güçlü değildi. Kendini parçalara ayırabilirdi.

Her şeye rağmen kapıdan içeri girdi ve bir kaşını kaldırdı. "Beni sen mi çağırdın?"

"Kandan bahsediyordun." Puslu bir yağmurun sisi altında, Primary çömelmiş bir gargoye, gri ve ağzı dışında hareketsizdi.

Garip bir şekilde, Elena onun bilgisinden rahatsız olmamıştı. Lejyon artık zihninin arkasında bir uğultuydu, rahatsız etmeden orada duruyordu. "Dinledin mi?"

"Hayır. Sadece hissediyoruz."

Bu hiç mantıklı değildi ama bu Lejyon'du. Mantıklı olmak onların güçlü yanı değildi. "Peki, parlayan hücreler konusunda bir gelişme var mı?"

"Efendinin kanı yatak boyunca ilerledi ve krizalit tarafından emildi. Onu izledik. Müdahale etmedik."

Ve bu, o lanet olası deli başmelek ona kalbinden bir parça verdikten sonraydı. Raphael bir başmelek için tasarlanmış şiddetli enerjiyi serbest bıraktığında içindeki tüm o başmelek kanı. Onun kanından güç alan bedeni belli ki biraz çalmıştı ama onunla ne yapıyordu? "Biz uyurken başka bir şey oldu mu?"

"Sen uyanmadan hemen önce, krizaliti oluşturan filamentler büyüdü, büyüdü, Raphael'e ve odaya örümcek ağı gibi yayıldı." Rüzgâr saçlarını karıştırırken bile yarasaya benzeyen kanatları hareketsiz kaldı. "Ondan önce, uzun zaman önce, toprağın sana yardım edeceğini düşündük, bu yüzden bahçenden toprağı getirdik, koyu renkli ve zengindi ve onu krizalitin ve efendinin uyuyan bedeninin üzerine yerleştirdik."

Elena geçmişi düşündü - ne kadar karanlık bir toprakta uyanmışlardı. Lejyon'un sunduklarından bir kalıntı mı? "O toprağı serama getirdiğimi hatırlıyorum." Illium'un çuvallarla toprak taşımanın haysiyetine yakışmadığına dair şikâyetlerini hatırlayınca gülümsedi ama yine de toprağın içine an çiçeği ekmesi şartıyla bunu yapmıştı.

Elleri kaşınıyordu. "Baheniz nasıl? Gelip oynayabilir miyim?"

Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Elena. Gel. Gel. Bekliyoruz.

O kadar heyecanlıydı ki başı ağrıyordu ama onları kınamadı. Onu özlemişlerdi, dünyadaki diğerlerine benzemeyen bu garip varlıkları. O da onları özlemişti. "Bana birkaç dakika verin."

Zemin kata yolculuk işin kolay kısmıydı; tek yapması gereken asansöre binmektir. Legion binasına giden çimenleri açmak bile onu fazla yormamıştı; Raphael'le yaşadığı saykodelik seks büyüsünden sonra kesinlikle daha güçlüydü. İnce su damlacıkları ceketinin üzerinde boncuklandı, kirpiklerine yapıştı, serin ve nemli gün ona çok güzel geldi. Sonra Lejyon'un evinin girişine kadar uzanan sarmaşık duvarının dibine ulaştı ... ve gerçeklik ters bir tokatla çarptı.

Ziyaretin beklemesi gerekecek. İçinde bir şeyler sızladı, toprağa duyduğu ihtiyaç parmaklarını avuçlarının içine doğru kıvırdı. şimdi düşüp kıımı kıracağım.

Elena. Elena. Elena. Lejyonlardan biri onun yanına indi. Gel.

Adamın tırmanma duvarının sağ tarafına geçmesi için el salladığını fark ettiğinde yapamayacağını tekrarlayacaktı. Sorularını kendine saklayarak onu köşeye kadar takip etti ve duvarı kaldırdıktan sonra ağır sarmaşıkların altına girdi. Orada, o kalın iplerin ardına gizlenmiş, içeriden açılmış bir kapı vardı.

"Lanet olsun." Kapı aralığından dışarıya doğru fısıldayan nemli sıcaklıkla ruhu iek açarak içeri süzüldü. Lejyon savaşçısı peşinden geldi. O izlerken, adam kapıyı kilitledi.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı; iki demir parmaklık ve üçüncü bir kol demiri vardı.

Yaptığı ilk şey botlarını ve çoraplarını çıkarıp ayak parmaklarını çimlerin altına kıvrırmak oldu. İkincisi ceketini silkmek oldu. Sonbahar dışarıda kalmış, yaz içeride çiçek açmıştı. Mevsimsiz meyvelerle dolgunlaşmış portakal ağaçlarından oluşan bir koruda durdu. Olgunlaşmış bir tanesini kopardı, bıçaklarından birini kullanarak parçalara ayırdı ve bir dilimi Lejyon savaşçısına uzattı.

Lejyon'un yemek yemeye ihtiyacı yoktu ama onlara ne zaman yemek verse kabul ediyorlardı.

Savaşçı dilimi aldı, yoğun bir ilgiyle baktı ve sonra yedi. Kabuğu ve her şeyiyle.

Sırtarak, kendi kabuklarını bir kez daha toprağın bir parçası olacakları bir ağacın dibine attı, sonra toprağın ve yeşil büyüyen şeylerin kokusunu içine çekerek etrafta dolaştı.

Elena. Gel.

Kendisiyle konuşan iki Lejyon üyesine doğru ilerlerken, kara toprakla kaplı boş bir bahçe gördü. Yanında bir sıra saksı fidesi duruyordu. "Bu benim için mi?"

Sizin için. Biz yapıyoruz. Sizin için.

Boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim." Dizlerinin üzerine çökerek parmaklarını toprağa batırdı ve iç çekti. "Buna çok ihtiyacım vardı."

Nefesinin altında sessizce mırıldanarak ekmeye başladı. Etrafındaki ve üstündeki Lejyon'un farkındaydı. Biri ona saksıdaki fideleri uzatan yardımsever bir varlıktı, bir diğeri ise üzerinde Nisia'nın serum kalorilerini tamamlamak için hazırladığı yeni karışımdan büyük bir şişe bulunan bir tepsiyle aşağı uçtu. Elena hiç şikâyet etmeden içti.

Kendi küçük bahçesini istediği gibi ektikten sonra, bu kattaki diğer bahçelerin yabancı otlarının temizlenmesine yardım etti ve portakal ağaçlarını zararlı böcek faaliyetlerine karşı kontrol etti. Lejyon ona yemesi için böğürtlenler, bakması için çiçekler getirdi, ona göstermekten heyecan duyan küçük çocuklar gibi davrandı

en sevdikleri şeyler. Lejyon'un paradoksu buydu; sonsuz yaşta olmalarına rağmen zaman zaman çocuklar kadar masumdular.

Bahçeyle uğraşmayı bitirdiğinde son derece memnun ve beklediğinden daha az yorgun olan Elena, Kule'ye dönmek üzere gizli girişten çıkmadan önce Lejyon'a veda etti. Resepsiyon görevlisi Suhani, Elena Kule'den ayrıldığında masasında değildi ama şimdi gülümseyerek ona el sallıyordu, Elena da ona doğru yürüdü.

Vampirin gülümsemesi derinleşti ama bakışlarının kahverengisinde hüzün vardı. Suhani Elena'nın bu kapılardan ilk kez geçtiğini görmüştü, New York Başmeleği Lonca Avcısı Elena Deveraux'yu kulesine çağırdığında. Daha sonra Elena'nın kanatlarıyla yeniden ortaya çıktığını görmüştü ve şimdi kanatları yoktu.

Evet, hepsi için bir alışma süreci olacaktı. Tam merhaba diyecekken, Elena'nın dikkati arkasındaki cilalı siyah mermer tezgahın üzerindeki son derece güzel bonsai'ye takıldı

Suhani'nin hakim olduğu. "Bu muhteşem bir çalışma." Japon kırmızı akçaağacı özenli bir incelikle minyatür formuna sokulmuştu, yapraklarının rengi şaşırtıcı ve kusursuz bir kırmızıydı.

"Ah, teşekkür ederim." Suhani teninin parlak kahverengisinin altında kızardı, saçları koyu kahverengi-siyahtı ve her zaman şık bir düğümle toplanırdı. "Bunu yüz yıl önce yapardım, sonra bıraktım ama iyi huylu ihmalden kurtulan birkaç tane var."

Elena Suhani'nin tam yaşını hiç sormamıştı ama o yaşın soğuk ve ölümcül ağırlığını iliklerinde hissetmişti. Suhani resepsiyonda çalışıyor olabilirdi ama ölümcül olmaktan geri kalmıyordu. Aynı zamanda "Hunter's Prey'i geri getirin" lobisinin sadık bir üyesiydi ve diziyle ilgili her fırsatta çıkardığı bir hatıra defteri vardı.

"Gerçek bir yeteneğin var. Ben ?" Elena bir elini kaldırdı. "Elbette!" Parlak, mutlu gözler. "Eğer gerçekten beğendiysen, ben size koleksiyonumdan bir tane hediye etmekten onur duyarım. Bende bir sakura var-" Akçaağaç iki santim yukarı fırlayınca gülümsemesi soldu. Tam Elena'nın elinin altına.

Elena geri çekildi. Ama akçaağaç büyüdü... ve büyüdü.

20

Suhani, bonsainin içinde bulunduğu sırlı seramik saksıdan kökler fışkırırken **deri yönetici koltuğundan tökezleyerek kalktı** ve geri döndü. Tezgâhın kenarına düşen kökler toprak arıyor gibiydi ama lobinin mermer ve parlak zemininde hiç toprak yoktu.

Bu ağacı durdurmadı. Dallar uzadı ve güçlendi. Gövde kalınlaştı ve tavana doğru yükseldi. Yaprakların boyutu genişledi.

Sonunda durduğunda, mükemmel bir kırmızı yaprağın Elena'nın botunun üzerine düşmesine neden olan bir sarsıntıyla durdu. Akçaağaç şimdi tezgâhın üç metre üzerinde duruyordu. Yeni ağırlığına rağmen çatlamamıştı.

Suhani sözsüz bir ses çıkardı.

Elena omuzlarını kamburlaştırdı. "Çok özür dilerim."

Tezgâhın yanından geçerken, koyu pembe tasarım elbisesinin darlığı nedeniyle adımları düzgün ve kesik olan resepsiyonist, ağacı görmek için başını geriye eğdi. "Gerçek mi?" Bir fısıltı. "Halüsinasyon görmüyorum değil mi?"

Kendinden emin olmayan Elena uzanıp bir ağaç köküne dokundu. Avucunun altında sert ve sağlamdı.

Canlı. "Gerçek."

Suhani elini uzattı, tereddüt etti. Ama belli ki teyide ihtiyaç duyacak kadar korkmuştu. "Gerçek." Elini geri çekerken bir nefes aldı, kocaman gözleri Elena'daydı. "Ne yapmalıyım?"

Elena ağacı tekrar inceledi. "Çok sağlıklı. Ölmesine izin vermek yazık olur. Lejyon'a onu taşıyıp taşıyamayacaklarını soracağım." Yüzünü buruşturdu. "Çalışma alanınızdaki dağınıklık için üzgünüm ve lanet olsun, bilgisayarınızın ekranı çatlamış bir şekilde yerde duruyor." Suhani'nin dosyalarını yedeklediğine dair zihinsel parmaklarını çaprazladı. "Hepsinin değiştirildiğinden emin olacağım."

Suhani duymamış gibi görünüyordu; gözleri akça ağaca sabitlenmişti. "Kimse bana inanmayacak. Ben kendime inanmıyorum."

Elena kendi gözlerine inandığından da emin değildi. Başmelek? Kule'de misin?

Zihnindeki yağmur, dalgalı deniz. Evet. Bluebell'inle konuşmaya gidiyorum.

Önce lobiye gelebilir misin?

Meraklandım.

Elena bir kez daha ağaca baktı ve onu bir şekilde steroide sokmuş olduğu gerçeğini aklına getirmeye çalıştı. Sonra ensesi diken diken oldu. Elbette Raphael asansöre binmemiştir. Basitçe yere uçmuş ve dışarıdan girmiştir. "Yani," dedi dönmeden, "bir şey yaptım."

Ani bir gıcırta... Suhani baygınlık geçirmeden önce. Elena titreyen kollarıyla onu yakalamasaydı vampirin başı yere çarpacaktı. "Kahretsin, aşağı ineceğin konusunda onu uyarmayı unuttum." Kule'de bu kadar uzun süre çalışmış olmasına rağmen, Suhani meleklerle hayran kalmıştı.

"Onu ben alırım." Raphael Suhani'yi deri koltuğuna oturtmak için dolaştırdı. "Kule'nin daha fazla yeşillığe ihtiyacı olduğuna mı karar verdin?" diye sordu ardından.

"Az önce Lejyon binasındaydım! Oradaki bitkilerin hiçbiri bunu yapmadı." Elena alt dudağını sertçe ısırdı. "Hem de çok eski bir bonsai idi. Bunu ona nasıl telafi edebilirim?"

Raphael bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir şey için ancak sen endişelenirsin. Sen bir başmeleğin eşisin, Elena."

"Bu onun lanet olası antik bonsaisini mahvettiğim gerçeğini değiştirmez!"

"Ona bir baş meleğin kollarında taşındığını söyle." Saf krom mavisi kibir. "Sana her birini verecek

karşılığında bonsai'sini." Doğal olarak düşme belirtileri gösteren bir tüyü çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. "İşte, borç sadece ödenmekle kalmadı, üstüne faiz de eklendi."

"Dur, dur, alçakgönüllülüğün çok fazla." Elena ona ters ters baktı. "Lütfen bunu ciddiye alır mısın? Bir minyatürden lanet olası bir ağaç çıkardım."

"Bunu savaşta nasıl kullanabileceğini anlayamıyorum." Raphael çenesini ovuşturdu. "Belki düşman meleklerin yolunda ani ağaçlar yetiştirebilirsin. Bum, şak. Gerçekten de çok korkunç bir güç."

"Yemin ederim, seni yere sermeme ramak kaldı." Ama onu rahatlatmış, kendine gülmek istemesini sağlamıştı.

"Evet, tamam, ağaç yetiştirmek o kadar da kötü bir şey değil." Aslına bakarsanız, oldukça temizdi.

"Tekrar edip edemeyeceğinizi görmek ister misiniz?"

Elena sıırttı. "Evet, hadi gidelim." Kendine gelmeye başlayan Suhani'ye baktı. "Onu kontrol etmesi için şifacılardan biriyle konuşabilir misin?"

Kadının yumuşaklığı karşısında başını salladı ama şifacıyı çağırdı. Suhani tam kendine gelmeden hemen önce kapılar deneyimli vampir doktorun üzerinde açıldı. "Çok üzgünüm Suhani," dedi Elena tekrar. "Sana başka bir yüz yıllık bonsai bulacağım."

Diğer kadın kaşlarını çattı, gözlerini kırıştırdı, gözbebekleri kocaman olmuştu. "Bayılmışsın," diye açıkladı Elena. "Raphael seni rahat edersin."

Raphael Suhani'nin görüş alanına girdi. "Yaralanmamış olman beni memnun etti."

Kocaman gözleri kafasının içinde geri yuvarlanmadan ve tekrar bayılmadan önce. Elena inledi. "Bu hiç komik değildi. Zavallı kadın sana hayranlık duyuyor."

"Olması gerektiği gibi." Ensesini sıktı. "Suhani meleklerle karşı korku ve huşu dışında bir şey hissetmeye gücü yetmeyen orta seviye bir vampir. Kana susamışlığı derisinin hemen altında yatıyor."

Elena asil ve düzgün Suhani'nin kana susamış olduğunu görmekte zorlanıyordu ama bu dürtünün tüm vampirlerde var olduğunu biliyordu. Dmitri gibi yaşlı ve disiplinli olanlar bunu uzun zaman önce kontrol altına almışlardı ama Dmitri bile varlığını inkâr edemezdi. "Honor'a ne olacak? Ashwini'ye?" Hem eski avcılar hem de genç vampirler. "Onlar risk altında mı?"

"Honor'ın içinde neredeyse doğaüstü bir sakinlik var. Keir bu konuda yorum yaptı - sanki yaşımdan çok daha büyükmüş gibi."

"Ne demek istediğini biliyorum." Elena, Honor'ın yanında kendini her zaman daha sakin ve merkezde hissedirdi, onun varlığı derin ve hoşnut bir havuz gibiydi.

"Ashwini'ye gelince, o kendi ritmine göre yürüyor ve hiçbirimiz onun gelişimini tahmin edemeyiz - ama o bir avcı, beraberinde getirdiği disiplinle birlikte." İkisi sisli yağmurun altında dışarı çıktılar. Bir kolunu Ashwini'ye dolayan Raphael onları Lejyon binasının üst girişine doğru uçurdu.

Elena! Aeclari! Raphael! Aeclari!

Sesler, kendini hızla gürleyen bir mırıltıya bırakan bir fırtınaydı. Son ziyaretine rağmen, Lejyon'un evinin nemli sıcaklığının içindeki güzelliğe bir kez daha iç geçirdi. Çiçekler mevsimi dışında açıyor, sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor, çimenler ayaklarının altında büyüyordu. Ve bir ağaç fidesi istediklerinde, Primary onları zemin kata kadar takip etmeye çağırdı.

Elena onları aşağı indirirken burnunu Raphael'in boynunun kıvrımına gömmekten kendini alamadı, dudakları onun teninin tadına bakıyordu. Ayakları yere değdiğinde Raphael'in gözleri mavi bir ateşle alevlendi.

Ağaç çocukları. Primary bütün bir saksı bitkisi sırasına el salladı. Sizin için. Yeni cam eviniz için yaptık. İki tanesi ağaç.

Elena'nın boğazı düğümlendi. "Mandalina portakalı," dedi sesi boğuklaşarak. "Başmelek, onu temiz bir alana yerleştirebilir misin?"

Birincil sessizce izlerken, Raphael kısa sürede tencereyi yerleştirdi. Yukarıda, yüzlerce yüz daha

onlara doğru döndü. Başını kaldırıp aşağıya bakan gri yüzleri görmek ürkütücü olmalıydı, yarasa kanatlarını sessizce tutuyordu ama Lejyon'dan korkamazdı, özellikle de kafasının içinde heyecanla fısıldadıklarında.

Göster bize, Ellie. Nedir bu? Göster bize.

"Görülecek bir şey olacağından emin değilim," diye mırıldandı. "Bunu ilk seferinde nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"O halde düşüncelerinizi düşünün ve tekrar etmeye çalışın."

Elena kaşlarını çattı. "Ben sadece bonsai'ye hayranlıkla bakıyor ve ne kadar harika olduğunu düşünüyordum." Serasını yeniden doldurmasına yardımcı olacak bu hediye kadar harikaydı. Parlak yaprakları okşadı, temastan hayranlık ve neşe duyuyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığı içini kemiriyordu, yara şaşırtıcı derecede acımasızdı. Kendimi öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi hissediyorum ama buna tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı. Kanatlarımı kaybetmiş olmayı dengeleyecek tek bir şey. İçindeki taşla ağacın yapraklarını okşadı. "Senin suçun değil."

Bitkinin kökleri saksının kenarlarından dışarı fırladı ve üzerine toprak püskürttü. Ayağa kalkmadan önce geri çekildi ve yoldan çekildi. Ağaç büyüdü. Dallarında minik beyaz çiçekler açtı, mandalina portakallarına dönüştü, dolgunlaştı ve olgunlaştı.

Serasının içine sığacak şekilde seçilen son ağaç çok büyük değildi ama Raphael'den daha uzundu ve dalları meyvelerle doluydu.

Elena gülümsemeye başladı, sonra sıırttı, yanakları ağrıyordu.

Ağacın diğer tarafında, Birincil hareketsiz duruyordu. Sonunda konuştuğunda, yüzlerce başka sestten oluşan bir koroyla, doğaüstü bir koroyla birlikte konuşuyordu. Bunu daha önce görmemiştik. Tüm yaşamımız boyunca.

21

Tüm o ağaç olayından sonra hâlâ kafası iyi olan Elena düşünu almış ve yeni kıyafetlerini giyyordu - gerçekten üzerine oturan kıyafetler, çünkü Montgomery bir sihirbazdı - o sırada telefonu çaldı. O günün erken saatlerinde telefonu Vivek'e vermişti ve Vivek de telefona arkadaşlarının, ailesinin, iş ortaklarının numaralarını yüklemişti ama bu numara bilinmeyen olarak görünüyordu.

Yine de cevapladı. Arada sırada, talihsiz bir tele-pazarlamacıya yanlışıklıkla kimi aradığını söyleyerek onu şaşırtmayı severdi. En sevdiği kişi, sekiz yıl önce onu meleğine geri götürdüğü için teşekkür eden vampirdi. "Altı ay sonra hayatımın aşkıyla tanıştım. Olabildiğince iyi biri ve hiçbir boku kabul etmiyor ve şimdi kendi küçük adamımız var. Senden sonra onun adı Eldev."

Daha sonra ona siyah tenli ve tombul yanaklı "küçük adamının" fotoğraflarını gönderdi, çocuğun gülümsemesi bir silah gibiydi, çok sevimliydi.

"Ellie?"

"Beth." Elena yatağın kenarına oturdu, üzerinde sadece külotu ve askılı bir atlet vardı. "Bu senin numaran değil."

"Bu büyükannemin telefonu. Sonunda büyükbabamın ona bir tane almasına izin verdi ama çoğunlukla ortalıkta tozlanmaya bırakıyor." Küçük kız kardeşinin sesi titriyordu. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Majda ve Jean-Baptiste'lerde misin?" Beth'in aksine Elena onlara büyükanne ve büyükbaba demekte zorlanıyordu - çektikleri onca işkence ve acıya rağmen ikisi de ebediyen gençti ve sonsuza kadar da öyle kalacaklardı. "Geleceğim." Artık yerel mezarlıktan kaçan biri gibi görünmediğine göre saklanmasının bir anlamı yoktu. Dünya onun kanatsız halinden ne çıkaracaksa çıkaracaktı.

"Hayır, bizim evdeyiz." Beth'in yanıtı parıldadı. "Geliyor musunuz? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi bir zamanlar Marguerite'in küçük kızı olan bu tatlı, güzel kadına duyduğu sevgi dalgasıyla. "Yolda Sara'ya bir merhaba demek için uğrayacağım, bana bir saat kadar zaman verin."

"En sevdiğin pastayı yapacağım."

"Bethie." Elena derin bir nefes aldı. "Artık kanatlarıma sahip değilim."

"Üzgün müsün?" Yumuşak sözler. "Kanatlarını seviyordun."

"Öyleydim." Ama yas tutmayı bitirmişti ve cehennemden her şeyi yemyeşil bir hayata döndürme yeteneğiyle çıkarak Cascade'e siktir git demişti. Eğer Lijuan dünyayı yakıp kül ettiyse, Elena onu tekrar hayata döndürecekti. Cascade bunu emebilirdi. "Şimdi sadece evde olduğum için mutluyum."

"Seni çok özledim." Çabuk boğuk bir hıçkırık.

Elena yutkundu. "Yakında orada olacağım." Ne olursa olsun Beth her zaman Elena'nın küçük kız kardeşi olacaktı, önce kız kardeşlerini sonra da annelerini toprağa verirken yumuşak ve tombul eliyle onun elini kavrayan şaşkın küçük kız.

Telefonu kapattıktan sonra Elena Ashwini'yi aradı. "Beni bırakabilir misin? Henüz pratik yapmadığım için araba kullanmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Zaten Kule'nin önünde bir arabadayım. Talep ettiğim aracı görene kadar bekleyin."

Elena'nın gözleri kısıldı; Ash gelecekte kesitler görme yeteneğini kullanarak arkadaşlarıyla uğraşmaktan kesinlikle zevk alıyordu. "Hemen geliyorum."

Siyah kot pantolonunu, Kule logolu metalik mavi sweatshirt'ünü, çoraplarını ve botlarını giymesi uzun sürmedi. Saçlarının kısalığından hâlâ emin değildi ama birkaç fırça darbesiyle tamamıdı.

Deri ceketini kaptığı gibi dışarı çıktı.

Ash'i üstsüz, bebek pembesi bir Cadillac'ın direksiyonunda otururken buldu. Avcı arkadaşının güneş gözlükleri yansıtıcı altın rengindeydi, siyah saçları da aynı renkteydi ve kulaklarından sarkan halkalar çanlardan oluşan bir şelaleyi andıran Kızılderili tasarımıydı. Kepçe yakalı siyah bir tişörtün üzerine giydiği kahverengi deri ceket ve lacivert kot pantolonu kıyafetini tamamlıyordu.

Elena yolcu tarafındaki kapıyı açarak, "Şimdi kendimi az giyinmiş hissediyorum," dedi.

"Bunu sana yapar mıyım, Ellie?" Ashwini gümüş kâğıda sarılı bir kutu uzattı.

"Ukala."

"Hey, arada sırada göz kırpmak için kullanamayacaksam neden üçüncü gözüm var?"

Elena sırtarak koltuğa yerleşti ve paketi açmaya koyuldu. İçinde, saçlarının beyaza yakın rengine karşı harika görünen, koyu dereceli mor renkte bir çift aynalı güneş gözlüğü buldu. Ayrıca kutuda Ash'inkine benzer bir çift halka küpe vardı, ancak onunki çarpıcı bir şekilde dövülmüş çelikti.

Bir kulak memesine dokundu. Evet, tahmin ettiği gibi, krizalit piercing deliğini "onarmıştı". Sonra halkaların takılmak üzere tasarlandığını gördü. "Cidden, yaşlandıkça daha da kötüleşiyorsun." Kaşlarını çatarak ya da çatmayarak küpeleri taktı.

Arkadaşından keskin bir sırıtış. "Şimdi hazırız."

Kükreyerek uzaklaştılar.

Araba çok dikkat çekti ve Elena da öyle.

Bir ışıpta durduklarında, komşu sürücü iki kez baktı, arkasına baktı, sonra alt dudağını ısırды ve penceresinden dışarı eğilip bağırdı, "Hoş geldiniz

Geri dön, Lonca Avcısı! Cehennemden gelen lanet olası ev patlamasından sağ kurtulan herkes benim kitabımda bir efsanedir!"

Elena ona şakacı bir selam verdi. Fısıltıların çoktan başlamış olacağını biliyordu; kanatlarını nasıl kaybettiğine dair spekülasyonlar yakında herkesin en sevdiği aktivite haline gelecekti. En kötüsü de ölümsüzler arasında olacaktı. Kule'nin dışındaki bazıları onun kaybına sevinirken, diğerleri ne vampir ne insan ne de melek olduğu için ona şüpheyile bakacaktı.

Umurunda mıydı? Sadece Raphael'i etkilerse.

Rüzgâr saçlarının arasında oynasırken Ashwini onu Lonca haberleri ve diğer rastgele bilgiler hakkında bilgilendirdi. "Ransom muhtemelen Sara'nın ofisinde bekliyor olacak," dedi bir noktada. "Adam sen uyandığından beri Kule'nin önünden o kadar yavaş geçti ki Dmitri ona Kule güvenliğine katılmak isteyip istemediğini sordu."

"O ve Nyree bir ev buldular mı?"

"Bütün haberleri ağızımdan kaçırırsam benimle bir ay konuşmaz." "O zaman bana avcının durumundan bahset." Avcılar polis

Avcı onların büyük kötüsüydü, son çizgiyi geçenleri infaz etmekle görevlendirilmiş bir avcıydı.

"Sara ekiple gitti." Ashwini yumuşak bir hızla köşeyi döndü. "Tüm kıdemli aktif görev avcıları dönüşümlü olarak görev alır, herhangi bir zamanda üçümüz nöbetçi oluruz. Ben zaten eğitimden geçtim, Ransom ve Demarco, Hilda, Rose ve Kenji de öyle. Sara aktif görev becerilerinin tozunu aldı ve adını listeye yazdırdı."

"Bu benim şaşırmamış yüzüm." Sara kısmen halkını çok önemseydiği için Lonca'nın yöneticisiydi; her şey boka sararsa Sara'nın ortalık sakinleşene kadar onları kızgın meleklerden ya da öfkeli vampirlerden koruyacağını herkes biliyordu. "İçimizden biri bunun olmasına izin verecek mi?"

Ashwini homurdandı. "Sanki. Avcı avında riske atılamayacak kadar önemli biri. Demarco listeden sorumlu ve sürekli onun adını eklemeyi 'unutuyor'. Sanırım şüphelenmeye başlamış olabilir."

Demarco'nun "oh olsun" çekiciliğine karşı Sara'nın ayak parmaklarına vuran sinirliliğini düşününce omuzları titreyen Elena koltuğunda daha da geriye yaslandı. "Tam gücümle geri döndüğümde ben de eğitim yapacağım." Artık kanatları olmayabilirdi ama avcı doğuştan gelen vampirlerin kokusunu alma yeteneğini kaybetmemiştir - sanki bu onun o kadar derin bir parçasıydı ki hiçbir şey onu silemezdi.

"Sara'ya ilerideki eğitim programında sana da bir yer ayırmasını söyledim."

"Böyle devam edersen çok yakında Cassandra gibi fısıldayarak kehanetlerde bulunacaksın."

"Hah!" Kocaman bir sırıtiş. "Başka ilginç haberlerim de var. Demarco'nun bir kız arkadaşı var."

"Ne?! Ve sen bununla başlamadın mı?" Demarco yakışıklıydı, buna şüphe yoktu, ama kadınların onu sadece harika bir arkadaş olarak görmesini sağlayan bir feromon salgılıyor gibiydi. "İyi biri mi?"

"Onları Ransom'ın Nyree'si tanıştırdı. Ne iş yaptığını asla tahmin edemezsiniz."

"Başka bir kütüphaneci mi?"

"Hayır." Ashwini Lonca Merkezinin otoparkına doğru döndü. "Kız tam bir dövme sanatçısı. Her tarafı mürekkep. Üst dudağında ve kaşında piercing var. Fantastik çizgi romanlardan fırlamış gibi göğüsleri var, diğer her yeri kaslı. Demarco'dan birkaç santim daha uzun ve onun da kısa boylu olmadığını biliyorsun ve işin en can alıcı noktası da şu: Onu her gördüğünde öpmek için yanına çekiyor."

Boş bir yere kayan Ash, el frenini çekti ve motoru kapattı. "Kadın onun dilimlenmiş ekmekten sonraki en ateşli şey olduğunu düşünüyor. Her seferinde şaşkın şaşkın bakıyor, sanki şansına inanamıyormuş gibi."

"Ondan şimdiden hoşlandım." Elena karargâha girdiğinde hâlâ Demarco'nun kızıyla tanışma fikrine sırıtiyordu.

Başına altın balonlar düşerken ve her yerde flamalar patlarken toplanan kalabalık "HOŞGELDİN GERİ!" diye bağırdı.

Bir saniye sonra dost kollar tarafından sarıldı, arkadaşları ve meslektaşları tarafından tekrar tekrar kucaklandı.

Ransom onu kendine doğru çekti ve sakalları yüzünün yan tarafına sürtünerek fısıldadı: "Nyree hamile. Beş aylık."

"Eee!" Elena onu geri sıktı. "Bebeğe minyatür bir deri ceket alacağım. Sakın bunu başkasının yapmasına izin verme."

İşte oradaydı: en iyi arkadaşı. Ayrılmadan önce Sara ona uzun süre sarıldı. Şampanya mantarları patlıyor ve müzik gürlüyordu ama tek gördüğü arkadaşının koyu kahverengi gözleriydi. Sara kaküllerini uzatmış ve saçlarını düzgün ama yumuşak bir topuzla arkaya taramıştı, elbisesi diz hizasında turuncu bir kılıftı ve zarif vücudunu okşuyordu, koyu teni hayatla parlıyordu.

"Tekrar hoş geldin Ellie," derken sesi sertti.

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu, ne burada ne de şimdi. "Ellie." Dağınık saçlı Demarco bir bardak Elinde şampanya, sonra aynısını Sara için yaptı. "Haydi ikiniz, parti zamanı!"

Elena önce Beth'i araması gerektiğini söylediğinde Sara başını salladı. "Ona geç kalacağını söyledim zaten. Parti fikrini çok sevdi, ona yemek yapmak için daha fazla zaman vereceğini söyledi.

Yemeğe hazır olsanız iyi olur."

Elena kız kardeşinin evine Sara, Ransom, Ashwini ve Demarco ile birlikte geldi. Avcı arkadaşları arabaların yanında beklerken Elena önden gitti.

Küçük ve düzgün vücutlu Beth ağlayarak onun kollarına koştu.

Hıçkırarak ağlayan küçük kız kardeşine sarılan Elena, zamanı geri alabilmeyi, Beth'in acısını silebilmeyi diledi. Beth'in gözyaşları hıçkırarak durduğunda, "Üzgünüm Bethie," dedi.

"Geri döndün." Beth, üzerinde un parçacıkları olan elleriyle yüzünü sildi. "Ve sen gitmeyi seçmedin."

Marguerite'in aksine.

"Bunu asla seçmeyeceğim." Kız kardeşini asla Elena için yaşamak için savaşıacak kadar önemli olmadığına inandırmayacaktı. "Şimdi, en sevdiğim yeğenim nerede?"

Gözyaşlarının son kalıntılarını da silen Beth gülümsedi ve elini kırmızı kalp desenli, tam etekli beyaz elbisesinde gezdirdi. "Sara'ya ve diğerlerine içeri gelmelerini söyle. Maggie arka tarafta. Çok heyecanlanacak."

Eve girdiklerinde, Elena'nın avcı arkadaşları doğruca fırınlanmış ürünlerle dolu masaya yöneldiler. Beth, Elena'nın elini tutup onu mutfığa götürmeden önce gülümsedi. "İşte orada." Beth mutfak penceresinden arka bahçeyi işaret etti, gülümsemesi daha yumuşaktı, kalbi açıktaydı.

Arka bahçede oynayan sadece Maggie değildi. Jean Baptiste'in saçları yaldızlı ve teni güneşte kızarmışken, Majda'nın teni daha koyu altın rengindeydi ve saçları Elena'ninkinden biraz daha renkliydi. Elena'nın büyükbabası uzun boylu ve kaslı bir savaşçıydı, büyükannesi ise ufak tefekti, ocağı ve evi onun özüydü.

Aralarındaki aşk parlıyordu.

Bugün ikili, enerjik ve kahkahalar atan büyük torunlarıyla birlikte baloncuk üflüyordu. Marguerite'in bebeğinin bebeği. Elena, ağaçların koyu yeşiline karşı yarı saydam ve gökkuşağı rengindeki baloncukların havada süzüldüğünü görünce hareketsiz kaldı. "Ben ... olanlardan sonra Majda nasıldı?" Büyükanneleri bir kâbustan kurtulmuş, ancak çok sevdiği kızının öldüğü bir dünyaya geri dönmüştü.

Jean-Baptiste, Majda'nın kalbinin böyle bir kaybı daha kaldıramayacağı konusunda Elena'yı uyarmıştı.

"İyi değil ama onu Maggie'yle meşgul ettim." Güzel elbiselerinin ve kadınsı makyajının ardını göremeyenler için çok anlamsız, insanları içinse çok sevgi dolu olan Beth, Elena'nın kolunu okşadı. "O hepimizi kurtardı. Ellie teyzesini de unutmadı, sürekli seni soruyor."

Elena kalbindeki acıya rağmen kendini gülümsetti.

Maggie, Beth ve onun sahip olmadığı çocukluğa sahip olacaktı.

onu asla terk etmeyi seçmeyecek bir annenin sevgisiyle güvende olarak baloncukların ve arka bahçenin tadını çıkaracaktı.

Elena kapıda belirdiğinde yeğeni çığlık attı.

Baloncuk yapma aletini bırakarak Elena'ya doğru koşmaya başladı ve "Ellie Teyze! Ellie Teyze!" Kolları yarıya kadar açıldı ve Elena onu kucağına alıp etrafında döndürmek için çimlerin üzerinde yürüdü.

Kolları bunun için, aşk için yeterince güçlüydü. "Ellie Teyze!" Maggie onun yanaklarından öptü. girdabı durdurdu. "Kanatların nereye gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Elena sert bir sesle. "Artık kanatları olmayan bir teyze olacağım. Sakıncası var mı?"

Maggie başını sertçe salladı. "Sen benim favorimsin!" Koyu renk gözleri parlıyordu, ipeksi siyah saçları yanaklarına yapışmıştı, küçük tokalarından biri çoktan yarıya kadar düşmüştü, diğeri ise güvenilir ama tutuyordu. "Baloncuk üflemek ister misin?"

"Evet." Arka bahçeler ve güneşte baloncuklarla ilgili yeni anılar yaratmanın zamanı gelmişti.

Elena yeğenini büyükanne ve büyükbabasının beklediği yere kadar taşıdı. Majda dokunaklı bir sessizlik içinde onun gelişini izledi, güzelliği yemekle ya da dinlenmeyle ilgisi olmayan bir şekilde yıpranmış ve yorgundu. "Elena." Elena'nın yanaklarını avuçlayıp onu alnından öperken yumuşak bir hoş geldin fısıltısı; parmakları titriyordu, gözlerinin berrak turkuazı okyanuslar gibi parlıyordu.

Jean-Baptiste aynı anda elini Elena'nın saçlarında gezdirdi, yüz hatları acımasız bir kontrolle kilitlenmişti.

Maggie uzanıp büyük büyükannesinin yanaklarını kuruladı. "Sorun yok Gama. Ellie Teyze artık evde."

O gece yatmaya hazırlanırken **Maggie'nin sözleri Elena'nın kafasında çınılıyordu.** Yeğeninden başka kimse kanatlarını sormamıştı. Avcı arkadaşları değil. Ne de ailesi.

Sırtına vurulan yumuşak şaplakları ve nazik gülümsemeleri fark etmişti, yani bunu görmezden gelmiyorlardı. Aksine, kaybettiklerinden ziyade dönüşünün sevincine odaklanmayı tercih etmişlerdi.

Kaslı kolları onu arkadan sarıyor, Raphael'in çıplak göğsü sırtına bastırıyor, kaşkolu ve külotu aralarında ince bir bariyer oluşturuyordu. Hâlâ pantolonunu giyyordu ama bu onun gücünü ve sertliğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. "Şimdi sana karşı kendimi çok zayıf hissediyorum." Parmakları banyo tezgâhının kenarında kenetlendi.

Bakışlarının tehlikeli mavisini aynada onunkıyla buluştu. "Sen hiçbir zaman zayıf olmadın Lonca Avcısı, en yaralı olduğun zamanlarda bile."

Elena dolabı tekmelemek istedi. "Benim neyim var bilmiyorum. Bugün herkes bana karşı çok iyiydi. Mutlu olmalıydım." Ama değildi, öfkeliydi ve bu öfke onun için kalbini parçalayan adama yönelmekle tehdit ediyordu.

"Cascade kanatlarını çaldı." Raphael'in sesinde yavaş yavaş tanıdık gelmeye başlayan o soğuk güç vardı. "Bunu geçmişte bırakıp yoluna devam etmeye kararlısın ama öfke duymaya hakkın var." Beyaz ateş kanatlarının kemerini yaladı, dans eden enerji onunla alay ediyor gibiydi.

Adamın kollarında dönerek göğsünü itti. "Sana doğru düzgün kızamıyorum bile!" Ve bu onu kızdırdı. "Seni çok seviyorum!"

"Buradayım Elena, hem öfken hem de aşkın için." Ellerini bileklerinin üzerinde birleştirdi. "Birlikte. Her zaman."

"Ama şimdi yapamayız!" Karnındaki kızgın kurşun yumağı patlayarak bir yangına dönüştü. "Seninle uçamam! Seninle gökyüzünde dans edemem, eskisi gibi değil!" Her şey değişmişti ve bunu görmezden gelemezlerdi, ikisi arasında olmazdı. Bunu görmezden gelemezdi, bunu aşmış gibi davranmaya devam edemezdi.

"Seni ambrosia ile beslediğimde, bir melek olarak uyanacağını bilmiyordum." Adamın elleri kadının bileklerinde sıkılaştı. "Ağzımda tattığım şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir vampir olarak uyandığında gazabınla yüzleşmek zorunda kalmayı bekliyordum. Kanatlar seni benim sevgilim yapmaz. Bu her zaman senin kalbin, ruhun, cesaretin ve öfken oldu."

"Ama senin yanında uçabileceğim bir hayatı birlikte inşa ettik. Artık yok!" Artık gökyüzünde birlikte oynadıkları gece yarısı uçuşları yok. Uyurken birbirine dolanan kanatlar yok artık.

"Sonra birlikte yeni bir hayat kurarız."

"Ya eskisi gibi değilse? Ya daha kötüyse?" "Ya daha iyiye?"

"Argh! Sinirlenmene ve benimle kavga etmene ihtiyacım var!"

Raphael'in yüzünde şaşkın bir gülümseme. Bu onu inanılmaz derecede genç gösteriyordu. Bir ömür gibi gelen Kule'nin çatısında ilk karşılaştıklarında onu asla böyle hayal edemezdi. O zamanlar çok insanlık dışı biriydi, bir noktayı kanıtlamak için elini bir bıçağın üzerine kapatmasını sağlayan bir güç ve zalimlik varlığı.

Kanı, üzerinde durdukları çatıya, küçük acımasız resimlere çarpmak için düşmüştü.

Şimdi onun sevgilisi ve sonsuzluğuydu ... ve bir ölümlüye aşık olacak kadar aptal olmasaydı bu adam olmazdı.

Başını aşağı çekerek onu sertçe öptü. Belki onunla gökyüzünde oynayamazdı -evet, bu onu sonsuza dek kızdıırırdı- ama bu şekilde onunla uçabilirdi. Vücutları birbirine dolanır, kalpleri tek bir kalp gibi atardı. Çünkü o ona aitti ve onları ayırabilecek tek kişi oydu. Öfkeyi ve kendine acımayı boş ver.

Kız tam hareketlenmeye başlamışken öpüşmeyi kesen Raphael onu kollarına aldı ve banyo kapısından dışarı çıktı. Raphael'in balkon kapısına doğru gittiğini fark edince onun muhteşem omuzlarını tokatladı. "Sakın buna cüret etme!" Dışarısı buz gibiydi.

Durmadı.

"Raphael! Üzerimde sadece bir kaşkorse ve külot var." İnce bedenine uyan yeni bir takımdı ve Montgomery ile aralarında sözlü olmayan bir anlaşma olduğu için kendi elleriyle teslim etmişti: Montgomery onun gardırobuyla istediğini yapabiliirdi ama iç çamaşırı çekmecesini yasaktı. "Bir buz saçağına dönüşeceğim."

"Yeteneklerime karşı ne kadar da inançsızsın Elena, benimkilere." Başını salladı, yüzünde alaycı bir hüzün ifadesi vardı; artık içinde soğukluk yoktu, mesafe yoktu. "Büyüm seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattı mı?"

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Göz alıcılığın harika," dedi en hayranlık uyandıran ses tonuyla ve aynı anda kirpiklerini kırıştırdı. "Dünyadaki en iyi cazibe bu. Yine de New York'un üzerinde çırılçıplak olmak istemiyorum. Bir yanım Cascade'in bir kez daha geri gelmesini bekliyor."

Raphael onu öptü ve öpücüğün tadı melek tozu gibiydi. Sadece Elena için yaratılmış özel bir karışım, erotik, tatlı ve ayak parmaklarını kıvıran. Meme uçları sert küçük noktalara doğru gerildi. "Bu hiç adil değil," diye nefes aldı Raphael'in dudaklarına karşı.

"Zevkiniz beni bağımlı yapıyor," diye sert bir sesle karşılık verdi.

Yavaş bir öpücük daha. "Beni sevdiğini biliyorum," dedi sonrasında. "Bunun asla kanatlarla ilgili olmadığını biliyorum." İçini parçalayan duyguları açıklamakta zorlanıyordu. "Ama daha önce kendimi bir ortak gibi hissediyordum. Şimdi . . . Hiç bu kadar zayıf olmamıştım." Bir ölümlüyken bile çoğu kişiden daha güçlüydü.

avcı doğmuş olmak. "Hiç kırılğan olmadım, çocukken bile."

Sabit göz teması, krom mavisi şimşek gibi canlı. "O süre zarfında seni herhangi bir noktada öldürebilirdim. Hiç terlemeden seni lime lime ederdim."

Adamın kollarında doğrulup kaşlarını çattı. "Gerçekten mi, moral konuşmasından anladığın bu mu?"

"İlk tanıştığımız andan itibaren bana karşı durdun, insanlığın hiçbir değerini görmediğim ve neyi yok ettiğimi düşünmeden seni ezebileceğim zaman.

Güç ve kuvvet bizi hiçbir zaman eşit kılmadı, hbeebti."

Kelimeler çok sertti.

Sevgilisi bir baş melekti, Onlu Kadro'dan biriydi. Bir başmeleği öldürebilecek tek varlık başka bir başmelekti. Elena'nın hiç şansı yoktu ve hiçbir zaman da olmadı. Yine de birlikte savaşmışlar, birlikte uçmuşlar, yeniden doğanlarla birlikte savaşmışlar, Lijuan'ı birlikte cehenneme göndermişlerdi.

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum." Ve sanki Maggie'yle birlikte üflediği baloncuklar damarlarında dolaşıyormuş gibi içi hafifliyordu. "Bu olanları unutabilir miyiz?"

Gülümsemesi ufukta beliren şafaktı... şafağın kenarları ayazla kaplıydı. Yeni gücünün katıksız şiddeti, onu öptüğünde tenini altınla çatlattı. Kollarını ona doladı ve buzu aldı, yıldırımını aldı, onu aldı. Ve Manhattan'ın üzerindeki gece gökyüzüne ulaştıklarında, Raphael gücünü hem onları dünyadan korumak hem de onu sıcaklıkla koza gibi sarmak için kullandığından, bir parça soğuk bile hissetmedi.

Çelik, ışık ve renklerden oluşan bir şehrin üzerinde ve okyanusun ötesinde uçuyorlardı. "Zaten üzerime tam oturan bir iç çamaşırım bile yok," diye mırıldandı onun ağzına karşı, okyanusa düşmeden önce kaşkorse ve külotunu yaktığında. "Bunun kafana girmesine izin verme ama o kadar seksisin ki, şu anda umurumda bile değil."

Onu tutan başmelek kıyaslanamayacak kadar ölümcüldü... ve gülümsemesi, parmaklarını onun etrafında kapattı ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Öpücüğü çiğ sıcaklıktaydı ve

Öfkeli bir talep, sahiplenmeyle sertleşen ve ihtiyaçla ısınan elini vücudunda gezdirdi. Kaslı kollarından biri onu kendisine kilitlerken diğeriyle göğsünü sıktı.

Elena'nın tüm vücudu sıkıştı. Atlantik'in yükseklerinde bile korku hissetmiyordu; Raphael onun düşmesine asla izin vermezdi. Öpüştüler, dokundular, tattılar, tenleri sürtünmeden dolayı ısındı. Nefesleri sert darbeler halinde gelirken Raphael, "Dalış mı?" diye sordu.

"Git."

Onları aşağı doğru eğdi ... ve kanatlarını geriye katlayarak kendini suya doğru giden bir oka dönüştürdü. Elena çığlık attı ve güldü... sonra şimşeklerle dolu koruyucu bir kalkanla kaplı okyanusa çakıldıklarında şaşkınlıkla nefesini tuttu. Aşağıya, dipsiz karanlığa doğru süzülürken bacakları Raphael'in etrafına dolanmıştı, kendini vahşi, canlı ve gerçek hissediyordu.

Raphael tırnaklarını onun sırtında gezdirdi.

Sertçe ürperdi. "Hisler geri geldi." Kanatlarında samimi bir okşama, bu dünyada sadece bir varlığa izin verdiği temas.

Bir eli ensesine gitti, diğeri dokunuşu tekrarladı. İnleyerek ellerini adamın kanatlarının kemerleri üzerinde birleştirdi ve onu çıldırtmak için doğru basınçla aşağı doğru masaj yaptı. Öpüşme bu sefer tamamen dişler ve seks üzerineydi, birbirlerine doğru kayarken vücutları sıcak ve terliydi.

Elini adamın sikinin kalınlığına dolamak için vücutlarının arasına uzanmadan önce ona sürtündü. İpekle kaplı sert çelik, elinin içine doğru itti. Onun için çoktan ıslanmış olan kadın, ona eziyet etmeye devam ederken umutsuzca boynundan aşağıya doğru öptü.

Kanatları parlamaya başladı. Çekirdeği titreşti.

Ellerini kalçalarına koyup onu tam olarak doğru pozisyona getirdiğinde, sevgilisi için karşı konulmaz olduğunu bilen bir kadının boğuk kahkahasını attı. Adam içine girerken inleyerek tırnaklarını adamın etine geçirdi ve ilk darbede adamın etrafına dolandı.

Kendini tutmuyordu.

Benzeri olmayan bir afrodizyaktı.

Eğer birileri bu büyüünün ardını görebilseydi, okyanusun gizli bir güneşle patladığına tanık olacaktı.

- - -

Ertesi gün Elena bıçaklarını aldı ve Kule'nin aşağısındaki küçük bir alıştırma ringine girdi - ana ringin devasa alanına ihtiyacı yoktu. Bugün değil. Güç antrenmanlarına geri dönme ve şu anki vücudunu çözme zamanı gelmişti. Zayıf kaslarını ve titreyen kollarını telafi edebilirdi ama el-göz koordinasyonunun krizalitten kurtulup kurtulmadığını görmesi gerekiyordu.

Dmitri siyah kargo pantolonu ve bir metal grubunun soluk logosuyla süslenmiş siyah bir tişört giymiş olarak içeri girdiğinde sadece on dakikası vardı. "Yer dolu," dedi kaşlarını çatarak. "Dün gece ayırtmıştım."

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim." Bir sırıtma. "Şu anda çok sıska ve zavallı olduğun için senin adına üzülüyorum."

Elena ona en sahte gülümsemesini verdi. "Hedefim gibi davranmak ister misin? Bunun isabet oranımı yüzde yüz artıracığına eminim."

Dmitri iki kaşını da kaldırdı, sonra yavaş ve şehvetli bir şekilde gülümsedi. "Neden olmasın?"

Ve böylece Elena'nın hayatının en çılgın fırlatma seansı başladı. Dmitri ölümcül derecede hızlı bir vampirdi ve kasları titremeye devam ediyordu ama el-göz koordinasyonunun gayet iyi olduğu ortaya çıktı. Ayakları üzerinde düşünme yeteneği de öyle. On dakika. Yirmi. Otuz.

Adam kaçınma stratejisine çoktan karar verdikten sonra, ilkinin hemen ardından ikinci bir bıçak fırlattı.

Dmitri'nin omzuna çarptı. Kabza darbenin etkisiyle titredi. İkisi de gergin, sessiz bir saniye boyunca donup kaldılar. Tişörtündeki ıslak yama yayılmaya başlayana kadar. "Siktir! Hemen çıkar şunu! Honor beni öldürecek." Daha önce hiç

böylesine sağlam bir vuruş yapmasını beklemiyordu-Dmitri çok hızlı ve çok deneyimliydi. "Sana biraz kan getiriyorum."

Elena eğitim alanının hemen dışındaki buzdolabına koştu ve bir şişe aldı. Ne kadar güçlü olursa olsun, kan infüzyonu yaranın birkaç dakika içinde iyileşmesine neden olmalıydı. Honor onu görmeden önce. Çünkü arkadaşının piç kocasını tehdit etmek başka bir şeydi, onu kötü bir şekilde yaralamak bambaşka bir şeydi.

Bıçak kemiğe isabet etmediği sürece kalçalar bu şekilde titremezdi.

Dmitri o sırada bıçağı çıkarmayı bitirmişti. Etrafında çevirerek ona geri verdi. "Sadece bir çizik. Bir sivrisinek tarafından ısırılmak gibi."

"Kapa çeneni ve iç şunu." Şişeyi adamın eline tutuşturdu.

"Ne kadar merhametli. Çok duygulandım."

Kürk ve şampanya dalları etrafını sardı, çökmekte olan çikolata aynı anda tat tomurcuklarına battı. Dişlerini sıkarak geri çekildi. "Koku oyunları mı? Seni tekrar bıçaklamamı mı istiyorsun?"

Şişenin yarısını bitirdikten sonra indirdi ve omuz silkti.

"Kanaması olan benim." Islak bölgeye dokundu

-Sonunda korkunç yayılmasını durdurmuştu. "Artık seni şımartmak yok, tatlı Elieanora."

Dudakları tekmelemek istese de uyuşturucu kokusunun çığ gibi büyümesine aldırmadan, "Sen bir pisliksin," dedi. Bu pislik Raphael'in bölgesindeki en güçlü vampirdi, acımasız ve ölümcüldü ve az önce ona çocuk eldivenlerini çıkardığını söylemişti.

Bir iltifat olarak, çok iyi bir iltifattı.

Kahretsin, şimdi ona borçluydu. Ona iyi davranmıştı. Bu tamamen dehşet verici bir düşünceydi. Ama sırtışını bastırmaya yetmedi. Elleri bıçaklarının kabzalarına kapandı. "İkinci raunda hazır mısın, yoksa bubbly-wubby'nin bir şişeye daha ihtiyacı var mı?"

Koyu renk gözleri parladı, kafasında şampanya patladı ve Dmitri hareket etti.

Bıçakları gümüş ateş gibi uçuyor, ölümcül bir isabetle havada süzülüyordu.

23

Dmitri'yle yaptığı **gölünç derecede eğlenceli seanstan bir ay sonra** -ikisi de korkunç işkenceler altında bile bunu kabul etmeyecekti- Elena henüz istediği kadar kaslı değildi. Kilosu normal kilosunun sadece yüzde seksen beşi kadardı, bu yüzden hâlâ biraz fazla zayıf hissediyordu ama artık herhangi bir hastalık görüntüsü yoktu.

Bıçak seansından sonraki hafta içinde seks gücü iki kez daha geri gelmişti. İkinci destekten sonra vücudundaki aksaklıklar durmuştu. Ondan sonra, başardığı her şeyi dişlerini sıkarak çok çalışarak başarmıştı.

Aktif göreve dönmek için Lonca'ya başvurduğunda Sara, "Yaralanma sonrası sağlık kontrolünden geçmen gerekiyor" dedi.

Elena başka bir yanıt alsa hakarete uğrardı. Lonca doktorları ona temiz bir sağlık raporu verdi, ancak vücudunda hala zaman zaman şimşek çatlakları oluşuyordu - sanki Raphael'in gücünden bir ısırik kemiklerine işlemişti, göğsündeki kalp başmelek enerjilerini yönetebilecek kadar güçlüydü.

Ancak taksonomik ağaçtaki konumu herkesi şaşırtmaya devam ediyordu. O ölümsüzdü, buna hiç şüphe yoktu. Bir vampir gibi neredeyse ölümsüz değil, krizalitten önce olduğu gibi bebek bir ölümsüz değil, yaklaşık üç yüz yaşında yetişkin bir meleğe eşdeğerdi.

Ama o bir melek değildi. DNA'sı belirgin bir şekilde garipti ve sahip olduğu tek kanatlar hayalet kanatlardı.

ne kadar gerçek hissettirdikleriyle ona eziyet ediyordu. Bazen aynaya bakıp sirtında hiçbir şey olmadığını, zarif kemerler, gece yarısı ve afak tüyleri olmadığını teyit etmek zorunda kalıyordu.

Elena bununla mücadele etti, ta ki Naasir onu ziyaret etmeye karar verene kadar. "Ben t r m n tek  rneğiyim," dedi ona, bir balkonun kenarında oturlurken, ayakları balkonun üzerinden sarkarken ve saçlarının metalik gümüş rengi, teninin zengin koyuluğuna karşı dalgalı ve arpıcıyken, alttaki altın rengi bir leoparın postunu andırıyordu.

Elena dar gözlü bakışlarıyla onu kısırdı. "Bana eşsiz t r n z hakkında daha çok şey anlatın. Can kulağıyla dinliyorum."

Naasir başını geriye atıp güldü, onunla bu oyunu oynamaktan zevk alan güzel ve vahşi bir yaratıktı. Raphael'in soruya cevap vermesini, Naasir'in kökenini ya da meleklerin, vampirlerin ve ölümlülerin dünyasında nereye ait olduğunu söylemesini yasaklamıtı; bu kendi çözeceği bir gizemdi.

Naasir yaklaştı, gözlerinin metalik g m   hiçbir şekilde insani değildi ve fısıldadı, "Bazen bir kaplanın postuna sahip oluyorum." Kolunu uzattı ve kız izlerken derisi çizgili bir hal aldı.

Nefes nefese, hiç düşünmeden onun kolunu yakaladı. Naasir'le Illium'la olduğu kadar yakın değillerdi ama Naasir onun dokunuunu reddetmedi. Aksine, kendini beğenmiş bir kedinin sabrıyla ve sırtııyla oturdu.

"Buraya geldim çünkü Jessamy bana senin de artık tek bir varlık olduğunu söyledi." Delici bir bakış, başını insan, melek ya da vampir olmayan bir şekilde eğdi. " nceden yalnızdım. Sonra ailemi buldum."

Onun Dmitri, Raphael ve Yedi'nin diğer  yeleri hakkında konuştuğunu biliyordu.

"Sonra Andi'yi buldum." Eini d  n nce saf bir zevk duydu. "Ben tek bir varlığım ama yalnız değilim. Yalnız değilsin."

Hayır, yalnız değildi. Ve derinden, şiddetle seviliyordu. "Teşekkür ederim," dedi kendisine böyle gelen vahşi yaratığa.

uzun bir yol kat etti çünkü ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.
"Kalacak mısın?"

"Sadece bugün." Tamamen dışlardan oluşan bir gülümseme. "Hindistan-Çin sınırı üzerinden eve döneceğim. Şu anki sessizlik tüylerimi diken diken ediyor, karanlık binanın kokusunu alıyorum. Jason için casusluk yapacağım."

"Evet, bende de o kaşıntı hissi var." Sanki bir volkan patlamaya hazırlanıyordu ama ne başmelekler ne de onların casus yöneticileri kayda değer bir şey bulamamıştı. Çin'deki açıklanamayan kaybolmalar bile durmuştu. Buz fırtınaları, jeotermal rahatsızlıklar, seller ve eşek arısı sürüleri de öyle.

Dünya barış içindeydi.

Ama Caliane'in de belirttiği gibi: "Fırtınanın gözü her zaman ölü sakinliktedir."

Herkes fırtına rüzgârlarının yeniden esmesini bekliyordu.

Birkaç saat sonra Naasir'i el sallayarak uğurladı ve baş meleğine döndü. "Herhangi bir haber var mı?"

Sert bir öpücük almadan önce başını acımasızca salladı ve ardından filonun eğitim tatbikatına katıldı. Tüm boş zamanını insanların daha güçlü ve başlarına geleceklere karşı daha hazırlıklı olmalarına yardım etmek için harcıyordu. Elena ise her gün güçlü vampirlere ve meleklerle karşı antrenman yapıyordu

-Raphael de dahil- ve yerel avları seçti. Dışarı çıkmak, vücudunu gerçek dünyada test etmek, gücüne bir kat daha güç katmak iyi gelmişti. Göz geçtiğinde baş meleğinin yanında durmaya hazır olması gerekiyordu.

Naasir'in ziyaretinden bir hafta sonra, üçüncü başarılı geri alma işlemini tamamlamıştı.

Kaçak vampiri meleği Urizen'e teslim ettikten sonra, şimdi meleğe ait yedi katlı binanın tepesinde duruyor ve gülümsüyordu. Etrafında kışa girmeye hazırlanan bir bahçe vardı ama yine de sarmaşıklar ve ağaç dallarını kaldırımdan görebileceği kadar renkliydi.

Urizen onun ilgisinden çok memnun olmuş, mekânla bizzat ilgilendiğini paylaşmıştı. "Lütfen yukarı çıkın. Ben de size katılacağım."

Ox'u hallettikten sonra." "Bu gerçekten onun adı mı?"

"Daha da kötüsü. Bunu o seçti." Gün batımı turuncusu çizgileriyle fırçalanmış kirli beyaz kanatları olan kısa boylu ve tıknaz melek ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi sanki vampirliğe gözleri açık girmemiş gibi, Sözleşmesine sadece on yıl kala kaçmaya çalışıyor." Öfkesi soğuk bir kararlılığa dönüştü, teninin krem rengi aniden sıcaklığını kaybetti. "Vampirlerimi cezalandırmaktan hoşlanmıyorum. Bahçe, sonrasında hoş bir merhem olacak."

Ölümsüzler dünyasına adım atmadan önce Elena tüm meleklerin zalim ve kalpsiz olmadığını anlamamıştı. Birçoğu Urizen gibiydi, aksi takdirde dünyayı kızıla boyayacak olan vampirleri dizginlemek için zalimlik yapmaya zorlanmışlardı. Çünkü Ox bir dahi olmasa da acımasızca güçlüydü, Elena'nın üzerine dişlerini göstererek ve ellerini pençeleyerek gelmişti.

Vampir kana susamışlığın sınırındaydı.

Urizen'in onu geri getiremeyip otomatik infaz emrine yol açma ihtimali olduğu için çenesini sıkarak dikkatini bahçeye çevirdi. Birkaç dayanıklı bitki sonbahar yapraklarını dökmemişti; sarılar, kırmızılar ve turuncular bulutsuz gökyüzünün masmaviliğine karşı ılık ılıydı.

O gökyüzünde hiçbir melek uçmuyordu. Nöbetçi olmayan herkes muhtemelen Illium'un filosofunun bir araya getirdiği ve hakemliğini Illium'un yaptığı kanatlı beyzbol oyununu izliyordu. Sadece Aodhan da oynuyorsa oynardı.

Parmaklarını koyu kırmızı yaprakları koyu kahverengiye dönüşen beş ayak uzunluğundaki bir ağacın gövdesinde gezdirmek üzereydi ki, bunu yaparken "büyüme" diye düşünmesi gerektiğini hatırladı. En son kazara bir ağacı süperşarjlamasının üzerinden üç hafta geçmişti ama bu bir çatıda olduğu için riske girmemeye karar verdi. Bunun yerine, ağacı uzaktan seyretti, dayanıklı kış yeşilliklerinden birkaç ot kopardı ve havada asılı kalan taze zencefil kokusunu seçmeye çalıştı.

Tam kaynağın küçük bir yer örtücü bitki olduğunu anlamıştı ki, daha uzun boylu bir bitkiden gelen bir hareket

Sağ taraftaki bina gözüne çarptı. Bulunduğu konumdan birkaç kat daha yüksekte yer alan bir renk cümbüşüydü bu; ilk aklına gelen, birinin kuruması için korkuluklara astığı havluyu kaybetmek üzere olduğuydu.

Sonra beyni tüm parçaları bir araya getirdi.

Elena koşmaya başladı, kalbi ağzının içinde çarpıyordu. Sesinin o kadar uzağa gidemeyeceğini biliyordu ama balkonun korkuluklarına tırmanmayı başarmış ve şimdi bacaları havada çaresizce tekmeler atarken parmak uçlarıyla tutunmaya çalışan yürümeye başlayan çocuğa bakan kişiye umutsuzca bir uyarıda bulundu. Çığlık atıyor olmalıydı ama kimse onu kurtarmak için apartmandan dışarı koşmadı.

Gökyüzünde melek yok. Urizen evinin derinliklerinde. Yakındaki bir balkonda çocuğa ulaşmak için çabalayabilecek kimse yoktu. Raphael hızlıydı ama şu anki konumu hakkında hiçbir fikri yoktu ve çocuğun en iyi ihtimalle birkaç saniyesi vardı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yine de zihnini Raphael'inkine dokundurdu çünkü eğer her şey düşündüğü gibi giderse hem kendisinin hem de küçük çocuğun iyileşmeye ihtiyacı olacaktı. Ciddi bir iyileşmeye.

Raphael! Urizen'in yeri!

Daha fazla zaman yok.

Uçamıyordu. Ama kemiklerinin ölümsüz güçte olduğu söylenmişti. Ve yedi kat, doğru bir şekilde düşer ve başının boynundan ayrılmadığından emin olursa, üç yüz yaşındaki bir ölümsüz için hayatta kalınabilirdi. Başının kesilmesi, sonsuzluğu Raphael'le geçirme arzusu için ciddi bir serseri olurdu.

Tüm bu düşünceler ve daha fazlası, çatının yarısını geçmesi için geçen bir saniye içinde aklından geçti. Geri kalan zamanını şansını hesaplayarak geçirdi. İki bina arasındaki mesafe çok büyük değildi. Eğer doğru anda zıplar ve vücut ağırlığını mükemmel bir şekilde yönlendirirse, küçük adamı düşmeden yakalamak için kendini doğru pozisyona getirebilirdi. Vücudunu onun üzerine ve etrafına doğru kıvrırırsa daha güçlü olan kemikleri düşüşün etkisini azaltabilirdi.

Yeni yürümeye başlayan çocuğun ellerinden biri korkuluktan kaydı. Her an düşebilirdi.

Elena'nın ayağı çatının kenarına çarptı ve gözleri çocuktan hiç ayrılmadan kendini havaya fırlattı.

Çılgın bir kadın yüzü balkonda belirmediği anda son tutuşunu da kaybetti. Dehşeti sessizliği bozdu ama Elena bunu zar zor duydu, vücudu havada uçuyordu.

Açılar, ağırlık, pozisyon, avcının zihni hepsini acımasız bir verimlilikle hesapladı ... ve küçük, çığlık atan bir ağırlık kollarına düştü, yakalamanın momentumu onu yuvarlanmaya gönderdi.

Kahretsin, bu acıtacaktı. Çok kötü.

Hava son hızla yanlarından geçerken küçük çocuğun taş kesilmiş bedenine sarıldı.

Raphael! Urizen'in yeri!

Raphael tereddüt etmeden yön değiştirdi, öyle sıkı bir dönüş yaptı ki kanat kasları beyaz bir ateşe dönüşmeden önce protesto etti ve dünyayı zar zor görülebilen bir bulanıklığa dönüştüren hızlarda hareket etti.

Elena'nın sesindeki dehşet değildi. Çaresizlik duygusuyla birleşmiş bir kararlılıktı. Ondan çok uzakta değildi ama oraya olan yolculuğu sonsuzmuş gibi geliyordu. Urizen'in binasına vardığında Elena'nın yere düşen bir çocuğu kucağına aldığını ve spiral çizerek yere inmeye başladığını gördü.

Raphael yıldırım hızıyla ona doğru uçtu ama başaramayacağını biliyordu. Çocuğun ağırlığı ve momentumu felaket bir hızla düşmesine neden oluyordu ve yerden çok da uzaklaşmamıştı. Kendini parçalara ayıracaktı. Ama çocuğun etrafında sıkıca kıvrılmış olarak, o küçük hayatı kurtarabilirdi.

Raphael, onu kurtarmakla çocuğu kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa ona nasıl bir seçim yapmasını söyleyeceğini biliyordu.

Çocuk. Her zaman çocuk.

Altından geçmeye, hem onu hem de çocuğu yakalamaya çalıştı ama bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. Beyaz ateşten kanatlar bile iki nesne arasındaki boşluğu ortadan kaldıramazdı. Kalbi çığlık attı. Elena!

Üstünde ani bir ışık patlaması oldu ... ve sokakta kanlı cesetler yoktu. Ne kadar alçaktan uçarsa uçsun, inmek zorundaydı ya da

bir duvara çarptı. Kafasını kaldırıp baktığında gördüğü şey onu bir kez daha havaya fırlattı. Elena sessizlik içinde ona baktı. ığlık atan ocuk bile sessizliğe bürünmüş, ani duruş karşısında şok olmuştu.

"Raphael." Bir fısıltıydı. "Havaya mı yükseliyorum? Sadece açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, avcı aromalı kıyma olmaksızın havaya yükselmek benim için sorun değil." Yere baktı. "Vay be. Şimdi havalanmayı bıraksam bile, bu bebek iyi olacak ve en kötü ihtimalle bileğim dönecek."

"Kara." Sesi boğuk çıkmıştı. "Kara, Elena." "Arazi mi?" atık bir kaş, gergin bir ses. "Başmelek, ben henüz havalanma olayını tam olarak çözemedim."

Yeni yenilenmiş kalbi kocaman bir davul gibi olsa da buz gibi bir sakinlikle nefes alarak elini Elena'nın omzuna koydu ve ayakları asfalta değene kadar onu aşağı itti. Balkondaki ığlık atan kadın ortadan kaybolmuştu, muhtemelen oğluna ulaşmak için çılgınca merdivenlerden aşağı koşuyordu.

Gözleri ve saçları simsiyah, teni soluk kahverengi olan bu ocuk gözyaşları içinde Raphael'e bakıyordu. Tam o anda iki tumbul kolunu uzattı ve Raphael onu Elena'nın elinden çekip aldı. ocuk güldü ve kanatlarına uzanmaya çalıştı.

Elena onun önünde titreyen kollarını kavuşturdu. "Sana minnettarlık duyuyor. Ben onun hayatını kurtardım ve o sana bayılıyor. Tipik." Sesi titriyordu, tonunda hiçbir ısırik yoktu ve göz bebekleri kocaman olmuştu.

"Elena, omzunun üzerinden bak."

"Sihirli bir şekilde kanatlarım mı çıktı?" dedi arkasına bakmadan önce alaycı bir gülümsemeyle. Dondu kaldı. Boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. Çok ama çok yavaşça ona döndü. "Havaya yükselmiyordum."

"Seth!" Bir kadının çaresiz ığlığı. "Seth!"

"Anne!" Yeni yürümeye başlayan ocuk hıçkırarak ağlayan annesine doğru eğildi; annesi gelmeden önce Raphael'in tüylerini tutmayı başarmış olduğu için sırıtiyordu.

Perişan haldeki kadın oğluna sıkıca sarıldı, tüm vücudu kırılacak kadar sert bir şekilde titriyordu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi gözyaşları arasında. "Salonda müzik eşliğinde dans ediyorduk ve yahniyi kontrol etmek için mutfağa gitmem gerekti. İki dakikalığına gitmiştim. Nasıl oldu bilmiyorum-"

"Sandalyeye tırman anne!" diye haber verdi oğlu sevinçli bir gururla.

Hepsi balkondaki açık oturma alanına baktı. Kadının yüzü bembeyaz kesildi. "Şimdi gidip onu çöpe atacağım." Bir elinin tersiyle gözyaşlarını silerek Elena'dan Raphael'e baktı, sonunda oğlunu yakalayanın kim olduğunu fark etmiş gibiydi. "Teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğime sevindim." Elena'nın sesi daha güçlüydü ama Raphael onun boynundaki sert gerginliği ve gözbebeklerindeki koyu lekeyi gördü.

"Git, oğlunun yanında ol," dedi Raphael, çocuğun annesine koşması için izin vererek; annenin gözlerindeki ihtiyacı görebiliyordu. Hiçbir sıradan yetişkin ölümlü bir baş melek ile yüz yüze gelmekten hoşlanmazdı.

Çocuklar başka bir hikayeydi.

Genç Seth, kendi hayatıyla birlikte annesininkini de tükettiğinin farkında olmadan, annesinin omzunun üzerinden onlara el salladı.

Elena Raphael'e yaklaşmadan önce ikilinin binanın içinde kaybolmasını bekledi. "Sırtımdaki sen-bilirsin-şeyler hâlâ orada mı?" diye fısıldadı, imkânsızdan bahsetmenin onu yok edeceğinden korkuyordu.

Başmeleği başını salladı.

Sığ ve hızlı nefes alarak omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti... altın bir şimşek fırtınasıyla elektriklenen beyaz ateşten olağanüstü kanatları gördü. Şimşek hareket ediyordu, göz kamaştırıcı ve canlıydı ama kanatlarının şekli bozulmamıştı. Büyüktüler, krizalitten önce sahip olduğu kanatlarla aynı boyuttaydılar. "Dokun ona," diye mırıldandı, halüsinasyon görmediğine inanmaya hazır değildi.

Belki de yere düştüğünde kafasını sert bir şekilde çarpmıştı ve şimdi la-la diyarındaydı.

Raphael temas etti. Elena titredi, sinir uçlarında bir his yayıldı.

"Katı bir yüzey hissetmiyorum." Raphael ona tekrar dokundu; elini geri çektiğinde, derisine batan küçük şimşeklerle kaplanmış olarak çıktı. "Uçmayı denemek ister misin?"

"Evet, bilmek zorundayım." Aynı anda çok uzakta olmayan bir ışık parladı. "Sanırım paparazzi oluyoruz." Her şeye rağmen içeri çekildi, sonra şimşek fırtınası kanatlarını açtı. "Bana şans dile. Dikey kalkışlar hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı."

Ne olduğunu anlayana kadar yerden bir metre yükselmişti. Boynundaki nabız titriyordu, teni sıcaktı. Eve, Başmelek.

Altında uçacağım.

İkisi de bunun nedenini açıklamak zorunda değildi - Elena'nın bu kanatların nereden geldiği ya da ne kadar dayanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama gökyüzüne yükselirken korku hissetmedi, sadece derin bir sevinç duydu. Son birkaç dakikanın - o kadar kısa bir zamanın - olayları zihninde tekrar eden bir döngü halinde dolaşıyordu.

"Sana havaya yükselip yükselmediğimi sorduğuma inanamıyorum!" diye seslendi Raphael'e. Başka kimsenin onları duymayacağı kadar yükseldiklerinde.

Ben yüce gönüllü olacağım ve suçu şoka atacağım. Bir baş melek ve eşi arasında gizli bir sır olarak kalacak.

Gülerek önce sola, sonra da manevra kabiliyetini test etmek için sağa doğru döndü. Tıpkı etten ve kemikten kanatlar gibi işlev görüyorlardı. Gözleri sıcaktı, görüşünü temizlemek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Bana kalbini verdin, şiddetli Kaskad enerjilerini işleyebilen bir kalp, bana kanatlarımı geri verdin Raphael.

Zihnindeki tuzlu deniz, kocaman, soğuk ve Raphael'e aitti. Hammaddeyi ben sağlamış olabilirim Lonca Avcısı ama seçimi sen yaptın. Ateş ve şimşek kanatları çok küçük bir koza içine sığabilir.

Uçup gitmek için duyduğu umutsuz arzuya rağmen doğruca kulenin balkonuna çıktı. Yanına indikten sonra Raphael onun yüzünü kavradı ve alnını onunkine bastırdı. Orada öylece durdular, konuşulacak hiçbir kelime yoktu.

İçeri girip revir katına indiklerinde Dmitri'yle karşılaştılar. Ona şöyle bir baktı ve başını salladı. "Duvarları yakma."

Elena adımlarını hızlandırarak adamın başını aşağı çekti ve onu dudaklarından sertçe öptü. "Bugün sen bile beni kızdıramazsın," dedi onu bırakmadan önce şaşkın yüzüne.

Dmitri'nin karısının Lucius'un ofisinden henüz çıktığı koridorun az ilerisinden bir kahkaha sesi duyuldu. Honor'ın gözleri dans ediyordu. Bu sırada Dmitri dehşet içinde Elena'ya bakıyordu. "Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız," dedi. "Asla."

Elena Honor'a, "Bence bir kucaklaşmaya ihtiyacı var," dedi.

"Siz ikiniz birlikte harikasınız ve ben ikinizi de seviyorum. Kanatlarınız da tam bir şov malzemesi." Honor kaşlarını çatan kocasını teselli etmek için yanına gitti.

Bu sırada Raphael'in yüzünde şüphe uyandıracak kadar mülayim bir ifade vardı.

Onlar koridorda ilerlemeye devam ederken Elena başını kaldırdı. "Ne?"

"Dmitri'nin yüzündeki o ifadeyi hayatım boyunca hiç görmedim. Ayrıca Dmitri'yi öptüğünü anladığında senin yüzündeki ifadeyi görmek için de sabırsızlanıyorum."

"Her şeye değer." Güneş ışığı, parıltılar ve yavru köpeklerle dolu olan Elena, Nisia'nın ofisine neredeyse sekerek girdi.

Kule şifacısı ve Keir küçük, lacivert bir kanepede oturmuş, başlarını bir yığın çizelge ve notun üzerine eğmişlerdi. Elena'yı bir an gördüler ve hemen üzerine çullandılar, mırıldanıyor, inceliyor ve Raphael'in ona Aramice'nin bir çeşidi olduğunu söylediği akıcı bir dilde konuşuyorlardı. Keir tam bir okuma yapmak üzereyken Elena'nın kanatları sessiz bir vınlamayla kayboldu.

Elena panik yapmamaya çalıştı. "Raphael, sırtım neye benziyor?"

"Deri ceketinizde, kenarları sanki ısı ile kapatılmış iki kanat yarığı var." Ceketini çıkarmasına yardım etti. Ardından, altına giydiği uzun kollu tişörtü çıkardı. Vücudunu Nisia'nın tuttuğu aynaya doğru çevirerek nefesini içine çekti.

Tanıdık bir dövme sırtını kaplıyordu: derisinin altında parıldayan bir ışığa dönüşmeden önce alev alev yanan kanatların ana hatları.

"Kanatların hep vardı," diye mırıldandı Raphael, parmağını dövmenin kenarlarında gezdirerek kızın ayak parmaklarının kıvrılmasını sağladı. "En azından ateş dövmesini ilk gördüğümüz günden beri."

"Onları nasıl geri getireceğimi bilmiyorum." Nefes almak zordu.

Bir dağ gökyüzü kadar mavi gözler onunkilerle buluştu. "Uçmayı nasıl öğrendiğini hatırlıyor musun?"

"Beni bir uçuşumdan aşağı ittin."

Nisia avucunu uzattı. "Bekle, sadece bekle."

Keir, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye söze başladı ama Elena çoktan giysilerini geri giymeye başlamıştı.

Elena ve Raphael başmelekle birlikte balkona çıkarken şifacılar yüzlerinde korkunç bir telaşla Elena ve Raphael'in peşinden koştular. Lejyon'un gri kanatlarının havayı doldurduğunu gördüğünde, Raphael'in onları çağırdığını anladı. Onun kişisel yakalama ekibi. En uç noktaya kadar yürüdü. "Ben hazırım."

Tereddüt yok, soru yok; hayatının aşkı onu ölümcül bir düşüşe itti ve kollarını açarak düşüşünü kırmaya hazır bir şekilde aşağıya, altına doğru süpürdü. Elena paniklemedi, sadece kanatlarını düşündü. Vücudu hızlanmaya devam etti. Ve hızlanmaya. Kahretsin. Doğruca baş meleğine çarpmak üzereydi. Şimdi kanatlara ihtiyacım var!

Sırtında bir anahtar. Sarsılarak durdu.

"Yee-fucking-hah!" Gülümseyerek doğruca Raphael'e daldı ve vahşi kanatlı çocuklar gibi oynadılar. Lejyon etraflarında uçuşup duruyordu, sesleri Elena'nın kafasının içindeydi.

Biz bunu görmedik.

Bilmiyorduk.
Koza bunun için çok küçük değildi. Sen
yenisin, Elena.
Biz yeniyiz.
Mutluyuz.

25

Caliane o gece Raphael'i **aradığında ses tonu buz gibiydi.** "Eşinin yıldırım kanatlarını benden saklamak zorunda değildin." Gözleri onunkilerle aynı renkteydi ve o anda kutup buzuna dönüşmüşlerdi. "Ben düşman değilim."

"Hayır anne, değilsin." Döndüğünden beri onun için savaşmıştı. Aynı zamanda, bir zamanlar onu unutulmuş bir tarlada ölüme terk eden çılgın bir başmelekti, kanı yeşil, yeşil çimenlerin üzerinde yakutlar halindeydi.

Raphael unutamıyordu, onun her iki tarafını da görüyordu. Bu yüzden de sözlerini özenle seçti. "Elena'nın yeni fiziksel durumu hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenene kadar bundan bahsetmek istemedik. Ne yazık ki, bir çocuğun geçirdiği kaza zaman çizgisini değiştirdi."

"Anlıyorum." En ufak bir çözülme. "Bunu, bir savaşçının gücünü yeni yeni ortaya çıkarken tüm dünyaya göstermeme kararı olarak kabul edeceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Eşiniz nerede?"

"Buradayım, Leydi Caliane." Kadraja giren Elena başını, Raphael'in eşi olarak kendi statüsünü sorgulatmayacak kadar kibar bir şekilde eğdi. "Kanatlarımı daha yakından görmek ister misiniz?"

Annesi bu teklif karşısında yumuşamış görünerek başını salladı.

Elena'nın kanatları sırtından bir elektrik şimşegi gibi fıskırdı, fırtına dalgası zar zor kontrol altına alınabildi. Caliane'in tam etkiyi alabilmesi için yer değiştirdi.

Raphael nadiren annesinin söyleyecek söz bulamadığını görürdü ama bugün Caliane, "Sen, çocuğum, bir değişim varlığısın," diyene kadar sessiz kalmıştı. Bu bir suçlama değildi. "Oğlum senin aşkınla asla bıkkınlık çekmeyecek."

Annesi kısa bir süre sonra imzayı atmış. Tabii ki o gece uçtular.

Elena'nın kanatları gökyüzünün abanoz renginde göz kamaştırıyordu. Dev bir ampule benziyorum, değil mi? Bilim merkezlerinde olan ve içinde elektrik arkları olanlardan biri.

Raphael yanaklarının buruştuğunu hissetti. Sen olağanüstüsün. O kadar olağanüstü güzelsin ki gökyüzüne bakan herkesin büyüleneceğini biliyordu. Ancak bir casus olarak kariyer yapmak seni aşıyor olabilir.

Bir kahkaha patlattı ve devam ettiler. Dans ettiler. Bir başmelek ve eşinin uzuvları ve bedenleri, ikisini de bir bütün haline getiren cinsel bir birliktelik içinde birbirine dolanıyordu.

Eve dönerlerken, giysileri okyanusta kaybolmuş ve Elena Raphael'in kollarında büyüsu onu kaplasın diye tutulurken, kanatları fışkırdı.

Kaşlarını çatarak alt dudağını ısırıldı. "Onları geri getiremem."

"Kendini aşırı zorlamış olabilirsiniz."

"Evet, muhtemelen haklısın." Ama yüzü gergindi, vücudu gergindi.

Ona sağlam cevaplar verememek, bunu düzeltememek, gücünü içinde sert ve kesici granit kenarlara kalsine etmişti.

Eve vardktan sonra onu kollarıyla ve kanatlarıyla sardı ve ikisi dışında hiçbir şey kalmayınca kadar öptü.

Sonrasında nefes nefese kalan Elena, Raphael'i yatak odasına çekti. "Sanırım bugün ikinci raunda ihtiyacımız var."

Birlikte yatağa girdiler, Elena Raphael'in göğsüne uzandı, kanadı vücudunun üzerindeydi. Raphael'in saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Hayatını karmaşıklaştırdım, değil mi Başmelek?" O Kadro'dan biriydi, kontrol etmeye alışkın bir varlıktı ama

Ona olanları kontrol etmek için hiçbir şey yapamıyordu ve bu onu mahvediyordu.

Onun öpücüğündeki soğuk öfkeyi tatmıştı.

"İçimde öfke var," dedi ona, yüzünün hatları erkeksi güzelliğiyle kusursuzdu ve sesi soğuk bir ölüm gibiydi.

"Dünyayı yıkmak istiyorum."

"Bu Cascade'in seni zorlaması. Şiddet, ölüm ve öfke istiyor." Bir elini saçlarına götürerek, "Savaş onunla. Benim Raphael'im olarak kal."

Soğuk ölümsüz gözler. "Kim ya da ne olursam olayım, her zaman senin olacağım." Adam başının arkasını kavrayıp onu bir öpücüğün içine çekerken, talep ettiği sözü asla vermediğini fark etti.

- - -

Raphael içinde kök salmak **isteyen öfkeyle**

savaşırken, eşi önümüzdeki günleri kanatlarını test ederek ve dayanıklılıklarını ölçerek geçirdi.

İlk uçuşundan iki hafta sonra ona "Çin'e gitmeliyim," dedi. "Bölgeyi denetleme sırası bende. Sen de benimle geliyorsun."

Yepyeni bıçaklarını parlattığı yerden başını kaldırdı, yalınayak ve pijamalıydı, dalgalı saçları dikkatsizce kulaklarının arkasına toplanmıştı. "Evet, Başmelek Hazretleri." Dudaklarını çekiştirdi. "Ben de seni gözümün önünden ayıramam."

Raphael o noktaya ulaşabileceğinden emin değildi.

"Benim dayanıklılığım seninki kadar yüksek değil," diye ekledi Elena derisinin üst kısmını çıkarırken. "Muhtemelen bazı yerlere inmem gerekecek ama o zehirli topraklara tek bir adım atmaya cüret edersen seni vururum."

"Lijuan'ın geride bıraktığı her neyse ondan bana da bulaşmasını istemiyorum." Beline kadar çıplaktı ama pantolonu ve botları henüz üzerindeydi, bıçaklarından birini alıp dengesini test etti. "Sende kalbimden bir parça var. Duyarlı olabilirsin."

"Eğer öyleysem, zehiri yakıp yok edebilecek bir ateşle doluyken öğrenelim." Bir bıçağı uyluk kılıfına soktu. "Ama toksin baş meleklerle etki ediyor ve ben de tuhaf bir melezim. Bunun bir avantaj olacağını hiç düşünmemiştim."

"Vücudunda en ufak bir çizik olsun, seni hayatının sonuna kadar çelikle güçlendirilmiş bir odaya kilitlerim." Mutlak doğruyu söylemediğinden emin değildi.

Ayağa kalkarak onu kendine yaklaştırdı ve yavaş, derin, meydan okuyan bir öpücük aldı. "Ben olsam patlardım." Bir öpücük daha. "Korktuğunu biliyorum. Ben de öyle."

"Başmelekler 'çıldırılmaz'." Ama yine de onu öptü. "Bir elbise hazırla. Annem 'muzaffer dönüşümüzü' kutlamak için bir akşam etkinliğinden söz ediyor."

Elena inledi ve başını onun göğüs kafesine vurdu.

İçini kaplayan öfke ve korku yumuşadı. "En sevdiğin melek Tasha da burada olacak."

"Bunun için seni geri alacağım." Bir bakış. "Ama sataşman hedefini buldu, sana lanet olsun. Tasha McHotpants'ın muhteşem ve yetkin görünerek bana kendini göstermemesi için şimdi harika bir gece elbisesi hazırlamam gerekecek."

Onu en çok kızdıran şeyin de bu olduğunu düşündü: Tasha, Raphael'le kaldığı yerden devam etmekten hoşlanacağını açıkça belirtmeseydi, Elena'nın gerçekten hoşlanabileceği biriydi. Tasha'nın yaptığı aptallıktı ve başarılı olma şansı yoktu ama bu Elena ve Tasha'nın asla arkadaş olamayacakları anlamına geliyordu.

"Montgomery hiç şüphesiz senin için uygun bir gardırop hazırlamıştır." Eşinin "süslü kıyafetler" dediği şeylerin çoğu Raphael'in gücünün cehenneminde yanmıştı. "Bu arada Maeve evin eskisi gibi yeniden inşa edilmesini mi yoksa değişiklik yapılmasını mı istediğimizi soruyor."

"Muhteşem bir evdi."

"Tüm bıçaklarınız için özel bir odaya ne dersiniz?" dedi bir başmelek ve eşi arasındaki küçük bir şakayla ama Elena bir mum gibi parladı.

"Gerçekten mi? Bunun aşırı olduğunu düşünmüyor musunuz? Küçük bir oda olabilir. Sadece bir sürü duvar boşluğu var." Ani bir kaş çatma. "Benimle dalga mı geçiyordun?"

"Biraz, ama şimdi sana şimdiye kadar gördüğün en iyi bıçak teşhir odasını inşa edeceğim."

Elena'nın dudakları seğirdi. "Tatar yayımın yerini unutma."

"Özel bir spot ışığı ile kendine ait bir podyumu olacak."

"Olması gerektiği gibi." Ayakları çıplak ve sırtarak onun çizmeli ayaklarının üzerinde durdu. "Bıçaklardan bahsetmek beni azdırıyor."

"Bugün üzerinde başka sivri cisim var mı?" diye mırıldandı kulağına doğru.

"Güvendesin." Ağzı göğsünde ıslak ve yumuşaktı, dili şefkatli hareketlerle onu yalıyordu.

Bugünlerde kanı bazen çok soğuk hissediyordu ama onunla birlikteyken asla.

Elini kalbine bastırarak şakacı bir ısırık tehdidinde bulundu . . . sonra durakladı, başı hafifçe eğildi ve gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler belirdi. "Parmağını boynumdaki nabzın üzerine koy."

"Bu sapkın cinsel eyleme hiç katılmadım." "Komik adam. Parmaklar, boyun."

Adam itaat edince, "Dinle. Senin ve benim nabzımızı."

Çoğu canlıda olduğu gibi, Raphael de normal günlük yaşamı sırasında nabzının farkında değildi. Bu hissi algılaması bir saniyesini aldı. "Kalplerimiz aynı anda atıyor." Mükemmel bir eşzamanlılık içinde.

"Bu her zaman olamaz, yoksa çevremizle sürekli uyumsuz oluruz." Tenine bir öpücük kondurdu. "Dinlenme halinin bir etkisi olmalı. Hoşuma gitti." Onunla buluşmak için havalanan gözler sıvı gümüş rengindeydi, unutulmaz ve ölümsüz.

Ama öpücüğü ... Elena'ydı. Ölümlü, cesur, evcilleşmemiş.

Cascade tarafından ele geçirilmeyecek, kırılmayacaktı. Raphael kendisinden o kadar emin değildi. Çünkü

Yeni gücünün dondurucu soğuşu, geçen her günle birlikte hücrelerinin daha da derinlerine sızıyordu. Ona ne kadar çok sahip olursa, o kadar çok onun bir parçası oluyordu ... ve Elena'nın Raphael'i olmak için o kadar çok savaşması gerekiyordu.

Yine de bu güç olmadan, Lijuan'ı yenmek için yeterli orman yangını çıkaramazdı.

Çünkü ölüm saltanatına yükselecekti.

Cassandra bunu öngörmüştü. Ve Cassandra asla yanılmazdı.

Önce Amanat'a uçtular, planları geceyi **dinlenerek geçirdikten** sonra sabah Çin'e gitmekti. Elena'nın enerji tasarrufu yapması gerektiğinden, Kule jeti Kagoshima'daki büyük bir havaalanına indikten sonra, Raphael rüzgâra binerken o da Amanat yolculuğunun geri kalanı için bir helikoptere bindi.

Kagoshima'nın yeşil ve dağlık arazisi üzerinde ilerlerken güneş ışığı baş meleşinin kanatlarındaki ateşle dans ediyordu. Helikopterin kanatlarından etkilenmeyecek kadar uzakta, araç teknik bir sorun yaşarsa müdahale edebilecek kadar yakındaydı. Onu ne kadar sık uçarken görürse görsün, aynı sahiplenici huşu duygusunu hissediyordu; o kendisine aitti ve muhteşimdi.

"Yanıyor mu?"

İrkilerek pilota baktı, onu kulaklıktan doğru duyup duymadığından emin değildi. Caliane'in adamlarından biri olan ve sevgilisi tekrar yükseldikten sonra ona geri dönen pilot, Elena'ya helikopterlere geçmeden önce yıllarca ticari jet uçaklarında uçtuğunu söylemişti. Teni en iyi bitter çikolata kadar derin bir renk tonuna sahipti ve ipek kadar pürüzsüzdü.

Bu adam yaşlıydı. Vampirliğin yüz hatlarını hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı bir tür ruhani güzelliğe dönüştürmeye başladığı kadar yaşlıydı. İşin tuhafı, Dmitri yaşlanmıştı ama her zamanki gibi sertti. Yani değişim kaçınılmaz olmayabilirdi. Belki de her vampir bilinçaltında yüz hatlarının şeklini etkiliyordu.

Dmitri, elbette, her zaman sert bir kış gibi görünmek isterdi.

"Yanmak mı?" diye sordu, bir vahşi at ailesi helikopterin yerdeki gölgesiyle yarışırken.

"Başmelek Raphael'in kanatlarındaki ateş."

"Hayır." Bu bir sır değildi. Küçük Seth Raphael'in kanatlarına dokunmuş, bu görüntü yakındaki bir binanın sakini tarafından kameraya alınmıştı. Kendisini Amanat'ta da çocuksu bir merakın odağı olarak bulacağından hiç kuşku yoktu.

Caliane'ın sevgili evi artık Uyuyan bir şehir değildi ve insanları çocuk sahibi olmaya başlamıştı. İlk doğanlar artık yeni yürümeye başlamıştı. Hizmetçi kızlar genellikle kalçalarında bir çocuk taşır, savaşçılar ve diğerleri ise ağlamayı kesmeyen bebekleri sakinleştirmek için gökyüzüne uçururlardı.

Çocukların çoğu ölümlülerden ya da genç vampirlerden doğmuştu ama yakın zamanda iki melek de doğum yapmıştı. Elena'nın bildiği kadarıyla, Amanat Sığınak dışında melek çocukları görebileceğiniz tek yerd. Bunun nedeni de kapalı bir şehir olmasıydı. Kalkanını aşabilen tek insanlar Caliane tarafından karşılananlardı.

Raphael'in gözleri onları ayıran mesafenin ötesinde onunkilerle buluştu ve aşağıyı işaret etti. Onun bakışlarını takip ettiğinde, Amanat'ın dışındaki ormandaki tüneklerinden onlara el sallayan ve bağırarak yerel maymun grubunu gördü. Gülerek karşılık verdi; grubun onu ve Raphael'i tanıdığından emindi.

Arsız yaratıklar yuhalayıp alkışladılar ve hiç şüphesiz gürültü yaptılar.

Ve orada, uzakta, Amanat'ın mücevherini çevreleyen parıldayan kalkan duruyordu. Gün batımından önceki yumuşak ışıktaki pembe tonlu bir mavi parlıyordu, ürkütücü ve güzeldi. Bu muazzam güç sembolüne bakarken Elena, Caliane'in her şeyi tekrar yapabileceğini fark etti; halkını da yanına alarak Uyku'nun içinde kaybolabilirdi.

Helikopter alçalmaya başladı, iniş alanı Amanat'a yürüme mesafesindeydi ama gürültüyü duyacak kadar yakın değildi.

şehrin huzurunu bozacaktı.

"Teşekkürler," dedi Elena yere indikten sonra. "Bizimle Amanat'a geliyor musun?"

Pilot gözlerini hafifçe araladıktan sonra başını ve vücudunu koşum takımının izin verdiği ölçüde eğdi. "Bir baş melek ve eşiyle birlikte yürümekten onur duyarım ama dönüş yolculuğu yapacağım. İşte şimdi yolcum."

Raphael'in düştüğü yere doğru yürüyen esmer bukleli ve sedefli tenli bir kadındı. Vampir. Hiçbir insanın böyle bir teni yoktu. "Kesinlikle Caliane'in hizmetçilerinden biri değil." Bu kadın için parlak elbiseler ya da güzel kıyafetler yoktu. Jilet gibi keskin siyah etekli bir takım elbise ve çivili kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti, kulağında bir akıllı telefon vardı ama asıl fark, ona yapışan tehlike duygusundaydı.

Başka bir yaşlı. Dmitri'den bile yaşlı. O kadar yaşlıydı ki Elena'nın dişlerini sıızlatıyordu.

"Benim zamanımdan önceydi," dedi pilot, "ama efsaneye göre Celesta bir bakire olarak Caliane'nin sarayına girmiş. Bilge leydimiz kısa süre sonra bunun için uygun bir mizaca sahip olmadığını fark etmiş. Bir avcı olarak çok daha iyi kullanılıyor."

"Sanırım şehir uyurken o Amanat'ın dışında kaldı."

"Leydi Caliane, halkımızın geri kalanını Uyku'ya götürmeden önce Celesta'yı bir ava gönderdi." Çenesi çalışıyordu. "Beni de uzaklara gönderdi. Bizim güçlü olduğumuzu ve onsuz da hayatta kalabileceğimizi bildiğini söyledi. Büyüdüğüm ve bu yeni dünya için gerekli becerilerle ona geldiğim için mutluyum ama beni tekrar geride bırakmasını istemem."

Böyle bir bağlılık ... Lijuan'ın halkının onun için hissettiklerinden çok da farklı değildi. Elena'nın derisi diken diken oldu. Pilotun sadakatinden değil, Çin'in tanrıçalarına karşı duran herkese ne kadar düşmanca davrandığının yeniden farkına varmasından
-Tanrıçaları etle beslenen karmakarışık yeniden doğanlar yarattığında bile.

Bu soğuk düşünce kanını dondururken, Elena pilotu selamladıktan sonra başını eğerek dışarı fırladı ve Raphael'in yanına koştu. Celesta onun yanında durmuş, derin derin eğiliyordu. Bunda dalkavukça bir şey yoktu; Caliane'ın avcısı kendini zayıf göstermeden bu hareketine saygı katmayı başarmıştı.

Baharat Elena'nın burun deliklerine çarptı, kabukla iç içe geçmiş tarçın ipuçları, topraksı ve sert. Celesta'nın kokusu şok edici derecede yoğundu, Elena'nın boğazının arkasını kaplayacak şekilde olgundu. Başmelek, onun yaşı hakkında bir fikrin var mı?

Ben küçük bir çocukken Celesta bana annemin ilk mahkemesiyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Yüksek sesle, "Neden benim önümde eğiliyorsun, Celesta? Çocukça bir öfke nöbeti geçirdikten sonra sakinleşmem için beni bir gölete attığını çok net hatırlıyorum."

Dişi avcının dudakları kıpırdadı. "Uzun yıllar oldu. Belki de dönüştüğün başmelek, bazen sana göz kulak olan son derece uygunsuz bebek bakıcısını hatırlamaz diye düşündüm."

"Sen kimsenin unutacağı bir kadın değilsin." Raphael, Celesta'nın ön kolunu savaşçılara yaptığı gibi kavradı.

Gülümsemesi derinleşen vampir, Raphael'in kucağına doğru ilerledi. Daha sonra bir kez daha eğilerek, "Yoldaş," dedi. "Size ve Raphael'e Amanat'a hoş geldiniz diyorum. Leydim sizi bekliyor."

"İyi avlar." Elena başını Jessamy'nin ona öğrettiği şekilde eğerek derin bir saygı gösterdi; Raphael'in aksine bu ölümcül kadına basitçe önünde eğilmemesini söyleyemeyeceğini biliyordu -bu kadar yaşlı bir ölümsüz için bu bir hakaret sayılabilirdi. Celesta için bir anlam ifade edecek şekilde karşılık vermesi daha iyiydi.

Aptal melek görgü kuralları.

Celesta'nın karşılık veren gülümsemesi samimi görünüyordu. Helikoptere doğru ilerlemeye devam etmeden önce, "Küstahlık etmek istemem ama ilk yayını çekmeyi öğrettiğim vahşi küçük çocuğun bir avcı arkadaşı olması beni memnun ediyor," dedi.

"Neden onunla daha önce tanışmadım?" Celesta'nın kokusunun topraksı karanlığı havaya sinmişti.

"Annemin en sevdiği suikastçı ve iş bitirici -sanırım ölümlülerin kullandığı terim bu- altı ay öncesine kadar Charisemnon'un sarayındaydı."

Elena'nın diğer kadına duyduğu saygı bir anda dibe vurdu. "Ah."

"Celesta leydisinin uyandığında en korkunç yerlerde casuslara ihtiyacı olacağını biliyordu." Raphael Elena'nın bir tutam saçını çekiştirdi. "Sence eve dönmek için neden bu kadar bekledi?"

Saygı yeniden parladı - ilk gücünün iki katıyla. "Artık resmileşti. Bir kıza aşık oldum." Helikopter havalanırken gözlerini ona çevirdi. "Kendini o mağaraya gömüp orada kaldığına göre çelik gibi taşakları var." Charisemnon, New York'un beş meleğini öldürerek Düşüş'e neden olmuştu. Bununla da yetinmemiş, vampirlere bulaşan ve onları öldüren bir virüs yaratmıştı.

Raphael'in kanatları bir ses şırıltısıyla kıpırdadı. "Eğer uslu durursan sana Bıçak Celesta'nın masallarını anlatırım."

Elena gülerken, Celesta'ninkinden daha yaşlı bir ses zihnine girdi. Eve dön, oğlum. İçindeki umut acı verici bir şeydi, çünkü Amanat'ı bir daha asla evi olarak düşünemeyecekti.

Onu annesinin sevgili şehrine bağlayan son bağ da kopmuştu, çünkü o medeniyetten uzakta, unutulmuş bir tarlada kanlar içinde yatarken, annesi de ayakları onun kaniyle beneklenmiş çimenlerin üzerinde hafifçe yürüyerek uzaklaşıyordu.

Cevap olarak, yoldayız, dedi, çünkü avcısının birden fazla kez işaret ettiği gibi, Caliane deniyordu. Akli başına gelmişti. Ve o zamandan beri Raphael'i desteklemekte kararlıydı.

Eşinin Caliane'a verdiği tepkinin kendi derin kederiyle renklendiğini biliyordu. Annesi asla geri dönemez, bunu telafi etmeye çalışamazdı. Bu yüzden sert eşi Caliane'e karşı Raphael'in asla olamayacağı kadar yumuşaktı - acıyı çok iyi hatırlıyordu, Caliane'in deliliğini yüzlerce, yüzlerce küçük mezar olarak hatırlıyordu.

O mezarların kazılmasına yardım etmişti.

Hiçbir meleğin yapmak istemediği bir görev için harcanan günler, çocuklar için bir hediye idi.

Elena'yla birlikte gökyüzüne yükselmek yerine onun elini tuttu ve iniş alanını Amanat'tan ayıran dalgalanan otların arasından yürüdüler.

Elena boştaki elinin parmaklarını çimlerin uçlarında gezdirdi. "Burada öyle bir güzellik var ki," diye mırıldandı. "Bazen Caliane'in buna hakkı olduğunu düşünüyorum - şehrimizin etrafına bir baloncuk koyup içinden geçmeye çalışanlara meydan okumak gibi."

Ama konuşurken bile başını sallıyordu. "Peki ya halkımızın geri kalanı, bölgeye ve dünyaya dağılmış olanlar? Bu kadar çok kişiyi nasıl geride bırakabildi? Deliliği yüzünden mi?"

Bu da doğrudu - Elena Caliane'e karşı yumuşak davranırsa da annesinin kusurlarını görüyordu.

"Endişeleniyorum Lonca Avcısı," diye mırıldandı. "Annemi ve babamı alan delilik hakkında. Bu benim kanımda var." Silinmez bir şekilde onun bir parçası. "Bir Kaskad sırasındaki güç dalgalanmasıyla canlanabileceğine dair işaretler var."

"Merak etme Başmelek. Eğer yaklaşmakta olan psikotik sanrıların belirtilerini gösterirsen seni iki gözünün ortasından vururum." Başmelek

Elena'nın beyaza yakın saçları batan güneşin okşamasıyla turuncu-kırmızı bir renge bürünmüştü, gözleri yanan sıvı gümüş rengindeydi. "O zaman seni Keir'e götüreceğim. Eğer o yardım edemezse, ikimizi de uykuya yatırmış olacaksın. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağım."

"Çok eminim." Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırarak kızın parmak boğumlarını öperken, arkasından kanatları çimenlerin üzerinde, yakmayan bir ateş dansı bırakarak ilerledi.

"Ben ciddiğim." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, bakışlarını onunkilere kilitledi. "Düşmene asla izin vermeyeceğim. Bunu birlikte yapacağız."

Genç bir ölümsüzdü, onunla kıyaslandığında hiçbir gücü yoktu ... ama sözünü tutacağını, ona hesap soracağını, ölümsüz gücün soğukluğunun kazanmasına izin vermeyeceğini biliyordu. "Her zaman," dedi.

Dikkatini elli metreden daha az mesafedeki kalkana çevirmeden önce sert bir öpücük. "Yapayım mı?"

"Eğer yapmazsanız annem büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Hinzırca bir sırıtış. "Ayrıca, gösteriş yapmak istiyorum." Sırtından ışık fışkırdı ve gün batımı renklerinde, eşi kadar olağanüstü kanatlar parladı.

"Elena, artık saf beyaz-altın ve şimşek değiller." Renkler ateşin içine doğru akmaya başlamıştı. Sırtındaki siyah, çivit mavisine, koyu maviye ve şafağın fısıltılı tonuna dönüşmüştü. Onu daha fazla acıdan kurtarmak için kesmek zorunda kaldığı kanatlarla aynı renkler - ama şimdi şimşek onların arasında dans ediyordu, şiddetli ve güzel.

Değişimi görmek için arkasına bakmak yerine, boştaki elinin parmaklarını adamın çenesine dokundurdu. "Kara kara düşünmek yok. Hayatta kaldık. Ve bu sayede geri çekilebilir kanatlara sahip oldum. Üzgün değilim."

"Ben de değilim." Yaptığı şeyi yapmasaydı, yaptığı seçimleri yapmasaydı, kendi anıları, düşünceleri ve duygularıyla onun Elena'sı olarak geri dönmeyebilirdi. "Ama kanatlarını kesişimi asla unutmayacağım." Bu görüntü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

"Lanet bir kabus olduğunu biliyorum." İki eli de yüzündeydi şimdi. "Ama o kanatlar çoktan ölmüştü. Yaptığın şey sayesinde bir kelebeğe dönüşebildim." Kaşlarını çattı. "Tamam, metaforlar konusunda berbatım ama ne demek istediğimi anladın."

"Sen savaşçı kanatları olan bir kelebeksin." Onu sertçe öptü, zihninde onun bir krizalitten güzel ve güçlü bir varlığa dönüştüğü imgesini tuttu.

Ayrıldıklarında ışık Elena'nın derisinin altında yaşıyordu.

Sonunda kanatlarına baktı. "Sanırım bunlar benim renklerim ve onlara sahip olmaya kararlıyım." Gözlerinde tatmin olmuş bir bakışla parmaklarını enerjinin içinde gezdirdi.

Böylece, her ikisi de alev alev yanarken, kalkanın içinden geçtiler ve onun atıldığı şablon olan kadınla yüz yüze geldiler.

Caliane artık dünyadaki en eski Kadim uyanık değildi - Çağlayan, çağlar boyunca gizli yerlerde uyuyan Uyuyanlar da dahil olmak üzere pek çok şeyi harekete geçiriyordu - ama tartışmasız en güçlü iki **kadimden** biriydi.

Omuzlarında mücevherli klipsler bulunan, kolları aşağıya doğru inen, manşetleri özenle işlenmiş, serulean mavisini bir elbise giymişti. Etekleri toprağa değecek şekilde süzülüyor, gece yarısı saçları sırtına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu.

Onu bu şekilde, muhteşem ve zarif bir şekilde gören hiç kimse onun savaşçı bir melek olduğuna inanmazdı. Sesi melek dünyasında ünlüydü ama Caliane kılıcıyla da müzik yapabiliyordu. Sırtından aşağı zarif bir şekilde inen saf beyaz kanatları savaşta saniyelik dönüşler ve hızlı ivmelenmeler yapabiliyordu ve dövüşçü derileri onunkiler kadar yıpranmıştı. Söz konusu kılıç olduğunda onun ilk öğretmeni olmuştu.

Annesi birçok yüzü olan bir kadındı, bugün ona gösterdiği yüz ise anne sıcaklığıyla ışıldıyordu. "Benim oğlum. Benim Raphael'im."

Adam başını eğdi ve kadın dudaklarını adamın alnına bastırdı, elleri adamın pazularının üzerindeydi. "Kalbim seni böyle kucaklamak, karşımda güçlü ve canlı durduğunu görmek için çarpıyor." Elena'nın yüzünü ellerinin arasına almak için hiç uyarmadan döndü. Avcının eli onunkinde kenetlendi, vücudu kaskatı kesildi. Caliane

Raphael'in "en sıra dışı eşine" karşı yumuşadı ama Elena'ya bir annenin çocuğuna davrandığı gibi davranmadı.

Ancak bugün dudaklarını Elena'nın alnına bastırdı ve "Ve sen, oğlumun kalbi, seni bir kez daha bir savaşçı olarak şehrim girerken görmekten mutluluk duyuyorum" dedi. Elena'nın saçlarına uzandı, kısa tutamları parmaklarının arasından geçirdi ve birinin ucundaki minik tüyü inceledi.

"Güçlü bir kadının düştüğünü görmek isteyenlerden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktur." Bu keskin kınama ile teması kesti. "Gel, yolculuktan sonra acıkmış olmalısın. Ekmeğimizi bölüşelim ve sana suyun ötesinde, Çin'de neler olduğunu anlatayım."

Bu kulağa ürkütücü derecede uğursuz geliyor.

Daha da fazlası, çünkü annem melodramatik olmasıyla tanınmaz. Caliane çarpıtılmış gerçekler ve gizemli yalanlarla konuşmazdı. Bunun kolay olmayacağını biliyorduk. Lijuan basit bir düşman değil.

Caliane'ı Amanat'ın derinliklerine kadar takip ettiler.

Annesinin şehri kendi mikro iklimine sahipti, dışarıda kar yağsa da sıcak ve ılımandı. Pencere önlerinde çiçekler açar ve yıllanmış taş duvarlardan aşağıya doğru uzanırdı. Yemyeşil otlar temellerin üzerinde büyüdü. Canlı yeşil sarmaşıklar evlerin kenarlarına tırmanıyor, bazıları minik çiçekler açıyordu. Amanat'ın renkleri havayı kokluyordu.

Elena şüpheli bir koku aldı. "Temiz hava yüzünden bayılma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Egzoz dumanlarım, yemek kokuları karışımım, o özel eau-de-subway'im nerede?"

"Dayanacaksın," dedi Raphael ciddiyetle.

"Bilmiyorum, güçlü bir şey." Belirli bir asmayı incelemek için patikadan uzaklaştı. Merak etmeyin. Alıştırma yaptım, artık ağaçları kazara steroide sokmak yok.

Caliane durdu, ona döndüğünde yüzünde hoşgörölü bir ifade vardı. "Ona yeni bir sera mı inşa edeceksin?"

"Evimizin en sevdiği parçasıydı." Elena bitkilerine silahlarından bile daha fazla değer verirdi. Bugün, yoldan geçen birine bir şey söylemek için asmadan uzaklaştı.

. . .ve asma çiçek açmaya başladı. Büyük patlamalar halinde değil, küçük, gizemli titreşimler halinde.

Caliane hareketsiz kaldı, çok yaşlı bir varlığın mutlak hareketsizliği. "Daha fazla sır mı, Raphael?" Havada bir ürperti.

Raphael o anda bir karar verdi - kusurları ne olursa olsun, Caliane ona ve dolayısıyla Elena'ya asla ihanet etmeyecekti. "Uyandıktan sonra kim olduğumuzu tam olarak bilemeyiz."

"Bu kadar genç biri için böyle şeyler ..." Caliane'in sesi yumuşaktı. "Bu hiç iyi değil, oğlum. Güç yaşla birlikte artar çünkü yaş bizi sakinleştirir, kararlarımızı daha iyi tartmamızı sağlar. Lijuan buna bir örnek - çok hızlı bir şekilde çok fazla güç kazandı, kendini onun içinde kaybetti."

Raphael, içindeki sinsi, acımasız ve aç soğuk fırtınayı annesine anlatsa ne diyeceğini merak ediyordu.

- - -

Bir saat sonra, o ve Elena "yolun tozundan arınma" fırsatı bulduktan **sonra**, Caliane ile Amanat'ın derinliklerinde, mum ışığıyla aydınlatılmış yapraklı bir avluda buluştular. Ortada bembeyaz bir masa örtüsüyle örtülü, yiyecek ve içeceklerle dolu bir masa duruyordu. Caliane'in adamları, yıldızlarla süslü kadife mavisi bir gökyüzünün altında onları yalnız bırakmak için fısıldayarak uzaklaşmışlardı.

"İlk bal likörü tadışını hatırlıyor musun oğlum?"

Raphael kendini gülerken buldu, anısı beklenmedik bir şekilde parlaktı. "Bir arkadaşım ve ben uzun zaman önce, kısa pantolonlu çocuklarken bir sürahiyle kaçmıştık," dedi Elena'ya. "İçmemize izin verilmeyen bu içkiyi merak ediyorduk."

"Nadiel ve ben çocukları başka bir meleğin bahçesinde uyurken bulduk." Annesi ona sert ve sevecen bir bakış attı ve bir an için, bir zamanlar oldukları aile kalbine saplandı.

"Melek otu küçükler için değildir."

Elena sırttı. "Onu hâlâ görüyor musun?"

Arkadaşınla." "Her on yılda bir birlikte bir kadeh içiyoruz."

Caliane otururken, "O hâlâ bir serseri," dedi. "Sarayıma yeniden katıldı, ama onu dışarı gönderdiğimde çoğu zaman, şimdi nasıl bir felakete sürüklendiğini duymayı bekliyorum."

Raphael kıkırdadı ama kısa süre sonra tüm gülümsemeleri soldu.

Eski bir melek olan Caliane, Raphael hepsine birer kadeh doldurup ekmeklerini bölüşene kadar konuşmak için bekledi. "Kara kanatlı gölgenizin size kıyılarıma gelen mültecilerden çoktan bahsetmiş olacağına eminim."

"Jason onların uslu olduklarını ve başlarını öne eğmemek için büyük çaba sarf ettiklerini söylüyor."

"Bu yüzden göç ilk başladığında kalmalarına izin verdim. Bu ve hiçbiri Lijuan'ın sarayında yüksek mevkilerde olmadığı için." Caliane bir içki aldı. "Ancak bir ay önce işler ilginç bir hal aldı. Yüksek rütbeli bir saray mensubu gecenin karanlığında buraya taşındı ve aptalca bir uyum sağlama girişiminde bulundu."

"Lijuan'ın gittiği yere yanında götürebileceği kadar kıdemli olmayan bir saray mensubu mu, yoksa casus olarak geride bırakılacak kadar kıdemli mi?"

"Benim sorularımla konuşuyorsun." O anda Caliane annesi değil, Amanat'ın Başmeleği idi. "Bu vampiri buradan bir saat kuzeydeki bir şehirde bulunan konutuma davet ettim." Sesi soğuk, karanlık ve derindi; "Amanat bir daha asla Lijuan'ın halkından birine kapılarını açmayacak" diye ekledi.

"Ne öğrendin?"

Raphael ve Caliane konuşurken Elena sessizliğini korudu - Raphael'in annesi yaşlıydı ve her zaman tahmin edilebilir değildi ve Raphael ondan en hızlı şekilde bilgi alabilirdi. Ve yanında baş meleği varken ve Lijuan'ın zehirli topraklarına yapacakları yolculuk gelecekteki bir sorunken, muhteşem bir gece gökyüzünün altında arkasına yaslanıp oturmak pek de zor sayılmazdı.

"Zaman içinde pek çok yüzde dehşet gördüm," dedi Caliane, "ve Lijuan'ın saray mensuplarının gösterdiği kölece bağlılığı da gördüm. Ancak hiç böyle bir şey görmemiştim."

Tapınılası bir bağıllık ve tüyler ürpertici bir dehşetin iç içe geçmiş karışımı."

Kanatlarını açtı, sonra geri çekti, birbirine sürtünen tüylerin çıkardığı ses fısıltı gibi geliyordu. Elena Amanat'a girdikten hemen sonra kendi kanatlarını geri çekmişti - tehlikeli bir yolculuk yaklaşırken enerjiyi boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

"Saray mensubu zayıf biri değildir ve sık sık bir başmeleğin huzurunda bulunmuştur," diye devam etti Caliane, "ama konuşurken titriyordu, ter içindeydi, gözleri benimkilerle buluşamıyordu."

Raphael'in kanadı Elena'nın sandalyesinin arkasına sürtündü. "Çin'i terk edecek kadar korkuyor ama metresiyle büyüleniyor mu?"

"Sanırım Lijuan'ın gerçeğinden dehşete düşerken kendi Lijuan fikrine tapıyor." Caliane birasını bitirdi. "Saray mensubunun malikânesi kırsal bir bölgedeydi. Etrafındaki insanların çoğu fakir çiftçilerdi. Kaybolmaya başladıklarında pek fark etmemiş, özellikle de büyük çoğunluğu ölümlü olduğu için."

Bunda büyük bir sürpriz yok. Elena'nın başmeleği bile ölümlülerin hayatlarının değerini her zaman anlayamıyordu. İlk tanıştıkları zamandan bu yana uzun bir yol kat etmişti ama ölümsüzlerin bakış açısına göre ölümlüler ateş böcekleriydi - sonsuza dek yok olmadan önce bir kalp atışı kadar parlayan güzel şeyler.

"Sonra," dedi Caliane, "kendi ev halkının üyeleri kaybolmaya başladı. İlk başta kaçtıklarını düşündü ama en güvendiği çalışanlarından biri yürüyüşten dönmeyince araştırmaya karar verdi."

Amanat'ın sınırlarını gözetleyen bir melek yükseklerde kanat çırpıyordu.

"Hayalet köyler buldu, insanları hayatlarını yaşarken yok olmuşlardı. Sönmüş sobaların üzerinde bırakılmış tencereler, kısmen asılmış çamaşırlar, hasadı yarım kalmış ve açık havada çürümeye terk edilmiş bahçeler. Doldurulmuş ve çürümeye bırakılmış bir bebek biberonu, mutfak tezgahında çürümeye bırakılmış bir torba yiyecek."

Bu tüyler ürpertici okuma Elena'nın ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti.

"Onun için  unu söyleyebilirim; ilk köyde kuyruğunu kıştırıp kaçmadı. Birbiri ardına be  köye gitti. Neredeyse hiçbirinde tek bir erkek, kadın ya da  ocuk bulamadı."

Elena dik oturdu ve Raphael ile baki tı. "Neredeyse hepsi mi?"

"Bir köyde, bir deri bir kemik kalmış, sanki tozdan yapılmış gibi yaşayan insanlar keşfetti. Onlarla konuşmaya  alı tı ında, ona boş bakışlar atıyor ve i lerini karıştırmaya devam ediyorlardı. Yaptıkları i ler, zihinlerinin girdisine ihtiyaç duymayan tekrarlayan tanidik hareketler gibi görünüyordu. Hiçbir şey ba aramadıklarını ama hareketleri tekrarlamaya devam ettiklerini söylüyor."

Mum ı ı ı Caliane'in yüzünü ok adı. "Bana Lijuan'ın son savaş sırasında halkından nasıl beslendiğini anlatmı tın, savaştan sonra onun yarı emilmi  meleklerinden birini nasıl bulduğunu anlatmı tın. G r n  e göre bunu  imdi Uyku'nun ötesinden yapıyor."

"Bu onun gerçek Uyku'da olmadığını doğruluyor." Raphael'in sesi acımasızdı. "Gücünün artık Kadronun geri kalanı tarafından tespit edilemeyeceği kadar derine inmiş olmalı, ama uyanması uzun sürecek kadar derine de inmemi ."

Elena, "Kendi kendini doyuruyor," dedi. "En kötü durum senaryomuz." O kadar çok insan yok olmuştu ki, hepsi onun bedeninde erimi ti. Aya a kalktığında bu onu ne hale getirecekti?

Raphael, "Bitmemi  olanlar, çok fazla beslendiği ve artık onları bitiremedi i bir günden kalma olabilir," dedi.

Elena'nın parmakları kadehinin sapı etrafında bembeyaz kesildi. "Diğer uçta da olabilirdi Başmelek. Gücü uzun vadede nasıl emip biriktirebildi ini anlamak için erken testler."

Ezilmiş safirler kadar göz kamaştırıcı iki çift göz onunkilere çarptı.

"Eğer haklıysan, hbeebti, yaklaşmakta olan savaş topraktan çok daha fazlası için olacak."

"Başkalarından çalınan yaşam gücünü biriktirebilen bir başmelek ..." Caliane'in çenesi çalıştı. "Dünyayı tüketen, durdurulamaz, açgözlü bir güç olacak."

Cassandra'nın sesinin Elena'nın kafasındaki karanlık yankısı, kıyaslanamayacak kadar eskiydi.

Kabus Tanrıçası.

Gölgesiz Wraith.

Ölüm Saltanatına yükseliyor.

Elena ve Raphael Çin'e gitmek üzere yola çıktılar.

Gün ağarmadan önceki karanlık saatler.

İkisi birlikte jeti Lijuan'ın bölgesinin sınırına kadar getirdikten sonra özel olarak tasarlanmış kapaktan indiler. Raphael önden gitti, böylece kanatları çıkmazsa onu yakalayabilecekti, tüylerinin parıldayan beyaz-altın rengi şafak güneşinde ıslıl ısıldı. Ateş sakinleşmeye başlamıştı, o aksini isteyene kadar kanatları çoğunlukla katı haldeydi.

Düşerken soğuk hava yüzüne çarptı, serbest düşüş hissi kanatlarının şimşek fırtınasıyla kısa kesilene kadar heyecan vericiydi. Kanatlarını geriye katlayarak daha da uzağa düştü, Raphael de yanındaydı.

Dougal'ın Japonya'ya dönüş uçuşu için onları sürüklerken yakalamaktan endişe etmeden jete manevra yaptırmaları ve manzaradaki ayrıntıları görebilmeleri gerekiyordu.

İlk bakışta her şey olması gerektiği gibi görünüyordu: yemyeşil tarlalar, bacalarından duman tüten küçük evler, gökyüzünde melekler. Bu meleklerin her biri Raphael'i gördüklerinde onu onayladılar. Şu anda Çin'de devriye gezen filolar tüm Kadro ordularından alınan askerlerden oluşturulmuştu.

Çin'in önceki iki Başmeleği de dahil.

Favashi'nin halkının büyük çoğunluğu, kendilerine kalmak ya da gitmek seçeneği sunulduğunda kalmayı tercih etmişti. Bölgeyi efendileri için korumaya kararlıydılar. Lijuan'ın halkı da aynı sebepten dolayı filolara katılmıştı. Olmak zorundaydı

Orada biraz gerginlik vardı ama burası Favashi'nin halkı için olduğu kadar onların da eviydi. Hepsinin sıradan melekler olmasının da yardımı oldu. Lijuan ölümcül generallerini ve komutanlarını yanına almıştı.

İçeri doğru uçtukça nüfus yoğunluğu arttı. Küçük köyler kasabalara, kasabalar şehirlere dönüştü. Raphael, sanırım inmeliyim. Vücudu havada mola vermeden uzun süre kalmasına itiraz etmeye başlamıştı ama bugün bir şey netleşmişti: Dayanıklılığı krizalit öncesi seviyelerine göre artmıştı, tıpkı hızı gibi.

Uzaktaki tepede. Evlerden çok uzakta.

Unutmayın, en ufak bir hastalık belirtisinde ayağa kalkarsınız.

Elena sorunsuz bir iniş yaptı, ardından sırtına bağladığı çantasında taşıdığı enerji içecekleri ve atıştırmalıklarla yakıt ikmali yaptı. Normal bir meleğin çantası gibi omurgasına tam oturacak şekilde tasarlanmıştı. Aksi takdirde kanatları onu yakıp geçecek ve bu süreçte malzemelerini yok edecekti.

Raphael yakınlarda durmuş, tepenin eteğindeki kasabanın etrafında dönüyordu; Elena insanların karıncalar gibi koşuşturduğunu görebiliyordu. Bu tür bir korku mu? Bir başmeleğin gözlerinin üzerlerinde olduğunu bilmekten kaynaklanıyordu - ki başmelek devriyelerinin tüm amacı da buydu: ölümlülere ve vampirlere Onlu Kadro'nun gözünün ülkenin üzerinde olduğunu hatırlatmak.

Gökyüzü, köydeki tüm hareketlerin titreyerek durmasına neden olan altın şimşeklerle çatırdadı.

Ellerini kalçalarına koyarak yukarı baktı. Gösteriş mi yapıyorsun?

Tek bir gösteri felaket boyutunda kan dökülmesini önleyebilir.

Dinlendikten sonra sırt çantasını taktı ve şaşırtıcı bir kolaylıkla havalandı. Sanki bu kanatları ne kadar çok kullanırsa o kadar güçleniyorlardı. İşin içinde kaslar olmayınca garipti, ama bu özel hediye atın ağzına bakacak değildi.

Cascade hakkında bir teorim var, dedi bir saat sonra, büyük ölçüde ıssız bir kaya ve kayaç alanını geçerken.

ürkütücü bir şekilde güzel olan şeyl.

Dinliyorum.

Bazen bir başmelek gibi konuşuyorsun. Hafifliği zorlamak zorundaydı, çünkü o sırada adam oyun oynamıyordu. Soğuk ve uzak kenarı gerçektir, yeni gücü içindeki insanlığı silmek için sürekli baskı yapıyordu.

Benim aslında bir baş melek olduğumu öğrenmek sizi şaşırtabilir.

Elena'nın gülüşünde eğlence kadar rahatlama da vardı, çünkü onun baş meleği olmuştur.

Bazen, dedi o cevap vermeden önce, kalbinin hücrelerini içimde hissediyorum. Ölümlülüğün küçük parçaları o kadar zayıf, o kadar savunmasız ki, ölümsüz kanım tarafından yenilmeleri gerekirken yine de dayanıyorlar.

Ben de seni içimde hissediyorum. Enerji artık tenini daha az paramparça ediyordu, ama arka planda, sürekli olarak oradaydı.

Güç uğultusu. Bu güç Raphael'in tadındaydı ve Cascade soğuşuna sahipti, ancak iyileşmek, uçmak için yeterince erişebilmesine rağmen, bir başmeleğin vücudu için tasarlandığı gibi, onun içinde bir pençe bulamıyor gibi görünüyordu.

Mevsim nedeniyle nadasa bırakılmış bir tarlanın üzerinden hava akımına kapıldı, kayalardan oluşan ay manzarası şimdi arkalarındaydı. Raphael onun yanına indi ve hiçbir şeyin kırıdamadığı küçük bir mezranın çatılarını sıyrarak geçtiler. Ürkmeye başlıyorum Başmelek.

Hepsi tarlada. Bak.

Bir sıra şapka, alçak boylu bir ekinin üzerinde çalışkan bir şekilde eğilmiş bedenler. Rüzgâr, belli belirsiz kahkaha ve sohbet seslerini taşıyordu. Vay be.

Bana Cascade hakkındaki teorini anlat.

Duyarlı olmadığına karar verdik ve bu konudaki fikrimi değiştirmedim, ama ya duyarlı varlıkların düşünceleri tarafından yönlendiriliyorsa?

Raphael bir hava akımı yakalamak için eğildi ve onun sürmesi için bir akıntı yarattı. Fısıltı sesi kesilene kadar bunu yaptı, sonra tekrar onun yanına gitti. Kim bu kadar güçlü düşüncelere sahip olabilirdi ki?

Bunun meleksi bir hayalet hikayesi olduğunu biliyorum, peki ya Sığınak'ın altında uyudukları söylenen Atalar? Zamanın ötesinde olacak kadar yaşlı olan ölümsüzler, medeniyetlerin yükselişi ve çöküşü, ölümlülerin doğuşu ve vampirlerin yaratılışı boyunca uyumuş olan ölümsüzler. Elena onların farklı bir alt tür, melek türünün daha önceki bir yinelemesi olduklarının fısıldandığını bile duymuştu. Bir çeşit sıfırlama olabilir.

Eğer öyleyse, bunu duyularımıza görünmeyecek kadar derin bir uykuda yapıyorlar. Güneş Raphael'in kanatlarından parlayarak sağa doğru süzüldü. Sıfırlama fikri. Şu anda büyük bir türbülans içindeyiz. Şimdiden Kadro'da sadece dokuz kişi kaldık. Eğer bu bir sıfırlama ise, ne amaçla?

Bunu henüz tam olarak anlayamadım. Elena ceketinin cebinden bir çift düz kahverengi toka çıkardı; lanet olası kısa saçları gözlerine kaçıyordu. Bunu yapmalıydı. Ransom'ı dinledi ve bir saç bandı taktı ama ugh, bunlar ona ortaokuldaki işkenceleri düşündürdü.

En kötü suçluları geri çekerken deniz tekrar zihnine doldu. Başka bir seçenek daha var.

Tanrım, şu anda hiç de korkutucu gelmiyorsun.

Ya Atalar gerçekse ve bu Çağlayan onlar uyandığı için bu kadar şiddetliyse?

Elena'nın boğazı kurudu. Bu iyi olmazdı, değil mi?

Dünyamızı inşa edecek kadar güçlü oldukları söyleniyor. Kolayca yok da edebilirler.

Güzel, neşeli bir hayalet hikayesi. Teşekkürler Bay Lonca Avcısı.

Raphael güldü ve etraflarındaki her şeyi görerek ve Elena ihtiyaç duyduğunda dinlenerek uçmaya devam ettiler. Bu ülke boyunca yapacakları çok sayıda uçuşun sadece ilkiydi. Ancak hiçbir noktada Çin'de kalmayacaklardı. Jet onları ülke içinde farklı noktalara bırakacaktı. Daha sonra onları havada almak için geri dönecekti.

Gerekirse, ikisi geceleri Çin sınırındaki bölgelerde kalacaklardı; bu başmelekler anlaşmayı kabul etmişlerdi, ama aslında Çin'de ikamet ediyorlardı.

Çin, Raphael'de orman yangını yaygın olsa bile, çok uzak bir riskti.

Günün kadrının en uzak noktasına ulaştıklarında, sessizlik ve durgunluk içinde bir köyün üzerinden geçtiler. Tarlalarda insan yoktu. Sokaklarda çocuklarla heyecanla oynayan köpekler yoktu. Güneşin yumuşak kırmızılar ve yemyeşil pembeler içinde batmasıyla dünya gözle görülür bir şekilde soğumuş olsa da ocaklardan duman yükselmüyordu.

Jason keşif haritasında bu hayalet köyü işaretlemişti. İlk keşfettiği yerlerden biriydi. Raphael'in sesi, yüzeyde buz parçalarının olduğu ısıricı soğuk bir gündeki deniz gibiydi.

Bu hissi kucakladı, onun kim olduğunu ve kim olmaya başladığını kabul etti. İnip etrafa bakmak istiyorum. Yüz ifadesi granite döndüğünde, "Bunu zaten birçok kez yaptım ve hiçbir kötü etkisi olmadı" dedi.

Bu zamanların hiçbiri yaşamdan yoksun bir köyde geçmedi.

Lijuan'ın zehri toprağın her santimine, her evin her metrekaresine işlemiş olabilir. Raphael bu noktaya değindikten sonra ürkütücü sessizlikteki köyün etrafında dönmeye devam etti.

Ama Elena'nın işi bitmemişti. Sanırım aşağıda birimizin görmesi gereken şeyler oluyor. Jason'ın bu bölge üzerindeki son gözetleme uçuşu muhtemelen bir süre önceydi. Casus şefinin Çin'in her yerinde casusları vardı ama her şeyi göremiyorlardı.

Eğer iniş yaparsak, birlikte yaparız.

Elena'nın karnı sıkıştı. Zehir baş melekleri hedef alıyor, diye hatırlattı ona, onu zaten bir baş meleğe bulaşmış olan topraklardan uzak tutmak için çaresizce; Raphael ona bulaşmanın Favashi'yi nasıl Lijuan'ın bir yardımcısına dönüştürdüğüne dair tüm korkunç detayları vermişti. Garip DNA'larım var-

Hayır, Elena. Ses tonunda yumuşaklık yok. Lijuan'ın Uyku'nun ötesinden bize emir vermesine izin veremeyiz. Ve eğer ona karşı savunmasızsam, bunu şimdi keşfetmeliyim, o savaşta yükselmeden önce.

Kahretsin. Buna tam olarak itiraz edemezdi çünkü Lijuan orman yangınına karşı bağışıklık kazandıysa, tüm dünya

Lanet olsun. Hadi yapalım şu işi.

Botları birkaç dakika sonra toprağa çarptı. Raphael kanatlarını geriye katlarken etraflarında tozlar uçtu. Elena kendi kanatlarını geri çekti ve ikisi birlikte hiçbir şeyin sesi eşliğinde köyün içinde yürümeye başladılar. Hayat yoktu. Ciyaklayan bir tavuk ya da sinirli bir cırcır böceği bile yok.

Açık bir kapı gören Elena kapıyı çaldı. "Merhaba? Size zarar vermek istemem," diye seslendi yola çıkmalarından önceki haftalarda öğrendiği çok basit Mandarin Çincesiyle. Çoğunlukla selamlaşma ve bunun gibi ihtiyaç duyulabileceğini düşündüğü ifadeler.

Ama burnu ona iletişim kurmaya çalışmanın boşuna bir çaba olduğunu söylüyordu: terk edilmenin yanlış anlaşılması imkânsız, donuk ve küflü bir kokusu vardı. Tadı boğazının arkasını, gördüğü her şeyi kaplayan toz kadar kalın bir şekilde kapladı.

İçeri kadar yürüdü.

Ocakta kömürleşmiş tencere. Görünüşe göre ocak yanana kadar açık bırakılmış.

Bu evde sofrâ kurulmuş, diye cevap verdi Raphael sokağın başka bir yerinden. Tabaklardaki yiyecekler küf altında taşlaşmış.

İkisi birden fazla binayı, hatta bir ahır ve kaputu kaldırılmış bir arabanın bloklar üzerinde durduğu bir garajı kontrol etti, ancak sinir bozucu insan ve hayvan eksikliği dışında görülecek olağândışı bir şey yoktu. Ne mumyalanmış cesetler ne de gömüldüklerine dair bir işaret vardı. Sanki tüm köy tek bir kalp atışıyla ortadan kaybolmuş gibiydi.

Dalgın bir sessizlik içinde, bir sonraki rüzgâra kadar tozda ölümsüzleşen çizme izlerini bırakarak sağa döndüler. Uçuş rotaları, jetle buluşmadan önce onları yeni bir bölgenin üzerinden geçirecekti. Altlarında daha yeşil tarlalar ve kırsal köyler geçiyordu. Işık azalıyordu ama henüz görüş mesafesini etkilememişti. Bu yüzden aşağıdaki olağândışı hareket Elena'nın dikkatini çekti.

Bu köylülerde bir tuhaflık var. şu anki yüksekliklerinden ayrıntıları tam olarak anlayamıyordu, bu yüzden

düştü. Hepsi yaşlı insanlar gibi hareket ediyor. Bu kadar büyük bir köyde sadece yaşlılar yaşamazdı.

Daha da aşağı indi ... ve dehşet midelerini bulandırdı. Küçülmüş ve bir deri bir kemik kalmış yüzler. Deri bir torba içinde kemik bedenler. Karıştırma hareketleri, sürüklenen uzuvlar.

İniyoruz. Önce Raphael indi, Elena da hemen arkasından. Karışık köylüler hiç tepki vermedi.

Başmelek olmayan herkes Raphael'e tepki gösterdi.

Elena yakındaki bir kadının bakışlarını yakaladı.

Gözbebekleri içi boş bir kemik çerçevenin içinde ıslak ıslak parlıyordu. Acıma ve yardım etme ihtiyacı korkunun soğuk ısırığını bastırdı. "Yardım etmek için buradayız."

Yanıt yok.

"Raphael, bu bölgenin lehçesini konuşabiliyor musun?"

Evet. Uzun zaman önce yirmi yıl boyunca Çin'de yaşadım. Ama kadın ona boş boş baktıktan sonra yanından geçip gitti. Küçük bir el arabası itiyordu, pazara götürdüğünüz sebze ya da diğer malları taşıyabileceğiniz türden bir şey.

Onlardan çok uzakta olmayan bir yerde, bir adam sanki bir şey inşa ediyormuş gibi elindeki çekici bir tahta parçasına vurup duruyordu. Ama yere indiklerinden beri aynı tahta parçasına vuruyordu. Tahta parçalanıyordu, çivi çoktan gömülmüştü.

"Saray mensubunun anneme söylediği gibi, o kadar iyi öğrenilmiş hareketler yapıyorlar ki içgüdüsel." Kutupsal bir bakış, mavi soğuk bir krom. "Zihinlerinin en ilkel kısmından başka bir şey kalmadı."

Elena söylemek üzere olduğu şeyin etik olup olmadığıyla mücadele etti ve sonunda bir seçim yaptı. "Kontrol et, emin ol." Ondaki bir daha asla bir ölümlünün zihnine girmemesini istemişti ama ya bu insanlar kapana kısılmış ve çığlık atıyorlarsa? Onları duyabilecek tek kişi bir baş melek olabilirdi.

"Orada hiçbir şey yok," dedi Raphael birkaç saniye içinde, ifadesi düzdü. "Çoktan solmakta olan kırık anı kıvılcımları. Kişilik duygusu yok. Dış dünya ya da diğer canlılar hakkında hiçbir farkındalık yok. Ağır hasar görmüş bir ölümlü zihninin bile bir hissi vardır.

kişilik; burada ise sadece boş bir sayfa var. Diğerlerinin farklı olup olmadığını göreceğim."

Değildiler. Vampir ya da insan, hepsi boştu.

Mide bulantısı Elena'nın bağırsaklarını büktü. "Eğer Cascade kazanmış olsaydı, ben de böyle olurdum, ruhu olmayan boş bir kabuk."

"Böyle bir iğrençlik asla dünyada dolaşamazdı. Ben sözümü tutardım."

Evet, yapardı. Bu onu mahvedecek olsa bile. Elena sessiz bir özür dilemek için elini onun kanadının üzerinde gezdirecekti ki aklına bir şey geldi. "Başmelek." Omurgası boyunca soğuk terler aktı, bacak kasları aniden kaskatı kesildi. "Çocuklar nerede?"

Etraflarındaki karmakarışık iskeletlerin her biri bir yetişkindi.

29

Yavrular vücutlarında böylesine büyük bir yıkıma

dayanamayacak **kadar zayıf olacaktı,**" dedi Raphael tüyler ürpertici bir pragmatizmle. "Açlıktan ölecek olan akılsız kabuklara dönüşmeden önce ölmüş olmaları küçük bir merhamet."

Elena yere indikten hemen sonra avucuna bir bıçak düşürmüştü, şimdi parmaklarını bıçağın etrafında kenetlemişti. "O ölmek zorunda, Raphael." Sesi titriyordu. "Bunu nasıl yapacağımız umurumda değil. Hile yapmamız, yalan söylememiz, kitaptaki her kuralı çiğnememiz gerekse bile, o lanet canavar ölmek zorunda."

"Evet. Bugün mümkün olduğunca çok bilgi toplamalıyız."

Soluk ışık olsun olmasın, tüm köyü kontrol ettiler.

Daha fazla mummydan başka bir şey yoktu, bir kısmı zaten açlıktan ölmek üzereydi. Bir köşede oturmuş, başını yana eğmiş bir erkeğin yanına çömelen Elena, telefonundaki el fenerini kullanarak onu aydınlattı. Ve baktı. "Lijuan'ın ordusunun savaş üniformasını giyiyor." Sol tarafında tek bir kırmızı şerit olan gri. "Eve yanlış bir zamanda mı geldi, bir beslenmeye mi yakalandı?"

Raphael onun yanına çömeldi, kanatları yerdeki toz ve kiri fırçalıyordu. "Sadece bir asker değil. Bir yüzbaşı." Üniforma kumaşının erkeğin bir deri bir kemik kalmış vücudunun üzerinde kırıışmış olması nedeniyle gözden kaçırdığı yakasındaki kırmızı noktaları işaret etti.

"Yüzbaşılarının hepsi onunla birlikte ortadan kayboldu." Teğmenden daha yüksek rütbeli kimse geride kalmamıştı.

Raphael ölü adama baktı. "Tüm bunlardaki gizemlerden biri de bu kadar geniş bir alanda nasıl beslenebildiği. Hayalet köyler Çin'in dört bir yanına dağılmış durumda."

Elena'nın ensesinde ürpertici bir ürperti. "Onun bir vektör olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu tehdidin bıçakların, kılıçların, silahların ötesinde olduğunu bilse bile bıçağını bir güvenlik battaniyesi gibi tuttu.

"Onun bu yerle bağlantısını sağlamak için gönderilen gönüllü bir kurban.

Bunun bir örneği yok, ancak başmeleği için güç depolayabilen bir eşin de bir örneği yok. Kurallar değişiyor."

İkisi de havada, bir zamanlar hayalleri, umutları, korkuları olan insanların boş kabukları, alacakaranlığın geceye dönüşen karanlığında kaybolana kadar bir daha konuşmadı. Ama uçmaya devam etmediler, konuşmak için birbirlerine yeterince yakın durdular. Bir karar verilmesi gerekiyordu.

Ancak Raphael aşağıdaki insanların kaderini hemen gündeme getirmedi. "Bir önceki köydeki kalın toz tabakasını hatırlıyor musunuz? Hiçbir yaşam belirtisi olmayan köyü."

"Bunu unutmak zor." Ayaklarının altında kül vardı, bot izleri havadan net ve derindi. "Neden?"

"O köylülerin ortadan kaybolduğunu sanmıyorum. Bence hâlâ oradalar."

Elena yumruk yaptığı elini karnına bastırdı. "Lanet olsun." Boğazında kötü bir tat vardı. "İnsanların kalıntıları arasında mı yürüdük?"

Raphael'in sesi soğuktu ama tonu yumuşamıştı. "New York'ta, Lijuan'ın onlarla işi bittikten sonra kabukların nasıl toza dönüştüğüne tanık olduk."

Derisinin altında milyonlarca böcek yuvalanıyor, tüm vücudu böyle bir silinmenin kötülüğüne karşı isyan ediyordu. "Umarım yanıliyorsundur. Yeniden doğmuş olsalar bile umarım tüm o insanlar ortaya çıkar." Bu kadar çok insanın öldüğünü bilmekten daha iyi olurdu.

o kadar tamamen yok olmuştı ki geriye sadece toz kalmıştı. Kemik yok, mezar taşı yok, anıt yok.

"Aşağıdaki kabukların acılarına son vereceğim."

Raphael'in gözlerinde şimşekler çaktı, kanatları ölümcül bir niyetle parlıyordu. "Yoksa açlıktan ölecekler. Bu herkes için ama özellikle de vampirler için uzun sürecek bir geçiş olacak. Açlıktan ölmek Made'lerden birini öldürmekten çok daha uzun sürer."

Elena'nın eli tekrar sıkıştı, aklı gecenin erken saatlerinde gördüğü kanlı ayak izlerine gitti. Ayakları bir noktada parçalanmış ve artık kemik üzerinde yürüyen bir köylü tarafından bırakılmışlardı. "Onlara yardım etme şansımız var mı?"

"Hayır, yaşam kıvılcımı onların kabuklarından gitmiş. Onu geri getirebilecek kimseyi tanımıyorum." Elini kızın saçlarında gezdirdi. "Filolardan birine nöbet tutmasını, yiyecek ve kan bırakmasını söyleyeceğim."

Elena sadece iki seçeneğe karşı mücadele etti. Raphael onun için yaşamı seçmişti ama yine de kanlı ayak izlerini hatırladı. "Acı hissediyorlar mı? Yemek teklif edilse bile beslenirler mi?"

"İkinci sorunun cevabını bilmiyorum, ama acının farkında olmadıklarını hissettim - bu yüzden bu görevler kabarcıkların oluşmasına veya kemiklerin kırılmasına neden olsa bile görevleri tekrarlıyorlar." Bir el yanağını kavradı, başparmağının ucu elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Zihnini ölülerin sessiz çılgınlıklarıyla doldurmayacağım. Onlara bir şans vereceğiz."

Hıçkırıklar onu parçaladı.

Onlarla savaşmadı. Birinin kayıplar için ağlaması gerekiyordu.

Raphael onu kollarıyla sardı, kalbi onunkiyle aynı anda atıyordu.

- - -

Jete binene kadar Elena'nın elinin arkasındaki siyah noktayı fark **etmemişlerdi**. Raphael hemen eşini özel odaya götürdü.

arka taraftaki odaya götürdü. Muayenenin sonucuna itiraz etmedi.

"Sadece o," diye onayladı. "Bir orman yangını fısıltısıyla icabına bakacağım."

"Hayır, bekle. Henüz çok küçük. Japonya'ya gidene kadar bekle, bağışıklığım olup olmadığını öğrenmek istiyorum." Elena işaretli olmayan elini kalbinin üzerine bastırarak onu geri çekti. "Benim de içimde orman yangını dalları var. Eğer savaşta vurulursam, toleranslarımı bilmek zorundayım."

Raphael dişlerini sıktı çünkü kadın haklıydı. "Sadece jet inene kadar."

"Anlaştık. Şimdi soyun." Sert bir yutkunma. "Benim de emin olmam gerek."

İşbirliği yapma sırası ondaydı.

"Tek bir leke bile yok." Omurgasına bir öpücük kondurdu, çaresiz bir güçle tutunurken çıplak vücudu onunla aynı hizadaydı.

İşaretli elini kaldırdı. "Nokta neredeyse görülemeyecek kadar silik." Tehdidi ortadan kaldırma dürtüsüyle savaşırken bile Elena'nın derisinin altından bir "patlama" sesi geldi.

"Gitti."

Dönerek, ikisinin de nefesi kesilene kadar onu öptü.

Ertesi gün ilk uçuşları büyük bir

Şehir. **Her şey** olması gerektiği gibi görünüyor.

Hiç titreşim almıyorum, dedi Elena onun soluna doğru uçtuğu yerden.

Ancak tek tehdit Lijuan değildi. Arnavut kaldırımlı küçük bir avluda, gözleri kıpkırmızı parlayan ve dişleri vücutları titrerken yanıp sönen bir grup vampir gördüğünde tek bir seçeneği olduğunu anladı.

Çünkü o titreme soğuk değildi.

Bu ilkel ve ezici bir kan arzusuydu.

Öpücük, kanatlarının gölgesini hissettikleri anda dağılmaya başladı; düşünen varlıklar olmaktan çıkıp sadece doymak bilmez bir beslenme ihtiyacıyla hareket eden yaratıklara dönüştüklerini doğrulayacak şekilde koşuyor, çömeliyor ve debeleniyorlardı. İncelik yok, özen yok. Şahdamarları parçalandı ve vücutları deşildi.

Onları cerrahi bir hassasiyetle seçmeye başladı.

Eşi arbaletiyle üçünü indirdi.

Sonrasında gözleri onunkilerle buluştuğunda kararlıydı. "Yardım edemeyecek kadar ölmüşlerdi." Kalbine bir arbalet saplayarak duvara yapıştırdığı sıska vampire başıyla işaret etti. "Senin avlandığını bilmesine rağmen günaha karşı koyamadı. Yoldan geçen bir kızın karnını deşip yüzünü boşluğa gömmesine ramak kalmıştı."

Gözleri avcı odaklı, acımasız bir verimlilikle yaylı tüfeğini yeniden doldurdu. "Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Birçoğu mideye saldırıyor."

Raphael vurduğu vampirlerin işini bitirdi; gücünün tek bir dokunuşuyla vücutları bir anda yanarak duvarda ve sokakta sadece yanık izleri bıraktı. Aynı vahşi yolu izleyecek olanlara sessiz bir uyarı. "Yine de onları sonlandırdığın için üzüntü duyuyorsun." Odaklanmanın altındaki pişmanlığı yakalamıştı. "Seninle ne yapacağım ben, hbeebti?"

"Artık geri çekilmek için çok geç, Başmelek. Sonsuza dek bu işin içindesin." Arbaletini tekrar taktı. "Aslında onlar için üzülmiyorum. Vampirlik bir seçimdir ve sonuçları vardır. Bütün bu berbat durum. Beni rahatsız ediyor."

"En azından buradaki misafirliğimiz geçici." "Şükürler olsun."

Kısa süre içinde kana susamış vampirlerden oluşan üç yuva daha buldular ve onları da aynı hızla temizlediler. "Sanki onları hissedebiliyorsun," dedi Elena son infazdan sonra.

"İçgüdülerim beni doğru yöne götürmeye meyillidir, bu yükselişle gelen bir yetenektir." Bu yeteneğini kullanması için pek sık nedeni olmuyordu - bu tür vampirler Dmitri'nin yetki alanına giriyordu ve yakalanmalarını ve infazlarını organize etmekte etkiliydi.

Bir sonraki durakları şehir kalesiydi. Burada sorun çıkmasını beklemiyorum. Şehir, Favashi'nin kıdemli saray mensuplarından birinin idaresi altında.

Gerçek bir saray çalışanı, güzel bir süs değil mi?

Aynen öyle.

Kale bir duvarın arkasında uzanıyordu ve yemyeşil süslemelerle ve bronz çizgili açık kahverengi mermerle kaplı bir saraydı; Favashi yapıyı askerleri için bir kışlaya dönüştürmüştü ve Kadro burayı birleşik güçleri için kullanıyordu.

Raphael kalenin avlusuna indiğinde çevredeki her bir vampir, melek ve ölümlünün nefesi kesilmiş gibi göründü ama o hiçbir endişe duymadı. O ve Elena şafak vakti Raphael'in zehre karşı bağışıklığını doğrulamak için bir test yapmışlardı.

Favashi'yi aldılar; bir hayalet köye inmişlerdi ve Raphael külün içeri girebilmesi için kendini kasten kesmişti.

Orman ateşi yaranın etrafında bir anda patlamıştı. Vücudu enfeksiyonun içeri girmesine izin vermeyecekti ve eğer Elena'nın ona yapışmayı başaran herhangi bir şeyle savaşıyor kadar orman ateşi yoksa, ona ihtiyacı olanı verebilirdi.

Yanında avcısıyla avluda ilerlerken, yarı yolda kendi adamlarından biri, Dmitri'nin Raphael'in Kadro'nun birleşik güçlerine katkısının bir parçası olarak Çin'e gönderdiği kıdemli bir melek tarafından karşılandı. "Efendim." Gadriel Raphael'in önünde tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Sırtındaki kılıcın kabzası yıpranmış ve eskimişti ama Raphael kılıcın keskinliğinden hiç şüphe duymuyordu.

"Gadriel," dedi. "Bana burada neler olduğunu anlat."

Melek ayağa kalktı ve konuşmadan önce başını Elena'ya doğru eğdi. Gözleri yeşille karışık unutulmaz bir griydi, boyu Elena'nın bir santim altındaydı, teni pembeye çalan bir solgunluktaydı ve vücudu gergin bir şekilde kaslıydı. "Riva geçtiğimiz hafta boyunca dengesizleşti. Ondan önce şehri yönetme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyordu."

"Jason'a bir rapor mu gönderdin?"

Meleğin gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi. "Hayır, efendim. Riva'ya biraz müsamaha göstermeyi düşündüm, Favashi'nin kayboluşunun yasını hâlâ tutuyor. O sadece bir saray mensubu değil, onun en yakın yardımcılarının biriydi."

"Ben de aynı seçimi yapardım." Raphael Gadriel'in omzuna sarıldı. "O dokuz bin yaşında ve görevlerinde düşmeye meyilli değil. Yine de bunlar garip zamanlar. Bana davranışlarındaki değişiklikten hemen önceki hareketlerini anlat."

"Şehrin rutin bir taramasını yapmak için motosikletiyle yola çıktı, ancak belirttiğinden saatler sonra geri döndü." Gadriel'in kanatları koyu kahverengiydi ve ipliklerine bronz dokunmuştu ve öğleden sonra güneşinin altında parlıyorlardı. "O zamanlar bunu hiç düşünmemiştim. Hepimizin örümcek ağlarından kurtulmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Özellikle de

Burada, yüzeyin altında sürekli ılık atan bir gerilim var."

Elena'nın zihnindeki elik ve vahşi ateş. Sence ona bir şey mi oldu?

Hayalet köydeki l kaptan beni avlıyor. Lijuan'ın dünyada kaç ajanı olduğunu ve onlarla neler yapabileceğini bilmiyoruz.

Yüksek sesle Gadriel'e onları Riva'ya götürmesini söyledi. "Efendim."

Elena Gadriel'le daha önce bir kez karılamıtı, Sığınak'ta. Adını, eserlerinin görkemli duygusallığıyla tanınan efsanevi melek ressamından almış olsa da, kestane rengi saçlı, gri gözlü melek biraz havasız ve kendi halinde biriydi. Ancak daha da önemlisi, Raphael'e son derece sadıktı. Şimdi, Raphael önlerinde yürürken etraflarındaki her şeye bakıyor, onun "sürekli çığlık atan gerilim" hakkındaki yorumu yankılanıyordu.

Lijuan gitmiş olabilirdi ama varlığının yankısı havada kalmaya devam ediyordu. Avludaki insanların Elena'nın ensesine bakışları, havadaki uzak ölüm tadındaki toz, botlarının altındaki elektrik hissi - sanki küçük böcekler tabanları delip kan dolaşımına girmeye alııyormu gibi.

Favashi, enfeksiyondan önce bile zor bir duruma düştüğünü düşünüyordu.

Avludan çıkıp kaleye girmeden hemen önce tepelerinden gölgeler geçti, bir melek kanadı inie geçmişti. İçerisi serin ve karanlıktı, ta duvarlar zamanla yumuamıtı. Elena binanın yaını iliklerinde hissetti ve elini duvara dayadığında tarihin kendisi onunla konuştu.

New York'taki hiçbir şey bu kadar eski, bu kadar zaman içinde dokunmuş değildi.

Gadriel onları modern melek binalarından çok daha dar ama yine de kanatların sığabileceği genişlikte ta merdivenlere götürdü. Gördüğü kadarıyla kaledeki tüm alanlar melekler için inşa edilmişti. Ama burada oturan bir melek değildi.

Gadriel'in onlara gösterdiği büyük odanın ortasında.

Kakule kokusu buzla ezilmiş ve yoğun bir tatlılıkla dalgalanan vampir, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Teni simsiyahtı, saçlarının kıvrıcık bukleleri teninden daha koyu renkteydi. Siyah bir ceket ve soluk kahverengi bir tişörtün yanı sıra hırpalanmış deri pantolon giymişti ve başını kaldırdığında kırmızı çerçeveli gözlerinin büyüleyici bir çivit mavisini olduğu ortaya çıkardı.

Elena omurgasına dayanan uzun bıçağa doğru gitmemek için kendini zor tuttu. Eski, bu eskiydi. Raphael dokuz bin yıl demişti ama bu sadece yaş değildi. Bu Dmitri'nin bir ya da iki bin yıl sonra sahip olacağı türden bir güçtü. O gözlere gelince, yeni fırlatma bıçağı setine bahse girerdi ki o şekilde başlanamışlardı. Daha sıradan mavi ya da gri olabilecek gözleri alıp bu ürkütücü ve doğaüstü renk tonuna dönüştüren şey vampirlikti.

Neden Favashi'nin ikinci adamı değildi?

Güç tek başına bir ikinci yapmaz, ama bence o onun üçüncüsüydü.

"Başmelek." Riva uzuvlarını şakırdatarak ayağa kalktı. Sandalyesi arkasından kalın Türk halısının üzerine devrildi.

Yüzü kızarınca almak için eğildi.

Gadriel aynı anda fısıldadı.

"Çok uzun zaman oldu, Riva." Raphael kolunu uzattı.

"Sanırım en az iki yüz yıl."

Vampir onun kolunu sıktı ama ikisi Raphael'in Dmitri'ye yapacağı gibi kucaklaşmadılar. "İnsan dokuz bin yıl yaşadıktan sonra çok da uzun sayılmaz." Riva'nın sesi melodik ve derindi ama teması kesmeden önce parmakları titriyordu.

"Bana neler olduğunu anlat." Soğuk ve karanlık bir güçle Raphael'in sözleri bir rica değildi. "Yalan söylemenin bir faydası yok. Bunu görebiliyorum."

Titreyen vampir, bilinçli bir irade çabasıyla kendini toparlıyor gibiydi. Tam olarak başarılı olamadı-

Çenesini sıkmadan önce yüzü titriyordu ve Elena kollarını arkasına koyduğu için ellerini göremese de kaslarındaki gerginlikten birinin bileğini acımasız bir güçle kavradığını anlayabiliyordu.

"Zaman kaybettim." Boğazındaki sütun hareket etti. "En az beş saat. Bu süre zarfında nerede olduğumu ya da ne yaptığımı hatırlamıyorum ama uyandığımda ..." Sesi kesildi.

"Şu anda," dedi Raphael, "ben sizin efendinizim. Konuşun."

Tüm vücudu titreyen Riva ceketini silkmeye başladı.

Raphael, Elena zihin zihin mırıldandılar. Dışarı çıkmalı mıyım? Sonuçta bu adamı aşağılamakla ilgili değildi; bu kadar güçlü hiç kimse zayıf olarak görülmek istemez, hele ki bir başmeleğin eşi tarafından.

Raphael doğrudan Riva'yla konuştu. "Eşim dışarı çıkmasını tercih edip etmeyeceğinizi soruyor."

Vampirin gözleri parladı ve başını eğerek derin bir selam verdi. "Hayır," dedi. "Düşünceniz için teşekkür ederim Konsorsiyum, ama bu tür konularda utangaç olmak için çok yaşıyım." Kibar bir zarafet ve doğuştan gelen bir güvenle söylenen bu sözler, ona böyle bir gerginlik altında olmadığına nasıl biri olduğunu bir anlığına göstermişti.

Ceketini çıkaran Riva aşağı uzanarak tişörtünü çıkardı ve kaslarla sertleşmiş, çıkıntılı bir karın ortaya çıktı. Onun yaşındaki bir savaşçı vampir için bunda olağandışı bir şey yoktu; olağandışı olan, karnının sağ tarafından derisinin altına doğru kıvrılan siyah çizgilerdi, o kadar koyu ve tuhaf bir şekilde sıvıydılar ki teninin zengin tonuna karşı bile çarpıcıydılar.

Elena nefesini içine çekti. "Hareket ediyorlar mı?" Küçük, artan hareket parçaları.

Yüzü buruşmuş, elleri iki yanında yumruk olmuş Riva'nın sözleri cam kırıkları gibiydi. "Kendime sürekli hayal gördüğümü söylüyordum ama bu artık yutamayacağım bir yalan. İlk başta çiziklerden başka bir şey değildi. Bisikletten düşüp bir yerimi incittiğimi düşündüm. Başımı çarptığıma inanıyordum ve bu yüzden kayıp saatleri hatırlayamıyordum."

Riva'nın sözleri üst üste yuvarlanıyordu; Elena onun kendini bunun bir şey olmadığına, sadece aptalca bir kaza olduğuna nasıl ikna ettiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Şehrin neresinde bilincin yerine geldi?" Elena yapışkan siyah çizgileri izlemeye devam ederken Raphael sordu, parmakları onları kesip çıkarmak için kaşınıyordu. O lanet şeylerin Riva'yı içten dışa doğru yediğini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"Şehirde değil, şehrin iki saat dışında, bisikletim yanımda yere düşmüşken." Omuzları çöktü. "O zaman bile her şeyin yanlış olduğunu biliyordum; o bölge o günkü planlarımın hiçbir yerinde yoktu."

Gerçek olamayacak kadar parlak gözlerdeki acı, asla insan sanılmayacağı anlamına gelen bir şekilde ürkütücüydü. "Artık görevlerim için uygun olmadığım açık." Doğrudan Raphael'e söylenmiş sözler. "Benim yerime geçmelisin. Gadriel görevi devralmak için fazlasıyla yeterli. I . . . I . . . Efendim, ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum."

Raphael ateş saçan bir elini kaldırdı. "Bunun seni öldürme riski var." Ses tonunda ölümcül bir uzaklık, buz vardı. "Vahşi ateş vampirler için değildir. Ancak içinizdekini öldürebilecek tek şey bu olabilir."

Riva titredi ama başını salladı. "Ben hazırım."

"Otur."

Vampirin omurgasında bir kırılma. "Senin huzurunda oturamam."

"Eğer bu sırada bilincini korumayı başarırsan çok şaşıracam. Otur."

Riva hâlâ rahatsız görünüyordu ama itaat etti. Bu arada Elena elini Raphael'in koluna koydu. Teni soğuktu. Sesini alçalt, bu melek seviyesinde bir ateş.

Raphael cevap vermedi ama orman yangını sadece parmaklarının uçları yanana kadar söndü. O parmakları canlı enfeksiyona dokundurdu. Riva'nın tüm vücudu kasıldı, elleri sandalyenin kollarına kenetlendi ve bir çığlığa karşı dişlerini sıkarken kasları gerildi. Orman ateşi derisinin üzerinde çatırdayarak onu diri diri yaktı.

Pişmiş et kokusu Elena'nın burun deliklerine çarptı. Midesi kazındı.

31

İçgüdüsel bir **yardım etme arzusuyla ileri atılan**

Elena elini uzattı ... ve orman ateşi elinin arkasına sıçradı, şok edici bir enerji dalgası. Güç her santimini yaktı, derisinin yüzeyi çatlayarak açıldı ve tekrar kapanmadan önce altın damarları ortaya çıktı.

"Elena." Raphael'in eli ensesinde, onu kendine doğru çekiyor. "Ben iyiyim." Göğsü kabardı. "Sadece çok kötü bir acele et. İçimde çok fazla güç var." Enerji onun kalbinden Raphael'inkine doğru yayıldı. Raphael hiçbir dış etkiye maruz kalmadan enerjiyi aldı ve Raphael artık orman ateşinde boğulmuyordu.

Nefesini içine çekerek alnını onun göğsüne yasladı. "Bu çok garipti."

"Her zaman olduğu gibi, hbeebti, yetersiz ifadelerin ustasısn."

"Riva?"

"Bilinci yerinde değil ama yaşıyor." Sonraki sözleri kadının vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. "Orman yangını sana sıçramadan önce bilincini kaybetmiş olması iyi oldu. Yoksa anılarını almak zorunda kalırdım ve bu kadar yaşlı vampirler için bu her zaman kolay bir şey değildir. Onları kalıcı olarak kırık zihinlerle bırakabilir."

Geri çekilen Elena, gece yarısı kalbi kadar soğuk, insanlıktan ve merhametten yoksun bir bakış attı. "Verdiğin sözü unutma Başmelek." Dün ona köylülerin zihinlerini kontrol etmesini söylemişti; bunun sebebi bu muydu?

"Başka bir başmeleğe ait olan bir vampir için bile beni buna mecbur mu tutacaksın?"

Elena gözlerini kıstı. "Ben var olduğum sürece, sen o kara deliğe düşmeyeceksin." Ruhunu yeniden şekillendirmeye çalışacak kadar şiddetli bir gücün. "Asla zalim ya da kalpsiz olmana izin vermeyeceğim. Zihinleri ihlal etmek yanlış yolda atılmış bir adımdır."

İfadesinde buz parıldıyordu. "Bu güç, bana senin zayıflığının olmadan daha iyi olacağımı söylüyor."

Elena kollarını kavuşturdu, ayaklarını birbirinden ayırdı. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Gücü elimde tuttuğuma dair inancım ne olursa olsun, bu savaş daha yeni başladı." Buz tutmuş eliyle yüzünün bir tarafını kavrayarak, "Gücüyle baştan çıkarıyor, ona daha iyi ev sahipliği yapmak için kendimi değiştirmek istememe neden oluyor" dedi.

Başını çevirerek, soğuktan teni uyuşmuş olmasına rağmen adamın avucunu öptü. "Sadece Lijuan'a ne olduğunu hatırla. Onun Sürüngenliği olmak istiyor musun?"

"Senin başmeleğin olmayı tercih ederim." Elini Riva'nın yüzünden çekerek tekrar Riva'ya baktı ve bir tehdidi tartan bir başmeleğin hesapçı bakışlarıyla konuşmasına rağmen sesinde bir sıcaklık vardı. "Riva iyi olacak ama bir sorunumuz var."

Elena vücudunu kasıtlı olarak Raphael'e yasladı ve onu ısıtmak için kendi ısınısını kullandı. "Bu basit bir enfeksiyon değil."

"Hayır. Bu şehrin liderini ele geçirmeye çalışması çok büyük bir tesadüf; amacı onu kontrol edebilecek kadar güçlenmek olmalı. Favashi'nin kontrol edildiği gibi."

"Neden doğrudan beyne gitmiyorsunuz?" Düşünmesi ne kadar korkunç olsa da, beyindeki bir solucan etkili bir kestirme yol olabilirdi.

"Ölümle sonuçlanma ihtimali çok mu yüksek?" Raphael, sıcak ve ağır kanadını onun etrafında kıvırmak için açarken önerdi. "Önemli olanın kritik bir kütle olması da mümkün, yeri değil."

"Favashi'deki şeyle aynı hissi mi veriyordu?" Bir başmelek ve bir vampir birbirinden çok farklı iki varlıktı.

Bir duraksama, Raphael dalgınca elini kadının omurgasında gezdiriyor. "Hayır. O zehir baş melekler için tasarlandı; sıradan melekler ve vampirler için anında ölüme yol açar. Bu daha yumuşak bir şey ama bu işte Lijuan'ın parmağı olduğunu hissediyorum."

"Kadro ile konuşmayı mı planlıyorsun?"

"Yapmalıyım. Çin'de güç sahibi konumundaki her birey enfeksiyon belirtilerine karşı kontrol edilmeli. Ben buradayken vücutlarından temizlemek için orman yangını kullanabilirim ama bu kısa vadeli bir önlem." Sonraki sözleri sertti. "Umalım da vampirlerle sınırlı kalsın. Çünkü eğer melekler bu şekilde kontrol edilebiliyorsa, geriye tek bir seçenek kalıyor: yok etmek."

Çünkü herhangi bir melek gözetimi olmaksızın, Çin'in dört bir yanındaki vampirler kaçınılmaz olarak kana susamışlığa teslim olacaktı. İşkence edecek, öldürecek, parçalayacak ve yırtacaktı. Onlar bir komşu bölgelere yayılan bir kalabalık. Kadro, bu sonucu önlemek için Çin'de yaşayan her bir canlıyı idam edecek, toprağını kalıcı bir kırmızıya boyayacaktı.

- - -

Öldürün onu. Tüm bölgeyi yerle bir edin."

Charisemnon kelimeleri ısırarak söyledi ama Kuzey Afrika'nın Başmeleği bile böyle bir ölü sayısı fikri karşısında yakışıklı yüzünde acımasız bir ifade belirdi.

"Keşke bu da geçerli bir seçenek olsaydı," diye mırıldandı Astaad. "Lijuan'ın yarattığı tehdidi sona erdirmeyecektir."

"Ve böyle bir ölçekte ölüm?" Neha'nın zengin pembe ve altın rengi kenarlıklı koyu sarı sari elbisesinin ipeği, elini güçlü bir olumsuzlukla hareket ettirirken fısıldıyordu.

"Sonsuzluk boyunca bir leke bırakacak."

"Hepiniz bana bakmamak için çok dikkatli davranıyorsunuz," diye mırıldandı Caliane, yüzlerce ağlayan çocuğun yankılarını barındıran sessiz bir sesle; onlar annesinin içinde taşıdığı ve son uykusuna götüreceği ölümlerin hayaletleri idi. "Ama buradakiler arasında bunun

bedelini anlayan tek kişi benim.

Binlerce masum hayatı yok etmek için gerekenlerin bilgimden saklanmasına izin veremem."

Acı bir gerçektir. Alexander savaşta öldürmüştü, Raphael ve diğerlerinin çoğu gibi. Aralarından bazıları soğukkanlılıkla cinayet işlemişti ama hiçbiri toptan katliam yapmamıştı. Caliane iki şehrin gelişen nüfusunu yok etmişti.

Çocukların canını bağışlamıştı ama kırılğan kalpleri bu travmanın altında ezilmişti. Çoğu kıvrılıp ölmüştü. Angelkind o küçük insan hayatlarını kurtarmak için savaşmış ve başarısız olmuştu. Raphael'in avuçları içe doğru kıvrıldı, derisi mezar üstüne mezar kazmaktan oluşan nasırları hatırladı.

Annesinin işlediği korkunç suçun kefareti değildi bu. Hiçbir şey bunun için yeterli kefaret olamaz.

"Böyle bir eylem, zaman boyunca peşinizi bırakmayacak bir yükür." Caliane kendine acımadan, güçlü bir açık sözlülükle konuştu. "Kefaret imkansızdır. Aldığım canların hayaletleri sürekli gölgelerim haline geldi. Şafaktan önceki gri saatlerde, dünya sessizken onları duyuyorum ve bana neden ölmek zorunda olduklarını sorduklarında onlara verecek cevabım yok."

Raphael'in omuzları büküldü, midesi sıkıştı. Annesinin korkunç eylemi hakkında konuştuğunu ilk kez duyuyordu, uzun uykusundan sadece aklı başında olarak değil, aynı zamanda tüm anıları bozulmadan çıktığını ilk kez anlıyordu. Yüzündeki kasvetli çizgilerde gerçeği gördü: Annesi acımasız okyanusa mahkûm ettiği her bir ruhu hatırlıyordu.

"Ama benim yaptığım," diye devam etti kendine acımadan, "bütün bir bölgenin insanlarını ortadan kaldırmanın yanında sönük kalırdı. Vicdanımızdaki ölümlerin ağırlığından kurtulamayız. Kadro düşecek ve Lijuan ölümlerinin kemiklerinin altından yeniden yükselecek."

Raphael bir sessizlik havuzunun içinde duruyordu, etrafındaki ekranlar hareketsiz yüzleri gösteriyordu. Baş meleklerin her biri

acil toplanma talebine hızlı bir şekilde yanıt vermişti.

Michaela bunu Macaristan'ın derinliklerinden yapmıştı, çağlar boyunca sanatçılara ilham kaynağı olan yüzü güzelliğiyle daha da keskinleşmişti. Kilo vermişti. Başkalarının bitkin görüldüğü yerde, o dibine kadar rafine görünüyordu.

Astaad Pasifik'teki bir adadan aramıştı; teni nemli, saçları rüzgârda savrulmuş, keçi sakalı her zamankinden daha sertti. Bağlantıyı ilk kuran o olmuştu ve bir iki dakika özel olarak konuşmuşlardı. "Bu adayı tüm vatandaşlarından temizlemek zorunda kaldım - buradaki kendi evim de sökölme sürecinde."

Adanın etrafındaki sakin suların gelgit dalgalarına neden olacak kadar şiddetlendiği ortaya çıktı. Astaad ilk dalgaya hazırlıksız yakalanan on kişiyi çoktan kaybetmişti ve işini şansa bırakmıyordu.

Şu anda Raphael'e en yakın baş melek olan Neha, bu toplantılar için en sık kullandığı odadan onun isteğine cevap vermişti. Ancak bir sari giymiş ve tahtta oturmuş olmasına rağmen saçları zarif bir topuz değil, sadece örölmüştü. Örgü bir omzunun üzerinde duruyordu, siyah teller bakır iplikle birbirine dolanmıştı. Gözlerinin kenarları mordu.

Titus, İskender ve İlyas aynı anda ortaya çıkmışlardı.

Şimdi Caliane'in Kadro'daki en yakın yoldaşı kıpırdandı. "Seni duyuyorum dostum." Alexander'ın altın rengi saçları, dinlenmekte olan bir general gibi durduğu yerde, akşam güneşinin ilk ışıklarında parlıyordu. "Bu salgının yayılmasını engelleyemediğimiz sürece Çin'i yok etmek geçerli bir seçenek değil." Yüzündeki yeni çizgilerle Caliane'a döndü. "Eğer durum buysa, başka seçeneğimiz yok ve bu ölümleri ruhlarımızda taşımamızdır."

"Kadro kabul ederse," dedi Neha, "muayenelere başlamaları için bir sağlık ekibi göndereceğim." Raphael'le bakışları kilitlenmeden önce bir duraksama oldu. "Yerde yardım edebilmen için havadan tarama işini ben devralabilirim ama Çin şu anda senin."

"Yardımanızdan memnun olurum." Aralarındaki farklılıklar ne olursa olsun Neha'nın Kadro'nun hedeflerine olan bağlılığına bir itirazı yoktu. "Bu kaledeki sağlık görevlilerini temizledim ve yarısını bir sonraki büyük merkezdeki liderliği kontrol etmeleri için gönderdim." Ayrıca ağır bir eskortları olduğundan ve bu eskortların enfeksiyondan arınmış olduğundan emin olmuştu. "Diğer yarısı da Riva'nın en yakın danışmanlarını ve ortaklarını muayene ediyor."

"Bunun yaygın olmamasını umabiliriz." Astaad nemli keçi sakalını okşadı. "Lekeli vampirin birkaç saatliğine ortadan kaybolduğunu söylüyorsunuz. Görünüşe göre bulaşmak için gizli bir yere götürülmüş olmalı. Bulaşma havada ya da toprakta olmayabilir."

"Seninle aynı fikirdeyim." Riva'nın enfeksiyonu kasıtlı bir hareketti.

"Orman ateşi sadece Raphael'de olduğu için," diye mırıldandı Elijah, "seçeneklerimiz sınırlı."

Tartışma devam etti. Nihai fikir birliğine varıldı: Şifacılar Lijuan'ın belasının melek kardeşlerini değil de sadece şehirleri elinde tutan vampirleri etkilediğini keşfederse, vampirler geri çekilecekti. Geriye kalan melekler ise tedbir olarak haftada bir kez kontrolden geçecekti.

Ve eğer meleklerin enfekte olduğu gösterilirse ...

Kaçınılmaz olana kadar hiçbiri bununla yüzleşmek istemedi.

- - -

Dört gün sonra, enfekte olmuş komutanların **resmi sayısı** beşti. Hepsi vampirdi. Raphael vücutlarındaki belayı yok etmek için orman yangını kullandıktan sonra, Kadro tarafından bölgeye gönderilen tüm vampirlerin göç etmesini emretti. Buna Favashi'nin sarayındaki kıdemli vampirler de dahildi.

Lijuan'ın tüm halkı kalmayı seçti ve bu topraklardan oldukları ve zaten Lijuan'a sadık oldukları için onun

onları başka şekillerde kontrol altına alırsa, karara izin vermemek için hiçbir neden yoktu. Ancak önlem olarak, iktidar konumundaki herhangi bir vampir daha düşük bir rütbeye indirildi.

Melekler artık şehirleri yönetecek, Gadriel de Riva'nın kalesini ele geçirecekti.

Kadro ayrıca Raphael'in artan kana susamışlık belirtilerini rapor etmesinin ardından rotasyon döngüsünü hızlandırmaya karar verdi.

Michaela'nın Raphael'i takip etmesi gerekiyordu - aslında son rotasyonuna katılamadığı için çift vardiya yapacaktı. Titus onun yerine bakmayı kabul etmişti. Ondan önce Charisemnon'la onun yerini alması için konuşmuştu.

Raphael, Elena'yla birlikte Çin üzerinden yapacakları son uçuştan bir gece önce ondan gelecek telefonu bekliyordu. Uzun bir günün yorgunluğu içinde ikisi de odalarında geç saatlere kadar sürecektir bir yemeğe hazırlanmak için henüz duş almışlardı ki oturma alanındaki ekranın zili çaldı.

Elena pijama şortunu çekerken duraklayıp ona kıyafetlerini fırlattı. Bol eşofman altı ve tişörtünü giydi ve eşi görüş alanının dışında kalırken, çağrıya cevap vermeden önce uzun bir alıştırmamanın rahatlığıyla kanat yırtmaçlarını kapattı.

Michaela'nın yüzü ekranda belirlediği anda, "Kendi topraklarıma dönmem gerekiyor," dedi. "Bu pazarlık konusu olamaz."

Elena atletini ve şortunu çekiştirdikten sonra bıçaklarından birini bilemeye başladı.

"Biliyorum." Michaela'nın zengin kahverengi teni, şehvetli güzelliğini ruhani hale getiren bir ışıltıya sahipti. "Benim adıma Leydi Caliane ile konuşabileceğinizi umuyordum."

Raphael'in eski Konstantinopolis Kraliçesi'nin oyunlarına ayıracak vakti yoktu. "Michaela, yokluğumdan dolayı zaten fazladan mesailerim var ve iyi bir mazeretim vardı. Annemin bu görevden kaçmanı hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Michaela bir elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, gür saçları koyu kahverengi ve bronzun yanı sıra başka renklerin izlerini de taşıyordu. "Charisemnon'u, seninle evlenmesine izin vereceğimi ima ederek ikna ettim."

Ellerini vücuduma sürmesi için. Titus'u hasta numarası yaparak ikna ettim - bu tür konularda çok yumuşaktır."

Hbeebti, parıltının lazer yanığını hissedebiliyorum.

Bir an önce gitmezse, ona defolup gitmesini söyleyeceğim. Başmelek görgü kurallarını boş ver. Senin dinlenmen, onun da işini yapması gerek.

"Ancak senin için," diye mırıldandı Michaela, "gerçek bu olmalı." Gerçekten yorgun görünmeyi başaran soluk bir gülümseme, ama Raphael yumuşamadı; Michaela yüzlerce yüzü olan usta bir manipülatördü.

"Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmayacağını biliyorum," diye ekledi, "son seferden sonra değil, bu yüzden sana sadece göstereceğim. Ve bunu bana karşı kullanmayacağına güveniyorum." Michaela sandalyesinden kalktı ... ve elbisesinin tüllü kenarları karnının gergin yuvarlak kıvrımlarının üzerinden ayrıldı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elena'nın zihinsel bedduası Raphael'in kendi şokunu yankıladı.

Budapeşte Başmeleği'nin bunu taklit etmesine imkân yoktu. Hele ki vücudunun geri kalanı da hamileliğin ilerlemiş belirtilerini gösterirken. Yüzündeki keskinlik, cildindeki ışıltı, daha yavaş nefes alıp vermesi ve saçlarının daha gür, daha gür görünmesi.

Hepsi melek hamileliklerinde yaygındı.

İki eliyle tümseği kavrayan Michaela aşağı baktı, yüz ifadesi yumuşaklığı içinde savunmasızdı. "Şimdi neden planlanmış vardiyamı yapamadığımı anlıyorsunuz."

"Tam döneme yakın görünüyorsun." Raphael sakın kalmak için kendini zorladı -sanki bir başmeleğin hamile olması olağanüstü bir an değilmiş gibi. Böyle bir şey en son annesine olmuştu.

"Bir aydan az bir süre kaldı." Michaela tekrar yerine oturdu, imparatorları dize getirmiş ve başka bir başmeleği kanla beslenen bir katliama sürüklemiş olan bu çarpıcı, kaprisli kadının hareketlerine daha önce hiç tanık olmamıştı.

"Neden Sığınak'ta değilsin?" Melekler Medica dışında doğum yapmazlardı; Amanat bu kuralın tek istisnasıydı.

"Böylesine değerli bir hediye için çok az kişiye güvenirim." Michaela'nın yüzü sertleşti. "Keir ilk öğrendiğimden beri farkındaydı ve

bana katılacak. Şu anda bile Budapeşte'ye gelmeye hazırlanıyor. Şu anda kalemde bulunan diğer kişiler, istediğim takdirde boğazlarını kesmeme izin verecek olanlardır; beni ve bebeğimi sonuna kadar savunacaklardır."

"Bebeğin babası da aralarında mı?"

Michaela'ya özgü bir el hareketi. "Babanın bir önemi yok. Bu benim çocuğum, bir başmeleğin çocuğu." Elini ekranın altına koydu ve adam onun yine karnını kucakladığını tahmin etti. "Bu konuda bana ihanet etmeyeceğini biliyorum, artık çok insansın. Bunu bir hediye olarak göreceğimi hiç düşünmezdim." Yavaş bir dikkatle nefesini verdi. "Annen bir çocuk doğurdu. Gerçeğimi onurlandıracağına güveniyorum."

"Neden doğrudan Caliane ile konuşmadın?" Hamile bir başmelek olabilecek en zayıf durumdaydı; Raphael Michaela'yı öldürmek isterse, eline bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi. "Neden zayıflığını bana gösterdin?"

"Leydi Caliane beni korkutuyor. Öte yandan siz benim yurttasımsınız." Gülümsemesi gür ve derindi, gözlerine ulaşıyordu

-Eğer onun istediğini elde etme yöntemlerine karşı bağışıklığı olmasaydı, gözleri kamaşırdı. "Sevgilim olmayı reddetmiş olsan bile."

Görüyorum ki hamilelik onun kazanan kişiliğini değiştirmemiş. O bıçağı ekrana fırlatma isteğine karşı koy,

Savaşçı benim. Anneme açıklamak garip olurdu.

"Çocuk güvende mi?" diye sordu Michaela'ya.

Pratik maskesi buruştu, boğazı kırıldı. "Keir yanlış bir şey sezmedi. Uram'dan hiçbir kalıntı yok. Karnımdaki çocuk her yönden sağlıklı ve o benim."

"Erkek çocuk mu?"

"Bekleyemedim. Keir'den bunu benim için tespit etmesini istedim." Gülümsemesi, taklit edilemeyecek kadar gerçek, şafak gibi bir ışıktı.

Vay canına. Elena'nın sesi merak uyandırıyordu. Böyle bir güzellik . . .

Herkesi manipüle etmeye çalışmayı bırakırsa dünyanın sahibi olabilir.

"Yeniden anne olacağım, Raphael." Bir fısıltı. "Sonunda acım sona erecek. O benim kurtuluşum."

"Caliane ile konuşacağım. Hiçbir şey için söz veremem; kendi kararını kendisi verecektir."

Michaela görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Elena, "Yani," diye mırıldandı. "Bizi manipüle ediyor."

"Tabii ki öyle - Michaela için statüko bu." Elena parmaklarının arasında bir bıçak oynattı. "Ama aynı zamanda süper hamile."

"Keir her şeyin yolunda olduğunu onayladıysa, bunun bir çocuktan başka bir şey olacağından korkmamıza gerek yok."

Eşi, Michaela'nın son "doğumunu" hatırlayınca ürperdi. "Çocuğunu zaten sevdiğine itirazım yok ama şu 'benim kefaretim' meselesi beni rahatsız ediyor." Yüzünü buruşturdu. "Belki de ondan hoşlanmadığım içindir - ve Tanrım, şimdi kendimi bok gibi hissediyorum."

"Hayır, Elena. Ben de aynı şeyi hissediyorum." Yanında Elena'yla birlikte balkonlarına doğru yürürken korkuluklara yaslandı ve Amanat'ın gece açan çiçeklerine baktı. "Bunu çocukla değil kendisiyle ilgili hale getiriyor."

"Sanırım bir zamanlar çocuğunu kaybettiği için bu anlaşılabilir bir durum."

Avcısının yumuşak kalbi her kelimedede oradaydı. Ve şimdi de onunkiydi. Kendisi hiçbir zaman bu kadar empatik olmamıştı; sahip olduğu merhamet, insanlık ondan geliyordu.

"Çocuk muhtemelen aşırı korunacak," dedi Elena, "ama Michaela'nın bebeğine zarar vereceğini sanmıyorum."

"Bildiğim kadarıyla Michaela hiçbir çocuğa zarar vermedi." Raphael loş karanlıkta titreşen bir ateşböceğini izledi. "Beni endişelendiren tehdit o değil."

Silahını elinden bırakan Elena onun yanındaki parmaklığa yaslandı ve vücudu onunkine değdi. Onu örtmek için kanadını açmak içgüdüsel bir hareketti. Parmaklarını kanadın hassas iç yüzeyinde gezdirdi. "Uram için mi endişeleniyorsun?"

"Onun kalıcı hayaletini yok ettiğimizden eminim." Ölü başmelek bir şekilde arkasında bir "hayalet", Michaela'yı ele geçirmeye çalışan bir enerji yankısı bırakmayı başarmıştı.

"Ben daha çok bunun sonucunda kalıcı bir hasar alıp almadığı konusunda endişeliyim." Başını iki yana salladı.

"Bu aptalca bir endişe, melekler o kadar kolay

yaralanmazlar."

"Evet, ama çürüyen et 'bebek' Bunların hiçbiri Kadro için bile normal değildi." Endişe şefkatin içine işledi. "İlk çocuğuna ne olduğunu biliyor musun?"

"Bebek bir gün nefes almayı bıraktı. Melek bebekler arasında böyle bir şey son derece nadirdir; hayatım boyunca sadece iki vaka duydum ve Michaela'nın bebeği ikincisiydi." Michaela'nın çiçeklerle dolu minik tabutu, sert ve sessiz güzelliği zihninde canlandı.

"Onu tanıdığımdan beri Michaela'yı buz gibi bir sessizlik yarattığı olarak hatırladığım tek zaman bu. Bebeğinin ölümünden sonra bir yıl boyunca hiç konuşmadı."

"Dostum, bu çok üzücü."

"Michaela'nın o zamanki sevgilisi, bebeğin babası, bebeğin gömülmesinden iki gün sonra ölü bulundu. Diri diri derisi yüzülmüş, sonra da kafası kesilmişti."

Elena'nın elleri parmaklıklara sıkıca yapıştı. "Michaela?"

"Kimse bilmiyor, ama olayla ilgili bir soruşturma talep etmedi, öfke göstermedi, herhangi bir keder hissediyor gibi görünmedi. Yarım asırdır sevgilisi olmasına rağmen, ölülerimiz için düzenlediğimiz törenlere katılmadı."

Elena, Caliane kadar yaşasa bile Michaela'yı asla anlayamayacağını hissediyordu. "Ona kaybettiği bebeğini hatırlattığı için bir keder eylemi mi? Ya da çocuğunu koruyamadığı için duyduğu öfke için bir günah keçisi mi? Bunu yapmamış ama ilk kayıptan sonra ikinci bir kaybı kaldıramayacak kadar uyuşmuş da olabilir."

"Gerçeğı sadece Michaela biliyor ve bundan hiç bahsetmedi - bunu size çocukken bile Michaela'nın Michaela olarak kaldığını hatırlamanız için söylüyorum."

"Sanırım onun bebeğine olan yoğun sevgisini görmek ve bunu diğer zamanlardaki kişiliğinden ayırmak benim için zor." Keskin bir hareketle omuzlarını silkti.

Kanadını geriye katlayarak elini kadının omurgasında gezdirdi. "Sorun nedir?"

"Sadece garip bir his." Enerji kanatları patladı. "Bu daha iyi. Sanki yıldırım derimin altında birikiyormuş gibi hissettim."

Raphael şimdi onun tüm tonlarını taşıyan kanatlarındaki şimşekle oynuyordu. Gece yarısı ve şafak. "Gittikçe güçleniyorsun." Bugün bütün gün uçmuştu ama yine de fazla enerjisi vardı.

Michaela'nınkinin asla yarışamayacağı kadar parlak bir gülümseme. "Vay canına. Artık uçuş saatlerimi kısıtlamak zorunda kalmayabilirim." Kollarına atladı, onu yüzünden öptü, neşesi karşı konulmaz bir cazibeydi.

Dudakları onun kanatlarının firtına ışığında buluştu.

- - -

Hızlı bir yemekten sonra Raphael eşini ayın gümüş ışınlarıyla yıkanan kapalı bir dış avluda **bıraktı.**

Sığınak'taki arkadaşlarıyla konuşmayı planlıyordu, aralarında ona hayran olan küçük bir çocuk da vardı; Caliane'a yalnız gitmesi onun fikriydi. "Seni ne kadar özlediğini biliyorsun."

Ne kadar yumuşak bir kalbi var.

"Raphael." Raphael en sevdiği bahçeye girdiğinde Caliane'ın yüzü çiçek açtı.

Suyun ayna gibi hareketsiz olduğu bir gölete bakan taş bir banka oturdu. Onu görmekten duyduğu sevinç, ayı gölgede bırakan açık bir parıltıydı. Raphael'in kalbi sıkıştı. Onu unutulmuş bir tarlada kırık ve kanlar içinde bırakan aynı kadın, çocukken ona şarkılar da söylemişti, güzelliği o kadar yürek parçalayıcıydı ki tüm Sığınak dinlemek için durmuştu.

O aynı zamanda vicdanında binlerce ölü ruh taşıyan bir kadındı. Sessiz ve yalnız bu alanda onları duyuyor muydu? Bu yüzden mi sık sık burada oturuyordu? Ölülerin suçlamalarını dinlemek için mi? Onların yüzlerini hatırlamak için mi?

Kolunu uzattı. Kadın saf bir mutluluk gülümsemesiyle elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Elbisesi ışıltılı bir buz beyazıydı ve bahçe yollarında yürürken donmuş bir su gibi etrafından akıyordu. İlk konuşan Raphael oldu. "Kadro'ya geçmişten bahsetmenin seni incittiğini biliyorum."

"Bu olmamış gibi, korkunç bir şey yapmamışım gibi davranmam." Acı her kelimeye damgasını vurdu. "Kaybedilen tüm hayatlara tanıklık etmeliyim." Adamın kolunu sıktı. "Jessamy'den kayıtları buraya getirmesini istedim, böylece en kötü deliliğim sırasında neler olduğunu tam olarak okuyabilirim."

Çok sayıda çocuk ölmüş, iki şehir bir mezara dönüşmüştü. Sonunda, bunun dehşeti çok fazlaydı ve zamanın Kadrosu şehirleri yerle bir etmişti. Bugüne kadar o topraklarda yeni bir bina inşa edilmemiş, bölge okyanus kıyısındaki kumlu topraklarda yetişen yabani otlar tarafından ele geçirilmişti.

"Bunun doğru karar olduğundan emin misin?" Jessamy'nin geçmişi Caliane'i karanlık bir eşikten geri itebilirdi.

"Beni rahatsız ediyor. Her şeyi bilmeliyim." Uzun dakikalar geçtikten sonra, "Bir daha delirmeyeceğim, Raphael. Artık işaretleri biliyorum. Eğer ortaya çıkarlarsa, Uykuya geri döneceğim."

Onun kararlılığına inanıyordu ama aynı zamanda deliliğin mantıklı düşünceyi yiyip bitiren bir yolu olduğunu da biliyordu. Hem annesinde hem de babasında buna ilk elden tanık olmuştu.

"Bazen," diye mırıldandı Caliane, "Lijuan ve benim çok da farklı olmadığımızı düşünüyorum."

"Eğer ölümlü kurbanlarla yetinseydi, belki." Ne kadar kalpsiz olursa olsun, Kadro başka bir başmeleğin bölgesinde bu tür şeylere karışmazdı. "Ama bir başmeleğe bulaşmayı başardı. Bu bizim uygarlığımızı tehdit ediyor."

"Akıllı başında dönmeli mi?"

"O zaman başka bir konuşma yaparız." Raphael, Lijuan kollarını Çin'e doğru uzatmaya devam ederken akıl sağlığının yerinde olmasının mümkün olduğuna inanmıyordu. Akıl sağlığı uzun bir uykudan sonra gelirdi ve o en iyi ihtimalle hafif bir uyku halindeydi.

"Eşiniz nerede?"

"Anne ve oğul olmak için yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu." Elena annesiyle bir gece yarısı yürüyüşüne çıkabilmek, onunla bir kez daha konuşabilmek için neler vermezdi.

"Cesareti var," dedi Caliane. "Bunu görüyorum ve insanlığının seni nasıl değiştirdiği konusunda endişelensem de böyle bir eşe sahip olduğun için senin adına mutluyum."

Raphael cevap vermedi; seçimini yapmıştı ve hiç pişmanlık duymuyordu ve asla da duymayacaktı. Elena ile tekrar ve tekrar düşecekti. "Seninle konuşmam gereken başka bir konu var." Ona Michaela'nın sırrını söyledi.

Sert bir nefes çekerek patikada durdu. "Emin misin?" Kanatları gece gökyüzüne karşı ışıkla kireçlenmişti, gözleri mavi alevdi.

"Evet. Seni görmeye gelmeden önce Keir ile temasa geçebildim." Şifacı, bir bölgeden geçmekte olan yolcular için kurulmuş bir ara istasyonda durmuştu. "Michaela, sen ya da ben sorarsak haberleri doğrulaması için ona izin vermişti." Ve şifacı hiç kimse için yalan söylemezdi.

Caliane tekrar yürümeye başladı, eli kolunun kıvrımındaydı. "Yorgunluğunu ve Kadro işlerine olan ilgisizliğini fark ettim ama bunu zaman içinde çoğumuzun başına geldiği gibi bir bıkkınlık dönemine bağlıyorum."

Raphael henüz böyle bir şey yaşamamıştı. Elena'yla tanışmadan önce soğumaya başladığı, empatinin acımasızlığına dönüştüğü zamanlarda bile dünyayla ilgilenmeye devam etmişti. "Michaela'nın Çin'i taramasını üstlenecek misin, anne?"

"Elbette - herhangi bir enfeksiyon riskini göze alamaz. Korunuyor mu? Bir bebek başmelek bir annenin enerjisini fazlasıyla tüketir." Bir gülümseme, ön koluna bir okşama. "Hiç umursamadım ama Nadiel bana ve muhteşem siyah saçlı bebeğimize göz kulak oluyordu. Michaela'nın çocuğu tek başına sahiplendiğini söylüyorsunuz."

Geçmişinin uzak bir köşesinden, annesi gülerken banyoda su sıçrattığı, onu bir havluya sarıp ıslak bedenini güzel elbisesini umursamadan yakınında taşıdığı anılar. "Eğer kimse Michaela'nın sırrını

Şimdi," dedi göğsündeki ağırlığın içinden, "o zaman sanırım etrafında doğru insanlar var."

"Güzel. Onunla sadece başmelek bir annenin anlayabileceği şeyler hakkında konuşacağım." Elini kaldırıp sanki küçük bir çocukmuş gibi adamın saçlarını alnından ayırdı. "Kalplerimiz dünyaya sergilenirken güç sahibi yaratıklar olmalıyız. Türemüz arasında bir çocuğu öldürmenin affedilmez bir suç olması iyi bir şey. Yoksa seni korumak için dünyayı yerle bir ederdim."

"Doğumumdan sonra gücünü toplaman uzun zaman aldı mı?" Kadın onu o yemyeşil tarlada kırık ve kanlar içinde bıraktığında genç bir delikanlıydı. O zamanlar aklına böyle sorular gelmemiştir.

"Hayır, o kadar uzun sürmez. Başmelek bedeni çabuk iyileşir. Ama yine de bir yaram vardı ve bugün de var." Gülümsemesinin derinliği ona bundan oldukça memnun olduğunu söylüyordu. "Sen her zaman kollarımda salladığım bebek olarak kalacaksın. Sen acı çektiğinde, ben de acı çektim. Ve hala senin için dünyayı yakabilirim."

"Hayır, anne, yapmayacaksın."

Derin bir durgunluk. "Şu anda bile deliliğimden korkuyorsun." "Zaman ölümlüler için kanatlı bir canavardır, ama bizim için sürünen gelgit." Caliane'in akıl sağlığının yerinde olduğunu kabul etmesi yüzyıllar, hatta daha uzun zaman alacaktı. "Sadece bir kalp atışı kadar uyanıktın."

"Ne zaman bu kadar filozof oldun genç Rafa?" Uzun zamandır duymadığı bir çocukluk ismi. "Öfkesini ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan vahşi, fevri bir çocuğu geride bıraktım ve bir ölümlüye olan hayranlığı dışında dünyasını sıkı sıkıya kontrol eden bir başmeleğe geri döndüm." Kahkaha onun hareketsizliğini bozdu. "Yani . . . Sanırım vahşi çocuk, dönüştüğün adamın içinde duruyor. Hâlâ kibirli ve katı insanların burunlarını karıştırıyorsun."

Bir an için sadece anne ve oğul olmuşlardı. "Elena'ya göre meleklerin yarısı aklımı kaybettiğimi düşünüyor ve aklımı geri kazanıp kazanmayacağımı görmek için bekliyorlarmış."

Aradan geçen on dakika içinde küçük şeylerden konuştular; Amanat'ta yeni doğan bebeklerden, evlerin

Annesinin bir vampir bakireyi kulesine kabul etmesini istemesini tamir etti. "O Amanat için fazla vahşî bir şey. Eğer daha sonra geri dönmek isterse, onu evine kabul ederim ama bence onu burada kalmaya zorlamak onu boğmak olur."

"Dmitri'den bir transfer ayarlamasını isteyeceğim."

Caliane'in sonraki sözleri çok daha dalgındı. "Tuhaf bir şey, değil mi? Bir başmeleğin rahminin felaketle sonuçlanan bir değişim sırasında doğurgan hale gelmesi?" Ay'a baktı. "Sanırım bu bitmeden önce dünya birden fazla şekilde değişmiş olacak."

Sözler bir kehanetin halkasını taşıyor, Raphael'in ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu ama annesinin bir kâhin olmadığını kendine hatırlattı. Bir zamanlar rüyasında bir ölümlünün melek olduğunu gören, sonra da rüyasını parlak, canlı renklerde görmek için yükselen Cassandra değildi.

Konuyu kasıtlı olarak değiştirdi. "Elena bugün babamın hiç resmini görmediğini söyledi." Lumia'nın kadim kalesindekiler sayılmazdı; onların hepsi babasının travma geçirmiş genç bir melek tarafından tanık olunan ölümüne aitti. Ateşten saçlar, alevden gözler. Tüm renkleri onun ölümü olan melek ateşinin içine gömülmüştü.

Hüzün Caliane'in omuzlarını ağır bir pelerin gibi örtmüştü ama bu pelerine sevgi dolu bir gülümseme de karışmıştı.

"Nadiel'in en sevdiğim portresini odamda saklıyorum."

Onun ön kolunu sıktı. "Elena'ya bize katılmasını söyle. Babanı görmeye gideceğiz."

Elena daha önce Caliane'in özel odasına hiç girmemişti. Raphael onu dışarıda karşıladı ve annesinin içeride beklediğini söyledi. Ne beklediğinden emin değildi; karşılaştığı şey hem şaşırtıcı hem de değildi. Binlerce yıl boyunca yaşamış ve sonsuz sayıda kültür ve tasarım arasından seçim yapabilen bir varlığın tarzına uygun olarak mekân mükemmeldi.

Çoğunlukla beyaz ve soluk bir altın renginin hakim olduğu koridorun yüksek duvarları, kadının nefesini kesen bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Narin ve sevimli tasarım, sevgiyle elle boyanmış olduğunu kanıtlıyordu. Zemin parlak mermer değil, soluk bal renginde sıcak ve parlak bir ahşaptı; büyük pencerelerin üzerinde asılı duran perdeler hava alacak kadar ince beyaz bir tül kumaştı.

Burası sıcak ve samimi bir yerdi... ta ki Caliane'in iç mabedine giden yolu kapatan tavandan tabana kapılara gelene kadar. Ağır demirden yapılmış olan bu kapıların üzerinde çapraz kesilmiş iki kılıç amblemi vardı. Elena devasa metal bloğun tamamını görebileceği kadar uzakta durdu ve bir süre sonra başlangıçtaki cesur tasarımın içinde gizlenmiş unsurları görmeye başladı.

Kılıçların her biri benzersizdi, kabzaları hiçbir ortak noktası olmayan ama bir şekilde birbirini tamamlayan karmaşık tasarımlara sahipti.

"Babamın." Raphael sağ tarafı işaret etti. "Annemin." Soldakini. "Onunki yanmış

O da kendininkini parçalara ayırıp okyanusa attı."

Elena'nın kalbine bir bıçak saplandı. Caliane'in çok sevdiği adamı idam etmesinin ona neye mal olacağını tahmin bile edemezdi, uzun varoluşundan bir çağ öncesine kadar bulamadığı bir aşk.

Birkaç adım daha atarlarken vücudunu kasıtlı olarak Raphael'inkine sürttü. Oh. "Neredeyse diğer tüm tasarımları kaçıırıyordum." Ayrıntıları görebilecek kadar yaklaşıp kadar hiçbir anlam ifade etmeyen karmaşık parçalar.

Raphael belirli bir panele dokundu. "Benim doğumum."

O zaman çocuğu gördü, biri erkeksi, diğeri kadınsı iki avucun içinde kucaklanmıştı. Stilize bir görüntüydü, bebek yumuşak kıvrımlar ve sırtındaki kanat izleri dışında görünmüyordu ama parmaklarını panele koyup gülümsedi. "Sonunda senin bebeklik fotoğraflarını görebiliyorum."

Başmelek gülmedi, gözleri sağ köşede diğerlerinden daha parlak görünen iki paneldeydi. "Bunlar daha önce orada değildi."

Gözlerini kısarak elinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Derisi gerildi. Bir ışık parlaması. Düşen bir melek, kanatları kırılmış ve ateş vücudunu yalıyordu. Nadiel'in düşüşü. Hemen altında başka bir meleğin çökmüş bedeninin olduğu bir panel vardı; kanatları buruşmuş, bedeni paramparça olmuş ve uzuvları yanlışı bir şekle dönüşmüştü.

Raphael'in aklı başına gelmeden önce Caliane ile son karşılaşması.

"Bu onun geçmişi," diye fısıldadı, bu kapıların bir başmeleğin hayatının sonsuzluğunu barındırdığını fark ederek. Kırık ve kanlı parçaları bile.

"Bunu hatırlamayı seçeceğimi düşünmemiştim." Raphael'in bakışları iki acılı panelde kilitli kaldı. "Bazen, Elena, annemi anlayamıyorum."

"Benden ebeveynlerle nasıl başa çıkılacağı konusunda tavsiye isteme. Jeffrey ile ilişkimin ne durumda olduğunu gördün." Ama kadın adama doğru eğildi ve adam

kanat, elini iç yüzeyi fırçalamak için hareket ettirdi. Ve dondu kaldı. "Başmelek?"

"Hmm?" Başka bir panele bakıyordu.

"Siyah ve mor tüyler aldığınızı söylemeyi unuttunuz mu?"

Bu onun dikkatini çekti. Aşağı baktığında, kanatlarının kıvrımından çıkan siyah tüylere baktı, sanki kanatlarının sırtından çıktığı yerden büyüyor gibiydi.

Obsidyen tüyleri, kanatlarının beyaz-altın rengi yerini almadan önce çivit mavisine ve koyu maviye dönüştü.

"Görünüşe göre beni bir kez daha işaretlemişsin." Kurşun izini taşıyan diğer kanadını da açtı. "Buranın alt tarafı da aynı."

Yer değiştiren Elena kanatlarının üst kısmını inceledi.

"Üstte bir değişiklik yok."

"Bana kanatlarını göster."

Sırtından fırtına ateşi fışkırdı. Kendisinin gece yarısını ve şafağını gördü ama içinde onun altın şimşegi yaşıyordu.

"Karışmanın sadece tek yönlü olduğunu sanıyordum." O Kadro'dan biriydi, kendisi ise krizalite girdiğinde henüz bebek bir ölümsüzdü.

"Öyle görünmüyor." Bu konuda en ufak bir endişesi yokmuş gibi kanatlarını katladı. "Annem az önce içeri mi gireceğimizi yoksa bütün gün burada mı duracağımızı sordu."

Her ikisinin de sürekli değişmesine rağmen, Caliane'in muhteşem ses tonunu taklit edince omuzları sarsıldı. "Uslu dur." Hep birlikte dönerek kapıları ittiler ve ay ışığına çıktılar.

Elena'nın nefesi kesildi.

Yaşam alanında, Caliane'in süitinin derinliklerine açılan duvar dışında opak duvar yoktu. Geri kalanı -çatı dahil- camdı. Çatının üzerinde gündüzleri gölge sağlayacak kadar kalın sarmaşıklar uzanıyordu. Sarmaşıkların altında kıvrık bacaklı beyaz kadife kanepeler vardı; koltuk minderlerinin üzerinde düğmeler vardı.

"Gel," dedi Caliane, yüzünü okumak zordu. "Seni Nadiel'e götüreceğim."

Raphael arkadan gelirken Elena da Kadim'in yanına geçti. Caliane onu başka bir kapıdan geçirerek büyük bir yatak odasına götürdü. Buradaki ışıklandırma sert değil yumuşaktı, perdeler pencerelerin üzerine çekilmişti. Dört direkli yatakta beyaz üzerine beyaz çarşaflar vardı, yatak perdeleri soluk altın rengindeydi ve ayaklarının altındaki halı zengin bir kahverengiydi.

"İşte." Caliane yüzünü arkalarındaki duvara çevirdi... her sabah uyandığında gördüğü duvara.

Göğsü sıkışan Elena da döndü.

Ressam Nadiel'i gayri resmi bir anda yakalamıştı. Gömleksizdi, bacakları savaşçı derisiyle kaplıydı ve kılıcını kalçasının üzerinde tutuyordu. Sağ elinde buruşturulmuş bir bez parçası vardı ve gözlerini ressamın hemen solundaki birine çevirmiş, gülüyordu.

Caliane, Caliane olmalı. Gülüşünde, gözlerinde güçlü bir samimiyet vardı. Ressam aşıklar arasındaki bir anı yakalamış, o anı tuvale aktaracak kadar yetenekliydi.

"Sinekkuşu," diye mırıldandı ve bu bir soru değildi. Bu kadar inanılmaz yeteneklere sahip sadece iki melek sanatçı tanıyordu ve Nadiel öldüğünde Aodhan henüz doğmamıştı.

"Evet." Caliane'in sesinde Elena'nın kemiklerine baskı yapan bir yaşlılık vardı. "Ziyaret için uğradı ve Sharine'in her zamanki gibi çizim defteri yanındaydı. Nadiel dışarıda silahlarını temizliyordu, ben de onunla bir şeyler hakkında gülüyordum ve Sharine orada oturmuş çizim yapıyordu ve bu o kadar normal bir şeydi ki fark etmedik bile. Bir yıl sonra bana bunu verdi."

Gizemli, perili Sinekkuşu'ndan sadece Sharine olarak bahsedildiğini duymak Elena'yı ürkütmüştü - bir arkadaş, bir yurttaş. Ama bu düşünceyi takip edemeyecek, bu kadar yetenekli ve bu kadar kırılmış olan bu kadın hakkında soru sormayacak kadar portreden etkilenmişti.

Raphael bir keresinde ona Caliane'ın renklerine sahip olsa da Nadiel'in kemiklerine sahip olduğunu söylemişti. Bu gerçeği Lumia'daki melek ateşi portrelerinde görmüştü, şimdi ise bütünüyle görüyordu:

Nadiel'in yüzünün şekli, omuzlarının genişliği, Nadiel otururken bile görebildiği boyu, Raphael'in aynasıydı.

Babanın gözleri yeşildi. Zümrüt ve akuamarin arasında şaşırtıcı bir yeşildi. O kadar berraktı ki, boyaya yakalandığında bile çarpıcıydı. Nadiel'in göz rengini sormak neden hiç aklına gelmemiştir, bilmiyordu.

Muhtemelen Raphael'in babasının gözleri Lumia'da gördüğü tüm resimlerde melek ateşinden parçalar olduğu için.

Bu resimdeki adam içten dışa doğru yanmıyordu. Bronzlaşmış ve kaslanmıştı, yanakları kırış kırıştı ve rüzgârda savrulan saçları uçlarında altın rengine dönüşen gür bir kahverengiydi. Sağ kulak memesinde kehribar rengi bir küpe parlıyordu ve kadın bunun Caliane'in işareti olduğunu biliyordu.

"Gözlerinde öyle hınzır bir kahkaha vardı ki." Caliane'in sesinde bir aşk acısı vardı. "Onu Kadro'nun yeni bir üyesi olarak tanıyordum ama beni bir erkek olarak ona çeken ilk şey buydu.

-Kahkahası. Kalabalık bir pazar yerinde duydum ve böylesine açık, utanmaz bir mutlulukla gülen kişinin kim olduğunu bilmek zorundaydım."

Yüzünü bir parıltı kapladı, gözleri ışıltı ışıltı. "Onun da içinde yaramazlık vardı. Bana bir zamanlar olduğum kızı, başmeleğin altındaki kadını hatırlattı." Sonraki sözleri Elena'nın anlamadığı bir dilleydi.

Raphael'e baktığında, o başını salladı. Bu dili bilmiyorum, hbeebti. Annemle babamın özel anlarında paylaştıkları bir dildi ve anılarımda sadece belli belirsiz bir hatırası var.

Sanırım çeviriye ihtiyacım yok. Delici aşkın bir tadı vardı, içinde gizli bir şarkı. Onu gerçekten özleyorum.

Aşklarından hiç şüphe etmediğim tek şey. Bu aşkın kollarında büyümüştüm. Birlikte olamadıkları zamanlarda bile mektuplaşırlar, birbirlerine küçük hediyeler gönderirler, birbirlerine söylemek zorunda oldukları bir düşünce hakkında günde birçok kez yorum yaparlardı. Bu sevginin sürekli varlığı Raphael için birinden ayrı kalmayı daha kolay hale getirmişti.

Caliane ve Nadiel'in ayrılmak zorunda kaldığı dönemlerde ebeveyn.

Çünkü iki baş melek, enerjileri kaçınılmaz bir çatışmaya yol açmadan aynı bölgede uzun süre bir arada bulunamazdı. Nadiel ve Caliane'ın bunu bu kadar başarmış olmaları, aşklarının acı verici derinliğinin bir göstergesiydi.

İkisiyle de dönüşümlü olarak mı kaldınız?

Bebekken Caliane ile kalırdım. Ama daha sonra, işlerin nasıl olması gerektiğini anlayacak kadar büyüdükten sonra, bazen babamla gider, bazen de annemle kalırdım. Eski anılar zihninin köşelerinde uyandı. "Anne, eve saçsız döndüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Caliane'in hüznü, şaşkın bir kahkaha şelalesi içinde parçalandı. "Nadiel gazabımdan o kadar korkuyordu ki sen gelmeden önceki günlerde bana kovalar dolusu çiçek gönderdi." Gözleri hâlâ portredeydi ama sonraki sözleri Elena'ya yönelikti. "Oğlumuz bir şekilde bir katran fıçısının içine girmişti. Nadiel derisini ve kanatlarını temizlemeyi başardı ama o güzelim saçları telef oldu."

Elena sıırttı ve Raphael'e baktı. "Seni bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum ve kapıdaki bebek portresine rağmen başarısız oluyorum."

"Size gösterebilirim." Caliane sanki bir Kadim değil de genç bir hizmetçiymiş gibi ellerini birleştirdi; gülümsemesi saf bir zevkti. "Portrelerim var."

"Anne."

Ama hem annesi hem de eşi onu görmezden gelmeye kararlıydı. Kaçınılmaz olana boyun eğerek onların peşinden başka bir kapıdan geçti. Ve onu inleyen bir odaya girdi.

Sevgiyle aydınlatılmış bir galeriydi. Ondan.

Babasının kollarında çıplak bir bebek gibi.

Aynı şekilde çıplak bir çocuk evin kenarına tırmanırken yakalandı.

Bir çocuk olarak -en azından pantolonla- kanatlarını deniyor.

Annesi lir çalarken yanında oturan, tamamen giyinik bir genç olarak.

Ve daha fazlası, çok daha fazlası.

"Yerinde duramazdı," dedi Caliane Elena'ya. "Sharine bunların çoğunu o yaramazlık yaparken hızlıca bir eskiz yaptıktan sonra yaptı." Lirli resmi işaret etti. "Bu en kolayı oldu. Beni şarkı söylerken dinlemeyi severdi ve bu yüzden o süre boyunca sessiz ve tek bir yerde olurdu."

"Bu inanılmaz." Elena bir elini göğsüne bastırmıştı. "Fotoğraf çekebilir miyim?"

"Hayır." Raphael ona ters ters baktı. "Aksi takdirde babanla temasa geçer ve çocukluk halinin Kulesi'nde halka açık bir galeri oluştururum."

Eşinden dar gözlü bir bakış. "Peki. Öyle olsun." Dikkatini tekrar resimlere verdi.

Caliane kanatlarını savaşçı gücüyle tutuyordu ama eşine resimlerin ardındaki hikâyeleri anlatırken dudakları yumuşak, yüzü şefkatle sıcacıktı. Anıları kesin ve ayrıntılıydı.

"Neden bu galeriden hiç haberim olmadı?"

Caliane güldü. "Ah, bu bir anneye göre bir şey. Sen bir çocuk, bir genç olmakla meşguldün."

Raphael kendini galerideki tek aile portresine doğru çekilmiş buldu: Nadiel kolunu genç Raphael'e dolamış duruyordu, Caliane ise önlerinde oturuyordu ama sanki ikisinin az önce söyledikleriyle dikkati dağılmış gibi yüzünde bir gülümsemeyle arkasına bakıyordu. Baba ve oğul, Raphael'in neredeyse duyabileceği bir kahkahanın ortasındaydı.

"Çok güzel elleri var, Sharine." Annesi gelip onun yanında durdu. "Sana onu ziyaret ettiğimi söylemiş miydin? Fas'taki yeni görevine iyice alıştı." Koluna bir dokunuş. "Yaptığın iyi bir şey, Raphael."

"Sinekkuşu bu görev için en uygun kişiydi." Kadro'nun Lumia ve çevresindeki köyün yönetimini devralacak tarafsız bir tarafa ihtiyacı vardı ve

Angelkind'ın Sinekkuşu hakkında söyleyecek kötü bir sözü vardı. "O siyasetin ve ittifakların dışında."

"Ama oğlu için," diye hatırlattı Caliane ona.

"Evet." Illium için Sinekkuşu her şeyi yapardı ... ama Illium bile annesini bu dünyada tam olarak tutamamıştı. Sinekkuşu kendine ait bir dünyada yaşıyordu; kırık bir enstrüman, paramparça olmuş sevimli bir parçaydı. Raphael daha önce annesinin bu kadar çok eserini bir arada görmemişti ve bunu yaparken onun yasını daha da çok tuttu.

Eskiden olduğu kadın hayatı ve aşkı anlamıştı, dünyanın bir parçası olmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Bir ailenin parçası. Ama o kadar şefkatle resmettiği ailesi şimdi Sinekkuşu'nun zihni gibi parçalanmıştı.

Elena'nın fırtına ateşi kanatları New York'a döndükten sonraki haftalarda dikkat çekmeye **devam ederken**, Raphael'in eşi beklenenden çok daha kolay kurtuldu - tüm dünya Çin'i izliyordu. Bir şey olduğu için değil, tam tersi olduğu için. Gadriel, daha önce kana susamışlığın eşiğinde olan vampirler de dahil olmak üzere, bölge sakinleri arasında ani ve ürkütücü bir sakinlik olduğunu bildirmişti.

"Parmağımı koyabileceğim bir şey yok ama ... tüylerim ürperiyor." Diğer komutanlar da aynı şeyi rapor etmişti.

Michaela üç hafta sonra Kadro'nun herhangi bir toplantısına, ekran aracılığıyla bile olsa katılmayı reddederek huysuzluğunu dışa vurmasaydı, bu Kadro'nun dikkatini dağıtmaya yetmeyebilirdi.

Raphael ve Elena onun sağlığını kontrol etmek için aradıklarında Keir, "Zor bir doğum oldu," diye mırıldandı. "Bunu sana sadece o izin verdiği için söylüyorum ama bu seninle Caliane arasında kalmalı."

"Size söz veriyoruz." Bu bir oyun ya da manipülasyon meselesi değildi.

Keir onlara, "Bebek güçlü ve sağlıklı," dedi. "Michaela baş melek hızıyla iyileşiyor ama bu bile doğumdan sonra bir anda olmuyor." Şifacının yaşlanmayan gözleri onlarınkini tuttu. "Sığınak'a taşınmayacak. Çocuğunun bu kalenin duvarları arasında daha güvende olacağına inanıyor."

Raphael, Keir'in Michaela'nın yanı sıra yenidoğanın sağlığını da gözetmesi nedeniyle endişelenmek için gerçek bir neden görmüyordu.

nekahet dönemi. "Bir çocuğun Sığınak dışında büyümesi alışılmadık bir durum ama duyulmamış bir tercih de değil; zamanımın çoğunu Nadiel'in ya da Caliane'in bölgelerinde geçirdim."

Başlangıçta dünyası kalelerin ve hisarların duvarlarının ardındaki güvenli alanlarla sınırlıydı. Zar zor kontrol edebildiği kanatlara sahip küçük bir çocuk için burası sırlar ve zorluklarla dolu geniş bir oyun alanıydı. Ona özgürlüğün getirdiği sorumlulukları öğreten bilenmiş savaşçıların ve yüksek eğitilmiş saray mensuplarının gözetimi altında büyümüştü. Duvarın üzerinden ilk kez uçabilecek kadar güçlendiğinde, Nadiel ona ilk kılıcını hediye etmiş ve Caliane ona yay kullanmayı öğretmişti.

"Bebeğin güvenliğinden değil, gelişiminden endişe ediyorum." Keir nadiren yaptığı huzursuz bir hareketle elini saçlarında gezdirdi. "Arkadaş edinecek ve diğer çocuklarla birlikte bir çocuk olmayı öğrenecek kadar uzun bir dönem Refuge okuluna gittin. Jelena ve Avi, ikiniz oyun arkadaşı olabilesiniz diye Tasha'yı her zaman Caliane ile aynı zamanda okuldan alırlardı."

O ve Tasha ne vahşi oyunlar oynamışlardı. Güneş kahverengisi iki küçük melek uçsuz bucaksız bir avluda başıboş bırakılmıştı. Keşke Tasha aramıza girmeye çalışacak kadar aptal olmasaydı, dedi Elena'ya. Birlikte anlatabileceğimiz hikâyeler seni çok eğlendirirdi.

Bana bir ya da iki on yıl ver. Fırtına ve şimşek kanatları elektrik okşayışıyla onunkine değdi. O zamana kadar sakinleşmiş ve artık Bayan McHotpants'ı fileto yapmak istemiyor olabilirim.

Keir gülümsemesine karşı koyarken, "Nadiel bu tür konularda daha gevşekti ama kalesi en genç vampir askerlerinin ölümlü çocuklarına ev sahipliği yapıyordu. Sen asla izole edilmedin. Korkarım bu bebek güzel bir hapishanede büyüyecek."

"Daha zaman var." Melek bebekler çok yavaş geliyordu; çocuğun bir süre annesinden başka hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı.

"Evet, belki de ihtiyaç duymadan sorun ödünç alıyorum."

Keir bebeğin yanına gitmek için imzasını attıktan sonra Raphael eşine döndü. "Uçmak ister misin? Gökyüzü

açık." İki yoğun bulutlu geceden sonra hoş bir değişiklik.

"Cassandra'nın yeri nasıl?"

Raphael başını salladı. Kıdemli meleklerden oluşan filolar günde birkaç kez başka görevlere gidip gelirken bölgeden geçiyor ve bir rapor gönderiyorlardı ama o Cassandra'nın kollarında Favashi ile kaybolduğu yeri kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bir zamanlar lav obruğunu çevreleyen çitin dışına indiklerinde etrafta başka kimse yoktu. Bugün, çitteki pencerelerden birine bakmak için yürüdüklerinde tek gördükleri kırılmamış beyaz bir tabakaydı.

Aralık ayının bu erken döneminde Manhattan henüz kar görmemişti. Ama burada, botlarının altında çtırdayan, yıldız ışığıyla aydınlanan ışıltılı bir halı vardı.

Bir saniye sonra bir çift karlı kanat görüntüye girdi ve baykuş zarif bir iniş yaptı. Eşi de birkaç dakika sonra yere kondu ve iki kuş da bakışlarını yere dikti.

"Onu özlüyorlar," diye mırıldandı Elena. "Bunu onların zihinlerini hissedebildiğim gibi hissedebiliyorum, şu an için benim olduklarını biliyorum." Elini cama bastırdı. "Umarım bir nebze de olsa huzur bulmuştur."

Rüzgâr etraflarında dönüyor, kar yükseliyordu. Baykuşlar sessiz bir patlamayla havalanırken, Raphael ve Elena dikkatli bir sessizlik içinde durdular. Elena nefesini tuttu, ne istediğinden emin değildi. Cassandra son kez yükseldiğinde, bu neredeyse dünyasının sonu anlamına geliyordu. Yine de önemli olduğunda, geleceğe dair hayallerle dolu Kadim bunu başarmıştı. Elena'ya yardım etmişti ve Favashi'ye de yardım edebilirdi.

Ama rüzgâr yükseldiği kadar hızlı bir şekilde sakinleşti ve Elena'nın kışlık deri ceketine yapışmış kar parçacıkları bıraktı. "Hayır, bu tansiyon için pek iyi olmadı."

"Bir dakika, hbeebti." Ona çarpmamak için geri adım atan Raphael uçmaya başladı. Raphael'in eski lav obruğunun üzerinde yükseklerden süzölüşünü, baykuşların da onunla birlikte daireler çizişini izledi. Bir şey görüyor musun?

Evet. Gel.

Ona katılmak için ayağa kalktı. Kalbi sıkışmıştı. Karda, kanatlarını açmış kocaman beyaz bir baykuşun vücudu çizilmişti. "Hâlâ kısmen uyanık." Onu görmeye geldiklerini anlayacak kadar. Cevap vermeye yetecek kadar. "Devriyeleri artıralım mı?"

"Buna gerek yok." Başıyla daha alçakta, hanımlarına daha yakın duran baykuşları işaret etti. "Eğer baykuşlarının seni terk edeceği bir gün gelirse, haberimiz olur."

"Evet." Bu güzel yaratıklar, binlerce yıl önce onun doğumunu görmüş bir Kadim tarafından ona ödünç verilmiş hazinelerdi. "Hâlâ yarı uyanık olması iyi değil, değil mi?"

"Hepimiz Lijuan'ın da kısmen uyanık olduğu konusunda hemfikiriz, dolayısıyla Kaskad enerjileri Uykularını bozuyor olabilir."

Elena'nın omurgasında soğuk parmaklar. "Umalım da etkilenen sadece iki Uyuyan olsun."

- - -

Bu umut iki saat sonra Astaad Kadro'yu acil bir toplantıya çağırdığında suya **düşmüştü**. Raphael toplantı için çabucak giyinmişti, Elena ise vücuduna sardığı battaniye dışında çıplak bir şekilde oturuyordu.

Kadro iki dakika içinde cevap verdi - şaşırtıcı bir şekilde Michaela'nın yüzü de onların arasındaydı. Jilet gibi keskin güzelliği ön plandaydı ama Raphael derisinin altındaki renksizliği, gözlerinin etrafındaki hafif şişkinliği gördü. Başka biri fark etseydi, bunu derin bir uykudan uyandırılmış olmasına bağlardı.

Dünya Michaela'nın bir zamanlar anne olduğunu unutmuştu; kimse onu anne olarak görmüyordu. Bebeğinin iyiliği için bunun doğru olmaya devam etmesini umuyordu. Herkes Budapeşte'nin Başmeleği'nin hayranı değildi ve o zayıfken ona saldırmak cazip olabilirdi.

"Umarım bunun için iyi bir nedeniniz vardır," diye mırıldandı, sözleri bıçak gibi savunmasız ete batıyordu. "Acil durum çağrıları hafife alınmamalı."

Astaad'ın üzerinde buruşuk bir tunik vardı, saçları rüzgârda savrulmuştu. "Hepiniz bunu görmelisiniz."

Yayını Pasifik güneşi altında turkuaz mavisi bir okyanusu gösterecek şekilde değişti; okyanus dalgalı, su köpüklüydü. Görüntünün sarsıntısına bakılırsa Astaad'ın adamlarından biri bir kayıt ve aktarım cihazıyla tepelerinde uçuyor olmalıydı. Onlar izlerken, suyun köpürmesi o kadar güçlü bir girdaba dönüştü ki, Raphael ilgili meleğin onun sürüklemesine yakalanmayacak kadar yüksekte olmasını umdu.

"Astaad, benim çöl bölgem şu anda yirminci buz fırtınasını yaşıyor." Alexander iki parmağını burnunun üstüne bastırdı, sözleri kesik kesikti. "Böyle bir fenomen yeterli bir sebep değil-"

"İşte!"

Raphael'in tüm vücudu hareket etmeyi bıraktı. Çünkü su az önce yukarı ve dışa doğru patlamış ve Astaad görüntüyü dondurmuştu.

Başmelek, bir şeyler mi görüyorum yoksa su musluğu bir yüz şeklinde mi?

O yüzü tanıdıkça içgüdüleri gerildi. Hayal görmüyorsun.

Su tanrısı mı?

Sadece kibrin baş meleği. Ölümlüler onu zaman içinde birçok isimle çağırmışlardır, ancak onun Aegaeon'u tercih ettiği söylenir.

Onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun.

Benim yaşamım sırasında Uykusundan kısa bir süreliğine ayrıldı. Annem hariç buradaki tüm Kadro onunla o zaman tanışmış olacaktı ve annemin onu başka bir uyanma sırasında tanımış olması muhtemel.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Neha, saçlarını çözmüş ve mücevherli tokalarla tutturmuştu ama vücudu savaşçı derileriyle kaplıydı, kaba kırmızı taş duvarlı bir odada duruyordu.

"Üç saat kadar, ama başlangıçta bunun Alexander'ın yaşadığı gibi bir hava olayı olduğunu düşündüm."

"Özür dilerim Astaad," dedi Alexander, ses tonundaki keskinlik bu kez farklıydı. "Aegaeon yaklaşık bir saat önce uykuya daldı.

yüzyıl önceydi. Onun dramaya olan tutkusunu unutmşum."

Alexander hayranı değil.

Raphael de öyle. Eğer Aegaeon uyanırsa, bu Raphael'in değer verdiği iki kişinin hayatını mahvedecekti.

"Ne kadar, elli bin falan mı?" Charisemnon'un ses tonu hazırlıksızdı. "O zaman senin ya da Leydi Caliane gibi bir Kadim değil."

Caliane iki kaşını da kaldırdı. "Etrafa yaydığı şey bu muydu? Yaşı konusunda her zaman garip bir kibri vardı. Gerçek şu ki, o ben gençken doğdu. Alex ve benimle aynı yaşta."

Elli bin olduğunu iddia ettiğini bilmiyordum, dedi Raphael Elena'ya. Belki de hemşerilerinden biri annem olduğu için benimle hiç uğraşmadı.

Alexander, "Aegaeon'un mevcut Kadro'ya kıyasla genel güç seviyesini hesaplamak imkânsız," diye mırıldandı.

Neha, "Yalnızca yaşı ve deneyimiyle bile bir güç olacak," diye belirtti. "Onu son uyanışından hatırlıyorum - o zamanın tadını çıkarmadı, uzun süre kalmadı - ama Dünya'da yürürken etkileyici bir varlıktı."

Bu arada, Neha bir hayran.

Aegaeon'un kadınlarla arası iyiydi ama ben buna cazibe demezdim. Bunun için fazla sert, fazla pervasızdı.

Raphael mi? Neden ona bu kadar kırgınsın?

Bu konuda konuşamam, Elena. Bu bir söz değil. ..ama çok değer verdiğim bir güven.

Elena konuyu zorlamadı; o bir savaşçıydı ve bu tür şeylerin önemini biliyordu.

"Kadronun bir üyesi eksik." Elijah, sakın ve düşünceli. "Dengeye geri dönüyor olabiliriz."

Astaad, ağzının etrafında beyaz çizgiler belirirken, "Uyanmanın başka işaretleri olursa sizi haberdar edeceğim," dedi.

Astaad'ın gerginliği için bir sebebi vardı. Aegaeon gerçekten yükselirse, Pasifik Adalarının Başmeleği

Favaşı'nın başlangıçta İskender'le paylaştığı gibi. Ancak Astaad, Pasifik'i elinde tutmak için Favaşı'nın Pers'e sahip olduğundan daha iyi bir konumdaydı; Aegaeon'un uzun yaşamı boyunca bir noktada o bölgeyi yönettiğine şüphe yokken, en son uyandığında Michaela'nın şimdi benim dediği topraklar üzerinde hâkimiyet kurmuştu.

Sadece bu da değil, eğer Caliane'ın söylediği kadar yaşlıysa, halkının çoğunun ölmüş ya da kendi uzun uykularına dalmış olması gerekirdi. Belki de Aegaeon'un son seferinde uzun süre uyanık kalamamasının nedeni buydu. Melekoğluna verilen değerli bir hediyeği onarılamayacak şekilde kırmaya yetecek kadar uzun bir süre.

"Hepimiz burada olduğumuza göre," dedi Neha, elleri kalçalarında, "Çin'deki durum nedir? Leydi Caliane, son zamanlarda en çok siz oradaydınız."

Birden fazla kafa Michaela'ya doğru döndü; Michaela sivri bakışları görmezden geldi. Caliane ise kimsenin neden araya girdiğini sormayacağı kadar saygın biriydi.

"Kadro için bölgeyi gözleyenler arasında yeni bir enfeksiyon yok. Raphael tarafından keşfedilen yarı tüketilmişlerin hepsi öldü; ellerine yiyecek verilse bile beslenmiyorlardı."

"Yani gerçekten değişen bir şey yok. Güzel." Michaela oturumu kapattı.

"Prensesi tekrar aramızda görmek çok güzel." Charisemnon'un sesi, ekranı da kararmadan önce saf zehir gibiydi.

Diğerleri de teker teker onları takip etti.

Adam ona döndüğünde Elena'nın yüzü kederliydi. Halının üzerinden geçerek parmaklarını Elena'nın saçlarında gezdirdi. "Köylüleri kurtarmak için elimizden geleni yaptık. Ama Lijuan'ın ilk dokunuşunda ölüme mahkûm oldular."

Başını adamın kalçasına yaslayıp, adamın elini ensesinde kavislendirerek yağmaya başlayan yumuşak yağmura baktı. Manhattan peçenin ardında parıldıyordu. "Kar baykuşundan bahsetmemiştin."

"Cassandra'nın uyuyabildiği sürece huzur içinde uyumasına izin verelim." Odanın bir köşesinde uyuklayan iki baykuş,

Dmitri'nin uzun paslı becerilerini kullanarak yaptığı alçak bir t nekte, sanki bir rüyadaymış gibi kanatlarını hışırdatıyorlardı. "Bir Kadim daha olursa Kadro bunu absorbe edebilir, ama iki tane?" Başını iki yana salladı. "Dünyayı bir başmelek savaşına sürükleyebilir."

Korkularının yersiz olduğu ortaya çıktı.

Toplantıdan üç gün sonra, Cassandra'nın bölgesi son derece sakindi ve Astaad da kendi bölgesi için aynı şeyi rapor etti. "Sanki Aegaeon bir kâbus görmüş ve uykusunda haykırmış, sonra da başını tekrar yastığa koymuş gibi."

Raphael bunun üzerine sessiz bir nefes aldı. Kadim'in olası uyanış haberini bundan en çok etkilenecek olan iki kişiyle nasıl paylaşacağını düşünüyordu; bir yandan da konuşarak kritik bir zamanda ikisinin de hayatını mahvedeceğinin farkındaydı. Şimdi sessizliğini koruyacak, sadece uyanış doğrulandığında konuşacaktı.

İskender'in buz fırtınaları ve Raphael'in topraklarındaki jeotermal faaliyetler de dahil olmak üzere şiddetli hava sistemleri de yerleşmişti.

"Sanki bir tsunaminin başlangıcı gibi," dedi Elena bir gece, Elena günü ellerini kirleterek geçirdikten sonra Legion binasının tepesinde dururken. "Her şey durgunlaşıyor ve su kıyıdan çekiliyor, çekiliyor ... sadece büyük bir dalga geri dönüp her şeyi ölümüne dövmek için."

"Olumlu düşüncelerin beni mahvediyor." Raphael gün geceye karışırken mor renkli ufku izledi, neredeyse dalgaların çarpışını görmeyi bekliyordu.

"Bu benim, bir bahar fasulyesi kadar neşeli." Kanatlarında dans eden şimşek, ona bir bıçak fırlattı.

Uyarı. "Amanat'tan gelen o pakette ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

Raphael bıçağı gecenin soğuk havasına doğru geri fırlattı. "Babamın bir başka portresi." Sözcükler duygusuz bir şekilde çıkmıştı. "Annem bunu benim almamı istiyor."

Kılıcını kınına geri soktukten sonra başını yana eğen Elena aralarındaki boşluğu geçti. "Hey." Bir eli kalbine bastırdı. "Konuş benimle."

Nabızı onunkiyile aynı anda atacak şekilde hızlandı. Artık tam bir ölümsüzdü ama ona kıyasla kırılğan kalmaya devam ediyordu. Kırılabilirdi. Lijuan tek bir hamleyle onun sonunu getirebilirdi.

. . .yine de Elena'sı onun yanında savaşa uçacaktı. Cesaret onun ruhunda yazılıydı. Cascade'den çıkardığı fırtına ateşi kanatları kadar meydan okuyucuydu.

"Annem babamla ilgili tüm iyi şeyleri hatırlıyor," dedi, zihni başka bir çift aşğın düşünceleriyle doluydu. "Acaba geri kalanını unuttu mu, yoksa sadece ışığa mı odaklanmayı seçiyor?"

Zaman geriye doğru aktı.

"Onu sevdiği su götürmez bir gerçek. Çok büyük bir güçtü ve kadınlar ona doğru çekiliyordu ama o asla başkasına bakmadı. Aylarca ayrı kaldıklarında bile asla günaha düşmedi, hatta bunu görmedi bile - buna kendi gözlerimle şahit oldum." Raphael kanatlarından şimşeği yakaladı. "Bu açıdan ben babamın oğluyum. Benim için sadece sen olacaksın."

Beyaza yakın saç telleri boynuyla flört ederken, Elena uzanıp parmaklarını onun yanağında gezdirdi.

"Ama aynı zamanda ... sorumsuzdu." Gülüyor, parlak gözlü ve olması gerektiği kadar yetişkin değil. "Bir başmelek için söylenecek garip bir şey ama anılarıma dönüp baktığımda açıkça görebildiğim bir çocuksuluğu vardı. Beni çılgın maceralara sürüklerdi ve her şey harikaydı - ta ki düşüp bir kanadımı ya da bacağımı kırana kadar.

"Maceraları severdim, tehlikeyi severdim. Ama bu annemi rahatsız ediyordu ve yine de dikkatli değildi. Onu umutsuzca seviyordu ama kalbine karşı dikkatli değildi." Raphael

açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştı. "Her zaman risk alırdı, her zaman uçlarda gezinirdi. Delilik zihnini ilk yaladığında, şifacılar ona Uyumasını söylediler, genellikle uzun bir Uykü kırılmış olanı iyileştirirdi."

Anılar, kafasının içinde sert ve gürültülü. "Tartışıklarını duydum. Artık çocuk değildim ve anlıyordum. Uyuması için yalvardı, uyandığında onu bekleyeceğine söz verdi. Ama babam 'hayattan vazgeçmeyi' reddetti." Çok inatçı, kibirli ve en iyisini bildiğine inanıyordu.

"Sonunda, onu idam etmeye zorladı." Bu olay Caliane'i Raphael'in asla iyileşmeyeceğini düşündüğü bir şekilde kırmıştı. "Tanıdığınız kadın, onun tamamı değil. Bazı parçaları eksik." Hep eksik kalacaktı.

"Portrelerde gördüm." Elena'nın gözleri bugün gümüşten çok griydi, ölümlü kalbi apaçık ortadaydı. "İçinde şimdi daha sönük, daha sessiz olan bir mum vardı."

"Tanıştıklarında çok yaşlıydı. Sonsuz bir uykuyu düşünecek kadar yaşlıydı. Onu hayata döndürdü, bana hep böyle söylerdi."

Rüzgâr etraflarında dolanırken Elena kollarını ona doladı ve çok uzak olmayan bir gelecekte kar yağacağını vaat eden bir soğukluk getirdi. "Keşke onlarla birlikte ve mutlu oldukları zaman tanışabilseydim. Keşke sen de Jeffrey ve Marguerite ile aynı oldukları zaman tanışabilseydin."

Ama geçmiş gitmiş, ayaklarının altında sadece kırık parçalar kalmıştı. Sahip oldukları tek şey anıları ve her şeyin değiştiği tehlikeli bir gelecekti. Buna Raphael'in hücreleriyle kaynaşmış olan içindeki çalkantılı güç de dâhildi.

- - -

AVCI MELEK ZAFERLE GERİ DÖNÜYOR!

Bir hafta sonra Demarco tabletini yüzünün önünde salladığında Elena ona ters ters baktı. "Al şunu yoksa atış talimi için kullanırım."

Avcı arkadaşları onun fırtına ateşi kanatlarını ilk gördüklerinde korkmuşlardı ama artık bu eski bir haberdı. Ne yazık ki aynı şey yerel gazeteler ve dergiler için söylenemezdi. Onun kanatlarına kafayı takmışlardı. Her lanet günde yeni bir makale. Çoğunlukla vatandaşlar tarafından çekilen fotoğrafları ve bugünkü gibi coşkulu manşetleri bastıkları için bu bir güvenlik tehdidi değildi, ancak New York'un ödüllü fino köpeği gibi hissetmeye başlamıştı.

Elena, Ransom, Ashwini, Honor, Kenji ve Rose Lonca Karargâhı dinlenme odasındaki masanın etrafında uzanırken, Demarco artık solmuş Hunter Angel tişörtünü ve yıpranmış mavi kot pantolonunu giymiş, ukala bir gülümsemeye makaleyi okumaya başladı. "Elena Deveraux," diye mırıldandı, "bir değil iki kez ölümden döndü!"

"Her iki seferde de ölmemiştım," diye mırıldandı Elena. "Sadece çoğunlukla ölüydüm."

Kenji kıs kıs güldü ve Demarco okumaya devam etti. "Bu enkarnasyonda, geri çekilebilir fırtına ateşi kanatlarıyla şehri gururlandırdı-"

"Bekle bir dakika!" Sandalyesinde arkasına yaslanmış olan Elena, şimdi sandalyesini yere çarptı. "Bunlar son derece spesifik kelimeler." Kanatlarını tanımlamak için kullandığı kelimeler. "Bu makalede gizemli bir anonim kaynak mı var?"

Demarco ona masum gözlerini kırıştırdı. "Gerisini duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir kâğıt peçeteyi toparlayıp adamın dağınık sarı saçlarına fırlatırken diğerleri de gülmekten kırıldı.

"Saldırıya uğramadan önce neredeydim?" Gösterişli bir şekilde tekrar yerini buldu. "Ondan şüphe edenler için bu bir tokat gibi. Ama New Yorklular için bu zaten bildiğimiz bir şeyin teyidi: Avcı meleğimiz durdurulamaz."

Elena başını ellerinin arasına alarak inledi. "Bu işkenceye bir son ver.

Lütfen, size yalvarıyorum."

Ama Demarco acımasızdı ve diğer arkadaşları da onu kışkırtıyordu. En azından Ashwini ona teselli ödülü olarak bir çikolata attı ve o da tüm bu eziyetli egzersiz bitene kadar şeker ve kakao ile kendini yatıştırdı.

Hiçbir şey söylemeyen ama avcı melek efsanesine katkıda bulunan gizemli anonim kaynakla birlikte.

En sevdiği söz şuydu: "Onun kanatlarının insanları taştan ölüme çarptırdığını gördüm."

"Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim." Adamın kafasına bir peçete daha fırlattı. "Umarım bu, dokunmaya karşı koyamayanları durdurur." İstenmeyen dokunuşlar eski kanatlarında da rahatsız ediciydi, şimdi de aynıydı.

Demarco dindar bir tavırla, "Bana neden teşekkür ettiğinizi anlamıyorum," dedi. "İsimsiz kaynağa teşekkür edin."

"Size yeni Hunter Angel tişörtümü gösterdim mi?" Kenji ceketinin fermuarını açarak kobalt mavisi bir tişört çıkardı, üzerinde Elena'nın siyah silueti vardı... kanatları da parıltılıydı.

"Pembe olanı aldım," dedi Ashwini, çizmeli ayakları masanın üzerindeydi ve kulaklarından büyük gümüş halkalar sarkıyordu. "Parlak pembe ve Avcı Melek altın renginde ve kanatları altın yaldızlı."

"Honor ve ben sarı için gittik." Rose, Honor ile yumruklarını tokuşturdu.

"Benimki siyah ve beyaz. Klasik. Görünürde parıltı yok." Elena hepsini öldürmekle tehdit edemedi Ransom'ın telefonu çaldı. Sert arkadaşı bakır rengi teninin altında bembeyaz kesildi. "Şimdi mi?" diye ağzından kaçırdı. "Yola çıkıyorum."

O kadar ani kalktı ki sandalyesi yere çarptı. "Kaskım nerede?" Manik bir ifade, kafası bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Tam arkanda." Elena kaşlarını çattı. "Ama bence bu halde araba kullanmamalısın. Sorun nedir?"

Ransom hariç herkes sessiz ve tetikteydi, bir grup ölümcül avcı bir arkadaş için harekete geçmeyi bekliyordu.

Ransom ona baktı ve sanki her şey apaçık ortadaymış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Nyree bebeğimizi doğuruyor!"

Toplu bir nefes alış verişinin ardından iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ettiler. Demarco, Ransom'ın sorumluluğunu aldı.

onu bir Guild aracına bindirdi; Kenji ve Rose arkaya doluştu. Ashwini Ransom'ın bisikletine bindi, Honor da onun arkasındaydı ve Elena havalanırken onlar da aracın ardından kükreyerek uzaklaştılar.

Hastaneye vardıklarında Nyree çoktan doğum süitindeydi ve Ransom'ı doğru yere götürdüklerinden emin oldular. Elena onu hiç bu kadar şok olmuş görmemişti ama süitin kapısından geçerken omuzları dikleşti ve yüz ifadesi saf bir sakinliğe büründü.

Diğerleri de endişeli ebeveynler gibi bekledi. Elena biraz dikkat çekmişti ama vücutlarındaki tüm silahlar meraklıları uzak tutuyordu. Ya da belki de tüm grup dikkat çekiyordu. Demarco omurga kılıfında bir kılıç taşıyordu, Ashwini'nin silahı ise kalçasında asılıydı; parmaklarının etrafında fırlatılan yıldızlar oynuyordu, ışık keskin kenarlarından parlıyordu.

Kenji bir yere oturmuş ve yumruk yaptığı ellerinin arasında bir boğma teli kırmaya başlamıştı, Rose ise sahte bir bıçak fırlatma alıştırması yapıyordu. Rose görünmez bir füzeyi uçururken yoldan geçen bir doktor eğildi. Bu arada Honor, Rose'un atışlarını "yakalıyor" ve geri gönderiyordu.

"Kız mı erkek mi olduğunu henüz söylemedi mi?" Demarco bir kolunu Elena'nın beline doladı ve ön kolunu Elena'nın kanatlarından uzak tutmaya dikkat etti.

Elena başını salladı. "Bilmediklerini söylediler. Bunun bir sürpriz olmasını istedi."

"Hepinizi öldüreceğim." Sara siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla bekleme salonuna koşarak girdi, bugünkü kıyafeti koyu erik renginde vücuda oturan bir elbiseydi ve saçları omuzlarında parlak bir şekilde sallanıyordu.

"Senin sihirli olduğunu biliyoruz patron." Demarco, canını hiçe sayarak Sara'ya hızlı bir selam gönderdi. "Buraya zamanında geleceğinden hiç şüphem yoktu."

Sara ona ters ters baktı. "Haber var mı?"

"Hayır." Honor bacaklarını kaldırarak sert plastik sandalyeye bağdaş kurdu. "Doktor Nyree'nin ilk doğumu olduğu için

biraz zaman alabilir."

Ama sadece iki saat sonra Ransom yüzünde boktan bir sırtışıla dışarı çıktı. "Ben bir babayım."

Onu kucaklamak, tebrik etmek ve sorular sormak için etrafını sardılar. Sara hepsini bir düzene soktuktan sonra, ikişer üçer kişilik gruplar halinde anne ve bebeği görmek için içeri süzıldüler. Nyree Ransom'a her şeyin yolunda olduğunu söylemişti bile.

Elena, Demarco ve Rose ile birlikte içeri girdiğinde Ransom'ı yatakta karısının yanında, kolunu karısının sırtına dolamış ve eliyle Nyree'nin tenine yaslanmış minik başı okşarken buldu. Yeni anne biraz yorgun görünüyordu, esmer teni her zamankinden daha solgundu ve siyah bukleleri çılgınca dağılmıştı. Ancak gülümsemesi ıslı ıslıldı.

"O kadar küçük ki." Demarco'nun ses tonu hayret vericiydi; ellerini titizlikle arkasında tutuyordu. "Tanrım, Ransom, onu kırmadan nasıl idare edeceksin?" Ukalaca bir soru değil, gerçekten dehşete düşmüş bir soruydu.

Ransom parmağının ucunu tekrar oğlunun başının üzerinde gezdirdi. "Şu anki korku seviyem hakkında hiçbir fikrin yok." Sırtışı bir santim bile solmadı. "Ama babalık yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Nyree," diye fısıldadı Elena, "bir insan yetiştirmişsin." Minyatür tırnakları ve nemli denecek kadar yeni bir teni vardı.

"Buna ben de inanamıyorum." Ransom'ın sert karısı bebeğin başının üstündeki tüylü saçlara bir öpücük kondurdu. "Hepiniz bebek bakıcılığı yapacaksınız, o yüzden çalışmaya başlayın."

O, Demarco ve Rose arasında kolektif bir dehşet duygusu paylaşıldı.

Nyree'nin kahkahası odayı doldurdu.

O anda dünyada her şey yolundaydı, Lijuan'ın ölüm saltanatı bu minik yeni hayatın armağanıyla unutulmuştu. Ama Elena bebeğin kırılğan eline dikkatli bir parmak dokundurmaya cesaret ettiğinde bile ölümcül ve vahşi şeyler uyanmaya başlamıştı.

Başmelek! En iyi haberlerim var!

Eşiyle buluşmak için ofisinin dışındaki balkona çıkan Raphael, onun sevincinin nedenini sormak üzereydi ki gökyüzünden bir yıldırım fırladı. Elena tam zamanında yolundan çekildi ve şimşek onun yanındaki balkona çarptı.

Yüzey çatladı, ince fay hatları tüm alana yayıldı.

İlkinin hemen ardından bulutsuz gökyüzünde başka şimşekler belirdi, bir meleğin kanatlarını kızartıp onu yere çarpabilecek ölümcül enerji yayları.

KARAYA! ŞİMDİ! Zihinsel komutu yeteneğinin sınırlarına kadar gönderdi, meleklerin inebilecekleri her yere inmek için ok gibi fırlamaya başladıklarını gördü. Lejyon'un bir kısmı da aynısını yaptı ama içlerinden biri saldırıdan kaçamadı.

Vücudu parçalandı.

En azından Lejyon, vurulan bir meleğin aksine tekrar ayağa kalkacaktı. "Yerde kal Elena. Onları koruyup koruyamayacağımı görmeliyim." Saldırıları artık daha hızlı geliyordu ve birçok melek yüksekteydi, yeterince hızlı düşemiyorlardı.

Dikkatli olun! Kadın kapının eşiğine geldiğinde zihninden bir haykırış yükseldi ve adam kaçtı.

Yıldırım yön değiştirerek ona doğru yöneldi. Daha fazla bilgi edinebilmek için küçük bir şimşeğin kendisine çarpmasına izin verdi ve onu bir başmelek yapan gücüyle darbeyi emdi.

Garip bir Cascade enerjisi yok. Bu sadece havanın kontrolden çıkmasıydı.

Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü şiddeti bir paratoner gibi üzerine çekiyordu. Belki de teninde dans eden enerji yıldırıma benzediği içindi. İçgüdüsel olarak, Elena ile birlikte okyanusa daldıklarında kullandıklarına benzer bir kalkan oluşturarak denize doğru yöneldi.

Lonca Avcısı, hiçbir koşulda havalanma. Yıldırımını çekecek kadar gücümü taşıyorsun. İlk yıldırımın yanındaki balkona isabet etmesi tesadüf değildi. Ben hayatta kalacağım. Kurtulamazsın. Bu seviyelerde olmaz.

Sakin yaralanayım deme!

Şehrinin gökdelenlerini ve yüksek binalarını arkasında bırakırken kanatları altındaki okyanusta süzülüyordu; iniş emrini verdiği filo evine uçuyor olmalıydı. Vahşi mavi kanatları olan bir melek de dahil olmak üzere hepsi yaralanmamış görünüyordu.

Efendim? Illium'un sesi. Size katılabilirim.

Hayır, ben izin verene kadar suda kal. Yıldırımlar kalkanına çarpmaya devam ediyordu; yanında uçan hiç kimsenin güvenliğini garanti edemezdi.

Düşen filodan, suyun onlara herhangi bir enerji salınımı yapmayacağı kadar uzaklaşana kadar uçtu. Maviye dokunacak kadar alçaldı, ayaklarını ve ellerini aşağıya doğru çevirdi ... ve kalkanı bıraktı.

Şimşek, ağgözlü bir patlamayla ona çarptı, vücudundan ve derisinden denize doğru ok gibi yayılan ateşler fışkırdı. Su kaynadı ve kabardı, sis havaya doğru kıvrıldı. Soğuk ateş onu içten dışa yaktı ama kalıcı bir zarar vermeyeceğini biliyordu.

Dişlerini sıkarak devam etti.

Ancak gökyüzü sonunda sessizleştikten sonra giysilerinin durumunu fark etti. Elena mutlu olmayacaktı. Gökyüzü açıldı mı? diye sordu eşine.

Evet. Sen iyi misin?

Kıyafetlerim biraz yanmış ama zarar görmedim. Eve dönüyorum. Geri dönerken meleklerine havalanmanın güvenli olduğunu söyledi.

Illium onu yarı yolda karşıladı.

Genç meleğin Raphael'in yoluna çıkması sürpriz değildi; dik başlı ve sadık olan Elena'nın Bluebell'i, Raphael'in Yedi'sinde bulunmasından gurur duyduğu bir melekti. Damarlarındaki buz gibi Cascade gücü de aynı fikirdeydi; Bluebell bir değerdi. Sadece sadakati yüzünden değil, vücudunda yanan potansiyel yüzünden de.

Raphael bu gücün soğuk hesaplarıyla kafa kafaya mücadele etmedi. Bu güce tasma takmaya çalışmak yerine onu işaretiyle damgalaması gerektiğini anlamaya başlamıştı. Bu yüzden anılarını karıştırarak geçmişi ön plana çıkardı. Mavi kanatları yeni çıkmaya başlayan bir çocuğu sırtına alıp Sığınak geçidinde uçurduğu bir geçmiş.

Rafa! Uçuyorum!

Illium onun için asla sadece bir güç kaynağı olmayacaktı.

"Pekâlâ," dedi melek sakın rüzgârların arasında

"Bu garipti."

Raphael dudaklarının seğirdiğini hissetti. Illium ve Elena'nın bu kadar iyi arkadaş olmaları tesadüf değildi. En ürkütücü, en ölümcül olayları alıp onları bir şekilde insani hale getirmenin bir yolunu bulmuşlardı. "Görünüşe göre Cascade bizi bir kez daha ezmeden önce sadece nefes alıyordu." Yıldırımlar yapıları itibarıyla olağandışı bir şey olmayabilirdi ama davranışları belirgin bir şekilde anormaldi.

"En azından belli bir seviyeyi koruyor gibi görünüyor ve gücü ya da öldürücülüğü artmıyor. Deniz kan kırmızısına döndüğünde endişeleneceğim."

"Böyle bir şey olursa, hepimiz şarap içer ve dünyanın sonunu iyi bir noktadan izleriz."

Illium sırtıarak şehrin kenarına vardıklarında Elena'nın kanatlarının üzerinde ona doğru geldiğini gördü.

Çarpıcı fırtına ışığı, Lejyon'dan birkaçı da yedekte. Kanatlarındaki şimşek daha güçlü, daha şiddetli görünüyordu.

"Biraz yanmış!" diye bağırdı, birbirlerine laf atacak kadar yaklaştıklarında. "Artık tunik giymiyorsun ve pantolonun makas becerileri için beş bin dolar alan bir tasarımcı tarafından kesilmiş gibi görünüyor."

Yaklaştıkça kaşları daha da çatıldı. "Ve botlarının tabanları tütüyor!"

"Paratoner görevi gördüm. Hâlâ botlarımın olmasına şaşıyorum." Çizmelerin hemen uçup gitmesini bekliyordu. "Her ne yaptıysam, bunun fiziğini açıklayamam."

"Buna Cascade tuhaflığı diyelim ve öylece bırakalım." Eşi onun etrafında uçtu, sonra geri döndü. Elena'dan başka hiç kimse onun için bu kadar endişelenmemiştir.

"Yapacak mıyım?" diye sordu, sonunda bir kez daha yanında uçmaya geldiğinde, içinde Cascade gücü aşkının katıksız gücü altında dönüşürken, buz, ayrılmayı kesinlikle reddeden bir orman ateşi ve çelik dalıyla sızdı. Ve biliyordu. Bu değişim kalıcıydı, kan dolaşımındaki kalbinin parçalarına sabitlenmişti.

"Herhangi bir yanık göremiyorum, bu yüzden peşinde yıldırımla uçarken bana kalp krizi geçirttiğin için seni affedebilirim."

"Ölümsüzler kalp krizi geçirmez."

"Yakından bakın. Bu benim gülmeyen yüzüm."

Lejyon'u bir kenara bırakan Raphael, eşini kavrarken kendini cazibeyle sardı, böylece o da dünyadan gizlenmiş oldu. Kanatları onun üzerinde fırtına ışığıyla dans ediyor, dudakları sanki koreografisini yapmışlar gibi onunkilerle buluşuyordu.

Sert bir öpücüktü ve kalbini tutuyordu. Nabzının gümbürtüsünü hissetti, korkusunun ısırığını tattı. Zamanında onu nasıl yatıştırdıysa, şimdi o da aynısını ona yapıyordu.

Sonunda alt dudağını emerek öpüşmeyi kesti. "Tamam, iyisin," dedi, saf savaşçı gücü ve granit kararlılığıyla. "Raphael."

O anlamıştı. Bir başmeleğin incinmesinden endişelenen küçük, mantıksız parçasını onun iyi olduğuna ikna etmişti. Tekrar nefes alabilirdi. Kalp atışları tekrar normale dönebilirdi.

Yolun geri kalanında onu eve uçurdu. İtiraz etmedi, sadece bir kolunu onun boynuna doladı ve şehirlerinin çelik, cam ve altlarındaki yaşam olana kadar gittikçe yaklaşmasını izledi. Kimse onları görmemişti, göz kamaştırma onun cephaneliğindeki en büyük araçlardan biriydi.

Efendim. Dmitri'nin sesi. Jason az önce Çin'deki adamlarından biri tarafından çekilmiş rahatsız edici bir video gönderdi. Bence mümkün olduğunca çabuk görmelisiniz.

"Dmitri'nin bizim için daha fazla tuhaflığı var, hbeebti," dedi yüksek sesle, zihinsel olarak Dmitri'nin sözlerini onaylarken. "Bu sefer Çin'den."

"Yaşasın, heyecanımın sınırı yok." Hiç de hevesli olmayan bir ses tonuyla. "Bence ölümsüzler bir kural koymalı - belli bir yaşa geldiğinizde, delilikten uyuma vakti gelmiş demektir. Bir seçenek değil. Zorunlu."

"Düşüncelerini annemle tartışmalısın." "Bazen korkunç bir adam oluyorsun." O henüz Dmitri'nin ofisinin dışındaki balkona indiğinde kaşlarını çatmıştı ama yaptığı ilk şey ellerini göğsünde ve kollarında gezdirmek oldu, sonra arkasına geçip kanatlarına ve sırtına da aynısını yaptı.

"Yaralanmamış." Ellerini onun önünde kalçalarına koyarak başını salladı. "Dmitri ile konuşabilirsin."

"Çok endişelisin Elena. Bana güvenmediğin için endişeleneceğim."

Çenesinde bir gerginlik. "Benimle uğraşma Başmelek. Hiç havamda değilim." Dönerek Dmitri'nin kapısına doğru yürüdü.

Ancak Dmitri'nin ofisinin arka tarafındaki büyük pencerenin cam yüzeyinde yansıyan kendisini gördüğünde onun sarsılmış tepkisini anladı. Saçlarının kenarları yanmıştı ve hâlâ biraz duman çıkarıyordu. Göğsü

siyah duman çizgileriyle kaplandı ve derisi altın şimşek patlamalarıyla rastgele noktalarda açılıp kapandı.

Botlarının altından dumanlar çıkıyordu.

Gözleri parlıyordu. O kadar sıcaktı ki sanki irislerinde mavi bir alev vardı.

Elena Dmitri'nin açtığı kapıdan içeri girdi; Raphael onu takip ettiğinde Dmitri bir an sessiz kaldı. Raphael bir şekilde hâlâ pazularına yapışmış olan bir tunik parçasını aldı ve Dmitri'nin masasının yanındaki çöp sepetine attı.

"Seni suçluyorum," dedi ikincisi Elena'ya. "Senden önce kendini şimşeklerle kızartmayı düşünmemişti."

Raphael, Elena'nın Dmitri'ye hızlı bir karşılık vermesini bekledi. İkisinin de birbirlerine olan düşmanlıklarından beslendiklerine dair içinde sinsi bir şüphe vardı. Ayrıca zor durumda kaldıklarında savaşta sertleşmiş bir birlik olarak dövüşeceklerini de biliyordu. Bu bir eğlenceydi, başka bir şey değil.

Ancak bugün Elena dudaklarını birbirine bastırdı ve haliya baktı. Dmitri bu beklenmedik tepki karşısında kaşlarını çatarak ofisinin bir duvarındaki büyük ekrana gitti ve önceden hazırladığı kaydı oynattı: siyah duman dalgaları bir köyü yutuyordu.

"Yangın mı?" Raphael mırıldandı, tam da kaydın görüntüsü değişirken. Siyah sis yaklaşık çeyrek mil ötede yerden yükseliyordu. Tehlikeli bir hızla hareket etmiyordu ama kayıttaki insanlar kaçmak için hiçbir şey yapmadılar. Sis üzerlerinden geçerken, sizi rahatsız eden bir böceğe el salladığınız gibi ona el salladılar.

Köylülerin sisin kısa süre içinde geri çekileceğini ya da dağılacağını düşündükleri açıktı, ancak olan şey bambaşkaydı. Garip sis köyün tamamına yayıldıktan sonra çöktü ve donuklaştı. Kamera artık sisin kalınlığını göremiyordu. Artık yüzler yoktu. Sallanan eller yok. Sonsuz bir geceden başka bir şey yok.

Yüzü asık olan Dmitri başka bir dosya getirdi. "Bu, ertesi gün kaydedildi." Sis neredeyse tamamen dağılmıştı,

Ama kamerayı tutan melek daha yakından bakmak için aşığı uğtuğunda sadece sessizlikle karşılaştı. Bir evin bitişiğindeki küçük güvertede terk edilmiş bir torbadan portakallar yuvarlanıyordu. Bir ahırın kapısı açıktı ama içinde hayvan yoktu. Bir köpek kulübesinin önünde bir kap yemek duruyordu ama hiçbir köpek yavrusu meleğe havlamadı.

Köylüler yok. Ceset yok. Bütün bir grup iz bırakmadan götürüldü.

Elena soğuk sessizliği bozdu. "En azından

artık bunu nasıl yaptığını biliyoruz." Raphael'e bir bakış. "Başka bir gönüllü yardımcı ile birlikte olabilir . . ya da belki de bunun ötesine geçmiştir."

"Yetkililere bir uyarı göndereceğim. Çin halkı böyle bir sis görmeleri halinde yoldan çekilmeleri konusunda uyarılmalıdır." Bu koşullarda hiçbir şey yapmamak bir seçenek değildi. "Dmitri, kaydı benim mührüm altında Kadro'nun diğer üyelerine gönder."

İkincisi başını salladı ve dikkatini işine verdi.

Bu arada Raphael, Elena'dan onunla birlikte dışarıda yürümesini istedi.

Ancak korkuluksuz balkonun kenarına çıktıklarında, şehir bir oyuncak gibi altlarında uzanırken, "Dmitri'nin şakasının seni etkilemesine neden izin verdin?" dedi. İkincisini de rahatsız etmişti. Dmitri'nin Elena'ya karşı böyle davranmasının tek nedeni Elena'nın da Dmitri'nin verdiği kadar iyi bir şey vermesiydi.

"Birden aklıma geldi." Gözlerini şehirlerinin çelik, cam ve canlılığına dikti. "Bu çılgınlık benimle başladı- bir ölümlünün melege dönüşmesiyle. Ya Cascade için katalizör bensem? Tüm bu ölüm, karanlık ve dehşetin sorumlusu ben olurdum."

"Uram'ın katalizör olduğu da kolaylıkla söylenebilir." Raphael infaz etmek zorunda kaldığı başmelek için üzüntü duyuyordu, bir zamanlar arkadaşı olan bir başmelek için, ama aynı zamanda biliyordu ki

Yapılması gereken buydu. Uram ölümlle beslenen ve ölümcül iştahı asla tatmin olmayacak bir canavara dönüşmüştü. "Seni hayatıma sokan şey buydu."

Elena bir fırlatma bıçağını parmaklarının arasında oynattı, solmakta olan kış ışığı parlayan yüzeylerden yansyordu.

"Kendime bunu söylemeye çalışıyorum ama Ben tüm bunların içindeki joker unsurum. Başmelekler, melekler, ölümlüler, vampirler, benden önceki dünya böyleydi. Şimdi bir melek-Yapımımız var."

"Naasir onu unuttuğun için sana çok kızardı."

Ama Elena'nın bakışları ciddiyetini korudu. "Naasir ve ben taksonomik ağaca tam olarak uymayanlar için bir kulüp kurmalıyız."

"Sen sadece Çağlayan'ın ilk fısıltısıydın, Elena- benim. Katalizör değil, çünkü şu anda dünyayı parçalayan güçleri kimse kontrol edemez, ama Çağlayan'ın başladığına dair ilk işaret."

Kendisine yaklaşmasına izin veren Elena onun tenini okşadı ... ve sıçradı. "Biraz elektriklenmişsin, sevgilim," diye bilgilendirdi onu, bir yandan da okşamalarına devam ediyordu. "Yaklaşan kıyametin ilk işareti olmaktan daha çok hoşlanıyor muyum bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Yine de sebep olmaktan iyidir."

"Ne kadar küstahsın Lonca Avcısı, dünyanın daha önce hiç görmediği bir güç karmaşasının ardındaki nedenin sen olduğunu sanıyorsun."

"Tanrım, haklısın." Alnını onun göğsüne çarptı. "Kendimi çok beğenmiş görünmeliyim."

Söylediklerinin hiçbirinde ciddi olmadığına dair onu rahatlatmaya gitti, sonra durakladı. Sözleri işe yaramıştı. İsteddiği şekilde olmasa da, Elena'yı kuşatmakla tehdit eden gölgeli miazmayı kırmışlardı. Bu yüzden elini Elena'nın boynunun kenarına doladı ve "Bu ölümsüzlüğün laneti. Daha fazla gelişmesine karşı dikkatli olmalısın."

Başını geriye doğru eğdi. "Şeytan." Yan tarafına "yumruk" attı, dokunuşu tüy gibi hafifti. "Ayrıca, Dmitri şimdi benden bir puan önde. Ugh."

"Öpücüğü unuttun."

Dmitri'nin yaşadığı dehşeti hatırlayınca gözleri parladı. Memnuniyetle dudaklarını kıvrarak göğsüne bir öpücük kondurdu ve titredi. "Evet, hâlâ elektrik çarpıyor."

"Ve pis. Gel." Gece ufku yalayıp geçerken havaya yükseldi. "Sırtımı yıkayabilirsin."

- - -

Elena, Raphael'le yaptığı nefis bir banyodan **sonra yumuşak gri bir pijama pantolonu giydi,** üzerine de daha koyu gri renkte aynı derecede yumuşak bir atlet ve koyu mavi bir kapüşonlu sweatshirt giydi; her ikisi de kanat yırtmaçlarıyla tasarlanmıştı. Kapüşonlunun sol göğsünde ışıltılı gümüş bir tek boynuzlu at, arkasında ise şu sözler yazılıydı Bekle, tek boynuzlu atımı park etmeliyim.

"Tek boynuzlu atların dünyada dolaştığı zamanları özlüyorum."

"Çok komik, Başmelek." Onun gözlerindeki parıltıyı artık biliyordu. "Maggie seçtikten sonra Beth bunu benim için aldı."

"Hediyelerden bahsetmişken." Üzerinde sadece kalçalarına tehlikeli bir şekilde asılı duran bir çift soluk eşofman altı olan Raphael, özel silah dolabının içinden küçük bir kutu çıkardı.

Elena'nın nefesi kesildi. Elini yastığının altına sokarak kendi küçük kutusunu çıkardı. "Bunu sana yatakta söyleyecektim."

Raphael'in kanatları parlamaya başladı.

Kutusunu açıp uzattı. Geçen sefer, çalışan bir avcıya uygun küçük kehribar halkalar vardı. Bu sefer küpelerdi: Biri beyaz ateşten bir kalbi olan kehribar bir arbalet, diğeri ise bir zanaatkârın günlerini almış olması gereken minik bir arbalet. Adam önce birini, sonra diğerini birkaç hafta önce deldirdiği kulaklarına takarken nefesini tuttu.

O kendi kutusunu açarken ikisi de konuşmadı. Bir yüzük çünkü Raphael diğer mücevher türlerini pek sevmezdi. Kanadındaki kurşun izini yansıtan bir desenle çizilmiş ağır bir titanyum bant, kabaca kare şeklinde bir kehribar parçası

ortasında. Kehribarın içinde beyaz bir ateş patlaması olmuş, kenarları soluk altın rengini almıştı.

Yeni olmayan tek şey içinde yazılı olan kelimeydi: Knhebek.

Raphael elini uzattı ve o da taktı.

Bir iç çekiş fısıldadı içinden. Şimdiye kadar aralarındaki bağın bu küçük işaretini ne kadar özlediğini bilmiyordu.

"Kehribarın geri kalanını sakladım."

"Bir dahaki sefere bizimkini havaya uçurmak için mi?"

"Bu hızla gidersek ..." Tam o sırada göz ucuyla ufukta bir parıltı yakaladı. "Şimdi bakma ama sanırım bir şeyler oluyor."

Tabii ki ikisi de dışarı çıktılar. Soğuğa adım attıklarında Elena kollarını kendine doladı. Kapüşonu açık hava sıcaklıkları için uygun değildi. Çıplak göğüslü Raphael onu göğsüne doğru çekti ve ikisi kışın soğuk gecesinde dururken suyun üzerinde ürkütücü bir ışık canlandı, renkleri kan kırmızısıydı.

"Illium bana en azından denizin kan kırmızısına dönmediğini söyledi."

"Şimdi de bize uğursuzluk getirdi." Işığın giderek yaklaşmasını şaşkınlıkla izledi. "Biz-"

"Hayır, Bluebell'iniz ilk keşif için bir filoyu çoktan yola çıkardı."

Raphael bu ışık hakkında bir şeyler bilmesi gerektiğini düşünüp duruyordu; zihninin gerisinde belli belirsiz bir anı fısıltısı vardı.

Efendim, Illium dedi ki. Işığın etrafındaki su berrak ve az önce bir kuşun içine uçtuğunu ve görünürde hiçbir kötü etki olmadan geri döndüğünü gördüm. Işık gökyüzünden gelmiyor, okyanustan yükseliyor.

İzlemeye devam edin. Raphael Cascade hakkında hiçbir şeye güvenmiyordu. Oraya girmeyin.

Elena'nın baykuşları renklerin içinde dans ediyor.

"Lonca Avcısı, tek boynuzlu atınızı park yerinden çıkarmanız gerekecek. Görünüşe göre bu sizin için." Ona baykuşlardan bahsetti.

"Cassandra?" Sesinde sessiz bir gerilim vardı. "Gidip öğrenelim."

Gece uçuşu için daha uygun olan kıyafetlerini giyip yola çıkmaları çok kısa sürdü. Elena sadece minimal silahlar almıştı - bu onun için arbalet, oklar ve bir bıçak dükkânı açmaya yetecek kadar fırlatma bıçağı anlamına geliyordu.

Raphael kaç tane meraklı meleğin ısıltıya doğru ilerlediğini görünce, filo hariç herkese geri çekilmelerini emretti.

İtaat hemen gerçekleşti.

Vay canına.

Raphael, Elena'nın hayret dolu fısıltısına katılmak zorundaydı. Ondan bir asır daha uzun süredir hayattaydı ve böyle bir manzarayı daha önce hiç görmemişti. Kule'den kan kırmızısı gibi görünen şeyin karmaşık bir renk karışımı olduğu ortaya çıkmıştı, gerçek kırmızı sadece en üst kenardaydı. Orada bile kan kırmızısı değil, koyu pembe bir kırmızıydı.

Bu gölge daha yumuşak bir pembeye dönüştü; altında dalgalanan renkler maviler, yeşiller, altınlar ve hepsine isim veremediği pek çok başka tondu. Okyanustaki bir aurora gibi. Derinliklerden fırlayan hoş bir görüntü.

Ne kadar yükseğe çıkıyor?

Raphael yukarı, yukarı uçtu. Kule kadar yükseğe. Geri dönüp Elena'nın yanına konarak baykuşların ışığın üzerinde ve içinde dans edişini izledi ve Çağlayan'a dair şüphelerine rağmen manzarada tehdit edici hiçbir şey bulamadı. Hayat verilmiş bir sanat eseriymiş, renk ve ışıkla boyanmış bir şarkıydı.

Raphael. Jessamy hatta. Dmitri'nin kendine güvenen karanlık sesi. Ona bu fenomeni duyup duymadığını sordum.

Ona ilk bakışta huzurlu görüldüğünü söyleyin. Baykuşlar kesinlikle bundan memnun. Cassandra ile bağlantılı olabilir.

Bir duraklama oldu ve bu sırada o ve Elena deniz aurorasının bu tarafında kanat çırpıldılar. Bu ışıkla yıkanan Elena'nın kanatları, kendisinin ve auroranın bir karışımı olan çarpıcı bir renk dizisiyle parıldıyordu. Elena ışığa doğru dikkatli bir el uzattığında, adam onu durdurmaya gitti ama artık çok geçti.

Işık teninin tuvalini boyadı ama yapışmadı, elini geri çektiğinde lekesizdi. Özür dilerim, bunu yapmamalıydım ama kendimi çok güvende hissettim. Baykuşlara bir bakış. Sanırım bunun zararlı olmadığını biliyorlar.

Raphael kanadını ışığın içinden geçirdi. Burada bir enerji var. Bir güç. Onun derinliklerinde yankılandı. Ama kötü niyet sezmiyorum.

Deniz aurorası istikrarlı bir şekilde şehrine doğru ilerliyordu.

Dmitri, sende bir şey var mı?

Jessamy az önce "okyanus üzerinde ışık ve renk rüyası" ile ilgili bir referans buldu. Cassandra-Wait'ten belli belirsiz bahseden eski bir metinde. Otuz saniye geçti. İşte alıntı: "Ve okyanusun üzerindeki o ışık ve renk rüyasında kahinin kanatları dans etti. İkisi hep iç içe ama asla birlikte değil. Biri ışık ve rüyalar, diğeri kan ve kehanetler." Size mantıklı geliyor mu?

Korkarım olabilir.

Şimdi ona yakın olan Elena, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Dmitri'nin az önce söylediklerini ona anlattı ve üzerinde çalışmasını izledi. Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi. "Biri ışık ve rüyalar, diğeri ..." Gözleri genişledi. "Kahretsin. Başka bir uyanan Kadim mi?"

"Kaçınılmaz açıklama bu gibi görünüyor." "Siktir."

"Evet." Aegaeon Astaad'ın bölgesinde kıpırdanmıştı, Cassandra en iyi ihtimalle uykudaydı ve şimdi de bu. "Ancak şu an için tehlikeli görünmüyor. Filonun emirlerine uydukları sürece halkımızın onu görmesine izin vereceğim."

Elena ve Raphael geri uçarken şehrin dört bir yanındaki çatılardan, balkonlardan ve sokaklardan melek silüetleri yükseldi. Bir dizi deniz aracı ışığa doğru ilerlemeye başladı.

Dmitri ve Venom kulenin çatısında bekliyorlardı ve Raphael o tarafa doğru eğilmişti, Elena da onun yanındaydı. Çatıdaki kar inişlerinin sesini ve ışığı yumuşatıyordu,

dönüp baktıklarında, aynı güzellikte ve aynı ürkütücülükte kalmıştır.

Venom Elena'nın yanına, Dmitri de Raphael'in yanına geldi.

"Dmitri Jessamy ile konuşurken bir telefon aldım." Venom ellerini koyu gri takım elbisesinin pantolon ceplerine soktu. "Charisemnon'un ikincisinden." Düşüş'e neden olan ve melekleri New York'un her yerinde yere seren başmelekten bahsedilince dudağı kıvrıldı. "Işık fenomeninin görüntüleri çoktan dünyaya yayıldı. Bir başmeleğin uyandığına inanıp inanmadığımızı sormak için aradı."

Raphael kanatlarını açtı ve yavaşça kapattı. "Bu oldukça spesifik bir soru."

"Bunu belirttim. Aldığım yanıt, bölgelerindeki ücra bir gölün yeni donduğu ve içinde milyonlarca yarı saydam kabarcık olduğu, renklerinin bizim deniz üzerindeki aurora'mıza çok benzediği yönündeydi." Telefonunu uzattı. "Birinin onu bulması tamamen şans eseri; kıdemli bir melek eve uzun yoldan gitmeye karar vermiş."

"Yine vay canına," dedi Elena.

"Gerçekten de öyle." Su parlak bir tabakaydı, altındaki kabarcıklar bozulmamış ve mükemmel bir şekilde oluşmuştu. Hava buza tutulmuştu. "Bunun deniz aurorası ile aynı zamanda meydana gelip gelmediğini biliyorlar mı?"

Venom başını salladı. "Birkaç gün önce keşfetmişler ama sessiz kalmışlar gibi bir izlenim edindim." Charisemnon'un sarayından gelen bu tür davranışlar karşısında ses tonunda bir şaşkınlık yoktu.

"Neden iki olayın bağlantılı olduğunu düşündüklerini anlayabiliyorum." Elena Venom'un telefonunu geri verdi. "Bunlar baloncuklardaki ve ışıktaki ayırt edici renkler."

"Dünya kaç tane Kadim'i kaldırabilir?" Dmitri kollarını göğsünde kavuşturdu. Siyah gömleği uzaktaki sudan gelen serin rüzgârda dalgalanıyordu.

"Şu anda dokuz kişiyiz. Onuncusu Kadim değil baş melek olmalı ama üç kişi olursak dünya yıkılmaz."

Eskiler." Jessamy'nin sınıfında üç Kadimden oluşan bir Kadrodan bahseden uzun zaman önceki bir tarih dersini hatırlıyor gibiydi.

"Bundan sonra, Kadronun mevcut birkaç üyesini kaybetmediğimiz sürece, uyanan Kadimler büyük bir kargaşa ve kaosa neden olacaktır." Güçleri birbirine çok yakın olacak, enerjiler çok şiddetli olacaktı ve eskiler kendi yollarında ilerlemeye meyilliydi, bu yeni dünyaya hazır değillerdi. "Cascade'i bir eğitim koşusu gibi gösterecek."

Elena nefesini içine çekti. "O kadar kötü mü?"

"Daha önce on bir kişiyle hayatta kaldık çünkü Anne toprak istemiyordu ve Çin o kadar büyük ki Favashi ondan çok uzaktı. Yeni başmelekler ya da Kadimlerle ne toprak arzusu eksikliğine ne de coğrafyaya güvenebiliriz." Annesi geniş bir alana hükmetmek istememe konusunda benzersiz bir vakaydı.

"İki baş meleğin savaşta ne kadar şiddet uygulayabileceğini gördünüz." Raphael ve Uram New York'u neredeyse yok etmişlerdi. "Şimdi bunun ikiden fazla başmelek arasında gerçekleştiğini, savaşların aynı anda dünyanın çeşitli yerlerinde gerçekleştiğini hayal edin."

Elena'nın bakışları deniz aurorasına döndü. "Hem Kadim olup hem de başmelek olmayabilirsin, değil mi?"

"Evet ama bunun gibi doğa olaylarıyla uyanan her Kadim bir baş melektir." Işık denizin üzerinde asılı kalmaya devam etti, rüzgârda hafif bir müzik gibi dalgalanıyor gibiydi.

Dmitri'nin telefonu çaldı. Telefona baktı. "Ben

Rhys." Neha'nın bölgesinde kıdemli bir general.

Telefona cevap vermek için uzaklaştı ve geri dönüp şöyle dedi: "Delhi parlıyor. Bir çeşit biyolüminesans. Rhys bana görüntüler gönderiyor."

"Eğer bunların hepsi aynı Kadim'se," dedi Elena, "o zaman onları şimdiden sevdim sayılır. Yani, güzel ışıklar, göldeki havalı baloncuklar, parlayan şehirler, bana oldukça yumuşak görünüyor."

Raphael suya baktı, her şeyin tek bir Kadim'le bağlantılı olduğundan emin değildi. "Biyolüminesans beni etkiliyor

su bazlı iki olgudan farklı olarak."

"Rhys'in hafife almakta üstüne yok." Dmitri telefonunu onlara doğru çevirdi.

"Görünüşe göre uzaylılar gelmiş ve her şeyi ışınlamışlar." Elena dişlerinin arasından ısıklık çaldı.

Dmitri'nin telefonu tam geri çektiği sırada çaldığında Raphael, "Şimdi hangi saniye?" diye sordu.

"Bir saniye bile sürmedi ama sürünge Riker olabilir. Michaela onu neden yanında tutuyor bilmiyorum. Gaddar herifin teki."

Dmitri tekrar uzaklaşırken Raphael, "Aynı zamanda ona acımasızca sadık," dedi.

İkincisi geri döndüğünde telefonunu uzattı: telefonda eski bir Avrupa kentinin, muhtemelen Prag'ın görüntüsü vardı ve gökyüzünde yıldızlardan oluşan yavaş bir spiral dönüyordu. Yeni bir galaksi doğuyor.

Bu son alamet değildi.

Şafak söktüğünde New York, şehri buzla kaplayan devasa bir fırtınanın pençesindeydi ve liste Titus'un topraklarındaki karmaşık ekin çemberlerini, Japonya'da ülkeyi parlak bir eflatuna çeviren bir yağmur fırtınasını, İskender'in topraklarında yeryüzünden fıskıran büyük kayaları -bazıları binaların tabanlarını delip geçiyordu- ve son olarak da donmuş Sibiry'a da imkansız bir kır çiçekleri açmasını içerecek şekilde büyümüştü.

Eğer her biri bir Kadim'i, hatta sadece bir başmeleği temsil ediyorsa. Ölümü temsil ediyorsa. O ölümdü.

Buz girdabı yetmiş iki saat sonra **nihayet çözülmeye başladı** ama Elena rahat nefes almıyordu. Acı soğuk sadece birkaç kişinin ölümüne neden olmakla kalmamış, var olmaması gereken yanardağ da intikam için patlamıştı. Andreas felaketin temizlenmesinden sorumluydu ve adamları hâlâ ölüleri sayıyordu.

Raphael'in bölgesi, felaket dalgasının tek kaybı değildi.

Hindistan'daki sellerde yüzlerce, belki de binlerce kişi sulara gömülmüş, çekirge salgınları Titus ve Charisemnon'un topraklarında sayısız insanı zehirlemişti. İskender'in topraklarında meydana gelen büyük bir toprak kayması uzak bir köyü sulara gömmüş, Çin'in Xian antik kentinde ise büyük bir yangın çıkmıştı.

Michaela'nın bölgesi kışın derinliklerinde ölümcül bir sıcak hava dalgasının ortasındaiken, İlyas'ın halkının çoğunu kış ayları boyunca beslemek için tasarlanan gıda mahsulleri sebepsiz yere çürümeye ve bozulmaya başlamıştı.

Tüm bunlar olurken, Elena Enclave topraklarının uçurum kenarında volta atarken çiseleyen yağmurun soğuşunu neredeyse hiç hissetmiyordu. "Astaad ne dedi?"

Raphael elini saçlarının nemli tellerinin arasından geçirdi. "Az önce çalkantılı suyun altında iki adasını daha kaybetti. Tahliye emrini çoktan verdiği için kayıplar azdı ama aynı anda büyük bir gemi alabora oldu.

okyanusun derinliklerinde. Denizin aldığı kırktan fazla ölümlü hayat."

Felaketlerin sürekli dalgasından uyuşmuş olan Elena Japonya'yı sormak üzereyken vücudu dalgalar arasında sallanmaya başladı.

Hudson'ın buzla kaplı sularının ötesinde, Kule hareket etti. "Başmelek, Kule."

"Modern inşaat yöntemlerine göre tasarlanmıştır. Bir sarsıntıda yıkılmayacak şekilde esneyecektir."

Elena başka bir sarsıntıyla sarsıldı, bu seferki çok daha sertti. Havalanmak içgüdüsel bir hareketti. O ve Raphael doğrudan Manhattan'a yöneldiler, şehrin kenarına vardıklarında uzaktaki bir gökdelen, pencereleri yansıtıcı bir mavi, çarpıcı ve ölümcül bir gösteriye başladı. Camlar su gibi aşağıya, kaldırıma ve caddeye düşerek paramparça oldu.

Raphael'in kanatları beyaz ateşe dönüştü, Elena onun ardından olabildiğince hızlı uçuştu, ancak ilk düştüğünde camın altında kalan yayaları kurtarmak için çok geçti. Elena yere indiğinde dünya artık sallanmıyordu, tüm kaldırım kırılmış mavi camlardan oluşan inatçı karla kaplıydı.

Güvenlik camıydı ama miktarı ve hızı felaket boyutlarındaydı. Tırnakları yumuşak pembeye boyanmış bir elin uzandığını görebildiği yere doğru koşarak camı temizlemeye başladı. Raphael çoktan kadının arkasındaki cam enkazından başka bir ceset çıkarıyordu.

Cam kalıntılarının arasına gizlenmiş bir metal tel parçasının elini kestiğini, kırmızının mavi karelere bulaştığını fark etmedi bile. Ancak daha sonra, küçük bir genç kızı hastaneye götürdükten sonra, avucunu pantolonunun kenarına sildi ... ve iyileşmeyen bir kesiğin "evriminin" ilk işaretlerinden biri olduğunu hatırladı.

Bağırsakları düğümlenerek, kesiği incelemek için elini kaldırdı.

Avuç içi pürüzsüzdü, kurumuş kan kalıntıları dışında hiçbir iz yoktu. İnanmayarak etine bastırdı. Morarma yoktu, kendine zarar verdiğine dair hiçbir belirti yoktu. Telefonu çaldığında hâlâ ona bakıyordu. Arayan Vivek'ti,

onu yardıma ihtiyacı olan başka bir bölgeye yönlendirdi.

New York güçlü bir şekilde inşa edilmişti ama aynı zamanda bir sürü eski binası vardı.

Ne olursa olsun, sadece iki saat sonra Raphael'le şehrin üzerindeki gökyüzünde buluştular. "İlk başta düşündüğümüz kadar kötü değil."

Şehrin büyük çoğunluğu hiçbir kötü etki olmadan atlatmıştı. Sarı taksiler, kamikaze bisikletli kuryelerle hakaretler savurarak caddelerde hızla ilerlerken, sarsıntıdan sonra dükkânlarını kapatan yiyecek arabalarının hepsi yeniden iş yapmaya başlamıştı.

"Ben daha çok diğer sonuçlar için endişeleniyorum." Raphael gözlerini okyanusa dikti. "Sensörlerimiz derin denizde bir karışıklık olduğunu bildiriyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, okyanus kaynamaya başladı ... ve gökyüzü, şiddetli bir morluğa dönüştü. Onlar izlerken, su sanki derinlerden gelen büyük bir canavarın üzerindeymiş gibi yarıldı. Ancak suyun içinden çıkan mitolojik bir canavar değil, beyaz bir tunik ve siyah bir pantolon giymiş, saçları koyu kahverengi ve teni alacalı ince bir adamdı.

Gözleri göz kamaştırıcı bir griydi, kemikleri mükemmeldi.

Ben Antonicus'um! Beni uyandırmaya kim cüret eder?

Elena bu sesin büyüklüğü karşısında irkildi.

Dışarıdan hiçbir tepki göstermeyen Raphael diğer başmeleğe doğru uçtu. Ben Raphael'im ve sen benim bölgemdesin. Bu topraklar senin değil.

Kadim ona baktı, bakışları dümdüzdü. Sen bir yavrusun. Melek ateşiyle halkalanmış elini uzattı.

Oktan kolayca kaçan Raphael, kendi okuyla karşılık verdi. Antonicus bundan kaçmayı başardı ama tuniğinin yan tarafını yaktı. Tıslayan diğer başmelek, Raphael karşısında durduğunda gözlerini kırpmadan ona baktı. "Neden dinlenmemi bozuyorsun, yavrum?"

"Uyanık olmanı istemiyorum," dedi Raphael açıkça, nazik davranmaya hiç niyeti yoktu. "Bir Çağlayan yürürlükte ve bu

Uyuyanlar da dahil olmak üzere tüm Kadro üzerinde öngörülemeyen bir etkisi var."

Kadim'in omuzları düğümlendi, öfke güzelliğini bozdu. "Çağlayan'ım boyunca yaşadım. Artık dinlenme vaktim geldi."

"Bu Çağlayan'ın kreşendosuna ulaşana kadar uyumanıza izin vereceğini sanmıyorum." Aynı anda Illium'la temasa geçti ve melekten kendisine ve Antonicus'a katılmasını istedi.

"Yorgunum." Antonicus bu kesin ifade üzerine etrafına bakındı. "Çelikten, camdan ve gökyüzüne değen kulelerden oluşan bu yer de neyin nesi?"

"Açıklayacağım. Şimdilik, yakın zamanda bir yer sarsıntısı yaşadık ve şehrimin güvende olduğundan emin olmalıyım." Raphael şanslı olduğunu fark etti; ilk melek ateşi değişimine rağmen Antonicus yeterince dengeli görünüyordu. "Kuleme hoş geldiniz. Döndüğümde tekrar konuşacağız."

Antonicus yerinden kıpırdamadı, kömür grisi kanatları havada süzülüyordu. "Tüm varlığım boyunca sadece bir başka varlıkta gördüğüm gözlere sahipsin. Ama ben Uykuya daldığımda Caliane'in hiç çocuğu yoktu. Bir eşi bile yoktu."

"Caliane benim annem." Raphael Kadim'in sözünü daha fazla konuşmadan kesti. "Filo liderim size Kule'yi gösterecek." Onların ötesinde saygılı bir mesafede durmuş olan Illium'a başıyla işaret etti.

"Bir yavru daha." Kadim homurdandı. "Sadece gençler uyanıksa dünya ne hale geldi?" Illium'la birlikte uçup giderken hâlâ mırıldanıyordu.

- - -

Aynı anda New York'ta da sarsıntılar oldu,

Astaad'ın yeni batmış adalarından birinden su gayzerleri yükselirken ve gökler açılırken, Pasifik'te gecenin derinliklerinde gökyüzü gümüş tozlu bir akuamarine döndü.

O sırada yakınlarda olması tamamen şansı.

Vampirin en eski filozofu Platon'a göre, sanki dünyanın kemikleri yerinden oynamış ve her şeyin dengesi bozulmuş gibiydi. Astaad tarihçileri, filozofları ve bilim adamlarıyla konuşmaktan hoşlanıyor, zekâ armağanını takdir ediyordu ama bir Çağlayan'ın ortasında bu tür açıklamalara tahammülü yoktu. Kendisini ve halkını hazırlamak için somut gerçeklere ihtiyacı vardı.

Batık adadan büyük bir gürültüyle çıkan öfkeli Kadim, Astaad'ın tam tersiydi. Öfkesi ve kötü şöhretli haremiyle tanınan Aegaeon, elinde bir savaş silahıyla doğmuştu.

Astaad'ın da bir haremi vardı ama onunki bir aileydi. Kadınları birbirlerini kız kardeş gibi görürdü. Nadiren ölümlüleri haremine alırdı ama nadiren aldığı kadınları da tıpkı kız kardeşleri gibi hayatlarının sonuna kadar sever ve onlarla ilgilenirdi. Aileden biri öldüğünde haremi yas tutardı.

Buna karşın Aegaeon'un haremi şehvet ve hırs dolu bir yerdi. Astaad'ın hayatındaki kısa süreli uyanışı sırasında bile, sevgililerinin çoğu birbirlerinin ellerinde ölmüştü. Aegaeon en ölümcül üyeleri iyilikleriyle ödüllendirirken, zayıf gördüklerini bir kenara atmıştı.

Ses, güneş ışığını tutan teni ve şok edici mavi-yeşil saçlarıyla ağır kaslı başmeleğin boğazından gürledi. Gözleri de aynı mavi-yeşildi, yumrukları kocaman tokmaklardı ve çıplak göğsünde gökyüzündeki deseni yansıtan gümüş bir girdap vardı. Elinde, tercih ettiği silah haline gelen tırpan, sık sık gücünü serbest bıraktığı alet vardı.

Arkasında uzanan kanatlar daha koyu bir yeşildi ve üzerinde vahşi mavi çizgiler vardı.

"Ben Aegaeon'um!" diye kükredi. "Rahatsız edilmemeliyim!"

Astaad sıırıslık olmamayı diliyordu, halkından kurtarabildiği kadarını kurtarmak için yaptığı işlerden dolayı tuniği kirlenmişti ama işler böyle yürüyordu ve o bir baş melekti. "Ben Astaad'ım!" Kendi sesini gürleştirdi, çünkü evet, böyle bir yeteneği vardı - sadece daha zarif olmayı tercih ediyordu. "Benim bölgeme tecavüz ediyorsun!"

Tırpan gökyüzünden gelen gümüşü yakaladı, kenarı parlıyordu. "Beni neden uyandırıyorsun?" Aegaeon'un gözleri değerli taşlar kadar sert parlıyordu. "Uyanmaya hazır değilim!"

"Feci bir Çağlayanın ortasındayız." Astaad'ın ona bundan başka verecek cevabı yoktu. "Adanızın sular altında kalmasının nedeni bu."

Aegaeon aşağıya baktı, saçları çenesinin kare çizgilerinin etrafına düşüyordu, suyu ilk kez fark ediyor gibiydi. Dudağı kıvrıldı. "Böyle şeyleri temizleyemez misin?" Tırpanını bir salladı ve su geri çekildi.

"Enerjimi üzerinde yaşanan topraklara saklamayı tercih ederim." Astaad topraklarında kuralları bir yabancının koymasına izin vermezdi; ancak Aegaeon'un gücünü gösterme eğiliminden faydalanabilirdi. "Halkım ölüyor ve adalar onları tahliye edebileceğimizden daha hızlı sular altında kalıyor."

"Göster bana!"

Adamın ağzından çıkan her kelime baş ağrısına neden oluyordu. "Gel."

Aegaeon tartışmadan onun peşinden uçtu ama Astaad işbirliğinin kısa süre içinde saldırganlığa dönüşeceğini biliyordu. Aegaeon tam bir bölgeden başka bir şeyle tatmin olacak bir melek değildi.

- - -

Astaad adadaki **ilk su gayzerini gördüğünde bile,** ayak bileğine kadar kara batmış olan İskender'in topraklarına bir ses dalgası çarptı. Berrak gökyüzü aysız bir geceye dönüştü, simsiyah ve sonu olmayan.

"Zanaya yükseliyor," dedi ikincisine.

Havalandıktan kısa bir süre sonra uzakta karla kaplı kumları gördü ve bu kumların arasından ışık ve karanlıktan oluşan bir serap, yıldız ışığıyla renklenmiş bir kadın çıktı. Beline kadar uzanan gümüş bukleler, başka kimsede görmediği bir renk olana kadar morla yıkanmış, gecenin teni, gözleri kocaman karanlık küreler.

gümüşi bir ışıkla titriyordu ve dudakları o kadar dolgundu ki bir adam onlara bakıp kendini kaybolmuş sanabilirdi.

Ta ki kalbini çıkarıp en değerli şarabıyla birlikte yemek için kızartana kadar.

Ondan birkaç santim daha kısa olan Zanaya kılıcını sırtında taşıyordu çünkü Zanaya elbette Uykuya bir kılıçla girecekti. Bu onun en sevdiği sevgilisiydi.

Vücudu her kıvrımı ve vadiyi saran kısa bir şal ile kaplıydı. Göğüslerini ve kalçalarını örten parıltılı bir yıldız ışığı kreasyonu, yine de onu çıplak olduğundan daha çekici kılıyordu. Gerçi İskender'in de şahsen bildiği gibi, Zanaya cırılçıplakken de çok çekiciydi.

İçindeki kaçınılmazlık hissiyle onun önüne indi.

"Xander." Mırıltılı bir ses, Uykusundan önce bile bin yıldır duymadığı bir dildi. "Tekrar karşılaştık."

"Bu artık torunumun adı."

Gözbebeklerindeki ay ışığı kıvılcımları daha da parladı. "Şaka mı yapıyorsun? Sen dede misin?" Yavaşça baştan çıkarıcı bir gülümseme. "Uzun süre uyudum."

"Bu bir görüş meselesi," diye mırıldandı nefesinin altında.

Başını geriye atarak güldü ve ses her zaman olduğu gibi onu sardı, tatlı, uyuşturucu ve Zanaya. "Ah, Alexander, beni gördüğüne sevinmediğini söyleme. Ezildim."

Kollarını gökyüzüne doğru uzattı, sırtı kavisli ve ayak parmakları kara basıyordu ve bu, Zanaya'nın ani gecesini gökyüzünden kovalayan güneşe uyanan bir dişi aslanı izlemek gibiydi. "Uyumaya gittiğimde bu çölde kar yağmıyordu." Çömeldi, bir avuç dolusu parıldayan buz kristalini kaldırdı. "Nil'im hâlâ akıyor mu, yoksa buz mu?"

"Buzlar erimeye başladı," dedi Nil Kraliçesi olarak anılmayı başka herhangi bir unvana tercih eden ölümcül, sevimli başmeleğe. "Bir çağlayanın içindeyiz. Bu kadar ani uyanan tanıdığım tek Kadim sensin, ama

Aegaeon'un da kıpırdandığına dair işaretler var. Caliane benden önce uyandı."

Ayağa kalkarken gülümsemedi, muhteşem ve o kadar güzeldi ki, dünyanın Michaela'yı neden güzelliğın timsali olarak gördüğünü hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Uyuyacağım," dedi, çünkü sinir bozucu ve yarı deli olabilirdi ama Zanaya aynı zamanda halkı ve bir zamanlar Alexander tarafından sevilen bir baş melekti.

"Cascade'in uyumana izin vereceğini sanmıyorum." Başka bir çağda binlerce kez yaptığı gibi parmaklarını kadının omuzlarında, kollarında gezdirmemek için kollarını sert bir gerginlikle kavuşturdu. "Seninle ilgili bir Kadro toplantısı düzenleyeceğim ama önce buz ve kar altında kalmış bir köyü kurtarmam gerekiyor."

"Neden bu kadar huysuzsun, sevgilim?"

"Ben bir Kadim'im. Bana öyle davranın yoksa ..."

"Ya da ne?" Göz kırıyor, uzun kirpikleri yelpaze gibi aşağı iniyor. "Peki, on ölümsüz yaşam için yeterince kargaşa yarattığıma karar verdiğimden beri ne yaptığını söyle bana."

Sanki yüz bin yıldır ayrı değıllermiş gibi. Son kavgalarından on yıl sonra, adam ona hâlâ yarı öfkeli yarı aşıkken Uykuya dalmıştı. Onun yüzünden değil. Zanaya hiçbir zaman başkalarının kararlarına bağılı olmamıştı ve onu bu kadar büyülemesinin bir nedeni de buydu.

"Yapacak işlerim var." Havaya yükseldi.

O da gülerek onu takip etti, kanatları gümüşü beyaz beneklerle siyah dalgalanıyordu.

İşte o zaman dünya, Zanaya'nın bereketli karanlığına hiç benzemeyen bir şekilde karardı. Ortama çöken sessizlik, kulakları delip geçen çığlıklarla bozulana kadar bunaltıcıydı.

"Bu kakofoni de ne!" Zanaya bağırdı. "Tanıdığım hiçbir başmelek böyle karanlıkla uyanmaz!"

"Onu tanıyorsun. Adı Lijuan."

Neha, Lijuan'ın kendi topraklarındaki **bir sınır kalesinden dönüşünü izledi**, Nivriti de yanındaydı. O ve ikizi, Cascade'in yarattığı kaos karşısında garip, kararsız bir ateşkes ilan etmişlerdi ve Nivriti onunla bu şekilde durduğunda, Nivriti'nin kanatlarının tavus kuşu tonları neredeyse kendi kanatlarının beyaz ve çivit rengine değdiğinde, Neha kaybettiği her şeyi hatırladı ve Uyku zamanının gelip gelmediğini merak etti.

Her şey acıyordu. Kalbi. Ruhu. Çok yorgundu.

Ama Lijuan bir kez daha yükselirken artık hiçbiri uyuyamazdı. Uyandığını haber veren çığlık çığlığa karanlık sonunda boğucu varlığını Neha'nın topraklarından çekmişti ama Çin'in üzerinde ve çevresinde kaskatı duruyordu. "Sence içerideki insanlar hiç ışık görüyorlar mı?"

"Sanırım bu kişi halkını karanlıkta tutmayı seviyor."

Rüzgâr kokuları sınırın ötesine, kalenin tepesine kadar taşıyordu. Neha ensesindeki minik tüyler diken diken olurken generallerine tüm sınır boyunca daimi bir nöbetçi dikmeleri için zihinsel bir emir gönderdi. Sürprizle karşılaşmayacak, Lijuan'ın sahipleneceği bir ödül olmayacaktı.

Ancak bunu düşünürken bile Lijuan'ın Kadro'dan farklı bir şekilde geri döndüğünü biliyordu. Çin'in Başmeleği ortadan kaybolmadan önce zaten bedensizleşebilmişti ve şimdi gerçek bir Uykudan sonra geri dönmüştü.

tüm topraklarını dünyanın geri kalanından gizleme gücüne sahipti.

Siyah sis Çin'in üzerinde geziniyor, ancak sınırdaki yeryüzüyle buluşmak için aşağı doğru kıvrılıyordu. Neha izlerken, gökyüzündeki ani değişiklikler yüzünden yönünü şaşırarak bir kuş sis duvarının içine uçtu. Küçük bedeni bir kalp atışı sonra yere yuvarlandı. Neha kalenin çatısından atladı, örgüsünden kurtulan saç telleri yüzünün kenarlarına yapışmıştı, kanatlarını açarak aşağıdaki toprağa yumuşak bir iniş yaptı.

Nivriti çoktan düşmüştü. Bunu hep yapardı. Daha hızlı, daha iyi, daha güçlü olmaya çalıştı. Artık bunun bir önemi yoktu.

Kılıcını kalçasındaki kınından çıkaran Neha, kuşun küçük bedenini tehlike bölgesinden uzaklaştırdı. "Dokunma ona," dedi Nivriti yere çömeldiğinde, kanatlarının zümrüt rengi, kobalt rengi ve siyahı arkasına yayılmıştı.

"Ben aptal değilim, kardeşim." Nivriti'nin dikkati ölü kuşun üzerindeydi. "Vücuttaki şiddet izlerinin duvardan mı yoksa kuşun düşüşünden mi kaynaklandığını söylemek zor."

Neha kız kardeşinin yanına çömeldi, kanatları üst üste bindi. "Şunlara bak, Nivi." Kanat bölgesini işaret etti.

Bir tıslama. "Kesikler. Yine de yerde böyle bir hasar verebilecek taş yok."

"Hanımefendi!" Neha'nın kıdemli vampirlerinden biri ona doğru koştu, vardığında nefessiz kalmıştı. "Bir köpek karanlık sisin içine doğru koştu ve durduğu yere düştü. Görünür arka ayaklarından tutup sürüklediğimizde her tarafı kesikti ve kanıyordu."

"Öldü mü?" Hayatta kalmanın mümkün olup olmadığını bilmek zorundaydı. "Hepsi ama," dedi vampir. "Ona merhamet ettik." "Merhamet doğru seçimdi." Ayağa kalktı.

"Kimsenin sınıra yaklaşmaması gerektiğini duyurun. Leydi Caliane'nin adamlarını uyaracağım. Eğer biri içeri düşerse, mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarın."

"Evet, kraliçem."

Vampir Neha'nın emirlerini yerine getirmek için koşarken Nivriti ayağa kalktı. "Tarihte hiçbir başmelek kendi bölgesini bu kadar kuşatmayı başaramadı."

"Caliane bunu yapabilir," diye mırıldandı Neha. "Ama Amanat büyük bir köy büyüklüğünde. Çin'i kuşatmak için ..."

Karanlık sise baktı ve kendi kendine bunun hayal gücü olduğunu, kayıp köylülerin kapana kısılmış ve çığlık atan yüzlerinin ona baktığını göremediğini söyledi.

Tüm o ruhlar sonsuza dek hapsedildi, dişleri ve tırnakları Lijuan'ın silahları oldu.

Yeryüzündeki cehennem hakkında konuşun."

Elena'nın mırıldanması Antonicus'un ona bir kez daha perçinlenmiş bir bakış fırlatmasına neden oldu. Onu görmezden gelmeye çalıştı. Kule'ye döndüğünden beri ona bakıyordu.

Önlerindeki ekrana bakıyor olmalıydı; ekranda Neha'nın bölgesinden, Çin sınırından canlı bir yayın vardı. Neha'nın yardımcısı, Raphael Antonicus hakkında bir toplantı başlatamadan önce bunu tüm kadroya göndermişti.

"Cehennem ölümlü bir kavramdır. Bu ise ölümsüz bir kabus."

Elena buna karşı çıkamazdı ama ensesinin diken diken olmasının nedeni bu değildi. Antonicus neden bana sanki yeni ve ilginç bir böcekmişim gibi bakıp duruyor?

Senin ne olduğun hakkında hiçbir fikri yok ve bu bir ölümsüz için garip bir şey. Parmaklarını kanatlarının fırtına ateşinde gezdirdi.

İçten içe titreyen Elena, "Kes şunu" dedi. Yeni arkadaşının beni kesip açmaya ve incelemeye çalışmaması için sert görünmem gerekiyor.

O bir arkadaş değil. Kadim'e döndüğünde Raphael'in yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu, varlığı ona ilk tanıştığı başmeleği hatırlatacak kadar uzaktı. "Çok sabırlı davrandın. Ancak artık Kadro'yla bir toplantı yapmamızın zamanı geldi."

Antonicus, Raphael'in ancak anlayabildiği bir dilde, "Hiç sorun olmadı," diye cevap verdi. Diğer başmeleğin bu dili bilerek seçtiğini biliyordu; çünkü modern İngilizceyi çoktan öğrenmiş olmalıydı. Bu, yaşla ve bilgiyle keskinleşen bir beceriydi, sanki beynin içinde yüzlerce dil olduğunda, yenileri kolayca özümseyiyordu.

Antonicus'un gözleri Elena'ya döndü.

"Bir savaş başlatmak istemiyorsan," dedi Raphael aynı kadim dilde, "eşime saygılı davranacaksın. Yoksa gözlerini kafandan çıkarmak zorunda kalacak."

Sözlerini olmasa da ses tonunu açıkça anlayan Elena, parmaklarının arasında keskin bir bıçağı oynatmaya başladı.

Antonicus sonunda terbiyesini hatırlamıştı, hatta sifonu çekme nezaketini bile göstermişti. Raphael bu değişimin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bu kadar yaşlı melekler, baş melek olsun olmasın, yaşlarının onlara kabul edilmiş davranış kurallarını bir kenara atma özgürlüğü verdiği inanca eğilimindeydiler.

"Eşim." Başmelek akıcı bir aksanla İngilizce konuştu. "Sen hayatım boyunca gördüğüm en eşsiz varlıksın."

"Sanırım Naasir'i tanımıyorsun," dedi Elena'nın soğukkanlı cevabı. Antonicus'un kanatları kömür grisi bir dalga halinde açıldı, kapandı. "Kim bu Naasir? O da senin gibi mi? Bir melek mi?"

Elena'nın gülümsemesi yavaştı ve Naasir'inki kadar sinsiydi. "Onun ne olduğunu Naasir'e sormanız gerekecek."

Raphael, öfkesinin buzlarını kesen bir eğlenceyle onun zihnine dokundu. Naasir'in sırlarını başkaları aracılığıyla ifşa etmeye mi çalışıyordu?

Asla! O cevapları kendim bulacağım. Antonicus'un da kafasını o tuğla duvara vurmasını istiyorum.

"Efendim." Dmitri ofise girdi. "Başmelek Neha Kadro'yu bir toplantıya çağırdı." Raphael'in gerçekliğinden hiçbir şey ele vermeyen mükemmel kibarlık sözleri

ve Dmitri'nin ilişkisi. İkincisi ve arkadaşı, önemli olan yerlerde algılarını nasıl manipüle edeceklerini anlayacak kadar Kadimlerle tanışmıştı.

Antonicus Dmitri'ye aldırmadı. Yaşlılar genellikle aptaldır.

"Gözünüz bu yayında olsun." Raphael Neha'nın sınırında neler olduğunu gösterdi. "Büyük bir değişiklik olursa bizi durdurun." Bununla birlikte Elena ve Antonicus'u bu toplantılar için ayarlanmış büyük odaya götürdü ve bağlantıyı başlattı.

Antonicus ortadaki ekranda Neha'nın, onun yanındaki ekranda da Caliane'in yüzünün belirmediğini görünce geri çekildi. "Bu da ne böyle? Kadroyu bu kara kutuların içine mi hapsettiniz?" Kanatları parlamaya başladı.

"Antonicus, bu sesi nerede duysam tanırım." Beyaz derisi tozlu ve saçları nemli Caliane başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ düşünmeden hareket ediyorsun."

"Sana modern dünyayı anlatacak vaktimiz yok," diye tersledi Neha çok daha yaşlı başmeleğe. "Bunların iletişim cihazları olduğunu söylemek yeterli."

Etraflarındaki ekranlarda başka yüzler de belirdi. Alexander'ın yanında bilinmeyen bir başmelek de vardı. Raphael'in içi sıkıştı. Her uyanış tüm dünyaya bir renk, ışık ya da ses dalgası göndermeli ve tüm Kadro'yu neler olup bittiği konusunda uyarmalıydı. New York'ta, Antonicus'un uyanmasının neden olduğu kargaşa bir yana, bu sadece Lijuan'ın dönüşünü duyuran ölüm çığlıklarıyla gerçekleşmişti.

Diğerlerinin aynı anda uyanmış olması mümkün müydü?

Astaad'ı bekledi, omurgası kaskatı kesilmişti. Pasifik Adalarının Başmeleği, Kadronun ortaya çıkan son üyesiydi. Yanında kocaman omuzları ve mavi-yeşil saçları olan bir baş melek vardı. Elena, Bluebell'ine gitmeni istiyorum. Ona bazı haberler verirken yanında olmanı istiyorum.

Elena sessizce ve soru sormadan odadan çıktı ve onun damarlarında dolaşan aciliyeti hissettiğini biliyordu.

Dmitri'nin yanında konuştu. Lumia'nın köyünde güvendiğimiz birini bul. Hayır, Hummingbird'ün güvendiği birini. Bu kişinin görevi, yeni emirler verilene kadar onu haber kaynaklarından uzak tutmak. Illium'un annesi en azından, dünya üzerine gelmeye başlamadan önce ona bu olaylara kendi şartlarıyla alışması için zaman tanıyabilecek kadar izole edilmişti.

Raphael, Alexander Zanaya'yı tanıtırken dikkatini vermeye zorladı ve ardından Antonicus'u takdim ederek kendi görevini yerine getirdi. Astaad, Aegaeon'u takdim ederken övgüye değer bir sakinlik içindeydi.

Kadim kaşlarını çattı. "Henüz uyanmaya niyetim yoktu. Zar zor uyudum."

Raphael'in içindeki şiddet dalgası elini sert bir yumruk haline getirdi. Bu Kadim'in sonsuza dek uyumuş olması daha iyiydi.

Raphael, ben Illium'la birlikteyim. Bütün gün yaptığı eğitim manevralarından sonra çok yoruldu.

Onunla kal. Ne olursa olsun. Elena'ya nedenini söyleyemedi.

-Bu haber önce Illium'a gitmeli.

Onun yanından ayrılmayacağım.

Raphael Illium'un zihnine hiç çaba sarf etmeden dokundu; Yedi'sinin hepsi onun zihninde kalıcı izler bıraktı. Illium.

Efendim. Bana ihtiyacınız var mı? Ellie ile birlikteyim. Yatmaya gidiyordum ama Sivya'nın nefis ikramlarıyla dolu bir tepsiyle beni yanına çekti.

Raphael, Illium'un Elena ile olan bağının bunu atlatmasına yardımcı olacağını umuyordu. Sana kötü haberlerim var. Genç meleğe darbeyi yumuşatmaya çalışmadan bilgiyi verdi - yumuşatmak mümkün değildi. Baban uyandı.

- - -

Elena, Raphael'in Illium'a sesine o ölümcül ama koruyucu tonu veren şeyin ne olduğunu **söylediği anda anlamıştı**. Illium başka bir tarta uzanmak üzereyken dondu kaldı, aniden mermer bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Oturmuş

Yanında, elini onun acımasızca sıkıdığı ellerinden birinin üzerinden geçirdi. Adam tepki vermedi, çenesi kaskatı kesilmişti ve kanatları tam olarak sırtında duruyordu.

Elena sadece dayandı.

"Fas'a gitmem gerekiyor" demesi sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Her kelime sertti, sertlik doluydu.

İçgüdüleriyle hareket eden Elena, "Hızlısın ama yorgunsun. Jet hazır." Elena, Raphael ya da Yedi'den herhangi biri New York'tayken jet her zaman hazır ve gitmeyi beklerdi. "On bir saat içinde Fas'taki özel uçak pistinde olacaksın."

Illium'un başını sallaması tırtıklıydı, ifadesi tehlikeli bir şekilde düzdü.

Raphael, Illium Fas'a gidiyor. Ben de onunla gitmek istiyorum. Bluebell'i o uçağa tek başına bindirmesine imkân yoktu, hele de şu anki durumunda. Benim yokluğum işleri bozacak mı?

Baş meleğine ilk aşık olduğunda bu soruyu sormazdı ama ilişkileri büyümüş ve olgunlaşmıştı. Artık mesele onun özgürlüğü için savaşması ve Raphael'in onu pamuklara sarmak istemesi değildi. Raphael onun eşiydi ve sadece belli zamanlarda ona yanında ihtiyaç duymakla kalmıyor, düşmanları da ona karşı bir şeyler yapmak için onu kullanmaktan çekinmiyordu.

Git, dedi. Seni korumak Illium'u şoktan çıkaracak. Aodhan seninle Fas'ta buluşmak için Sığınak'tan uçacak. Başmeleklerin sayısındaki fazlalıkla ilgili mevcut durum, Kadro'nun dikkatini dağıtmaya devam edecek.

Elena'nın omuzları daha az gerginleşti. Aodhan ve Illium'un ilişkileri şu anda sarsıntılıydı ama dostlukları yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Gerilimde olabilirdi ama yakın zamanda çatırdamayacaktı. Illium iyileşir iyileşmez geri döneceğim.

Zihninde çarpışan ve buzla öpüşen deniz, baş meleğinin kucaklaması tehlikeli bir şekilde daha güçlü.

"Ben de seninle geliyorum."

Illium başını kaldırdı, mavi uçlu siyah saçları hareketle birlikte yer değiştirdi. "Burada olman gerekiyor."

"Efendimiz."

"Konuştuk, sorun yok. Yola çıktığımızı bildirmek için uçuş ekibini arayacağım."

"Ellie-" Dövülmüş altın rengi gözleri azap ve kafa karışıklığıyla kararmıştı.

"Karar verildi." Ayağa kalktı. "Odanızdan kıyafet almanız gerekiyor mu?"

Sinirli bir ses çıkararak, "Bu iş daha bitmedi," dedi ama koşarak oradan ayrıldı.

En kıdemli pilotları olan huysuz ama zeki Dougal'a haber verdikten sonra kendine bir kıyafet almak için dolabına eğildi ... ve orada paketlenmiş ve hazır duran yepyeni bir kanvas spor çantası gördü. Birçok avcı gezisinden sağ çıkmayı başarmış olan hırpalanmış eski çantası, patladığında Enclave'in evindeydi.

Bu, dolgulu omuz askılarına kadar birebir aynıydı.

"Montgomery, seni doğal olandan daha çok seviyorum." Çantasını kaptığı gibi dizüstü bilgisayarını ve birkaç iç çamaşırı atacak kadar durakladıktan sonra koridora çıkmıştı ki aklına bir fikir geldi. Raphael. Teması kabul etmesini bekledi; en ufak bir zayıflık belirtisinden yararlanacak acımasız ölümsüzlerle tartışırken onun dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Konuşabilirsin, hbeebti. Şu anda meseleler medeni, sakin ve buz gibi. Lijuan uyanırken, dünyamızda bu yeni uyananlara yer yok. Onların zamanı değil.

Elena'nın tüyleri diken diken oldu, sözleri ona her zaman zamanın dışında yaşayan Cassandra'yı hatırlattı. Sinek Kuşu

-

Bitti, Raphael araya girdi. Dmitri bölgedeki en sert savaşçılarımızdan birinden duygusal bir kriz geçirmesini istedi. Sinekkuşu'nun yumuşak bir kalbi var; kalbi kırılmış gibi görünen savaşçının yanında gerektiği kadar kalacak. Kız kıpırdanmaya çalışırsa ağlayacağına söz verdi.

İyi insanlarımız var. Ve Sinekkuşu bağlılığa ilham verdi; Illium'un annesi çok nazik, çok kibar ve çok

Elena'nın ona herhangi bir şekilde kötü davranan herkesi yumruklayacağı için kırıldı. Toplantıda iyi şanslar.

Bu gidişle döndüğünüzde burada olabilirim- Aegaeon ve Aleksandros dişlerini gıcırdatırken ve Charisemnon homurdanırken Antonikos sanki bir amfi tiyatrodâ öğrencilerine nutuk atıyormuş gibi konuşmaktadır.

Çevresel görüşünde gümüş mavisini yakaladığı anda zihniyle ona bir öpücük gönderdi. Illium geri dönmüştü, çantası bir elindeydi ve yüz kasları gergindi. Havalanmak için en yakın balkona doğru yürürken konuşmadılar. Rüzgâr soğuk bir tokat gibiydi, buz sarkıtları hâlâ çok sayıda binadan sarkıyordu ve Hudson Nehri'nde tek tük buzdağları vardı.

"Geri dönmelisin!" Illium aralarındaki boşlukta bağırdı.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı şarkı söyler gibi bir sesle. "Senin için endişelenirken nasıl anneme odaklanabilirim?"

Aodhan'ın da yolda olduğunu ve Illium'un yanında güvenilir bir arkadaşı daha olur olmaz Manhattan'a döneceğini bilmeseydi, suçluluk duygusu yaratma çabası işe yarayabilirdi. "İkimiz de ona odaklanacağız!" Bir gökdelenin etrafından dolaşmak için sağa doğru kanat çırpı.

Ellerini pencerelere dayayan ofis çalışanları ona el salladı. O da akkor halindeki mutluluğuyla el salladı. Uçuşu kaybetmek, sonra yeniden kazanmak... Boğazı düğümlendi, gözleri ateşlendi.

Elena. Aeclari. Uçuyoruz.

Lejyon'dan sayısız kişi çeşitli binalardan uçarak ona ve Illium'a katıldı; sessiz gri kanatlarıyla esrarengiz bir eşlikçi. Ona en yakın olanın kirpikleri son fırtınadan dolayı hâlâ donmuştu ve saçları buz gibi parlıyordu. Güneşin ısıtmadığı bir gölgede oturuyor olmalıydı.

Sadece başını salladı; Lejyon bitkileri için evlerini sıcak tutuyordu ama donup heykel haline gelmeyi umursamıyor gibiydi.

Elena ve Illium Kule uçak pistine indiğinde derinlerden gelen varlıklar havada kaldı. "Merhaba Mack!" Orta boylu, ağır yapılı adama neşeyle el salladı.

Uçağın etrafından dolaşıyordu. Güvenlik kontrolü yapıyor gibiydi. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığı onuncu kontroldü. Dougal Mackenzie birazcık detaycıydı. Tam da Elena'nın istediği gibi bir pilottu.

"Eşim." Koyu renk gözleri başını eğmeden önce onunkilerle buluştu; saçları, cildinin sıcak krem rengine ve yüz yapısının sert açılara ve karelerine uyan zengin bir maun rengiydi.

"Karayipler'deki sarhoş hafta sonunu duydum! Yürü, Mack!" Böyle bir şey duymamıştı ama vampiri kışkırtmak bir görev haline gelmişti.

Dougal taş suratıyla ona baktı.

Illium onun elinden tutarak uçağa doğru sürükledi. "Eşim adına özür dilerim," dedi Dougal'a. O kadar kibar ve düzgündü ki Elena vampirin burnunu çimdikleme dürtüsüne teslim olduğu için kendini kötü hissetti. Dougal bu kadar katı olmaktan kendini alamıyordu.

Sonra Bluebell sırttı. "Bir dahaki sefere Astaad'ın tropik adalarından birini seçeriz, tekilaya ağırlık veririz. Ama daha fazla çekik gözlü kız yok. Sana ayak uyduramam."

Dougal'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Illium onu uçağa binmek için merdivenlerden yukarı ittiğinde Elena hâlâ şaşkıındı. Yola çıkabilmeleri için hızla hareket etti ama ikisi de yerlerine oturur oturmaz Illium'un kaburgalarını dürttü. "Sen ve Dougal gerçekten takılıyor musunuz yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Burnunu çekti ve kollarını kavuşturdu. "Andreas'la kanka olduğunuzu öğrendiğimden beri artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Güldü ama bu, bakışlarının derinliklerindeki yoğun karanlığı yerinden oynatmaya yetmedi. "Dougal ve ben Raphael'in hizmetine girdiğinden beri arkadaşız. Laird yapabilir-" Ani bir duraklama ve ardından büzülmüş dudaklar. "Ama Dougal'ın sırlarını anlatmak bana düşmez." Siyah kirpikler maviye daldı.

"Bu günlerden birinde, Bluebell ..."

Dougal uçağa girdi, yardımcı pilotu da onu takip etti. Minyon dişi vampir, Dougal'a katılmak için kokpite girmeden önce kapıyı profesyonel bir hızla kapattı. İkisi birlikte ticari bir uçuştan çok daha hızlı bir şekilde havalandılar.

Elena'nın gözleri pencereye gitti, bakışları Kule'yi arıyordu. Yakında görüşürüz Başmelek.

Illium ekrana bakmak için kafasını uzattığında **Elena** yarım saattir **dizüstü bilgisayarında çalışıyordu**. Bu kesintiden duyduğu rahatlamanın şiddetiyle kendini tuttu - Illium kalkıştan beri hiç bu kadar acı verici bir sessizlik içinde olmamıştı.

"Ne yapıyorsun böyle şiddetle?" Çenesini kızın omzuna dayadı, nefesi kızın tenini ısıtıyor ve saç telleri kızın kılara karışıyordu.

"Kan kafesi imparatorluğum üzerinde hüküm sürüyorum." Aslında bir imparatorluğa dönüşüyordu, çoğunlukla bu fikri ortaya atan utangaç vampir Marcia Blue sayesinde. Gerçi finans müdürleri Jonas da rüştünü ispatlamıştı.

"Tatlı Marcia hala Jonas'a aşık mı?"

"Aşk karşılıklı, ama Marcia Sözleşme döneminden sonra çok temkinli." Marcia'nın meleği acımasız bir sikiciydi. Ölümsüzlük her zaman empati bahşetmezdi. Birçok ölümsüz, insanlara ve genç vampirlere kullanılıp atılacak oyuncaklardan başka bir şey değilmiş gibi davranana kadar bu empatiyi yıpratma eğilimindeydi.

"Sakin o pislik gibi olma." Bir eliyle onun yanağını okşarken diğer eliyle de bir mali raporu tarıyordu. "Onu her gördüğümde suratına bir tekme atmak istiyorum. Konsolosların bile etrafta dolaşıp pislik meleklerin suratına tekme atamaması çok kötü."

"Eğer onu ortadan kaldırmak istersen cesedi saklamana yardım ederim." Şakacı sözler, ama onun vücudunu sarmaya devam eden sert gerilimi hissetti.

Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı; sadece ona yer açmak için açmıştı. "İçki dolabını yağmalamak ve seni sarhoş edip edemeyeceğimize bakmak ister misin?" Meleklerin metabolizmaları o kadar yüksekti ki alkol çoğuna bir şey yapmazdı. Şimdiye kadar biraz sarhoş olduğunu gördüğü tek melek genç Izzy'ydi ve o da savaşta ağır yaralanmıştı, ayrıca Illium'un ölümcül gizli tarifini yudumluyordu.

"Ben viskiyi getireyim."

Tam boy bir şişe ve iki bardakla geri geldi.

Elena'nın alkolün etkisine karşı dayanıklı olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden yudumlarına dikkat ediyordu. "Vay be." Kan dolaşımına bir sıcaklık yumruğu çarptı.

Illium kendi içkisini geri attı, sonra bir tane daha doldurdu -Kristal bardağın tepesine kadar. Metodik bir sakinlikle içti ve "Piç babam uyandı" dediğinde şişenin dörtte üçünü bitirmişti.

Elena'nın kasları kilitlendi. Illium'un babası hakkında, bu konunun hassas bir konu olması gerektiği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Kaybettiği ölümlü aşkı ve Aodhan'ın dünyadan çekilmesi gibi incitici şeylerden bahsederken bile öyle bir açıklığı vardı ki, bir şey hakkında konuşmadığı çok belliydi. Ve onu doğuran adam hakkında hiç konuşmamıştı.

"O bir baş melek mi?" Raphael bir keresinde Illium'un bir Kadim ebeveyni olduğundan bahsetmişti ama Elena Kadro ile otomatik bir bağlantı kurmamıştı. Illium'a gelince Hummingbird ... Nadiel ve Caliane'in sevgili oldukları dönemde zaten yetenekli bir ressamdı, yani genç değildi - ama ya Kadim için yeterince yaşlı değildi ... ya da melek dünyasında eşsiz, yaş ve zamanın ötesinde bir konuma sahipti.

"Herkes Raphael'in iki başmeleğin sevgili oğlu olduğunu bilir. Benim soyum ise tam bir soru işareti." Dudağı kıvrıldı. "Onun benim babam olduğunu biliyorum ama ben uçamayacak kadar küçükken o piç kurusu bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktıktan sonra meleklerin geri kalanı sorular fısıldamaya başladı.

"Raphael bana nasıl kılıç kaldıracağımı, nasıl onurlu bir adam olacağımı öğreten kişiydi. Annemin oğlunu korumak için güvendiği kişiydi. Aegaeon annemden zevkini aldı ve gitti. Hiçbir baş melek çocuğunu öylece terk etmez, zalimlerin söylediği buydu. Sinekkuşu sadakatsizlik etmiş olmalı, çocuk da başka bir meleğin tohumu."

Elini bardağa o kadar sert bastırdı ki bardak çatladı. Bundan vazgeçerek viski şişesini eline aldı ve hüpleterek içti. Sonrasında gözleri parladı ama kadın bunun alkolden kaynaklanmadığını biliyordu. Öfke o kadar derindi ki kesiyordu. Elena onu suçlamıyordu ama bunun onu zehirlemesine de izin veremezdi.

"Açıkçası, baban ve Jeffrey Yılın En İyi Babası Ödülü'nü paylaşıyorlar."

Illium sert ve derin bir kahkaha atmadan önce bir saniye boyunca ona baktı. Bu ses canını yakıyordu. İçinde neşe yoktu ama belki de acıdan kurtulma vardı. Çünkü sonunda durduğunda, saçlarının ucundaki minik tüylerden birini çekistirmek için uzandı.

"Ödülün icat edilmesinin sebebi Aegaeon'dur." Koltuğuna geri oturan Illium viski şişesini yere bıraktı ve bir süre boşluğa baktı. "Piç kurusu buralardayken iyi bir babaydı. Bana nasıl havalanacağımı öğretti, annemi gülümseten ve kızartan o cesur açlığıyla kucağına alıp öptü, bana cesur olmamı ve bir savaşçı gibi keşfetmemi söyledi."

Parmaklarını esnetti, kansız bir gerginlikle yeniden kıvırdı. "Ama bencilliğiyle annemi kırdı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Annen bir hediye." Sevimli, eşsiz ve yaşlı bir varlık. "Her ne yaptıysa, onun ruhunu çalmadı."

Ama Illium başını salladı. "Sen sadece bu Sinekkuşu'yla tanıştın." Sözlerinde büyük bir keder vardı. "Annem eskiden çok gençti Ellie. Beni çok uzun yaşlardayken doğurmuş ama ben hiçbir zaman onun hayatının alacakaranlığında doğmuşum gibi hissetmedim."

Perili bir gülümseme. "Sığınak boyunca benimle saklambaç oynardı, Aodhan'la başımız derde girdiğinde de,

Bizi en sert ifadeyle terbiye eder, sonra üzüldüğümüzde bize sarılır ve öperdi.

"Birlikte tatlılar yapardık. Hangi desenlerin ortaya çıktığını görmek için tuvallere boya atardık. Geceleri mum ışığında kitap okumak için kütüphaneye gizlice girerdik. Havadaki herhangi bir müzikle dans ederdi, oturup izlediğim bu canlı peri."

Elena Illium'un annesinin bunların hiçbirini yaptığını hayal bile edemiyordu. Tanıdığı melek parlak bir yetenektir, saygı duyulan ve el üstünde tutulan bir sanatçıydı ama aynı zamanda kendi dünyasında var olan ruhani biriydi. Çoğu zaman Illium'un bir yetişkin olduğunu hatırlamıyor, bunun yerine ona bir zamanlar olduğu çocuk gibi davranıyordu. Ama Sharine deli değildi, dünyanın kullandığı anlamda deli değildi.

Illium'un dediği gibi, kırılmıştı. Hayır, kırılmış daha iyi bir kelimeydi. Ruhunda çatlaklar, duygularında çatlaklar, benlik duygusu hasar görmüştü. Bu onun saygı duyulan biri olmasına engel değildi ve şu anki görevine atandığından beri gösterdiği gibi, kötülüğün travma yarattığı bir yeri ele geçirebilecek kendine hakimiyete, zekaya ve saf iyiliğe sahipti.

"Annemin yeniden kendine gelmeye başladığı şu günlerde yükseldiğini mi?" Illium dişlerini sıktı. "Anneme ikinci kez zarar verirse onu öldürürüm. Yemin ederim..." Şüpheye yer bırakmayan düz, ölümcül kelimeler.

- - -

Raphael, Elena'nın kendisinden **uzakta savunmasız** olduğunu **biliyordu** ama Illium'un onun için hayatını feda edeceğini de biliyordu - ve o dünyada çok az kişinin yenebileceği bir melekti.

Onu yenebilecek olanların çoğu, Lijuan'ın dönüşünün yanı sıra fazladan üç Kadim'in daha ortaya çıkmasıyla meşguldü. Şanslı olsalardı, kimse Elena'nın yokluğunu fark etmezdi bile.

Onun etrafında Kadro toplantısı hız kesmeden devam etti.

Başlangıçtan kısa bir süre sonra sessizliğini korumuştı. Önce Aegaeon ve Antonicus'a apar topar uyandırılmaktan şikâyet etmeyi bırakmaları için zaman tanıdı, sonra da Kadronun geri kalanına kimsenin bölgelerini ellerinden almak üzere olmadığını duyurmaları için zaman verdi. Zanaya'nın yüzünde baştan sona eğlenen bir gülümseme vardı, tartışmaya yaptığı katkılar zekice tasarlanmış sözel el bombalarıydı.

Şu anda annesi yeni Kadimleri bu Çağlayan'ın ana olayları hakkında bilgilendiriyordu.

"Bu Lijuan'ın bizden daha iyi olduğuna inandığını mı söylüyorsun?" Aegaeon homurdandı. "Onu bana gösterirsen bu inancını kısa sürede kaybedecektir."

Titus'un buna hiç tahammülü yoktu. Asasını yere vurdu; ortaya çıkan vurmali gök gürültüsü herkesin dikkatini çekmeyi başardı. "Acele sözler vermeden önce belki de Neha'nın adamları tarafından yapılan kaydı izlemelisiniz." Çin'i kaplayan siyah sisin tekrarını başlattı.

Antonicus, Raphael onu incelerken pek dikkat etmemişti ama şimdi dikkatle izliyordu. Zanaya ve Aegaeon'a yeni görünüyordu.

"O Ölümün Başmeleği." Zanaya'nın yüz hatları, yıldız ışığı gözlerinin obsidyene dönüşmesine neden olan bir tiksinti barındırıyordu. "Bunu şimdi anlıyorum." Antonicus ve Aegaeon'a döndü. "Görmüyor musunuz?" Bu bir talepti. "Bu tehdidin icabına bakmak için zamanımızdan önce uyanıyoruz. Bu dünyada yaşamak için yaratılmadık. Bizim zamanımız değil."

Raphael Kadim'e karşı isteksiz bir hoşlanma hissetti. Ortallığı karıştırmaktan zevk alıyor olabilirdi ama aynı zamanda Kadimlerin çoğundan daha net ve daha az kibirli görüyordu.

"Cascade bunu neden yapsın ki?" Michaela'nın elmacık kemikleri tenine vuruyordu. "Neden bize Lijuan'ı yenmek için bir yol versin?"

"Çünkü Cascade kaos istiyor," dedi Raphael, Lejyon'un hafızanın derinliklerinden çıkardığı ve ölümlülerin doğumundan önce başlayan sözleri tekrarlayarak. "Tek bir güçte kaos yoktur."

Karartılmış bir Çin'in donmuş görüntüsünü işaret etti. "Bunu yapabilen, Çin kadar geniş bir coğrafyayı gizleyebilen bir varlık artık bir baş melek değildir. O bunun ötesinde ve bir tehdit oluşturmaması halinde onu yenmek için tüm gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Ne demek bir tehdit olduğunu kanıtla!" Charisemnon yumruğunu önündeki süslü masaya indirdi, şakaklarında damarlar atıyor ve boynunda kırmızı lekeler oluşuyordu. "Onun ne yaptığını görmüyor musun?"

"O kendi bölgesinin tanrıçası," diye hatırlattı Neha, ses tonu soğuktu. "O bölgede kaldığı sürece ona dokunamayız ve dokunmayacağız da."

Astaad, "Bunu yapmak dünyada barışı koruyan yasaları ihlal etmek olur," dedi. "Başkalarına ait olan topraklara müdahale etmeyiz."

Elijah Neha'ya baktı. "Çin'den başka haber var mı?"

"Ölüm." Neha'nın cevabı sessizlikte çınladı. "O sisin içine uçan her şey ölür." Omzundaki mücevherli yeşil engerek yılanı kolunun üst kısmına kıvrıla kıvrıla dolandı. Parmaklarını üçgen şeklindeki kafasına dokundurarak, "Hiçbir canlıyı kurban etmek zorunda kalmadık -Lady Caliane ve ben ikimiz de yolunu şaşırmış hayvanların içeri girip öldüğüne tanık olduk" dedi.

"Öyle." Annesinin sesi kasvetliydi. "Dolayısıyla, Lijuan'a savaş açma konusu şimdilik tartışmalı. O karanlık sise giremeyiz."

"Biz başmelekleriz!" Antonicus kanatlarını açarak göğsünü dışarı itti. "Sis bizi alaşağı edemez. Kadronun içine nasıl bir zayıflık nüfuz etmiş ki korkmuş bir av gibi davranıyorsunuz?"

"Raphael." Neha'nın çenesinde bir tik oluştu, bakışları taş gibi sertti. "Lijuan size savaş açtığında bölgenizde neler olduğuna dair elinizde herhangi bir kayıt var mı? Uyanmış kardeşlerimizin, biz onlara kanıt gösterene kadar bize inanacaklarını sanmıyorum-"

"Bu aptallık!" Antonicus'un kanatları parladı. "Hareketli görüntülerinizi daha fazla görmeme gerek yok. Buna ilk ve son kez son vereceğim. Ben Çin'e gidiyorum."

"Davetiyeniz yok," diye hatırlattı Caliane ona övgüye değer bir sakinlikle. "Başka bir başmeleğin bölgesine izinsiz girmek protokol ihlali anlamına gelir."

"Bu Lijuan'ı bulduğumda, özürlerimi sunacağım." Kılıcını kınından çıkardı. "Ve eğer o bir tehditse, onu etkisiz hale getireceğim."

Raphael ve mevcut Kadronun diğer üyeleri egoist Kadim'i sonu iyi bitmeyecek bir projeden vazgeçirmeye çalıştılar ama o kararlıydı.

"Bu durumda," dedi Raphael Antonicus'un mantıklı düşünmeyeceği anlaşıldığında, "görüntüleri kaydeden ve bize ileten bir cihaz takmayı kabul eder misin? Sis içinde neler olduğunu bilmeliyiz."

Antonicus elini salladı. "Silahlarımı kullanma yeteneğimi engellemediği sürece." Kadroya attığı bakışta saf bir küçümseme vardı. "Erken uyanışımın sonradan dinlenmek için bir günüm olmalı. Hemen ardından girişimde bulunacağım."

"Hepimiz tanıklık etmeliyiz," diye mırıldandı Caliane. "Neha, Kadro'nun ve uyanmış olanların Antonicus'un sise doğru uçuşunu izlemek üzere sınırınızda toplanmaları için izin istiyorum."

"Çok nazik olacağım." Neha o anda tam anlamıyla Hindistan Kraliçesi'ydi. "Antonicus'un girişiminden hemen sonra, Kadro'nun bir kez daha toplanmasını gerektirecek bir neden yoksa buradan ayrılacaksınız. Eğer öyleyse, bu toplantıyı sınır kalesinde yapacağız."

"Anlaştık," dedi uzaydaki her baş melek. On iki tanesi de.

Lijuan'ı da eklediğimizde dünyada beşi Kadim olmak üzere on üç baş melek vardı.

Savaş kesin bir şeydi.

Elena derin bir nefes aldı. Fas manzarasının **turuncu-kırmızısı** tanıdık bir kucaklamaydı, güneş kışın bile onu sıcaklığıyla öpüyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının başına gelen dehşeti öğrendikten sonra bu topraklara karşı tepkisinin değişip değişmeyeceğini merak etmişti ama hayır, burası biraz evi gibi hissettirmeye devam ediyordu. İnsanların seslerinin tınısı, havadaki kokular, kum girdikçe dişlerinin arasındaki kum, bunların hiçbiri yabancı değildi.

"Burada olmak sana acı veriyor mu?" Illium uçaktan indikten sonra vücutlarını esnetirken sordu.

"Hayır. Fas'a dair en güçlü duygum aşk." Ham, derin ve sürekli. "Jean-Baptiste'in Majda'ya olan aşkı ve Majda'nın ona olan aşkı. Majda'nın kızına olan umutsuz aşkı." Elena'nın tarihi burada başlamıştı. "Nasılsın?"

Dağlar ve gökyüzüyle dolu bu yerin ışığı altında gözleri daha da altın sarısı parlıyordu. "Annemin kalbi için endişeleniyorum. O çok kırılgan, Ellie." Kasları kaya gibi sertti, "Babamdan umudumu keseli çok oldu ama annem bunca zamandır onu bekliyor," dedi.

Kanatlarını açtı. "Bunu sonsuza dek ertelemek isterdim ama yapamam. Annem bilmeyi hak ediyor."

Köye vardıklarında öğle yemeğinden sonraki durgun zamanın ardından köy yeni yeni hareketleniyordu; tüccarlar tezgâhlarını ve dükkânlarını yeniden açıyor, komşular ellerinde dumanı tüten fincanlarla sohbet ediyordu. Nane çayı belki de. Ya da

Kahve o kadar güçlüydü ki sisteme bir tekmeydi. Ama en hoş manzara uzakta, balkonlarının korkuluksuz olması dışında köydeki diğerlerinden farklı olmayan çift katlı bir evin düz çatısındaydı.

Işık, meleğin saçlarının ışıltılı tonuna vuruyordu; sanki her bir teli elmaslarla kaplıydı. Teninin sıcaklığını okşuyordu. Kusursuz soluk bir ten, ama bir heykel değil, etten kemikten olduğunu belli eden bir iç ışıltısı olan bir ten. Ve kanatları... her bir tüyün her bir teli mücevherli bir yapıya benziyordu.

Ona bakmak, ışığı, güzelliği ve doğuştan gelen bir mesafe duygusunu düşünmek demekti.

Hepsi doğruydü.

"Aodhan." Illium'un sesi boğuk çıkıyordu. "Onun burada ne işi var?"

Cevap vermeyen Elena gülümseyerek Aodhan'a doğru uçu. Önce o indi çünkü Illium bilerek geride kalıyordu. Elena onu asla geçemezdi, hiçbir gezegende. "Sparkle." Ellerini uzattı.

Aodhan artık onun dokunuşundan memnundu ama bunu asla hafife almıyordu. Bugün, bu lakabı kullandığı için ona kaşlarını çatmadı, sadece ellerini onunkilerin üzerine kapadı ve bakışlarını kendi olağanüstü güzelliğiyle karşıladı. Kristal mavi-yeşil parçalarının dışarıya doğru kırıldığı siyah bir gözbebeği. "O nasıl?"

Illium aşağı inerken "Kızgın," dedi. "Sinekkuşu için endişeleniyor."

Illium, Aodhan cevap veremedi Elena'nın yanına indi. Temiz hatları ve sıcak altın rengi teniyle yüzü sert ve davetkârdı. "Neden buradasın? Sığınak'ta Galen ve Naasir'e yardım ediyor olman gerekirdi." Vücudunu öyle şiddetli bir kontrolle tutuyordu ki Elena'nın buna şahit olması canını acıtıyordu.

Aodhan tek kelime etmeden en yakın arkadaşına doğru yürüdü, onu kucakladı, bir eli Illium'un başının arkasını okşarken diğer kolu Illium'un omuzlarına kilitlendi. Sanki dokunmaktan hiç kaçınmamış, en güvendiği meleğe bile sırtını dönmemiş gibiydi.

Illium kaskatı kesilmişti, kanatları sırtına doğru sıkıca katlanmıştı ama Aodhan'ın buna tahammülü yoktu. Illium'u kendi kanatlarıyla sardı ve Elena onun taş gibi bükülmez bir ses tonuyla, "Senin için buradayım," dediğini duyacak kadar yakındı.

Ama Aodhan onu serbest bıraktığında Illium'un buzları henüz çözülmemişti. "Önce annemle konuşmalıyım-"

Sinekkuşu geniş kapıdan çatıya doğru yürüdü, saçları sırtından aşağıya doğru altın uçlu siyah bir nehirdi ve kanatları güneş ışığına benzeyen soluk bir gölgenin parıltılarıyla tozlanmış şaşırtıcı bir çivit mavisiydi.

Illium'u gördüğünde gözlerindeki şampanya rengi yumuşayarak saf güneş ışığına dönüştü. "Kalbimin ağrısını hayal ettiğimi sanıyordum; sadece sana yakın olduğumda böyle oluyor. Bebeğim benim." Çatıda süzüldü, soluk sarı elbisesinin havadar hafifliği zarafetinin sessiz bir kanıtı gibiydi.

Sadece bir buçuk metre boyuyla bu çatıdaki en kısa boylu kişiydi ama ısıltı ısıldı.

Illium'a ulaşarak narin elini onun yanağına götürdü. Illium içgüdüsel olarak eğilerek annesinin üzerinde yükselen bu uzun boylu ve güçlü meleğin işini kolaylaştırdı. "Evet, sensin." Sevinç o kadar derindi ki Elena'yı kesti.

Bir süre sonra aydınlık ve mutlu bir gülümsemeye Aodhan'a döndü. "Ve benim ödünç bebeğim."

Elena nefesini tuttu ama Aodhan başını Illium'un yaptığı gibi eğdi. Elena onun vücudunda hiçbir gerginlik görmedi, Sinekkuşu'nun dokunuşundan rahatsızlık duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Illium'un annesi ona Illium'a gösterdiği aynı anne sevgisiyle baktı.

"Yine başını belaya mı sokuyor?" Yıldız ışığı gibi bir gülümseme. "Her zaman, azmettiricinin o olduğunu biliyordum. Ama sen bunu asla kabul etmezdin, eşit ceza almakta kararlıydın. Bebeklerim, çok güçlü ve uzun boylu oldular."

Elena kaşlarını çattı; bugün Sinekkuşu'nda farklı bir şeyler vardı. Geçmiş zaman kipiyle geçmişten bahsediyordu. Bu güzel kadın için böyle bir şey söz konusu değildi. Zaman algısı uzun zaman önce kırılmıştı ve sık sık ileri geri gidip

geliyor, bazen Illium'un bir çocuk olduğuna inanıyor, bazen de

zaman zaman onun nasıl bir adam olduğunu kabul ediyordu. Bugün, bebek kelimesini kullanmasına rağmen, iki yetişkin erkekle konuştuğunun çok farkında görünüyordu.

Aodhan'ın gülümsemesi Elena'nın kalbini durduran bir şeydi. "Bana inanmalısın Eh-ma, on olaydan üçünde azmettirici bendim ama kimse beni suçlamayı düşünmedi."

Sinekkuşu gülerken Elena soru dolu gözlerle Illium'a baktığında, "İkinci anne' ya da 'arkadaşımın annesi ama aynı zamanda benim de annem' anlamına geliyor. Saygıdan daha fazlasıdır. Sevgi ve şefkattir." Gözlerindeki nemi kırıştırmadan önce bir an için gözleri parladı. "Kendini izole ederek geçirdiği yıllar boyunca, onu istediği zaman ziyaret etmesine izin verilen tek kişi oydu. Birlikte saatlerce resim yaparlardı."

"Buna inanabilirim." Önünde çerçevelenen anın içinde aşk parlıyordu. "Onun ailesiyle de aynı ilişkiye sahip misiniz?"

Illium başını salladı. "Annem kadar yaşlı değiller ama her zaman daha yaşlı hissettim. Nazik ve sevgi dolu ama sakın. Gece yarısı iki küçük çocukla dışarı çıkıp Sığınak'ta kanatlı bir yarış izleyecek ya da onlara bas davulun ritmiyle nasıl dans edileceğini öğretecek tiplerden değillerdi."

Sinekkuşu Aodhan'dan Elena'ya doğru ilerledi. "Ve sen de geldin, Raphael'imın aşkı." O kadar sıcak bir ses ki Elena'nın etrafında bir kucaklama gibi dolanıyordu. "O iyi mi?"

"Evet, Leydi Sharine," dedi, Illium'un annesinin ona ilk karşılaşmalarında verdiği ismi kullanarak. "Sizi sık sık düşünüyor."

Sinekkuşu Elena'yı yanağından öptü - çünkü Elena da küçücük meleğin ona ulaşmasını kolaylaştırmak için başını eğmişti. Kokusu yumuşak ve sıcaktı ve Elena'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Marguerite gardenyaları tercih etmişti ama onun altında da aynı koşulsuz sevgi vardı.

"Metal ve camdan, gürültü ve renkten oluşan şehrinize tekrar geleceğim."

Geri adım atan Sinekkuşu keskin bir gözle hepsini inceledi. Bu kesinlikle Elena'nın New York'ta ilk tanıştığı melek değildi. Bu Sharine dünyaya demir atmış ve gücüne güvenen biriydi. Gücünü nazikçe göstermesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Şimdi, çocuklarım," dedi kadife kaplı çelikten bir ses tonuyla, "bana neden burada olduğunuzu söyleyin."

Kemikleri derisine sertçe çarpan Illium, "Anne, Çağlayan Uyuyanları zamanından önce uyandırıyor," dedi.

Sinekkuşu'nun yüzü yaşayan bir anıta dönüştü, kıpırtısız ve okunamazdı.

Kanatları telaşlı bir şekilde yaklaşan Illium, "Babam uyandı," dedi.

Sessizlik hüküm sürüyordu. Çöl, fısıltılı yuvarlanmasıyla durgunlaşıyor gibiydi. Sokaklardaki insanların parlak, hareketli sesleri kayboldu. Uzakta bir eğitim tatbikatı yapan melek savaşçılar gözden kayboldu.

Sadece Illium ve Sinekkuşu vardı, acıları bir tabloydu.

Panik Elena'nın içini tırmaladı ve Aodhan'ın bakışlarını yakaladığında aynı korkuyu onda da gördü. Sinekkuşu'nun içinde zaten fay hatları vardı. Eğer bu darbe onları tekrar paramparça ederse, bu onu kırar ve Illium'u yok ederdi. Öfkesi onu içten içe yiyip bitirecek, vahşi Bluebell'inin kalbini öldürecekti.

Sonra olağanüstü bir şey oldu.

Sinekkuşu omuzlarını kaldırdı, gözlerini kırpmadan oğluna baktı ve "O zavallı filo liderinin kalbi kırıkmiş gibi davranmasının ve günün büyük bir bölümünde işlevini yerine getirememesinin nedeni bu mu?" dedi. Sesi etkilenmiş gibi gelmiyordu. Aslında, onlardan kendilerini açıklamalarını bekleyen bir anne gibiydi. Şu anda.

"Er." Elena Illium'u hiç bu kadar sözsüz görmemişti. Geriye doğru uzanarak ensesini kaşıdı. "Burada olmak istedim," dedi sonunda.

Annesinin yüz ifadesinde bir yumuşama. "Her zaman beni izliyorsun, oğlum güçlü ve güzel. Oysa seninle ilgilenen ben olmalıydım." Eli yine yanağında, çok nazik. "Beni affedecek misin Illium?"

"Affedilecek bir şey yok." Annesini seven bir evlat olarak onun elinin dokunuşuna döndü.

"Çok şey var ama bunları daha sonra konuşacağız. Şimdilik Elena bana nasıl bıçak atılacağını öğretecek."

Dilsiz kalma sırası Elena'daydı. "Leydim Sharine?" diye sormayı başardı sonunda.

"Ben deli değilim." Eteklerini silkeledi, sesi her zamanki gibi unutulmaz ve güzeldi. "Bıçak atmayı öğrenmek istiyorum, böylece Aegaeon burada yüzünü göstermeye cesaret ederse o bıçakları değersiz göğsüne saplayabilirim."

Illium'un çenesi düştü. Aodhan konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Elena sıırttı ve derin bir selam verdi. "Benim için bir zevk olacak."

Raphael'in kafasına dank

etmeden **önce Elena'nın raporunu iki kez okuması gerekti.** Elena'nın tarif ettiği kadın eski Hummingbird'dü. Annesinin Sığınak kalesinde çay içmeye gelen ve onu bir öğleden sonra resim yapması için alıp götüren kadın. Çok fazla enerjisi olan küçük bir çocuktu ve annesi ondan çok hoşlanmıştı.

Ellerini boya kaplarına daldırmasına ve tuvallerin üzerine sürmesine izin verirdi. Daha sonra, beyaz noktaları boyamasına, daha fazla boya ve doku eklemesine yardımcı olur ve daha sonra, sanat eserini annesine sunarken gururla gülümserdi.

O Sinekkuşu bir zevk ve kahkaha yaratıyordu.

Ancak bıçaklarla hiç oynamamıştı.

Yine de Elena ona Sinekkuşu'nun oldukça akıllı başında olduğunu ve endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Illium'un annesinin güvende kalmasını sağlarken, o da öfkesini doldurulmuş samanların çeşitli talihsiz hedefleri üzerinde çıkaracaktı.

Ayrıca Bluebell'e sık sık sarılmak ve Sparkle'ın elini okşamak zorunda kalıyorum. Sharine'in zavallı çocukları olayların bu şekilde gelişmesini hazmetmekte zorlanıyorlar.

Eğer dünyadaki durum bu kadar vahim olmasaydı, mektubunun tonu onu gülümsetebilirdi.

Neha'nın Fas'a gidişinin üzerinden iki gün geçmemişti ki, Neha'nın bölgesinin semalarında süzülerek Çin-Hindistan sınırında kararlaştırılan buluşma noktasına doğru yola çıktı. Havada uğursuz bir ağırlık asılı duruyordu. Bir yerde bu kadar çok baş melek.

dünyaya kanaması kaçınılmazdı. Tenine uygulanan baskı ona Nadiel ve Caliane'in birlikte yaşadıkları aile evlerini hatırlattı. Çocukken sık sık saçları diken diken oluyormuş gibi hissedirdi.

Kendi gücü, potansiyel tehdide karşı içgüdüsel bir tepki olarak çalkalandı ve yükseldi. Jason, Charisemnon'un Titus'la aynı anda kendi bölgesini terk ettiğini doğrulamıştı. İki başmelek birbirine zerre kadar güvenmiyordu ve biri diğerinin evindeyken topraklarını terk etmezdi. Raphael'in Titus'un onuruna inancı tamdı. Charisemnon'unkine ise hiç inancı yoktu.

Neha zaten sınır kalesindeydi ve sis ilk indiğinden beri oradaydı. Kadronun geri kalanı ve uyanmış olanlar da yoldaydı. Antonicus durumu değerlendirmek için daha fazla zaman istediğinden Raphael'den yarım gün önce yola çıkmıştı. Raphael şimdi gece karanlığında gökyüzünde asılı duran bulut tabakasının altına inmişti. Bulutların üzerinde yıldızlar parlıyordu ama aşağıda kurşuni bir kasvet vardı ve bu kasvetin içinden bronz kanatlar seçiliyordu.

Michaela, dedi selamlarken.

Bronz kanatlar havada süzülürken Michaela'nın yüzünde gerçek bir gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. Sütlü çikolata rengindeki teni, hedeflerini dize getirmek için gereken tüm kıvrımlara sahip vücudu ve sırtından aşağıya doğru kahverengi-altın tonlarında dökülen saçlarıyla Budapeşte'nin Başmeleği çağlar boyunca sanatçıların ilham perisi olmuştu. İmparatorlar ve krallar ona tapmışlardı. Ölümlüler ve ölümsüzler onun güzelliği karşısında huşu içindeydi.

Raphael bu cazibeyi hiç hissetmediği için şükrediyordu. Eski Konstantinopolis Kraliçesi'nin aşıkları er ya da geç ölüp gömülme eğilimindeydi. Hayatta kalan tek önemli kişi Astaad'ın ikinci Dahariel'iydi. Belki de Dahariel de usta bir oyun kurucu olduğu için, bir kadını asla ilk sıraya koymayan bir adamdı; başka öncelikleri vardı.

Bu her zaman tuhaf bir çift olmuştu: sevgililerinden saplantı talep eden bir kadın ve herhangi bir zevk hissetmek için daha da aşırı eylemlere ihtiyaç duyacak kadar bıkkın bir adam.

Raphael. Michaela'nın bronz giysisi, sanki ince bir bronz taşla kaplanmış gibi görünmesi için dokulandırılmıştı. Yakası sakın bir kavis çizerken, sırtının kanatlarının arasına nasıl derin bir şekilde girdiğini görmüştü.

Çok iyisin. Doğumdan bu kadar kısa bir süre sonra ve başkalarını kör etmek için kullandığı enfes güzelliğe rağmen, bitkin düşmüş olmalıydı.

Talepkâr ve benmerkezci olarak bilinmek iyidir. Dudaklarını büktü. Jetim için iniş izni istediğimde Neha gözünü bile kırpmadı.

Zekice. Jeti kullanmak ona zayıflığını gizlemek için kullanabileceği enerji rezervleri bırakırdı. Dışarıdaki hiçbir şey gerçek fiziksel durumunu ele vermez.

Bunun için çok çalıştım.

İkisi birlikte uçtular. Michaela alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Raphael onun gücünü daha da koruyor olması gerektiğini düşündü ama konuştuğunda bunun güçle ya da Çin'deki tehditle hiçbir ilgisi yoktu. Bir ölüm başmeleğinin gezegendeki en büyük bölgede hüküm sürdüğü bir dünyaya bir çocuk getirdim. Oğlumu neyin beklediğini bilmiyorum.

Raphael bir rüzgar yakaladı ve onu sürdü. Sadece içine doğduğumuz zamanda yaşayabiliriz. Biri yaşlı, diğeri genç iki başmeleğin deliliğin okşamasıyla mücadele ettiği bir zamanda doğduğu gibi.

Ufukta, alevlerin yaladığı çürük bir karanlığa dair bir ipucu. Neha, halkını geçmemeleri konusunda uyarmak için tüm Çin-Hindistan sınırı boyunca yanan meşaleler yerleştirilmesini emretmişti.

Raphael, dostum! Titus'un zihinsel sesi de fiziksel sesi gibi gök gürültüsünü andırıyordu.

Raphael sol tarafa baktı. İyi karşılaşmalar Titus. Üçü daha fazla konuşmadan yollarına devam ettiler. Bütün konuşmalar

yapıldı ve tekrar yapıldı.

Antonicus seçimini yapmıştı ve bugün sonucu görecektlerdi. Yine de, sınır kalesinin çatısına indikten sonra Raphael Kadim'e doğru ilerledi ve "Karşılaştığın şeyin karanlığını gördüğün halde bunu yapmaya kararlı mısın?" dedi.

"Evet, yavrum. İşleri nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama ben inançlarıma bağlıyım."

Raphael, bu hükümlerin çok az gerçek bilgiyle verildiğini düşündü. Ama tek söylediği, "Öyle olsun," oldu. Antonicus genç değildi; o bir Kadimdi ve kendisini bekleyen şeye bakarken bu çağrıyı yapıyordu.

"Senin anlayamayacağın kâbuslar gördüm," diye ekledi Antonicus. "Zıplayan sahte bir tanrıça benim için tehdit değil."

Raphael başıyla onayladıktan sonra bembeyaz kanatları olan bir meleğe doğru ilerledi. "Eli, beni burada yendin." O ve Güney Amerika Başmeleği birlikte uçmayı, uzun yolculukta arkadaşlık etmeyi planlamışlardı, ama sonra bir deprem Elijah'ın bölgesini vurmuştu ve o da bununla başa çıkmak için yarım gün geride kalmak zorunda kalmıştı. Raphael yardım etmeyi teklif ettiğinde, Elijah ona devam etmesini söylemişti çünkü Raphael Caliane ile konuşmak için Amanat'a uğramak niyetindeydi.

"Ben şanslıydım, dostum. İşim yarım gün değil, iki saat içinde bitti. Sonra o kadar güçlü rüzgar akımları yakalayabildim ki bir kasırga oluşmasından korktum. Uçarken gökyüzünde seni aradım ama çok uzaklarda olmalıydın." Eli çatıyı taradı. "Leydi Caliane?"

"Neha'nın tepedeki sarayına gitmek için ayrıldı." Annesi Hindistan'ın Başmeleği ile özel bir görüşme yapmak istemişti. "Onu şimdi görüyorum."

"Neha onunla uçuyor."

O anda birkaç kişi daha geldi. Buna Aegaeon da dâhildi. "Oğlumun sarayının bir parçası olduğunu duydum, Raphael," dedi, tüyleri maviye akan derin bir deniz yeşili ve yüzü Illium'unkinin daha sert, daha sarp bir versiyonuydu - kimse

Aegaeon uykuya daldığında oğlu tam olarak büyümüş olsaydı, Sinekkuşu'nu hilekârlıkla suçlardı.

Illium'un atası olduğunu gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Illium benim Yedilerimden biri." Raphael kendini olmaya zorladı

Sivil; eğer bir çatışma olacaksa, bu Illium'a aitti. "Hâlâ vahşi mi?" Aegaeon'un gözleri gülerек parlıyordu

Gurur. "Hep oyun oynuyorsun oğlum."

"İzninizle. Annemi karşılamalıyım." Raphael meleği yumruklamadan önce ondan uzaklaşmak zorundaydı. Raphael'de böylesine ilkel bir öfke uyandıran pek fazla insan yoktu ama Aegaeon ilk sırada yer alıyordu.

Hem Sinekkuşu'na yaptıkları hem de Illium'a yaptıkları için. Sanki onun için haremindeki diğer meleklerden daha fazla önemleri yokmuş gibi. Raphael, Sinekkuşu'nun yaramaz, gülen oğlunu bir kaya yığınının arkasında bir yığın halinde kıvrılmış, kalbi kırık bir sessizlik içinde ağlarken bulduğunu asla unutmuyacaktı. Aegaeon hiçbir uyarıda bulunmadan, kendisine tapan küçük kalbi umursamadan çekip gitmişti.

Caliane ve Neha'nın indiği yerin yakınında durdu. "Anne. Neha."

Neha başıyla onayladı ama gözleri siste kalmıştı. "Hissediyor musun?"

"Evet." Ağır bir baskı hissi, neredeyse fiziksel bir dokunuş. "Bölgenizde hava değişikliklerine neden oluyor mu?"

"Hava bilimcilerim bunun sizin Lijuan'ın topraklarında yerle gök arasındaki akışı bozmasıyla ilgili olduğunu söylüyor." Bir savaşçının solmuş derilerini giymiş olan kadın Raphael'le öfke duymadan konuşuyordu, tek odağı karanlık sisti. Sol bileğine sarılmış ince yılanın, koyu turuncu ve bakır tonlarında canlı bir bileziğin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Caliane, Neha'nın kendi saçını örmüş olması ve saçlarının açık olması dışında hemen hemen aynı şekilde giyinmişti. Üçü kalenin çatısının kenarına doğru ilerlediler. Diğerleri de kısa sürede onlara katıldı.

"Buraya gelirken Çin üzerinden uçanınız var mı?" Neha sordu.

Alexander, "Rotamız üzerinde değildi ama Zanaya ve ben bilerek oraya saptık," dedi.

"Sisin üzerinde uçan ve fotoğraf çeken mekanik cihazlar gönderdik," dedi Neha, "ama enerjileri bitmeden önce sadece belirli bir mesafeye kadar gidebiliyorlar. Uçuşunuz sırasında olağandışı bir şey gördünüz mü?"

"Bazı bölümlerde daha koyu lekeler var."

"Daha kalın görünüyordu," diye ekledi Zanaya,

"daha kıvamlı." "Mekanik cihazlar da bize bu tür görüntüler gönderdi."

Neha'nın yüzü Raphael'in görmeye alışık olduğundan daha inceydi, kemikleri sivriydi.

"Sis çöktüğünden beri bölgeden kimse çıktı mı?"

Michaela'nın sesi, Titus'un yanında durduğu yerde vücudunu tanıdık bir durgunlukla tutuyordu. "Nöbetçilerim Moğolistan sınırında kimsenin olmadığını bildirdi."

Caliane, "Hiç yeni mülteci almadım," dedi.

"Bu sınırdan canlı hiçbir şey geçmedi," dedi Neha. "Bir kuş bile. Bu taraftakiler sanki ölen kardeşlerinin ölüm çığlıklarını duymuşlar gibi kaçıyorlar." Eliyle aşağıyı işaret etti. "Halkım normalde burayı temizlerdi ama senin de görmeni istedim."

Raphael'i bekleyen manzara karşısında kanı dondu: Hepsi sisin kenarına düşmüş bir dizi kuş. Soğuk ve ani bir ölüm hikâyesi anlatan minik cesetler.

"Temas ile ölüm arasında ne kadar zaman var?" Astaad kolsuz siyah tuniğine toz bulaşmış bir halde sordu.

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla anlık bir şey." Neha Caliane'e baktı.

Raphael'in annesi başını salladı. "Kuşlar sise dokunuyor ve çoktan ölmüş olarak yere düşüyorlar. Onları öldüren şeyin düşüş olmadığını tespit ettik. Daha küçük hayvanlar, hatta yılanlar bile kafaları sisin hemen içinde, vücutları ise dışında ölü bulundu."

"Yeter." Antonicus bu aşağılayıcı söz üzerine gruptan geri çekildi ve kanatlarını açtı. "Yapılması gerekeni yapmamın zamanı geldi, hayalet hikâyeleriyle korkutulacak bir çocuk değilim. Döndükten sonra hepinizle görüşeceğim.

Kendini ölümsüzlerin bile üzerinde bir tanrıça olarak gören bu Lijuan'la konuşuyorum."

Kadim havalandı. Başlangıçta yere inmeden önce sisin Lijuan'ın kalesinin üzerindeki kısmına uçmayı planlamıştı ama bu onu görüş alanından uzaklaştıracaktı ve sisin içine uçan bir başmeleğe ne olacağını bilmeleri gerekiyordu.

Antonicus sonunda görüş alanlarındaki sisin içinde kısa bir uçuş yapmayı, onlara iyi olduğunu göstermek için yükselmeyi ve ardından Lijuan'ın eski kalesinin koordinatlarına gitmeyi kabul etmişti; en azından yardımı kabul etmişti ve doğru yeri bulmasına yardımcı olacak bir saat takıyordu. Ayrıca sol omzunda, görüntüleri çatının bir tarafında bulunan bir birime ileten küçük bir kamera vardı.

Antonicus sınırı geçti. Kimse konuşmadı. Kadim, sis bölgesinin derinliklerindeki ama yine de onlar tarafından görülebilen test yerine ulaştığında bile konuşmadı.

O bir kolunu kaldırdı, Neha da onu görebildiklerini göstermek için kendi kolunu kaldırdı. Karanlıkta bu garanti değildi ama Antonicus'u net bir siluet haline getirmeye yetecek kadar fener ışığı sızmıştı.

Kadim sisin içine doğru uçtu.

Bir.

İki.

Üç.

Kimse iletilen görüntülere bakmadı; bunlar kaydediliyordu, istenildiği zaman üzerinden geçilebilirdi.

Dört.

Beş.

Antonicus şimdiye kadar ortaya çıkmış olmalıydı.

"O öldü," dedi Neha, soğuk bir sesle değil, inanmış bir tavırla.

Sisin içinden bir kol fırladı, parmakları sıkı bir yumruğa kilitlenmişti. Onu bir baş, sonra bir gövde, sonra kanatlar izledi ve aniden Antonicus içeri girdiği noktanın üzerinde asılı kaldı. Raphael'in bağırsakları sert cisme karşı sıkıştı.

rahatlama yumruğu. Kadimler bundan sağ çıkabilirse, dünyaya savaş açtığında Lijuan'a karşı bir şansları olabilirdi.

Antonicus yalpaladı, kanatları bir o yana bir bu yana eğildi. "Ne yapıyor bu?" Michaela sordu ama Raphael çoktan havalandı.

Burada kalın, dedi diğerlerine. Beyaz ateşten kanatlarıyla kısa mesafeyi uçarak geçti.

Antonicus ona doğru uçmaya çalışıyordu ama kanatları ağır ağır açılıyordu ve Raphael ona ulaştığında yarı yolda sisin içine geri dönmüştü. Onun görünen kolunu yakalayan Raphael, Antonicus'un momentumunun ikisini de karanlığa sürüklemesini engellemek için mücadele etti.

Raphael'in kolu omuz yuvasında sarsıldı

ve sonra kontrolü ele aldı, Antonicus'un ağırlığı beklediğinden daha azdı. Raphael onu çekip çıkardı. Kadim'in yüzü iskelet gibiydi, gözleri sıvı siyah çizgilerle kaplı, parlayan kürelerdi.

Raphael bir keresinde aynı enerjiyle vurulmuş, orman yangını onu dışarı atmadan önce kör olmuştu. Antonicus'un kanatlarının çöktüğünü görünce, diğer başmelek kollarında olacak şekilde tutuşunu değiştirdi.

O hafifti. Çok hafifti. Giysileri vücudundan sarkıyor, koyu kahverengi saçları Raphael'in gözleri önünde rüzgârda inceliyordu. "Dur bakalım."

Çatıda toplanan baş melekler onlar için ayrıldılar. Raphael ortaya indi ve Antonicus'u Neha'nın getirmiş olması gereken pelüş mavi bir halının üzerine yerleştirdi. Diğer başmeleğin yanına diz çökerek elini Antonicus'un göğsüne koydu ve "Bu enfeksiyonla savaşmaya çalışacağım" dedi. Kadim'in içine orman ateşi püskürttü.

Antonicus'un gözlerinin içinden ışık fışkırdı, ardından siyah ışık geri çekilerek irislerinin grisini ortaya çıkardı. "Ölüm," diye homurdandı yaralı başmelek. "Bu saf ölüm."

Sıvı siyah tekrar sürünmeye başladı. Raphael onun sistemine daha fazla orman ateşi gönderdi; Antonicus, ok vücudundan geçerken onun elini kavradı. Gözleri bir kez daha açıldı.

"Sisin altında ne gördün?" Neha düşmüş meleğin diğer tarafından sordu. "Kaydedilen görüntüler şiddetli hareket yüzünden bulanıklaştı." Elini Antonicus'un elinin üzerine kapattı.

Raphael teması fark etti ve enfeksiyonun -ya da bu her neyse- karşıya geçmiyor gibi görüldüğünü de fark etti. Aynı anda Antonicus'un kanatlarının kenarlarından içeri doğru siyaha döndüğünü gördü. Kadim'in primerleri içe doğru kıvrılmaya başladı. Biri halının üzerine uzanmak için ayrıldı. Favashi de benzer belirtiler göstermişti ama o kadar ilerlememişti. Antonicus konuşmaya başladığında hızla hesap yaptı.

"Hayat yok. Işık yok," diye homurdandı. "Ölüm." Sıvı siyah gözbebeklerinin üzerinde gezindi.

"Raphael." Caliane'in eli omzunda.

Raphael doğrudan Antonicus'la konuştu. "Seni öldürebilirim. Orman ateşi, Lijuan'ın gücüne saldırmak için tasarlanmış kör bir silah ve sen de onunla delik deşik olmuştun."

"Zaten beni öldürüyor." Antonicus öksürdü ve çıkan şey kalın siyah bir balçıktı - iç organları gözlerinin önünde sıvılaşıyordu.

Raphael Kadim'e iki orman ateşi daha fırlattı. İkinci dalgalanma beyaz-altın ve elektrik mavisinin şiddetiyle her tarafını çatırdattı, gözlerini temizledi ve cildine yeniden parlaklık kazandırdı ve Raphael bir an için Lijuan'ın ölüm markasını yendiklerini düşündü.

Sonra Lijuan'ın zehirli gücünün belirtileri her zamankinden daha hızlı ve daha öldürücü bir şekilde geri döndü. Gözlerini kapladı, derisinden geçti, kanatlarında alevlendi. Orman yangınının diğer sarsıntılarının hiçbir etkisi olmadı.

Titus Antonicus'un başının yanına çömeldi ve elini omzuna koyarak başmeleğe yalnız olmadığını söyledi.

Raphael Antonicus'un sol elini tutarken Neha da sağ elini tuttu. Diğerlerinin hepsi çömelmiş, kanatları tozlu çatıda iz bırakıyordu ve hep birlikte, binlerce yıl yaşamış bir başmeleğin son nefeslerini izlediler.

Bu dünyanın şimdiye kadar gördüğü her şeyin ötesinde bir ölümle yıkıldı.

Antonicus'un nefesi kesildiğinde Caliane, "O öldü," diye mırıldandı; göğsünde atan bir kalpten eser yoktu ve derisi çürümüş yeşilimsi bir renk almıştı. Daha bir saat önce yaşam ve kibirle parıldayan güçlü Kadim'in yerinde çürümekte olan bir ceset yatıyordu.

"Onu yakmalıyız, kanında ne taşıdığını bilmiyoruz." Neha'nın sözleri sert olabilirdi ama Kadim'in bakan gözlerini kapatmak için nazik bir dokunuşla uzandı.

"Emin miyiz?" Anlaşılır bir şekilde mesafesini koruyan Michaela'dan yumuşak bir soru geldi. "Yaşamak için nefes almaya ya da atan bir kalbe sahip olmaya ihtiyacımız yok."

Hepsi bunu düşündü. Önlerinde, sivilaşma süreci Antonicus'un son nefesini verdiği anda durmuş gibi görünüyordu. Kanatları çürümüş tendon ve kararmış tüy parçalarından ibaretti, göğsü içe doğru çökmüştü ama görünürdeki ölümünden bu yana yeni hiçbir şey kaybolmamıştı.

Ya enfeksiyonun beslenebileceği canlı bir et kalmadığı için süreç durmuştu ya da baş melek bir şekilde karşı koyuyordu.

Titus, "Bu cesedi hiçbir bölgemizde barındıramayız," dedi. "Böylesine cesur bir savaşçıyı reddetmek bana acı veriyor ama halkımıza özen göstermeliyiz. Vücudundan sızarak toprağı zehirleyebilecek bir enfeksiyon kaynağını buraya getiremeyiz."

Raphael Naasir'i, doğduğu buz ve karı düşündü. "Antarktika buzullarında kimsenin yaşamadığı adalar var. Ayrıca, seçtiğimiz adanın etrafına ve üstüne yüksek çitler dikerek hayvanların gelip herhangi bir enfeksiyon yaymasını engelleyebileceğimiz kadar küçükler."

"Onu derinlere gömeceğiz," diye mırıldandı Elijah. "Toprağın içine öyle bir çukur kazacak kadar gücümüz var ki, ancak yaşayan bir başmelek onu oradan çıkarmaya güç yetirebilir."

Raphael ve Titus, Antonicus'un cesedini üzerinde öldüğü halıya sarmaya başladılar, yüzleri vakur ve hareketleri olabildiğince saygılıydı.

Neha, "Büyük bir plastik örtü ve bant bulması için generallerimden biriyle temasa geçeceğim," dedi ve cesedin yakınında bir baş melekten daha güçsüz birini istemediği için eşyaları kendisi almaya gitti. Neha döndüğünde, rulo halındaki halıyı örtünün içine kapattılar, sonra da bantla sıkıca kilitlediler.

Üç kez.

Kimse itiraz etmedi ya da bunun aşırıya kaçmak olduğunu söylemedi. Raphael daha sonra "Onu ben taşıyacağım," dedi. "Bağışıklığı olan tek kişi benim." Neha ve Titus'un Antonicus'un son anlarında ona dokunmuş olmaları yüreklerinin ve cesaretlerinin bir göstergesiydi.

Neha karanlık gözlerini onunkilere kilitledi. "Ama görünen o ki sen bile artık bu kötülüğü yenemiyorsun ve bu kalbimi ürpertiyor."

Neha'nın sözleri basit ve soğuk bir gerçek olduğu için cevap vermeyen Raphael, halının ağırlaştırdığı ama taşıyamayacağı kadar da ağır olmayan Antonicus'un bedenini kaldırdı. "Ara sıra dinlenmem gerekecek," diye söze başladı ama Elijah kaşlarını çatı.

"Enfeksiyon riski olmadan hepimiz geçişe yardımcı olabiliriz. Tek ihtiyacımız olan ipler. Bir askı oluşturursak, hiç birimiz tüm yükü taşımak zorunda kalmayız."

Neha, "Halatın aşağıdaki odaya getirilmesini isteyeceğim," diye ekledi.

Onlar beklerken Raphael Antonicus'u yere bıraktı. "Bu binayı yakacak mısınız?" diye sordu Neha'ya.

"Evet. İpi getirenler hariç herkesin tahliye edilmesini emrettim. Onlar gider gitmez ve biz yükselir yükselmez bu kaleyi alevler içinde bırakacağım." Başını Çin'e doğru çevirirken yüzünün yarısı gölgeliydi. "Lijuan bizim ötemizde bir evrim geçirdi. Başmelekler başka bir başmelek dışında hiçbir şey tarafından öldürülemez ama o bu karanlık sisle uzaktan öldürüyor."

"Cassandra bu sefer Kadronun tek başına yeterli olmayacağı kehanetinde bulundu." Zanaya ve Aegaeon'un hareketsiz, ifadesiz yüzlerine baktı; Antonicus ölmeye başladığından beri ikisi de tek kelime etmemişti. "İşte bu yüzden uyanıksınız."

"Ama eğer orman yangının başarısız olduysa, Raphael, korkarım ki uyanmalarının bir önemi kalmayacak." Caliane'in saçları gece esintisiyle geriye doğru uçtu. "Bu kez dünyamız sona erebilir."

- - -

Neha kalenin çatısını yakıp kül ettikten sonra binayı Caliane'in açmasına yardım ettiği bir deliğin içine doğru çökerttiğinde **patlama Raphael'in arkasındaki gökyüzünü kaynattı.** O ve diğerleri Antonicus'u aralarında bir askıda tutarak önden uçmuşlardı. Büyü gücü olanlar bunu cesedi saklamak için kullandı.

Yukarı bakan herkes birçok baş meleği bir arada görecekti, ancak ölümcül sis ve dünyadaki diğer felaket olayları göz önüne alındığında bu açıklanabilir bir şeydi. Kimse bir ceset görmeyecekti. Kimse bir başmeleğin öldüğünü bilemezdi. Antonicus uykuya dalmıştı, dünyaya söylenecek tek şey buydu.

Antonicus'un sonu, bazen bir başmelek öldüğünde olduğu gibi, hava koşullarında hasara yol açıyorsa, bunun son kaosun bir parçası olduğuna inanılırdı.

Gün ağardığında Michaela ve Astaad çiçeklerle dolu kırlara uçtular ve Antonicus'un cesedinin üzerine bırakmak üzere çiçek demetleriyle geri döndüler. Kadronun birlikte ördüğü ip askı, çiçeklerin cesedin etrafında toplanmasına yetecek kadar sıkıydı ve tarlalardan ayrıldıklarında, bu sadece enfeksiyonu kontrol altına almak için yaratılmış derme çatma bir tabut değil, kendi tarzlarında olduğu gibi çiçeklerle bezenmiş bir mezar olmuştu.

Uçarlarken kimse konuşmadı. Çatıda, sayılarının yarısını Çin sınırında bırakma konusunda bazı tartışmalar olmuştu ama sonunda sayılarının yarısının Lijuan'ı durdurmak için yapabileceği bir şey olmadığına karar vermişlerdi. Bu işi birlikte halletmeleri, sonra da kendi bölgelerine gitmeleri

daha iyi olacaktı.

... ve sis ölüm dalgasıyla Çin'i boydan boya geçerken içeride mahsur kalanların yasını tutmak için ellerinden geleni yaptılar.

Alışkanlıklarına biraz bağlı ama sessiz bir şekilde asil olan Gadriel dışarı çıkamamıştı. Raphael'in ailesine götürebileceği bir cesedi yoktu. Ölümcül karanlıkta kaybolan tek kişi melek değildi; Raphael çok fazla iyi insan kaybetmişti ve savaş henüz başlamamıştı.

Antonicus'u gömmek için ortadan kayboldukları kısa süre boyunca hiçbir şeyin değişmeyeceğini varsaymak bir riskti ama bu risk göz önünde bulundurulmalıydı. Neha'nın dronları tarafından görülen ve Alexander ile Zanaya tarafından da teyit edilen daha opak lekeler, Çin Başmeleği'nin kendini sağlamlaştırdığını gösteriyor gibiydi. Bunu nasıl yapıyor olabileceği Raphael'in düşünmekten hoşlanmadığı bir şeydi.

Elena ile birlikte keşfettikleri yarı tüketilmiş zavallı kabukları çok iyi hatırlıyordu. Lijuan ölümü yaratmak için yaşamdan beslenmişti. Sisten önce Çin'de milyonlarca insan vardı. Şimdi karanlık duvarı hiçbir ses delemiyordu ve Antonicus manzaranın ışıktan yoksun olduğunu söylemişti.

Kadim'in taktığı kameranın çektiği bulanık yeşil renkli görüntüler de aynı şeyi gösteriyordu: sonsuz bir zifiri karanlık duvarı, o kadar bulanıktı ki geceyi delmeye yarayan teknoloji bile başarısız olmuştu.

Raphael sis çekildiğinde geriye ne kaldığını görmek istemedi.

Sapanla sırayla birbirlerini dinlendiren ve böylece durmalarına gerek kalmayan on bir başmelek, İskender ve Charisemnon'un keşif için önden uçtukları bir buz adasına doğru doğrudan bir yürüyüş yaptılar.

Onun savunmasız fiziksel durumunun farkında olan Raphael, yolculuk sırasında Michaela'yı birçok kez kontrol etmişti. İhtiyacın olursa mola isteyebilirim, demişti. Bunun için orman yangınının çıkışını suçlayacağım.

Cildinin pürüzsüz zenginliğinin altında biraz solgun olan kadın yine de itiraz etti. Oğlumun güvende olması için bunu yapmalıyız. Herhangi bir gecikmeye dayanamam.

Böylece uçmaya devam ettiler. Caliane'in Michaela'ya yakın durduğunu fark etti, dikkat çekecek kadar değil ama gerektiğinde yardım edebilecek kadar. Ama Michaela varacakları yere inene kadar havada kalmayı başardı: berrak buzla kaplı küçük, kayalık bir ada.

Zanaya ve Elijah birlikte gömü için gereken derin çukuru açtılar, sonra da on bir kişi birleşerek Antonicus'u halatlarla çukura indirdiler. Ağırdan aldılar, hiçbiri onu öylece atmak istemiyordu. Askı, dinlenme yeri olan donmuş toprağa dokunduğunda, ipleri de onunla birlikte çukura bıraktılar.

Caliane mezarın kenarına doğru bir adım attı. "Antonicus bu dünyadan gitti, belki de sonsuza dek, ama gitmeden önce bize büyük bir armağan verdi. Bize savaşmaya hazır olmamız gereken düşmanı, eğer hazır olmazsak hepimizi yenebilecek kötülüğü gösterdi. Bunun için tarihimizde sonsuza dek hatırlanacak. Tarihçinin bunu bilmesini sağlayacağım, böylece doğru zaman geldiğinde bunu meleklerle paylaşabilir."

Raphael şu anda Antonicus'un ölümünün sadece korku ve dehşet yayacağını biliyordu. Başmelekler savunmasız değildir. Bu onların efsanesiydi ve dünyayı dengede tutan şeydi.

"Antonicus'a." Caliane bir avuç parçalanmış buz parçasını kaldırdı.

"Antonicus'a." Birlikte avuç dolusu toprağı mezara attılar, ardından Raphael, Titus ve Astaad mezarı içe doğru çökertip, yaratılış sırasında çıkarılan malzemeye doldurdular. Geriye bir çukur kaldı ve bu çukurun üzerine başka bir küçük ve uzak adadan aldıkları kayaları kullanarak bir çukur inşa ettiler.

Sonra Michaela ve Caliane nöbet tutarken, diğerleri adadan yaklaşık iki saat uzaklıkta demirlemiş bir trol teknesine doğru uçtular. Her biri henüz Hindistan'dayken saniyeleriyle temasa geçmiş ve Antarktika'nın geniş bölgesinden doğru zamanda geçecek olan gemilerin ayrıntılarını öğrenmişti.

Hedefleri İlyas'ın ülkesinin bayrağını dalgalandırmaktı.

Üzerinde keresteler, metal levhalar, teller ve bu uzak kıtanın farklı bir bölgesinde bir araştırma istasyonu kurmak için gerekli diğer malzemeler vardı. Trol teknesi ne kadar uzakta olursa olsun, mürettebatın başmeleklerin uçuş rotasını ya da nihai varış noktasını fark etme tehlikesi yoktu. Mürettebat, enfeksiyon için kafes görevi görecek bir mahzen inşa etmek üzere malzemelerle birlikte uçmadan önce, başmeleklerin birbiri ardına aşağıya inişini gözleri kamaşarak izledi.

Gemiye ve mürettebatını yok edeceğim, dedi Aegaeon son alımdan sonra.

Gerek yok, diye cevap verdi Neha. Onların anılarını sildim. Tek bildikleri, baş melekleri tarafından üsse dönmeleri ve erzaklarını yenilemeleri için emir aldıklarıdır. Burada hiçbir dalgalanma bırakmamak en iyisi, bir trol teknesinin kaybindan kaynaklanan küçük bir dalgalanma bile.

Raphael avcısının Neha'nın tek taraflı seçiminden dehşete düşeceğini biliyordu ama o ölümlüler artık hayatlarını güven içinde yaşayabilirlerdi. Bu sır çok büyük, çok ölümcüldü.

Mezarın bulunduğu bölgenin tamamına, her yönde elli mil boyunca ambargo uygulanmasına karar verilmişti. Gemi ya da uçak olmayacaktı. Son bir hareket olarak, mezarı her bir mühürleriyle damgalayacaklardı.

Dünyada hiç kimse tüm Kadro'yu karşısına alacak kadar intihara meyilli değildi.

Buz adasına en yakın bölge olan Elijah, Antonicus'un rahatsız edilmemesini sağlamak için en güvendiği filosuna o bölge üzerinde düzenli devriyeler uçuracaktı. Titus daha uzaktaydı ama o da kimsenin rehavete kapılıp mezarlığa tecavüz etmeye kalkmadığından emin olmak için düzensiz devriyeler gönderecekti.

O kadar çok kişi vardı ki, mahzen gece karanlığında inşa edildi.

Sessizlik içinde metal duvarlara mühürlerini yaktılar. Yükselişinden sonra Raphael sigil olarak melek dilinde isminin basit bir işaretini seçmişti ama düştükten sonraki aylarda Elena'nın uyanmasını beklerken bunu Elena'yı da içerecek şekilde değiştirmişti.

Adının işareti şimdi bir hançerin etrafına dolanmış.

Aegaeon alay etti. "Kalbinin zayıflığını ortaya koyuyorsun."

"Dünya Elena'ma karşı ne hissettiğimi çok iyi biliyor ve ben bunu saklamam." Sözlerinde soğuk bir yargı vardı ama Aegaeon bunu hissedemeyecek kadar kendine olan inancının sarhoşuydu.

Caliane sigilini yakan son kişi oldu. "Tamamdır."

On bir baş melek, var olmaması gereken bir mezardan sessizlik içinde yükseldi.

Cassandra'nın sesi Raphael'in kafasında çınladı, krizaliti parçalayan gücü serbest bırakmadan önceki son anlardan bir yankı.

Gelecek hizalanır. Yollar seçilir. Ölüm gelir. Böyle bir ölüm, alevlerin çocuğu.

Kabus Tanrıçası. Gölgesiz Wraith. Ölüm saltanatına yükseliyor.

Gümüşten kanatlar. Mavi kanatlar. Ölümlü kalp. Kırık hayaller. Paramparça.

Paramparça. Paramparça.

Bir

parçalanma.

Bir mezar.

Sonu görüyorum. Görüyorum.

Cassandra'nın önceden haber verdiği mezar bu muydu? Yoksa daha fazlası mı olacaktı? Bu sona erdiğinde Kadro'dan ve uyanmış olanlardan kaç hayatta olacaktı?

Elena Sinekkuşu'na sarıldı ve onun kokusu olan yumuşak sevgiyi içine çekti. "Gitmemizi istediğinden emin misin?" diye sordu geri çekildikten sonra. "Daha uzun süre kalabiliriz."

"Ah, çocuğum." Sinekkuşu gülümsedi. "Benim rahmimden çıkmayan oğlumu özlediğini hissediyorum. Kendi halime bırakılma konusunda oldukça yetenekliyim." Çatının uzak ucunda durmuş Aodhan'la alçak sesle sohbet eden Illium'a baktı.

Mutlu görünmüyordu ama diğer melek elini Illium'un ensesine kapattığında Aodhan'ın dokunuşundan da kurtulamadı. Kanatları huzursuzca açılıp kapandı, çenesi sert bir çizgiye oturdu.

"Ona iyi bak." Sinekkuşu'nun sesi, Elena'nın kalbini melankolik zincirlerle bağlayan bir hüznün melodisiydi. "Oğlumun kalbi çok seviyor ve kırıldığında çok acıyor."

"Ben ona göz kulak olurum. Raphael Aodhan'a da eve dönmesini emretti." Dikkatini tekrar Sinekkuşu'na verdi. "Ne kadar güçlü olduğunuzu hiç fark etmemiştim Leydi Sharine ve bunun için üzgünüm. Bu hafta bana sizi bir daha asla hafife almamam gerektiğini öğretti."

"Beni pohpohluyorsun ama bunu kabul edeceğim." Hüznün içine sızan bir ışıltıyla Elena'nın omzundaki bir şeyin tozunu aldı. "Öfkemi bıçaklarla çıkarma ihtiyacımı karşıladığın için teşekkür ederim. Savaşçı olmadığımı biliyorum. Ben aynı zamanda

Bir zamanlar öyleydi ... ve oğlum, çok uzun zamandır annesi yerine bir hayalete sahip. Bu kadar yeter."

Sinekkuşu'nun güzel soluk gözleri, ay ışığına tutulmuş şampanya rengi, sanki perdenin ötesini görüyormuş gibi ruhani bir niteliğe sahipti ama sesinde kararlılık vardı. "Aegaeon'a hiçbir şey için teşekkür edeceğimi düşünmezdim ama beni uzun uykumdan uyandıran öfke kükremesi için ona teşekkür edeceğim."

Sinekkuşu Illium ve Aodhan'la konuşmaya giderken Elena köye baktı ve buraya en son geldiği zamankinden ne kadar farklı hissettiğini düşündü - insanlar kanatları gördüklerinde hâlâ ürküyorlardı ama çabucak toparlanıyorlardı ve çoğu tereddütlü gülümsemeler sunuyordu.

Sinek Kuşu'yla birlikte yürüdüğünde hiç ürkme olmazdı, sadece neşe ve hayranlık duyulurdu. Çocuklar minik, tombul ellerinde çiçeklerle Leydi Sharine'e koşuyor, yetişkinler ise o geçerken eğiliyordu, ancak o böyle şeyler talep edecek bir melek değildi. Çocukların yapışkan ellerini kendi ellerinin arasına alır ve ebeveynleriyle konuşurken onlarla birlikte yürürdü. Bazen, selam veren bir köylünün omzuna dokunur ve ona gününün nasıl geçtiğini sorardı.

Bu köyün insanları ondan korktukları için değil, onu sevdikleri için eğildiler.

Sinekkuşu'nun savaşçı filolarına saygı ve huşu ile yaklaşırdı. Her bir savaşçıyı Kadro'nun orduları arasından kendisi seçmişti ve seçilen hiçbir melek ya da vampir, risk ya da tehlikeden yoksun, heyecansız bir görev olarak görülen bu göreve bir süreliğine hizmet etmekten çekinmemişti.

Korku henüz köyden tamamen yok olmamıştı ama artık havada zehirli bir miasma yoktu ve altı ay sonra geri dönerse havanın temizlenebileceğini düşündü. Bu insanlar meleklerle zalim, kaprisli ve çirkin kalpli olmadıkları konusunda güvenebileceklerini öğreniyorlardı.

Böyle zalim melekler dünyada vardı, her zaman da olacaktı, ama burada değil. Artık değil.

"Ellie, zamanı geldi." Illium'un yüzü asıktı, bu daha önce onda hiç görmediği bir ifadeydi.

Sinekkuşu onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gitmeden önce annene gülümsemeyecek misin?" Illium surat asmaya devam edince annesi ona doğru eğildi. "Sana söz veriyorum, bir daha hayalet olmayacağım, endişelenmene gerek yok. Unutma ki onun tüm gücüne rağmen yarışı ben kazandım."

Illium'un gözleri büyüdü. "Hatırlıyor musun?" Kaba bir soru.

"Uyanıyorum, tatlı oğlum." Başını aşağı çekerek onu alnından öptü ve bileğinden bir şey çıkardı. "Bunu tak ve bir zamanlar kim olduğumu hatırla. Tekrar o olacağım."

Illium sert bir yutkunmayla elini uzattı ve annesi esnek bileziği onun büyük elinin üzerinden bileğine geçirdi. Tahta boncuklar bileğinde çok daha fazla dağılmıştı ama kayış sağlamdı ve tutacak gibi görünüyordu.

Illium annesine sarıldı, onu kanatlarıyla sardı ve uzun süre tuttu, yüzü bir umut paroksizmi içinde gergindi. Daha sonra, "Bana ihtiyacın olursa arayacak mısın?" dedi.

"Seni arayacağım," diye söz verdi Sinekkuşu. "Ama Aegaeon buraya gelmeye cüret ederse, onunla ben ilgilenirim. Bu benimle baban arasındaki bir mesele." Geri çekildi ama Aodhan'a dönüp yanağına bir öpücük kondurmadan önce değil. "Şimdi evlerinize gidin, yavrularım. Korkunç bir karanlığın dünyayı tehdit ettiğini anlayacak kadar çok şey duydum. Ve Raphael'in böyle bir zamanda Yedi'sine ve eşine ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Illium Elena'ya baktı ve başını salladı.

Üçü birlikte havalandı, Aodhan tercih ettiği gibi yükseğe çıktı - gökyüzünde o kadar yüksekteydi ki, kayan bir yıldız ya da bilinmeyen bir nesneye yakalanmış bir güneş ışığı kıvılcı mıydı. Yeryüzüne yaklaştıklarında, ölümlüler ve vampirler aşağıda toplanmış, işaret ediyor ve soluk soluğa kalıyorlardı. Sürücülerin, güneşin ya da ayın altında uçuşan bedeni olan paramparça ışığa dalıp arabalarını uyarıda bulunmadan durdurdukları biliniyordu.

Illium biraz uçtuktan sonra son bir kez arkasına baktı. Onun bakışlarını takip eden Elena, Sinekkuşu'nun uzaktaki çatıdaki küçük figürünü gördü, elbisesinin krem si turuncu rengi sabah esintisinde dalgalanıyordu. Elena bir elini kaldırdı ve Sinekkuşu da bir elini kaldırdı. Illium'un annesi bir kanat çırpışından sonra görülemeyecek kadar küçüldü, evi çöl ve gökyüzünün fonunda kayboldu.

- - -

Raphael jetin gelişini kendi evinden izledi.

Yakındaki bir çatıda, öğleden sonra ışığının puslu olduğu bir noktada. Dougal, son saatlerde bölgeyi etkisi altına almaya başlayan şiddetli rüzgâra rağmen gemiyi düzgün ve istikrarlı bir şekilde getiriyordu. Meteoroloji uzmanları kasırga şiddetinde rüzgâr ve yağmur tahmininde bulunuyorlardı.

Etkilenen tek şehir New York değildi; tüm Doğu sahili tehdit altındaydı. Florida'da da kar yağıyordu.

Eli eve döndüğünde bölgesinin yarısını büyük bir kar fırtınasının pençesinde bulmuştu. Michaela panik içinde Raphael'le irtibata geçmişti çünkü kendi bölgesinde çocuğuna ulaşmak için rüzgârla mücadele etmekte zorlanıyordu ama kar fırtınası yeterince hafiflemişti.

Diğer baş meleklerden haber almamıştı ama hepsinin ölümcül, tehlikeli ve beklenmedik şeylerle uğraştıklarını, Dünya'nın kaos içinde olduğunu biliyordu. En kötüsü Neha'nın başına gelmişti, tüm ordusu sisin kendi sınırlarından geçmemesini sağlamak için sürekli nöbet tutuyordu.

Antonicus'u gömdükten sonra ayrılmadan önce ona ve Caliane'a, "Eğer tecavüz ederse ne yapacağımı bilmiyorum," demişti; gözlerinin altındaki gölgeler alnını ovuşturmuştu.

Elena-mine, seni özledim. İçindeki acı için bu kadar basit kelimeler. Böyle bir ayrılığın kolay olamayacağı kadar yakın bir zamanda onu neredeyse kaybediyordu.

Seni görebiliyorum. Kadının mutluluğu erimiş çelik gibi adamın zihnine çarptı. Kollarına atlamayı planlıyorum

ve seni aptalca öpecek, o yüzden hazır ol.

Dudaklarının sadece avcısının yapabileceği şekilde kıvrıldığını hissederek havalandı ve kısa bir mesafeden uçağın alçalışına paralel gitti. Çok daha yakına gidebilirdi ama o zaman Dougal onu uçağın çekişinde yakalamaktan endişe edebilirdi ve pilotun güvenli bir inişe odaklanmasını istiyordu. Çünkü o metal gövdenin içinde Raphael'in sonsuzluğu vardı.

İnişin üçte birinde her şey değişti. Kuvvetli rüzgârlar ölümcül hunilere dönüşmeye başladı. Yeni doğan bir hortum, bir hangarın yanında park halinde duran küçük bir uçağa çarptı; uçak hangar duvarına çarparak ters döndü ve hortumun gücü uçağı parçalara ayırdı. İkinci bir hortum, yolcularını ve mürettebatını indirmeyi henüz bitirmiş olan çok daha büyük bir jete çarptı - hepsi de Raphael'in ev dediği Sığınak askerleriydi.

Jet pistin yarısına kadar geri itildi ve burada başka bir hortuma çarptı; devasa metal gövde, asfalt üzerinde metal kıvılcımla sırt üstü dönerken inledi. Dougal, inişi iptal et! Pilot düz uçup temiz havaya çıkarsa hortumlardan kaçma şansı daha yüksekti; ölümcül huniler havaalanının içinde ve çevresinde yoğunlaşmış görünüyordu.

Artık çok geç, efendim! Dougal'ın zihinsel sesi zayıftı; vampir, Raphael'in Yedilisi kadar güçlü değildi ama yüzyıllar boyunca sadece dinlemek yerine Raphael'e cevap verebilecek kadar güç kazanmıştı. Uçak yeterince yükselemeyecek! Şimdiden parçalanacakmış gibi sallanıyor.

Elena, Aodhan ve Illium için de uçaktan uçmak için çok geçti. Gökyüzüne ulaşamadan rüzgâr onları piste fırlatacaktı. Her halükârda mesele tartışmalıydı - kimse Dougal ve yardımcı pilotunu terk etmeyecekti.

Plan nedir Başmelek? Elena'nın sesi, sakın ve kendinden emin.

Bu Cascade gücünün cesaretini test edelim. Dougal'ın zihnine tekrar ulaştı. Tüm gücü kes. Kontrolleri bırakın.

Bir saniye. İki saniye. Sonra bitti. Uçak artık bir planör.

Rüzgâr yüzünü savururken ve enkaz parçaları çıplak kollarını keserken, Raphael devasa nesnenin altına doğru uçtu. Hızlı gidiyordu ama o bir baş melekti. Hızına ayak uydurarak ellerini alt takımın üzerine koydu. Bu eller devasa metal yapıya kıyasla gülünç derecede küçük görünüyordu ama bu fiziksel boyutla ilgili değildi. Bu güçle ilgiliydi.

Raphael onunkini, ifadesini şekillendiren sıkı bir şekilde odaklanmış bir niyetle serbest bıraktı. Elena'nın sıcaklığıyla öpüşen altın şimşek, alt takım boyunca ve kanatların alt tarafı boyunca yılan gibi kıvrıldı. Bunu daha önce hiç bu kadar büyük bir makineyle yapmamıştı ama bir keresinde çok daha küçük bir uçağın inişine yardım etmişti. O zaman da sadece gücünü kullanmıştı; tek kişilik bir hazne pek de zorlu bir iş değildi.

Ama bir başmelek bile tam boyutlu bir jetin ağırlığını taşıyamazdı. Bu yüzden enerji ağını yaratmıştı. Gücünü bu ağa aktarırken kasları gerildi ve onu etkili bir şekilde vücudunun bir parçası haline getirdi.

Bir hortum onlara doğru geliyordu, kızgın ve siyah. Ondan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Ama zihninde hiçbir panik çığlığı, hiçbir çığlık duymadı. Halkı ve eşi bu işi halletmesi için ona güveniyordu.

Lejyon'a uzandı. Bunu yaparken içinde Elena'ya ait bir tat hissetti. İsteddiği zaman gelebileceği için bunu pek umursamadan, Lejyon'dan daha önce hiç yapmadığı bir şekilde güç çekti.

Kadim varlıklar derinlerden ilk çıktıklarında biz depoyuz demişlerdi. Bunu Efendimize aktarmaya çalıştık ama Efendi henüz hazır değil.

Şimdi bu güç onun içine akıyordu ve Cascade enerjisinden farklıydı. Acı verecek kadar eskiydi ve okyanusun soğuk kucaklamasının ve zamanın sonsuz yürüyüşünün tadını taşıyordu. Lejyon'un denizin altında asırlar boyunca uyuduğunu hatırlatıyordu.

o zamanlar ölü gibiydiler. Ama şimdi uyanmışlardı ve zihninde fısıldaşıyorlardı.

Raphael. Aeclari. Aynayı görüyoruz. Veriyoruz.

Güç onun kanında iç çekti, sonra onun emrinde
-Halihazırda inşa ettiği çerçeve boyunca dışa doğru yayıldı
-Ancak bu sefer, tüm uçak her türlü yıkım girişimini geri
püskürten bir başmelek enerjisi ağıyla kaplanana kadar
devam etti.

Doğruca kasırganın içine uçtular.

Kasları gerilmiş olan Raphael, rüzgârlar kanatlarını
çökertmeye çalışırken bile uçağı sabit tuttu. Ama kanatları
beyaz bir ateş gibi dalgalanıyordu ve rüzgâr tutunacak bir
yer bulamıyordu.

Ani bir sakinlik, kızgın huninin tam merkezi.

Rüzgârın öfkesi birkaç kalp atışı içinde yeniden başladı,
hırçın, şiddetli ve talepkâr. Tuniği vücudundan yırtıldı. Küçük
ve keskin bir şey göğüs kafesine çarptı. Küçük yaralanmayı
omuz silkerek atlattı, dikkati dağılmamıştı. Üstünde, uçak
inliyordu ama diğer taraftan çıktıklarında bir arada
duruyordu.

Daha küçük hortumlar etraflarındaki havalimanını yerle
bir etmeye devam etti. Tek merhamet, buranın Kule
kullanımı için özel bir havaalanı olması ve bugün gelen ya
da giden son uçuş olmasıydı. Diğer tüm uçaklar şu anda
mürettebat ve yolculardan arındırılmış durumdaydı.

Andreja, bana yol göster. Döner enkaz gözleri kör etmiş ve
kafaları karıştırmıştı.

Pistin tam üstündesiniz, efendim. Andreja'nın sesi kristal
gibiydi; melek çoğu insanın fark ettiğinden çok daha
güçlüydü. Uçağın dış hatlarının altın renginde parladığını
görüyorum. İçeriden de ışık geliyor. Mevcut eğimden aşağı
inmeye devam ederseniz, bolca yeriniz olacak.

Andreja, Raphael yere asfaltı görece kadar yaklaşıp
kadar onu bilgilendirmeye devam etti. Dougal iniş işlemine
başladığında tekerlekleri indirmişti ve alttaki boşluk
Raphael'in tam boyunda durması için yeterli olmasa da
dizlerini bükerse yeterli olacaktı.

Yerde ve sabitken bile uçağı bırakmadı. Uçakta kal. Uğultulu gri bir toz, enkaz ve öfke girdabının içinde kaldılar.

Vay anasını, Archangel. Ve Bluebell'in bir helikopteri ters çevirmesinden etkilendim. Elena'nın sesi onun içindeki saf yaşamdı, neşeli bir ışık patlamasıydı. Az önce bunu ona söyledim ve somurtuyormuş gibi yapıyor ama gözleri kocaman ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, sonra o gözleri ovuşturuyor ve tekrar bakıyor. Aodhan'ın kafası allak bullak olmuş durumda.

Sözleri o kadar normal, o kadar hayatının bir parçasıydı ki, etraflarında şiddetle esen rüzgâra rağmen yanakları buruştu. Andreja'nın sesi zihninde canlanırken, "Bir başmeleğin elinde bazı numaralar olmalı," dedi.

Efendim. Uçağın kuyruğunda büyük bir hortum oluşuyor.

Raphael o yöne baktı, rüzgâr, toprak ve uçak enkazının parçalarından oluşan şiddetli dönüşün dibini görebiliyordu. Uçağın etrafında oluşturduğu enerji kalkanına daha da fazla güç gönderirken uçaktaki herkesi uyardı.

Üstünden ışık yayılmaya başladı ve ilk başta kontrolü kaybettiğini düşündü. Ama hayır, diktiği kabuk şeklini koruyordu. Elena mı?

Evet, fena halde parlıyorum. Biz inerken de oldu. Kısmi batarya mı devreye girdi?

Enerjine ulaşamadım. Lejyon'un elindeki büyük miktara ihtiyacı vardı. Hasta ya da yaralı hissediyor musun?

Hayır. Ben sadece bir ışık çubuğuyum. Hissettiği bir öpücük. Bunu daha sonra çözeceğiz. Kendini hayatta tutmaya odaklan ki kışını tekmelemek zorunda kalmayayım.

Yine onun için endişeleniyordu, oysa hepsi arasında hayatta kalma olasılığı en yüksek olan oydu. Bir kasırga onu alıp son hızla yere çarpsa bile, bu onun için ölümcül olmayacaktı. Vücudu er ya da geç kendini toparlayacaktır.

Illum da hayatta kalacaktı. İyileşmesi çok daha uzun sürecekti ama artık bunu başarabilecek kadar yaşlı ve güçlüydü. Aodhan da aynıydı. Ancak Dougal ve yardımcı pilotu dayanamayacaktı. Çarpışmanın etkisiyle kafaları vücutlarından ayrılacak ve vampirler olarak onlar için son olacaktı.

Elena'ya gelince. . . Kaskad ruhunu çalmaya çalışmadan önce olduğundan çok daha az kırılabilirdi ama yine de genç bir melek olarak kalmıştı. Bedeni parçalara ayrılmaya dayanamazdı.

İşin o noktaya gelmemesini sağlayacaktı.

Asfalta bakarak kendini sabitledi. Enerjisi yeryüzüne doğru itilirken ve gezegenin mantosunun bir parçası olacak kadar aşağıdaki taşa pençelerini geçirirken asfalt etrafında çatladı. Kalkanla birlikte, kasırga vurduğunda uçağın hareket etmesini engelledi.

Uçak enkazının parçaları aracın yanlarına sertçe çarptı ama hiçbir şey yıldırım ateşinin kabuğunu geçemedi. Bir parça enkaz bacağına isabet etti ve ancak o zaman etrafında bir kalkan oluşturmayı unuttuğunu fark etti.

Sadece bir düşünce.

Gürültü, toz ve hiçlikten oluşan bir uğultu. Sonra . . . ani bir sessizlik. Andreja. Durum.

Gökyüzünü ve manzarayı tarıyorum. Başka hortum görmüyorum. Her şey sakın.

Raphael uçağı koruyan enerjiyi kendi içine çekerek büyük bir kısmını Lejyon'a geri akıttı, bazıları güçlerini yakaladığında durdukları yere düşmüştü. Kendi bedeninde bu kadar büyük bir güç taşıma arzusu ya da ihtiyacı yoktu, hele de Cascade yıldırımını zaten bu kadar şiddetliyken. Teşekkür ederim.

Biz siziniz, diye fısıldadı yedi yüz yetmiş yedi ses. Bu güç sizin.

İçinde, Cascade enerjisi, sadece bir orman ateşi ve çelik dalıyla mayalanmış tanıdık bir soğuklukla geri yerleşti. Uçaktan inin, dedi içindekilere.

Uçağın altından çoktan çıkmış, bulutlar açıldığında havaya yükselmişti. Şiddetli yağmur sağ tarafından içeri girmeye başladı ve yüzlerce keskin, soğuk parçayla tenine çarptı.

Şakağındaki Lejyon işareti parladı.

Uçağın kapısı sonunda açıldı ve Elena dışarı fırladı. Adam hemen dışarıda duruyordu, onu merdivenlerin tepesinden çekip kollarına aldı. Bir kahkaha atarak ona sarıldı, kanatlarının şimşek fırtınası yağmurla ıslanmış dünyanın gri ağırlığına karşı parlıyordu. Bir saniye sonra, ellerini saçlarının arasına soktu, başını kendi başına çekti ve onu aptalca öptü.

- - -

Daha sonra Dmitri ile birlikte durup havaalanı kameralarından ve meraklıların sadece kendi aralarında paylaştıkları "gizli" bir yere park etmiş olan bir uçak gözlemcisinden gelen görüntüleri **izlediler**. Kule onları rahat bırakmıştı çünkü hiçbir zaman havaalanı sınırlarını ihlal etmeye çalışmamışlar ve iyi davranışlar sergilemeye özen göstermişlerdi. Bu gözcü uçağın gelişini yorumlarıyla birlikte kaydediyordu.

"Kule 1 inmek üzere," dedi neşeyle. "Bu gerçek çağrı işareti değil çünkü Kule gökyüzünde hangi uçaklarının olduğunu ilan etmiyor ama bunun 1 numara olduğunu kuyruğundaki hafif işareten anlayabiliyorum. Yani üst düzey insanlardan biri uçakta olmalı. Sabırsızlanıyorum!"

Birdenbire ortaya çıkan bir kasırgaya odaklandığında görüntü sallanıyordu. Bir başkası, ardından bir başkası belirirken kamerayı ileri geri hareket ettirdi.

"Lanet olsun! Pilot bunlardan nasıl kaçınacak?" Korku sözlerinin arasında dalgalanıyordu. "O uçak tam o hortumun içine girecek. Oh adamım, oh adamım ..." Sesi tekrar cızırdayana kadar, sözleri neredeyse hissedebilecekleri soğuk bir dehşete dönüştü. "Raphael! Hay sikeyim! Kimse buna inanmayacak!"

Raphael'in enerjisinin uçağın her tarafına yayıldığı ve onu yoğun gri karanlıkta parlayan bir fenere dönüştürdüğü anı yakalamıştı. Uçak kısa süre sonra hortumlar ve havadaki kir ve enkaz tarafından gizlenmiş, ancak Raphael onu inişe getirdiğinde parçalar halinde yeniden ortaya çıkmıştı.

Tüm bunlar olurken şaşkın bir sessizlik vardı ve sonunda "Bu lanet olası New York'un Başmeleği! Şehrimize saldırmaya çalışan tüm ahmaklar, özellikle de siz Zhou Lijuan!"

Elena bir kahkaha attı. "Bu adamdan hoşlanıyorum." Gülmek zorundaydı yoksa kalbi patlayabilirdi - Raphael'in bunu yaptığına inanamıyordu. Görüntüleri ve başının üstündeki jetin büyüklüğünü görünce, inişteki muazzam gücü görünce ... Nabızı gök gürültüsü gibiydi.

"Yaparsın," diye mırıldandı Dmitri, ama sözleri her zamanki alaycı ısırtıklarına sahip değildi. Oynatılmaya başlanan ikinci kayda odaklanmıştı; bu kayıt havaalanındaki güvenlik kameralarından alınmıştı. Vivek, kesintisiz bir anlatım sağlamak için görüntüleri bir araya getirmişti.

Hortumlar hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkmıştı, devasa rüzgâr girdapları, toprak ve şarapnel parçalarına dönüşen uçan enkazlar. Raphael'in yaraları çoktan iyileşmişti ama Elena bir süre daha onun kanının derisine bulaştığını görecekti. Hava trafik kontrol kulesindeki Andreja, kopan bir kanadın bir parçası muhafazasının camına çarptığında kafasının kesilmesinden kıl payı kurtulmuştu.

Bunun olayların başlamasına yakın bir zamanda gerçekleştiği ortaya çıktı; daha sonra Raphael ile sakin bir şekilde iletişim kurmaya devam etmişti.

"Andreja neden o kontrol odasında?" Elena Dmitri'ye söyledi. "Bu kadar soğukkanlı bir kadının Kule'de olacağını tahmin ederdim."

"Andreja'yı tanımıyorsun." Dmitri kollarını kavuşturdu. "O yedi bin yaşında ve bu yüzyılda tatile çıkmaya karar vermiş. Ve uçakları seviyor."

Elena bunu düşündü ve bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra dinlenmek için bir yüzyıl ara vermenin çok da önemli olmadığını fark etti. "Şansımıza hava trafik kontrolörü olarak tatil yapmaya karar verdi."

"Ne olursa olsun, Cascade geçene kadar tüm tatil zamanlarının iptal edildiğini kendisine bildirin." Raphael'in gözleri ekrandaydı. "Hortumların hiçbir anlamı yok. Görünüşe göre hortumlar ortaya çıktığında uçağınız inişe geçiyordu."

Dmitri, "Diğer bölgelerden gelen raporlarla örtüşüyor gibi görünüyor," dedi. "Her yerde yıkıcı hava olayları yaşanıyor. Şili'de ani sel baskınları. Türkiye'de büyük toprak kayması. İsviçre'de bir göldeki girdap - orada önemli kayıplar olacak. Bu şey çok sayıda gezi teknesini yuttu."

Elena ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Kaosun hızı artıyor." Kaçınılmaz bir kreşendoya doğru yükselen bir konçerto gibi: savaş.

- - -

Sonunda **Raphael'le birlikte sütlerine**

çıktıklarında, Primary'i geceyle örtülü balkonda onları beklerken buldular. Sabırlı bir gargoyle balkonun en ucuna çömelmiş, saçları damlıyordu. Elena kapıyı kaydırarak açtı ve balkona ışık saçarak, "Biliyorsun, içeride bekleyebilirsin," dedi.

Primary çömeldiği yerden kalktı.

O ışığa doğru adım attığında Elena hareketsiz kaldı. "İkinci oluşun," diye fısıldadı, Birincil'in ona bir ömür boyu önce söylediği sözleri hatırlayarak.

Birincil'in gözleri soluk, soluk renkte kalmıştı ve irislerinin etrafında Raphael'in gözlerinin rengini yansıtan canlı mavi bir halka vardı ama teni gri ya da soluk olmayan bir renk almıştı. Çok canlıydı. Ve saçları, gece yarısı gökyüzünün gölgesi olan canlı bir siyahtı. Raphael'in saçlarının rengi.

"Bugün oldu." Primary elini kaldırıp arkasına baktı. "Bir süredir tam renkli değildim..." Başını eğdi. "Sonsuz çağlar boyunca. Son aeclari'den beri."

"Kardeşlerin de aynı mı?" Eğer başmeleği onun renginin garip yankısından rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi.

Birincil'in cevap vermesi zaman aldı. "Onlar kendileridir. Sadece Birincil aeclari'dendir." Koyu renk gözbebekleri aniden gümüş dalgalar halinde dışa doğru kanadı. Ta ki gümüş maviyle buluşana kadar.

ve ikisi birleşti, mavi kenarlardan gümüşe aktı. Gz bebekleri gümüş-mavi denizden yeniden ortaya ıktı.

Elena ellerini kalçalarına koydu. rktc ama güzel. Kanatlarına bak.

Elena Birincil'in yarasaya benzeyen kanatlarına pek dikkat etmemişti - Lejyon'un kanatları hiç değişmiyor gibiydi. Görünüşe göre, bu kural artık sona ermişti, çünkü Birincil'in eskiden gri olan kanatlarının kenarında, griye dönüşmeden önce canlı bir mora dönüşen beyaz altın rengi bir kenar vardı.

"Sende ikimizden de parçalar var," dedi Raphael.

"Aynaya baktık ve ayna bizi değiştirdi." Birincil tek dizinin üzerine çöktü. "Efendiye, ona ait olan gücü sunmaya geldim. Bugün, sadece bir yüzde aldınız ve taşanı bize geri verdiniz."

"Bir keresinde bize Raphael gücü ele geçirirse, ayrı varlıklar olarak dünyada kalma ya da derinlere dönme seçeneğiniz olacağını söylemiştiniz," dedi Elena. "Bu hâlâ doğru mu?"

Küçük bir tereddüt. "Her şey değişti. Karanlık enerjilerin yükseldiğini ve yükseleceğini hissediyoruz. Size sadece sizin için sahip olduğumuz gücü değil, bizi biz yapan gücü de vermek istiyoruz."

Elena'nın kalbi buz keşti.

Raphael kanatlarını açarken onun kanatlarına dokundu, şimşeği ona dönmeden önce tüylerinin üzerinde dans etti.

"Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Bilmiyoruz. lebiliriz," dedi Birincil, korku ya da ışrap belirtisi göstermeden. "Yeniden başlamak için derinlere dönebiliriz."

Lejyon'un çömelmiş varlığının olmadığı, yeşil evlerinin terk edilmiş ve boş olduğu bir şehir fikri Elena için nefret uyandırıcıydı. Kalbi bu fikre karşı o kadar sert isyan etti ki konuşamadı.

"şu anda hiçbir güce ihtiyaım yok," dedi Raphael.

"Lejyonumun hazır ve tam güçte olmasını tercih ederim. Bir savaş yaklaşıyor ve toplayabildiğim kadar çok deneyimli savaşçıya ihtiyaım olacak."

Birincil ayağa kalktı. "Son aeclari senin gibi değildi." Zamanın ötesinde, çok eski anıları çözmeye çalışıyor gibiydi. "Sen ... yenisin. Sen . . . kalıpları kırıyorsun."

"Güzel. Muhtemelen bu yüzden ben bir krizalit pili değilim ve Raphael de soğuk kalpli bir canıye dönüşmedi." Az önce yaptığı seçimi yaptığı için başmeleğiyle gurur duyuyordu - özellikle de Cascade gücünün ürpertisinin kanında dolaşmaya devam ettiğini hissettiğinde. Bu güç üzerinde hatırı sayılır bir kontrol kazanmıştı ama onun uğursuz vaatlerini dinlememek için şiddetli bir irade göstermesi gerekiyordu.

Lijuan dinlemişti. Ve şimdi Lijuan tüm dünyaya hükmedebilecek korkunç bir güçtü. İyi olmak, onurlu olmak, bu ölümsüz ölümüne savaşta herhangi bir ödül getirmiyor gibi görünüyordu.

Kollarını kavuşturan Elena gökyüzüne dik dik baktı. "Cascade'in ne istediğini bilmiyorum."

"Dünyayı yeniden dengelemek için," dedi Primary, sanki bu apaçık bir şeymiş gibi.

İkisi de ona baktığında, Elena'nın kafasının arkasında fısıltılı sesler yükselirken o da uzunca bir süre bakakaldı. Lejyon, kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Hatırladık," dedi Primary. "Ne zaman olduğunu bilmiyoruz. Kimden olduğunu bilmiyoruz."

Yaşları ve zihinlerinde ne kadar çok anı taşıdıkları düşünüldüğünde bu yeterince makul bir açıklamaydı.

"Anlat bize," diye emretti Raphael.

Birincil konuşmak için zaman ayırdı, o kadar kadim bir varlıktı ki melek türünün ilk sonu ve ikinci başlangıcında bulunmuştu. "Güç büyür. Başmelekler büyür. Dünyanın parçalanmasını önlemek için bir dengelemeye ihtiyaç var."

Elena kaşlarını çattı. "Dur bakalım. Tüm bu güç dalgalanması olayı Cascade'in bir parçası. Sizi bilmem ama bana öyle geliyor ki kırılmayı Cascade yapıyor."

Cassandra'nın baykuşları karlı kanatlarıyla balkonun önünden uçarak geçti, sessiz güzellikleri gözden kaybolmadan önce bir anlığına tüm dikkatleri üzerlerine çekti. "Bu bir paradoks," dedi Birincil

itiraf etti, sonra kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Çok fazla Uyuyan var. Çok fazla depolanmış güç. Dünya inliyor. Serbest bırakılmalı."

Raphael'in kanatlarını yerleştirirken çıkardığı bir ses... kendi kanatlarının bir daha asla çıkaramayacağı bir ses. Hüznün bıçak gibi saplanması beklenmedi ve içgüdüsel oldu. Buna karşı sertçe yutkunurken, Elena kendine bir çizgi roman süper kahramanı gibi geri çekilebilir kanatlara sahip olduğunu hatırlattı. Sadece bu da değil, kanatları şimşeklerle yanıyordu.

Başmeleği küçük sessizliğin içinde konuştu. "Çağlayan, dünyadaki Uyuyanların toplanmış gücü belirli bir eşiğe ulaştığında mı tetikleniyor?"

Elena'nın kafasının arkasından yine sesler geliyordu, Lejyon öfkeli bir tartışmaya girmişti ki Birincil başını salladı. "Rüzgâr, yağmur, sarsıntılar, buz, bu bir serbest bırakma."

"Biraz buhar çıkaran bir yanardağ gibi." Elena botunu yere vurdu. "Tabii ki, sonra tepesi patlar ve herkes ölür."

"Evet," dedi Birincil. "Bu sefer tepesi patlayacak. Denge yeniden sağlanacaktır."

Elena ve Raphael ona daha fazla soru sordular ama onlara verebileceği tek şey buydu. Yatmaya hazırlanırken Raphael'e, "İnanılmaz ama her şey çok mantıklı," dedi. "Demek istediğim, bazılarınızın gücünün artmaya devam ettiği bir ölümsüzler ırkında, dahili bir güvenlik anahtarı olmadan işler kontrolden çıkacaktır."

"Özellikle de en fazla güce sahip olanlarımızı öldürmek neredeyse imkânsızken." Çıplak göğüslü ve yalınayak olan Raphael, açık balkon kapısının yanında durup geceye bakarak yürüdü. "Bizi bu yörüngede kontrolsüzce ilerlemeye bırakırsanız, sonunda birbirimizi yok eden, dünyayı yok eden güçler haline geliriz."

Elena ona yaklaşırken hayranlıkla omurgasını, kanatlarının sırtından çıktığı yerin tam ortasını öptü. "Bunun gittiği yeri sevmiyorum."

"Ama bence bununla yüzleşmeliyiz. Gücün sisteme geri dönmesi ve işlerin yoluna girmesi için tek yol

dengeye geri dönmek için bazılarımızın ölmesi gerekiyor." Raphael'in uzun zamandır fark edemediği şey de buydu - Elena'nın da söylediği gibi, ölümsüzlerden oluşan bir ırk, sonuçları olmadan sonsuza kadar devam edemezdi. "Ve bir başmeleğin ölmesinin tek yolu ..."

". . başka bir başmeleğin ellerinde." Elena sırtı geceye dönük bir şekilde ona doğru kaydı. "Siktiğimin Cascade'i bir ölümsüz dövüş kulübü mü kuruyor?" Sesinde öfke titreyordu. "Ama Lijuan kazanırsa ve hepiniz ölürseniz ne olacak?"

"Kadro'nun ve Kadimlerin ölümlerinin sisteme ne kadar güç salacağını bir düşünün." Dalga üstüne dalga, şok edici dalga üstüne şok. "Bu, neden daha fazla başmelek Uyuyanlar efsanesine sahip olmadığımızı açıklıyor. Ölümsüzlerden oluşan bir ırka göre, daha önce sayısız Kadimi iz bırakmadan kaybetmişiz gibi görünüyor."

"Bekle. Bekle." Elena alnını ovuşturdu. "Daha sonra tüm Cascade 'hediyelerine' ne olacak? Senin orman yangının, Titus'un depremleri, diğer her şey. Annen bir Cascade yaşadı ve mega-güçlü değil." Durakladı, düşüncelerini düzene sokmak için mücadele ederken gözlerini bir saniyeliğine kapattı. "Evet, öyle çünkü bütün bir şehri beraberinde Uyku'ya götürdü ve şimdi Amanat'ı bir kalkanla koruyor ama çılgınca şiddet içeren bir saldırı gücü yok. Alexander da aynı şekilde."

"Onunki 'normal' bir Cascade'di." Boynunun yan tarafını kavradı ve başparmağını oradaki narin derinin üzerinde gezdirdi. "Yine de soru devam ediyor. Belki Lejyon biliyordur."

Ama Lejyon'un onlara verecek başka cevabı yoktu. Dehşet Çağlayanı'ndan sonra uyuduk. Öyle derin bir uykuydu ki uyandığımızda eski baş meleklerden hiçbiri dünyada dolaşmıyordu.

Elena ellerini onun göğsünde gezdirdi. "Sanırım cevabı Lijuan'ın kışını tekmeledikten sonra bulacağız." Ama Elena'nın gözlerinde de onu rahatsız eden aynı karanlık bilgi vardı; orman yangını Antonicus'u kurtarmaya yetmemişti.

Lijuan'ın zehrine karşı tek silahları başarısız olmuştu.

Raphael sadece bir Kadro toplantısına çağrıldı

üç saat sonra.

Elena o kıpırdandığında uyandı ve eşofmanlarını giydikten sonra toplantı alanına kadar ona eşlik etti. Raphael ise savaşçı derilerini giymişti - Kadro ile konuşmak hiçbir zaman basit şeyler değildi, özellikle de şimdi. Onu çıplak göğsüne bastıran, kanadını battaniyesi yapan adam, savaşa hazır bir başmeleğe yol vermek zorundaydı.

Neha Çin sınırından canlı yayın yapıyordu. Parlak güneş ışığı Lijuan'ın tarafındaki sınıra en yakın çatılarda parılıyordu.

Sis geri çekiliyordu.

"Bölgenin her yerinde oluyor," dedi Neha, sesi kısık ve kesindi. "Leydi Caliane, Michaela, Alexander ve ben filolarımızı sınır bölgelerine yakın yerlerde devriye gezdirdik ve hepsi aynı şeyi rapor etti. Sis merkeze doğru çekilmeye başladı."

Yayın, artık sisten arındırılmış bir bölümün üzerinde doğrudan uçan bir insansız hava aracına geçerken ekrandaki görüntü değişti. Küçük bir köyün kenarlarını gösteriyordu.

"Tipik bir sınır köyü," dedi Neha onlara. "Çoğunlukla görevde olmayan askerlerin evleri. Lijuan ve ben birbirimize karşı asla düşmanlık beslemedik ama sınırlarımız boyunca asker bulundurmamak aptallık olurdu."

Raphael, Elijah'la birlikte sınırdaki askerlerin var mı?

Evet. Diğer tarafta olduğu gibi.

Bazen baş melekler arasındaki ilişkilerin ne kadar çok katmanlı olduğunu unutuyordu. Arkadaşlık, ortaya çıktığında, uzun ve karmaşık bir süreçti.

"Evler boş," diye devam etti Neha, dron ürkütücü bir şekilde hareketsiz olan bölgeyi tararken; rüzgârda savrulan tek bir ot bile yoktu. "Askerlerini merkezi bir yere geri çağırmış olmalı. Benim de güçlü bir kuvvetim olduğunu bildiği için beklenmedik bir şey ama dediğim gibi, Lijuan ve ben hiç savaşa girmedik."

Michaela araya girdi, sesi keskindi. "Karılar, kocalar, sevgililer, çocuklar, hizmetçiler, evcil hayvanlar nerede? Burası bir garnizon değildi. Burası bir evdi."

Elena'nın teni buz kesti. Tekrar önlerinde beliren sahneye baktı. Mutlak ve mutlak bir durgunluk. Tamamen terk edilmiş bir köy. Hiçbir yaşam duygusu yoktu.

"Tüm aileleri bir üs komutanlığına geri çağırmış olması mümkün," dedi Titus, sesi normalde olduğundan çok daha kasvetli ve sessizdi.

"Mümkün ama pek olası değil." Charisemnon dudağını büktü. "O benim müttefikimdi ama konu ona gelince pembe gözlükler takmıyorum. Lijuan evcil hayvanları ve ölümlü hizmetkârları umursamaz. Onlar da hazır bulunmalı."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var." Elijah'ın sesi bir zamanlar olduğu general gibi çıkıyordu. "Terk edilmiş bir sınır köyü stratejik bir geri çekilme olarak açıklanabilir. Hayvanlar sis sırasında yönlerini şaşırıp kaçmış olabilirler."

"Eli haklı." Raphael'in ses tonu sakin ve ölçülüydü... ama ekranın görüş alanının dışında parmaklarının arasından bir ateş yayıldı. "Görüntüleri değiştirmek mümkün mü?"

"Evet," diye onayladı Neha. "Ancak sınır görüntülerinin hepsi aynı şeyi gösteriyor. Sis daha içerilere çekilene kadar beklememiz gerekecek."

Arada kimse konuşmadı.

Görüntülerde beliren ilk kişi, Elena'nın avlanırken Hindistan'da gördüklerine benzer kare bir çatıdaydı. Sıcakta kendisi de böyle bir çatıda uyumuştı.

ve bir an için, tuhaf sisli gecede gözlerini kapatmaya çalışan zavallı bir ahmağı rahatsız ettiklerini düşündü. Gerçi orası dondurucu olmalıydı - çatıda uyumak bir kış aktivitesi değildi ve sis sıcaklıkların daha da düşmesine neden olmuş olmalıydı.

Sonra dron yaklaştı. Karnı guruldadı.

İnce çarşafın altında yatan adam bir kabuktu. Teni geniş elmacık kemikleri ve çukur yanakları üzerinde koyu kahverengi bir parşömen gibiydi, göz çukurları çökük siyah kabuklar, saçları bir sonraki rüzgârda uçup gidecek kurumuş ot telleriydi.

Sis geri çekilmeye devam etti.

Cesetler artık daha hızlı geliyordu. Sokaklara düşmüş, daha fazlası çatılarda yatıyor, birkaçı da bir ağacın altında oturuyordu. Yüzlerinde korku olmayan insanlar. Karanlık bir tanrıça hayatlarını içlerinden çekip aldığı anda sadece hayatlarına devam eden insanlar.

Elena, bambu kazıklardan, iplerden ve eski lastik salıncaklardan yapılmış ev yapımı bir çocuk oyun alanına benzeyen şeyin kenarını yakaladı. Gözlerini kaçırmak istedi, midesi bulanıyordu ama kendini olduğu yerde durmaya zorladı. Tanıklık edecekti. Hatırlayacaktı.

Hiç ceset yoktu. Yoktu.

Teninde soğuk bir rüzgar. Raphael, çocuklar nerede? Yaşayan ya da ölü tek bir çocuk bile görmemişlerdi.

Cevaptan korkuyorum, Lonca Avcısı.

Elena da öyle yaptı, korkunun pençesi kalbini acımasızca kavradı.

Sis geri çekilmeyi durdurdu.

On dakika beklediler ama bariyer yeni bir noktaya yerleşmişti ve orada kaldı. Neha'nın drone pilotları açıkta kalan bölgeleri daha derinlemesine incelemeye başladı: evlerin içinde mumyalanmış cesetler, hem insan hem de hayvan, her şey kurumuştı. Bitkiler, yiyecekler, hatta bir evin köşesinde asılı duran büyük bir örümcek.

Neha drone operatörlerinden birine drone'u kullanarak bir kediye ait olabilecek buruşmuş cesede dokunmasını söyledi. İlk temasta toz haline geldi.

"İşimiz biter bitmez o cihazı Lijuan'ın bölgesine bırak," diye emretti Neha. "Aslında tüm cihazları sınırın Lijuan tarafına indirin. Onları o noktadan tekrar uçuracağız. Eğer enerjileri tükenirse yeni cihazlar göndereceğiz. O topraklardan hiçbir şeyin benim topraklarıma girmesini istemiyorum."

Elena Hindistan'ın Başmeleğini suçlamadı. Neha'nın nasıl bu kadar soğukkanlı ve mantıklı kalabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sınırında böyle bir kâbusun olması çok korkunç olmalıydı. En azından Michaela, Moğolistan'daki nispeten ıssız topraklardan oluşan devasa bir alanla tamponlanmıştı - son toprak dengelemesinde ülke Lijuan ve Michaela arasında bölünmüş ve bölge sakinleri çoğunlukla ya Çin'e ya da Rusya'ya taşınmıştı.

İskender de Çin ile büyük bir sınırı paylaşıyordu ama onun halkı da aynı nedenle sınırdan daha içeride yaşama eğilimindeydi. Baş meleğine yakın, komşusuna uzak olmak daha iyi bir düşünce gibi görünüyordu. Yalnızca Neha'nın Çin'le yerleşim olan bir sınırı vardı - muhtemelen iki başmelek arasındaki uzun süreli dostane ilişkinin bir sonucu olarak.

Oradaki nüfus yoğun değildi, ama küçük de değildi.

"Yine besleniyor." Raphael'in sesi, ensesindeki küçük tüyleri diken diken edecek kadar soğuk ve uzaktı... ama orman yangını, parmaklarının üzerinde dans etmeye devam ediyordu. "Ve geri çekilen sisin açığa çıkardığı toprak derinliği göz önüne alındığında, gücü şimdiden canavarca."

Binlerce insan, diye fark etti Elena, Lijuan zaten binlercesinden beslenmişti. Diğer sınır bölgelerinden bazıları daha yoğun nüfuslu olsaydı belki on binlerce kişi. Limanlar, diye düşündü birden, Çin'in okyanus sınırları gelişen liman şehirlerine ev sahipliği yapıyordu ... çok fazla yaşam, Lijuan için çok fazla yakıt.

Korku, dilinde asidik bir tat bırakıyordu. Raphael, New York'tayken sadece birkaç kişiden besleniyordu ve neredeyse yenilmezdi. Bariz olanı ifade ediyordu ama bunu ifade etmek zorundaydı, dehşeti kafasından atmak zorundaydı.

En azından bir uyarımız var. Kadroyla konuşurken hiç yapmadığı bir hareketle elini uzattı.

Elini onun elinin içine soktuğunda aralarındaki ateş yükseldi ve soğuktu, çok soğuktu. Kavrayışını sıkılaştırdı, çenesini ayarladı ve kabul etti. Onu kabul etti. Raphael de aynı anda küçük bir nefes çekti. Teni ısındı, kanadı onunkinin şimşek fırtınasına sürtündü.

Başka bir ekranda Elijah'ın dönüp Hannah'nın siyah buklelerine bir öpücük kondurduğunu gördü, o da başmeleğinin yanına gelmişti. Elena'nın elle taranmış saçları ve eski Guild sweatshirt'ünün aksine, Hannah zarif yeşil çizgili mavi bir elbise giymişti ve saçları kalın altın ipliklerle karmaşık ve hoş bir desenle örülmüştü.

Kadronun yaşayan diğer tek eşinin yüzünde kederin ağır karanlığı vardı. İşte o zaman aklına geldi: Sinekkuşu Aegaeon'un eşi mi?

Hayır. Raphael'in tutuşu daha da güçlendi, sesi bir kırbaç gibiydi. Kibirli aptal kendisine sunulan hazineyi asla anlayamamıştı.

"Leydi Caliane?"

Caliane Neha'nın sorusu üzerine başını salladı. "Tasha'nın filosu liman sınırına yakın bir yere taşınmasını emrettiğim bir geminin güvertesinde ve insansız hava araçları karaya ulaşmak üzere. Ah, genç olmak ve yeni bir dünyayı çabucak kavramak." Başını çevirdi. "Avi, makinelerin gözünden görmek istiyoruz."

Yayın, okyanus kenarından bir görüntüye geçmeden önce parazitli bir şekilde kesildi. Kıyıya vuran su, yakındaki bir tersanede bloklar üzerinde kaldırılmış, onarım sürecindeki gemiler. Ağlar kumun üzerinde buruşmuş. Küçük çaplı bir balıkçının teknesine geri atmak için toplayabileceği bir rıhtımda yığılı sepetler.

Görüntü farklı bir drone'a kaydı. Elena karnını sıktı. Az önce gördükleri şey devasa bir limanın en küçük kenarından başka bir şey değildi. Yüzlerce konteyner, limanın inşa edildiği derin suda bekleyen devasa gemilere yüklenmeye hazır bekliyordu. Konteyner gemilerinin yanında büyük balıkçı tekneleri duruyordu. Vinçler başlarının üzerinde yükseliyor, hepsi de güneş ışığında hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Konteyner alanında hiçbir forklift veya başka bir araç hareket etmiyor, çalışan karıncalar işlerine devam ediyordu. Gece ya da gündüz, hiçbir büyük liman bu kadar sessiz değildi. Her zaman birileri gelir ya da giderdi.

Drone pilotu şehrin derinliklerine doğru uçtu.

Drone'un sistemleri tarafından algılanan tek ses dalgaların kucağı ve sanki gevşek bir tahta parçası bir geminin metal tarafına çarpıyormuş gibi gelen donuk bir vuruştı.

Drone, Çince karakterlerle süslenmiş büyük bir depoya odaklandı. Her iki yanında, yukarı çekilmiş makaralı kapıların bulunduğu devasa açıklıklar vardı.

Kendi limanımızdaki gibi bir balık pazarı, diye sessizce tercüme etti Raphael.

Lokantacıların ve esnafın günün erken saatlerinde gelip balık açık artırmalarına katıldıkları ve en taze balıklar için pazarlık yaptıkları gürültülü ve kalabalık bir yer. Tabii ki, birkaç yerli de her zaman buraya uğrardı - genellikle "artıkları" takas fiyatına alabilirdiniz.

Drone pazarın içinde uçtu.

Her yerde cesetler yatıyordu. Çürümüş ve kurumuş balıkların karışımıyla dolu büyük vitrinlerin arkasında, geniş koridorlarda, dışarıda bekliyor olması gereken soğutmalı kamyonlar için hazır kutularla istiflenmiş paletlerin yanında, pazarın daha gösterişli müzayedeleri için kullanmış olması gereken devasa bir merkezi terazinin altında.

Köylerdekinin aksine, bu insanlar öldüklerinde korkuyorlardı.

Cesetleri duvarlara yaslanmış ya da yerde toplar halinde kıvrılmış, kolları birbirine dolanmış ve yüzleri buruşmuş halde yatıyordu.

Elena yanakları ıslanana kadar ağladığını fark etmemişti. Gözyaşlarının düşmesine izin verdi - bazı şeyler siyasetin ya da güç oyunlarının ötesindeydi. Küçük bir köpeğin kurumuş bedeni, evcil hayvanının üzerine korumacı bir şekilde eğilmiş bir kadının kucağında yatıyordu. Bir kadının ağzı çığlık atarcasına açıldı ve yardım için nâfile bir çığlıkla elini uzatıyordu.

Elena gözyaşlarını sildi. "Oraya geri dön."

Caliane, Elena'nın talebini ani bir şekilde dile getirmesine rağmen drone operatörüne emri vermekte tereddüt etmedi. "Avcı gözlerinizle ne görüyorsunuz Konsorsiyum?"

"O kadın"-Elena'nın yüzü önce ısındı, sonra soğudu -"Bebek taşıyıcısı takıyor. Ölümlülerin ve genç vampirlerin bebeğin kalbine dayanabilmesi için ön tarafa taktıkları türden."

Drone operatörü Caliane'in emirleri doğrultusunda yakınlaştırma yaptı ama taşıyıcıda ölü bir çocuk yoktu. Kadının uzattığı el korkunç bir anlam kazanmıştı.

"Onun çocuğunu çaldılar." Michaela'nın sesi öfke doluydu.

Drone pazarın dışına uçtu. Mekanik gözü kısa süre içinde daha fazla kayıp çocuğun unutulmaz kanıtlarını keşfetti: bir dükkanın dışında terk edilmiş misketler, sokakta yatan bir çingirak, oluklarda duran toplar, bir su birikintisinde boğulan küçük ve ısıltılı bir ayakkabı, yere düşürülmüş bir okul çantası.

Sonra insansız hava araçları yoğun nüfuslu bir liman kenti olması gereken yeri vurdu.

Sessizlik

.
Cesetler

.
Bir ölüm saltanatı.

Neha ve Caliane drone operatörlerine geri çekilmelerini söylediklerinde **Elena kendini beş yüz yıl yaşlanmış gibi hissetti.**

"Şu anda hiçbir şey yapamayız," dedi Caliane sonunda, yüz hatlarına hüzün çizgileri kazınmıştı. "Lijuan kendi sınırları içinde kalıyor ve sisi aşmamızın hiçbir yolu yok."

"Bekleyeceğiz," diye fikir birliğine varıldı.

Elena, Kadro odadan çıkana kadar sessizliğini korumayı başardı. "Nasıl olur da hâlâ onun kendi bölgesi üzerinde hakkı olduğunu söylersiniz! Ne yaptığına bir bakın!" Sesi titriyor, kasları geriliyordu.

"Bunlar bizim yasalarımız, Elena." Raphael'in çenesi taş gibi sert, gözleri metalik bir uzaklıktaydı. "Aksi takdirde savaş sürekli olur ve dünya kana bulanırdı."

Elena bir çığlık atarak döndü ve bir duvarı tekmeledi. "Titus ve Charisemnon sonsuza dek savaştılar! Ve biz Uram'ı avladık!"

"İki başmelek arasındaki bir çatışma, Kadro'nun başka bir bölgeye müdahale etmesinden çok farklı bir şeydir." Şimşek derisini çatlattı ama gözleri buz gibiydi. "Uram av emri kararlaştırılmadan önce çok daha temel bir yasayı çiğnedi, bunu biliyorsun. Bu yasa diğerlerinin üzerinde duruyor ama burada geçerli değil. Lijuan'ın deliliği bu yasanın yazıldığı türden bir delilik değil."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Lijuan ne kadar çirkin ve korkunç bir gaddarlık yapmış olursa olsun, Kadronun geri kalanı bir savaş saldırısıyla onun sınırlarını ihlal ederse, dünyanın güç yapısını kalıcı olarak istikrarsızlaştırmış olurlardı. Bir başmelek bir bölgeye atandığında, orası uygun gördüğü şekilde yönetmek için onlarındı.

Uram'a çelme takan kişi dışında istisna yoktu. Lijuan kötülüğünü kendi bölgesiyle sınırlı tuttuğu sürece, Kadro, bir daha asla kapanamayacak bir kapıyı açmadan ona dokunamazdı. Çünkü bir kez yapılan şey, olağanüstü koşullar altında yapılmış olsa bile, tekrar tekrar yapılabilirdi - hiçbir başmelek statüsünden bir daha asla emin olamazdı, bu yüzden herkes yönetme hakkını elinde tutmak için savaşacaktı.

"Başmelekler savaştığında kaybedenlerin ölümlüler olduğunu biliyorsun." Raphael'in sesi çelik gibiydi. "Bu onların yok oluşu olur."

Ona doğru geri döndü. "Sana kızgın olduğumu mu sanıyorsun? Argh!" Saçlarını yumruklarıyla kavrayarak, duvarı tekrar tekmelemek için geri dönmeden önce onu sert ve derin bir şekilde öpmek için ayağa kalktı. "Ben Lijuan'a kızgıyım. Eğer dünyanın en büyük bölgesiyle yetinmiş olsaydı, mumyalanmış cesetlere bakıp kayıp bebekleri arıyor olmazdık."

"Eğer Primary Cascade'in tetikleyicisi konusunda haklıysa, ne olursa olsun her şeyin bu şekilde sonuçlanmış olabileceğini iddia edebilirim." Raphael'in saçları parmaklarının arasında karıştı, dudakları öpücüğüyle ıslandı. "Kan hainliğini saklamayı başarabilseydi Uram da olabilirdi."

Elena ölü başmeleğin çöp gibi attığı çıplak, tecavüze uğramış bedenleri, yanlış yerlere takılmış kesik uzuvları, avuç içinde tutulan parlayan gözbebeklerini düşündü ve yumruk yaptığı elini karnına bastırdı. "Ya da Charisemnon."

"Hastalık kol geziyor." Raphael başını salladı. "Evet, Cascade öyle ya da böyle alıcı bir zihin bulacaktı." Prusya mavisî gözleri, saflıklarındaki şiddetle, onunkilere kilitlendi. "Senden önce, o ben olabilirdim."

Elini bir bıçağın üzerine kapattıran, kanının yere damlamasını izleyen soğuk başmeleği, ölümlüleri kullanılıp unutulacak piyonlardan başka bir şey olarak görmeyen başmeleği düşündü ve sertçe yutkundu.

"Düşünmesi bile korkunç bir şey, öyle değil mi? Hepimizin içinde bir canavar var Elena, dünyadaki her bir başmeleğin içinde. Bu, böylesine kör edici bir gücün diğer yüzüdür." Onu duvara yasladı, ellerini başının iki yanına dayadı. İri biriydi, her zaman iri olmuştu ama ancak böyle zamanlarda bunun gerçekten farkına varıyordu - onun ölümcül derecede güçlü, kendisinden çok daha güçlü olduğunun farkına varıyordu.

Ama ilişkileri bu kadar basit çizgiler üzerine kurulu değildi. "Yapabilecekken bile beni asla kırmadın." Onun kendisi hakkında böylesine karanlık yalanlara inanmasına izin vermeyecekti çünkü zehirli tohumlar kök salmış ve kök salmaya başlamıştı. "Bir evcil hayvan avcısı senin için çok daha uygun olurdu ama aklımı çalmadın."

"Seninle bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynadım."

"Unuttuysan diye söylüyorum, bu farenin pençeleri var." O daha farkına varmadan bıçağı adamın şahdamarına dayamıştı; eşofman giysin ya da giymesin, yanında on tane bıçak olmadan hiçbir yere gitmezdi. "Seni vuran, yaralayan benim."

Yavaşça göz kırptı... ardından öyle yıkıcı bir gülümseme geldi ki, kadının havası söndü. "Bu raundu kabul ediyorum, Lonca Avcısı."

Kılıcı elinden bırakan Elena savaşın henüz bitmediğini biliyordu. Daha çağlar boyunca bununla uğraşacaklardı. Raphael'in ebeveynlerinin ikisi de delirmişti. Bu katlanılması kolay bir tarih değildi. "Akıllı adam."

Raphael duvarı itti, beline kadar soyundu, sonra botlarını tekmeledi; ikisi de çorap giyme zahmetine katlanmamıştı. "Sanırım tekrar dövüşme vaktimiz geldi."

Kan beynine sıçrasa da Elena yine de bir kaşını kaldırdı. "Tüm bu gülünç derecede pahalı ekipmanların etrafında mı?"

Omuz silkti. "Bunu bir kural haline getireceğiz. Herhangi bir ekipman hasarı, bir parçanın kaybedilmesini gerektiren otomatik bir hükmen mağlubiyettir.

giysiler."

Adam sadece pantolon giyyordu.

Göğüsleri şişti; klitorisi neredeyse fokstrot yapacaktı. "Benimle nasıl edepsizce konuşacağını çok iyi biliyorsun Başmelek." Spor ayakkabılarını çıkararak onun karşısında hazır pozisyona geçti. "Duvarlar, zemin, tavan sayılmaz," diye ekledi. "Sadece ekipmanlar."

"Kabul edildi." Elindeki bıçağı bırakırken onun ince hareketlerini takip etti. Kuralları uzun zaman önce belirlemişlerdi; o çıplak elini kullanırken, kız istediğı silahı alabiliyordu. Bir baş melek savaşmanın tek yolu buydu.

"Bugün biraz tereddütlü müsün, hbeebti?"

"Saçma sapan konuşmaya devam et ve gör bakalım sana kaç delik açacağım." Kadın tam isabetle bir bıçak fırlattı ama adam kusursuz bir çabayla bıçaktan kurtuldu ve bıçak karşı duvara, iletişim ekranından bir santim uzağı saplandı. Raphael aynı hareketle onun kolunu yakalamak için hamle yaptı ama o çoktan dans ederek yoldan çekilmişti.

Bu sırada küçük bir şeyi devirdi. Ne işe yaradığını bilmiyordu ama bir sürü yanıp sönen ışığı vardı. Ya da talihsiz temasına kadar vardı. "Kahretsin." Raphael'in yavaşça gülümsemesine aldırmadan eşofmanını çıkardı ve spor ayakkabılarıyla birlikte köşeye fırlattı. Artık üzerinde sadece atleti ve eşofman altı vardı.

Külot o sırada önemli görünmüyordu. "Git," dedi, maçı yeniden başlatmak için.

Lanet olası sinsi baş melek öyle bir hamle yaptı ki ya bir bıçak fırlatacaktı ya da fena halde yere serilecekti. Bıçak bir iletişim ekranında titreyerek son buldu. Kısa süre önce Charisemnon'un yüzünü tutan ekran. Başmelek ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırmadan önce bundan anlık bir zevk duydu. "Kural kuraldır."

Elena gözlerini kıstı. "Kazanmak istemiyorsun. Sadece seninle çıplak dövüşmemi istiyorsun."

Yavaş, çok yavaş bir gülümseme, uyluklarının arasını kayganlaştırdı. "Kapalı." Atletini başıyla işaret etti.

Kolayca aşığı inmek üzere olmayan Elena gülümsedi ve onun yerine eşofmanını çıkardı. Bol uyku tulumu kalçalarının üst kısmına değıyordu. Raphael'in karnı gerildi, yalamak istediğı tüm kasları dalgalandı, uyarılması pantolonuna karşı sertleşti. "Git," diye mırıldandı Raphael'in dikkati hâlâ dağıınıkken... ama baş meleşinin belli ki kıcını çıplak bırakmayı da içeren öncelikleri vardı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru döndü, kimsenin kaçınamayacağı bir hızla geliyordu ... Elena hariç. Bir an tam yolunun üzerindeydi, ondan kaçmanın tek yolu alçalmak ve kanatlarını süpürmeye çalışmaktı ve bir sonraki adımda iki adım solundaydı.

İkisi de dondu kaldı. Bakakaldılar.

Elena gözlerini kırptırdı. "Bunu gördün mü?"

"Daha da önemlisi, ben görmedim." Raphael yine aynı hızla ona doğru hamle yaptı.

Elena kendini bir ekipman taşıyıcısının tepesinde çoğunlukla çıplak bir yarasa gibi çömelmiş buldu. Ne yaptığını fark ettiğı anda aşığı düştü. "Ah," dedi haliya indiğinde, kanatları her iki yanında şimşeklerle çatırdıyordu.

Raphael ona bakmak için arabanın etrafından dolanırken dudaklarını tekmeledi. "En sevdiğin tankın o kadar eski ki şeffaf olduğunu biliyor muydun?" Bir elini uzattı.

Onu alarak, kendisini yukarı çekmesine izin vermek yerine onu üzerine çekti. Başarılı oldu çünkü aynı anda ayağını onun bileğine dolamıştı. Adam onu ezmeden önce kendini ellerinin üzerinde yakaladı.

"Kemiklerini kırabilirim." Kasları çatılmıştı ama adamın sıcaklığı kızın tahrik olmuş bedenine bir öpücük gibi yayılmıştı.

"Hayır. Reflekslerin çok hızlı." Göğüs kaslarına ıslak bir öpücük kondurdu ve o kadar çabuk oldu ki, artık oyunla ilgisi kalmamıştı. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var." Antrenmanlarının anlık eğlencesinin altında acı veren bir ağrı vardı. "Diğer her şey bekleyebilir."

Kanatları parlamaya başladı. Öpücüğü saf, çiğ bir seksti; tankının altına soktuğu eli sahiplenici ve sert bir şekilde göğsündeydi. Elena onun pantolonunun paçalarını çekiştirirken bile dilini onunkine karşı yaladı. Onun sikini içinde istiyordu, kendini ona kapatmak istiyordu, tüm ölümlerden, tüm kötülüklerden sonra yaşamın güzelliğini yeniden doğrulamak istiyordu.

Adamın kalınlığını serbest bıraktığı anda kalçalarından birini yukarı iterek, gözlerinin içine bakarken kadının içine girdi. Kadının sırtı kamburlaştı, elleri adamın vücudunu kavradı ve gözleri adaminkilerden hiç ayrılmadı. Diğer bacağını adamın beline dolayarak, her bir darbesi sert, derin ve acımasız olan adamı halının içine doğru iterken onu sıkıca tuttu.

Nazik değildi. Uzak değildi. En ufak bir soğukluk yoktu.

Ter vücutlarını kayganlaştırıyordu. Boğazında tuz ve Raphael tadı vardı. Vücudu kaskatı kesilmeden önce kadının derinliklerine dalarken çıkardığı inilti ürkütücü ya da tuhaf değildi. Hayatın çekirdeğine kadar sıyrılmış haliydi. Adam orgazm olmaya başladığında kadının iç kaslarının adamın etrafında sarsıcı bir şekilde kasılması da öyleydi, vücudunun kasları terin parıltısı altında güzeldi.

Zevk onu mahvetti.

Daha sonra Raphael onun üzerine yığıldı, nefesi boynuna değiyor ve vücudu ağırlaşıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu ama Raphael vücudunun yan taraflarını okşarken ve ikisi de artçı şokları atlatırken içinde hafifçe hareket ederken bu kimin umurundaydı ki? Tekrar konuşabildiğinde, "Sanırım kıcımda halı yanığı var," dedi.

Omuzları kadının elleri altında titredi.

Ve birkaç çalıntı saniye daha Lijuan'ı, ölümü ya da Elena'nın bir baş melekten daha hızlı olduğu gerçeğini düşünmediler.

Kuledeki ukalalardan şipşak sevişmelerinin **kanıtlarını saklamak için bir dakikalık bir duş**, uygun antrenman kıyafetlerini giydikten sonra alt kattaki büyük penceresiz antrenman ringine indiler. "Vivek buraya bir kayıt sistemi kurdu, eğer bazı hareketleri tekrar oynatmak istersek zayıf yönlerini bulabiliriz." Kontrol kutusuna doğru ilerledi ve sistemi çalıştırdı. "Kanit istiyorum."

İkisi her zamanki gibi başladılar ama Raphael arada bir başmelek hızıyla kızın üzerine atlıyordu. Vücudu ilk beş seferde onu yoldan çekmek için tepki verdi. Altıncı seferde, eğer kendini yukarı çekmeseydi onu bir duvara çarpacaktı.

Ondan sonra kaç kez denedilerse de işe yaramadı.

"Yedi kez," dedi Elena, elleri dizlerinin üzerinde ve egzersiz tankı vücuduna yapışmış haldeyken - kanatlarının fırtına ateşi hiç sönmedi. "Başarısız olmadan önce arka arkaya yedi kez yapabilirim."

"Sorun şu ki, ne zaman olacağını kontrol edemezsiniz."

"Evet, hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece puf oluyorum."

Onu koydu

elleri kalçalarında. "Diğerlerini de bizimle birlikte görüntüleri izlemeye davet edelim." Kıdemlilerinin, savaşta ürkmesi halinde nasıl tepki verebileceğini bilmeleri gerekiyordu. Ortadan kaybolup bir savaşçı arkadaşını bokun içine atma fikri dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu ama bu noktada yapabileceği tek şey onları bunun olabileceği konusunda uyarmaktı.

"Önce biraz daha uyumalısın," dedi Raphael. "Bu birkaç saat bekleyebilir."

Illum, Dmitri, Janvier, Ashwini ve Honor uyandığında Kule'de olduklarını kanıtladılar. Raphael onunla eğitim odasında buluştu ve diğerlerinden kendilerine katılmalarını istemeden önce görüntüleri tekrar izlediler.

Honor'un yerini tespit eden Elena'ydı - diğer kadın çok uzakta değildi, daha küçük bir eğitim alanında Suyin ile bir seansı yeni bitirmişti. Elena mimarla karşılaştığında her zaman olduğu gibi içgüdüsel bir yumruk hissetti. Buz beyazı parlayan saçları, keskin elmacık kemikleri, gözlerinin yukarıya doğru çarpıcı eğimi, Suyin başka bir hayatta Lijuan olabilirdi.

Ancak Suyin'in bakışlarında Lijuan'ın asla anlayamayacağı bir acı vardı. "Ellie," dedi yumuşak bir gülümsemeyle ama bu onu gölgeleyen hüznü yok etmedi.

Elena ona sarılma isteğiyle savaştı. Suyin son derece özel bir melekti, kederini ve acısını içine atmış ve sıkı sıkı sarılmıştı. "Seni son gördüğümünden çok daha iyisin." Melek türünün en büyük mimarilerinden bazılarında sorumlu olan bu kadın, yetenekli sporcular ve dansçılar yaratan içgüdüsel bir hareket anlayışına sahipti.

"Çok naziksiniz." Suyin'in yaşı Elena'nın tenine alışılmadık bir güçle baskı yapıyordu; bu Elena'ya her zaman Lijuan'ın yeğenine sadece Suyin Lijuan'ın kalesinin sırlarını bildiği için değil, aynı zamanda Suyin'i olası bir rakip olarak gördüğü için işkence edip hapsedip etmediğini merak ettirmişti.

"Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum." Suyin'in sesi unutulmaz bir melodiydi, aksanı ise yeni bir dil konuşan eski bir varlığın aksanıydı. "Bunun bir parçası olarak, şimdi Jurgen'in filosuyla uçuş talimleri yapmalıyım."

Honor, Suyin gittikten sonra Elena'yı koridorda takip ederken, "Dövüşmeyi öğrendi ve bunda da iyi," diye mırıldandı. "Ama asla bir savaşçı olamayacak. Bu onun doğasında yok."

Elena Astaad'ı düşündü. Pasifik Adaları'nın Başmeleği edebiyatı kılıçlara tercih ederdi.

bir savaş başlatmaktansa, duvara itilirse, aynı sertlikte karşılık verir.

"Suyin için," diye devam etti Honor, "kötölük yükseldiğinde bir daha asla çaresiz kalmamakla ilgili."

Sonra büyük eğitim ringine geldiler ve herkes kısa süre içinde görüntüleri izlemeye başladı. İlk izleyişte kimse konuşmadı. Illium ikinci izleme için oynatmayı yavaşlattı ve bir şey netleşti. "Kaybolup yeniden ortaya çıkmıyorsun Ellie. Kanatların beyaz ateşe dönüşüyor ve çıplak gözle görülemeyecek bir hızla hareket ediyorsun."

Kalbinin bir parçası için teşekkürler, Başmelek.

Rica ederim, hbeebti.

"Bir keresinde imkansız bir hızla uçuğunu biliyorum." Dmitri kollarını kavuşturmuş, Raphael'e bakıyordu. "O gün Elena yere yığıldı. O sadece beyaz ateşten kanatlar değıldi. Daha fazlasıydı."

"Bunu başka bir zaman da yapmıştım - yine Elena risk altındayken." şimşek kollarını kırarken Raphael kaşlarını çattı. "Görünüşe göre bu hız seviyesi de bilinçsizce tetikleniyor."

"Yani Elena yeni bir şey yapmıyor," diye belirtti Dmitri. "Senin yaptığının aynısını yapıyor ama mikro patlamalar halinde. Kesin olmak gerekirse yedi mikro patlama."

Elena bunun gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Görünüşe göre senin Cascade tarafından verilmiş yeteneklerinin bir kısmını çalmışım." Ve Lijuan bir kavga başlattığında sahip olduğu her şeye ihtiyacı olacaktı. Çünkü Ölüler Kraliçesi bunu yapacaktı, Elena'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

"Ben seninim, Lonca Avcısı." Hiç tereddüt etmeden, öylesine derin bir aşk duygusuyla ki, bu onun temel dayanağıydı. "İhtiyacın olursa vücudumdaki her damla kanı sana veririm."

"Sorun değıl," dedi Ashwini telefonuna bakarken, saçları uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve ruju koyu fuşya rengindeydi, "Sen zaten aynasın."

Herkes ona bakıyordu, ama o bir mesaj iletmekle meşguldü.

Eğlenen Janvier sarkan küpelerinden birine hafifçe vurdu. "Cher."

"Hmm?" Telefonunu elinden bıraktı ve ilk kez üzerindeki tüm bakışları fark etmiş gibiydi. "Pardon, Sara avla ilgiliydi. Onu alıp alamayacağımı sordu, ben de alabileceğimi söyledim, burada işimiz bittiğine göre?"

"Ash," dedi Elena büyük bir dikkatle, "aynalar hakkında ne demek istiyorsun?"

"Ha?" Diğer avcı kaşlarını çatı. "Ah, şu." Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bazen kelimeler ağızından öylece dökölüveriyor."

Elena onu zorlamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Ashwini'nin ağzından en son kelimeler dökölüdüğünde, New York'un taşrasında jeotermal bir olay yaşamışlardı. "Şu ayna meselesiyle ilgili başka ipuçları için duyularını hazır tutabilir misin?"

Ashwini başını salladı ama Elena hızlı cevaplar olmayacağını biliyordu. Ve bu hızlı cevaplara ihtiyaçları vardı çünkü Çin'deki durum daha da kötüye gidiyordu. O gece Neha'dan, sisin daha da çekilerek daha fazla ölümü ve daha fazla kayıp çocuk izini ortaya çıkardığını söyleyen bir mesaj aldılar.

Bundan sonra, Cassandra'nın lav obruğunun tekrar açıldığı haberi neredeyse iyi bir haberdi. Deprem olmamış, kuş sesleri duyulmamıştı. Yoldan geçen bir filo eve dönerken karda parlayan deliğe rastlamıştı, lavın turuncu-kırmızısı beyaz bir yatakta bir mücevher gibiydi.

"Bir savaş olacak," dedi Raphael ona, çitin içinde, obruğun sıcaklığının yanında dururlarken, kar narin taneler halinde aşağıya doğru süzölürken. "Bu başka türlü bitemez- Lijuan zevk için kendini yemiyor. Onu görmezden gelsek bile, uyanık olan çok fazla baş melek var ve şimdi Cassandra kıpırdanıyor."

Gözleri lavın yansıyan ısıyla parlıyordu. "Enerjilerimiz çarpışmaya başlayacak. Bu bir doğa kanunu, durdurulamaz."

"Sence Lijuan buraya gelir mi?" Çin Başmeleği Raphael'i ortadan kaldırmaya kafayı takmıştı. Ona zarar veren tek kişi oydu ve görünüşe göre

Ona karşı biraz bile etkili bir silahı olan tek kişiydi.

"Bunu yaparsa, Kadro herkesin şehri savunmaya yardım etmek için buraya gelmesi konusunda hemfikir." Aysız gökyüzüne baktı. "Biliyorlar ki ben düşersem onlar da düşecek ve Lijuan'ın karanlık gecesi tüm dünyaya yayılacak."

Elena çömelerek aşağıda durgun bir şekilde hareket eden lavlara baktı. "Başka bir bölgeyi hedef alırsa aynı anlaşma mı?"

"Evet. Kime saldırdığı önemli değil, o hepimiz için bir tehdit."

Altın gözlü bir baykuş lavların üzerinde süzüldü ... ve Elena'nın zihninde ağır ve yorgun eski bir varlık kıpırdandı. Ölümlülerin çocuğu, diye mırıldandı Cassandra. Atlas Denizi'ni izle.

Ölüm geliyor.

Cassandra

mı?

Ama Kadim gitmişti.

Göğsünde bir taşla ayağa kalktı ve Kadim'in söylediklerini Raphael'e anlattı. "Atlas Denizi'nin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Zaten acımasız olan ifadesi daha da ölümcül bir hal aldı. "Atlantik için eski bir isim. O ve diğer tüm sınırlarda devriye gezen filolarım var ve artık gökyüzünde gözlerimiz var."

"Ya tüm ordusunu bedensiz hale getirmenin bir yolunu bulduysa?" Elena'nın ağzı kurudu. "Tüm o ölümler, emdiği tüm o güç... Ya bu onun saldırı gücünü saklamakla ilgiliyse?"

"Eğer bunu yapabilirse, savaşı daha başlamadan kazanmış demektir."

- - -

Ertesi gün ufukta herhangi **bir tehdit belirtisi olmadan** doğdu, ancak Raphael Cassandra'nın uyarısını ciddiye aldı: doğuda, suda ve gökyüzünde fazladan nöbet tutulması emrini verdi. Genel durumlarını gözden geçirmeyi yeni bitirmişti.

Neha Kadro'yu başka bir toplantıya çağırdığında Dmitri ile sınır stratejisi.

Çin'de işler değişmişti.

"Geri çekilen sisin altında canlı insanlar görmeye başladık," diye bildirdi Hindistan Başmeleği bir drone'dan gelen yayına geçmeden önce.

Şok olmuş yüzleriyle zayıf insanlar, sokakları dolduran mumyalanmış kalıntıların etrafında tökezledi. Birçoğunun yüzünde dehşetin izleri görülürken, diğerlerinin gözleri boş ve kaybolmuş durumdaydı.

Hayatta kalanların hepsinin genç ve -düşük kiloları dışında- sağlıklı olduğuna dikkat çeken İlyas'tı. "Kadınlar doğurganlık çağında, erkekler de o çocukları büyötmeye yardım edebilecek kadar genç."

Caliane, "Ülkesinin yeniden nüfuslanmasına yetecek kadar sağ kalan bıraktı," diye mırıldandı. "Eğer bu bir delilikse, kurnazca bir delilik."

Ve hala çocuklara ne olduğunu bilmiyorlardı.

Çin'in üzerindeki sis ertesi gün kayboldu. Birkaç saniye içinde iz bırakmadan kayboldu. Ülkenin merkezi üzerinde yapılan insansız hava aracı uçuşları, çok daha küçük nüfusa sahip ancak hala yaşayan birkaç şehir keşfetti.

Tek bir sorun vardı; savaşçıların sayısı tehlikeli derecede sınırlıydı. Bir başmeleğin bölgesini savunmayı umabileceği hiçbir şey yoktu.

"Kimsenin girmeye cesaret edemeyeceğini biliyor," dedi Alexander. "Sınırlarda bıraktığı ölümler ve Favashi ile Antonicus'un başına gelenler düşünöldüğünde, bulaşıcı hastalık tehdidi çok büyük."

"Sınırlarınız mı?" Astaad etkilenen baş meleklerle sordu. "Halkınız güvende mi?"

Neha cevap verdi. "Evet. Havadan geldiyse bile sisin içine hapsolmuştur." Çenesi çalışıyordu. "Ülkenin idaresine yardımcı olan hiçbir arkadaşım la temas kuramadım."

"Ben de insanlar kaybettim." Raphael'in öfkesi soğuk ve sert bir şeydi. "Aranızdan herhangi biri Lijuan'ın toprakları içinde kendisiyle iletişim kurmayı başardı mı?"

Sessizlik.

Pek çok güçlü melek öldü. Meleklerin doğum oranını ve bu savaşçıların kaçının son derece deneyimli olduğunu düşünürseniz, bu feci bir kayıptı.

"O zaman savaş başladı." Alexander'ın sesi sertleşmişti. "Kadro tarafından Çin'e yerleştirilmişken ve geri döndüğünde istifa edecekken bizden bu kadar çok kişiyi öldürmek bir savaş ilanıdır."

Gadriel'i düşününce Raphael'in eli yumruk oldu. Melek, dört yüz yaşındaki Raphael'e savaş baltası kullanmayı öğretmiş, Raphael'in içinde taşıdığı öfke karşısında onun sakin, sarsılmaz sabrı yılmamıştı. Tüm o olgunluk, tüm o hayat öylece yok olup gitmişti ki, ailesinin gömecek bir cesedi bile kalmamıştı. "Alexander'la aynı fikirdeyim. Bu bir savaş."

Melek türünde hiç kimse Kadro'nun kararına karşı çıkamazdı; ölümlü ve vampirlerin korkunç can kayıpları etkisini göstermeye başlamıştı bile. Ölümsüzler ruhsuz değildi, ölümlü ölümlerini bu ölçekte görmezden gelemezlerdi. Ama kaybedilen melek hayatları? Bu da son korkunç darbeyi vuracaktı.

"Savaş alanını biz seçemeyeceğiz." Caliane, gözleri mavi ateş. "Topraklarını işgal edemeyeceğimizden emin olmak için zehirledi. Bir sonraki eylemi nerede duracağını seçmek olacak. Savaşa hazırlanın."

50

Lonca Avcısı, dedi Raphael ertesi gün **öğleden sonra,** kışın ısırığı çıplak kollarında hoş karşılanırken; kolsuz beyaz bir tuniği, sert ama savaşa yara bere içinde kalmış pantolonunun koyu kahverengisi ve aynı derecede belirgin siyah botlarıyla eşleştirmeyi seçmişti. Lavlara doğru uçuyorum. Venom olağandışı bir hareket bildirdi.

Beni bekle. Eve ile göğüs göğüse dövüş seansından yeni döndüm.

Çoktan Kule'nin çatısına çıkmış olan Raphael, gökyüzüne doğru süzülmeden önce balkonlardan birinden fırtına ateşi kanatlarının havalandığını görene kadar bekledi. Onu varlığından haberdar etmek için hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen başını kaldırıp baktı.

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordu aynı yüksekliğe çıktıklarında.

"Hâlâ bana biraz kızgın ama iyi olacağız sanırım." Ciddi gözlerle onun yüzünü inceledi. "Jason'ın şansı yaver gitti mi?"

"Hayır." Casus şefi, Jason'ın tüm adamlarının bu kadar acımasızca öldürüldüğüne inanmayı reddetmişti. "Mutfakta çalışan küçük bir casustan bile tek kelime çıkmadı." İşlerin büyük planında o kadar önemsiz bir vampir ki, yaşamasına izin vermek Lijuan'a hiçbir şeye mal olmazdı.

"Lanet olsun ona."

Raphael sessizdi, öfkesi siyah bir dalgaya dönüşmüştü.

Lavlar beyaz bir denizin içinde turuncu renkte parlayana kadar uçmaya devam ettiler.

Venom bakışlarını kardan yansıyan parlak ışığa karşı koruyarak onların inişini izledi. Bir engerek yılanınıninki gibi yarık ve aynı canlı yeşil tonda olan vampirin gözlerinin, çoğu zaman aynı kişide hem korku hem de hayranlık uyandırdığı biliniyordu.

"Efendim, Elena." Başını lav çukuruna doğru çevirdi, zeytin yeşili kazağının ince yünü omuzlarını sarıyordu ve bacaklarında siyah kargo pantolonu vardı, botları aşınmıştı. "Kabarcıklar oluşmaya başladı. İlk başta tek tükü, son bir saat içinde sürekli arttı."

O ve Elena baloncukları yukarıdan görmüş olsalar da, eşi yüzünü çitteki pencerelerden birine dayamıştı. "Onu duyamıyorum ama yakınlarda olmalı-"

Raphael'in kafasının içinde bir ses patlaması. Elena aynı anda irkildi.

Aeclari. Bıçak için röle yapıyoruz. Bu kelimeleri söylüyor: Manhattan'dan doğuya doğru bir saat uzaklıkta açıklanamayan okyanus karışıklığı.

Raphael hiç şaşırmadı, sadece soğuk bir kararlılık hissetti. "Şehre gidin," diye emretti Venom'a. "Düşman kapımızın eşiğinde olabilir."

Venom karda çömelmiş bir kaplan gibi duran Bugatti'sine doğru koşarken Elena da onunla birlikte havaya yükseldi.

Git! Elena söyledi. Beyaz ateş şeyini yap. Ben takip edeceğim.

Lijuan cismani olmayan haliyle şehrimize girmeyi çoktan başarmış olabilir. Elena'yı bu koşullar altında yalnız bırakmak onun asla kabul edeceği bir şey değildi. İkimizi de uçuracağım. Onun altından geçerek kollarını uzattı.

Kanatlarını geri çekti ve yere düştü.

Onu yakaladı, beyaz ateşi düşündü ve aniden kanatları fiziksel bir şey değildi, dünya bir bulanıklıktı. Uçarken Dmitri'yle bağlantı kurdu ve ikincisinden tam yönü aldı. O ve Elena kısa süre sonra suyun üzerindeydiler; şüpheli yere yaklaştıklarında yavaşladı.

"İşte orada!" Avcısı aşağıyı işaret etti.

Su, altındaki büyük bir kütleye işaret edecek şekilde kabarıyor ve akıyordu.

Zihinsel bir uyarıyla Elena'yı kollarından bırakan Raphael, onu havada tutmak için sırtından çıkan kanatlarıyla gözlerini kısıtı ve şüpheli bölgenin ortasına bir güç ışını gönderdi.

Civata suya ulaşmadan önce bir şeye çarptı. Patlama sonucu büyük metal parçaları her yöne uçtu.

"O bir denizaltıydı!" Elena arbaletini çıkarmış, yüzen belirgin bir parçayı işaret ediyordu. "Ne zaman lanet bir denizaltı aldı?"

"Son savaştan bu yana silah ve alet topladığını varsayıyorum."

Aşağıdan hiçbir ceset havalanmadı. Raphael o darbeye geri çekilmemişti; cesetlerin küçük parçalara ayrılmış olması muhtemeldi. Gökyüzüne gönderdiği ateş toplarında da geri çekilmedi -biri doğu, biri batı, biri güney, biri kuzey. Her biri büyük bir alanı kaplayacak şekilde patladı.

Gökyüzü dalgalanmadan önce çığlıklar havayı yararak kanatlı bir orduyu ortaya çıkardı. İnce ucunda Lijuan'ın en güvendiği generali Xi'nin bulunduğu, geniş ucu ise Raphael'in sonunu göremeyeceği kadar uzakta olan bir yelpaze şeklindeydi.

Bu bir ordu değil, lanet bir kıta. Elena'nın şok olmuş bir sesle, yaylı tüfeği kurulu ve hazır.

Bu kez kaybetmeye niyeti yok. Lijuan melek tarihinde görülmemiş bir güç getirmişti, o kadar büyük bir güç ki Raphael kimsenin bilgisi olmadan nasıl inşa edildiğini anlayamıyordu.

Geri çekilmeliyiz. Elena'nın dalgalı saç telleri yüzünün etrafında savruldu. Burada tüm avantajlar onun elinde.

Kabul ediyorum. Raphael artık strateji ya da düşünce olmaksızın savaşmaya zorlanacak bir çocuk değildi. Gel bakalım.

Elena onun kollarına uçtu.

O ve Elena beyaz ateşten kanatlarla bölgeyi terk ederken devasa bir zihin Raphael'inkine çarptı.

EĞİLİN! BEN ÖLÜMÜM. KRALİÇENİZİM.

Lijuan'ı merhamet nedir bilmeyen soğuk ve acımasız Cascade gücüyle dışarı iten Raphael uçmaya devam etti. Dmitri, ordu artık gökyüzündeki gözler tarafından görülebiliyor olmalıydı. Artık keşfedildiklerine göre Lijuan'ın onları saklamak için güç harcayacağını sanmıyordu; emrinde bu kadar çok filo varken bunu yapması için hiçbir neden yoktu.

Bulduk. Hamile bir duraklama. Lanet olsun, Raphael. Bu kadar savaşçıyı nereden bulmuş?

Hiçbir cevabım yok. Bildiği tek şey, Manhattan'ın tek bir başmeleğin hazırlayamayacağı kadar büyük bir düşmanla yüzleşmeye hazırlanmak için bir saatten az zamanı olduğuydu. Raphael'in tüm ordusu, bölgeye yayılmış bir ordu, bu gücün onda birinden daha azdı.

Savaş planlarını başlatın, diye emretti ikincisine, çünkü Raphael ve Yedilisi Lijuan'ın ilk saldırısından bu yana boş durmamışlardı. İlk savunma hattını başlatın.

Bu savunmalar uzun menzilli füzeler ya da bombalar değildi.

Başmelekler arası savaşların sayılabilmesi için, hedeflerini uzaktan ele geçirenler de dahil olmak üzere, büyük ölçekli silahlar olmadan yapılması gerekiyordu. Bu, dünyayı yok olmaktan korumak içindi - çünkü başmelekler böylesine şiddetli silahlardan kurtulabilirdi. Ölecek olan diğer herkeşti.

"En azından Lijuan savaş kurallarına uyuyor gibi görünüyor," dedi Raphael şehrin kenarına geldiklerinde. "Batık gemiler dışında ileri teknoloji belirtisi görmedim." Silah olarak değil de nakliye için kullanıldıklarından, denizaltılar kabul edilebilirdi.

"Çok kötü," diye mırıldandı Elena. "Uzun menzilli bir karadan havaya füze kullanmak ve yüzünü havaya uçurmak isterdim." Yukarı baktı. "İşte gidiyorlar."

Şehrin içine doğru uçarlarken başlarının üzerinden ateşler yükseliyordu; çatılarda mevzilenmiş olan okçular silahlarını hazır bulmuş ve şehrin kilit noktalarına yerleştirilmiş olan Kule markalı çelik kutularda onları bekliyorlardı. Alevli okların ilk dalgasının Lijuan'ın ordusuna ulaşma umudu yoktu.

Oklar bir uyarı ve dikkat dağıtıcıydı.

Elena onun omzunun üzerinden baktı. "Yaklaşıyor," diye mırıldandı. "Görebildiğim kadarıyla gemilerimizden hiçbiri yakalanmadı. Dmitri kesintiyi fark eder etmez alarma geçmiş olmalı."

"Güzel." Okyanusa döşedikleri yakıt hattı alev aldığıında kendi adamlarının dışarıda düşmanla birlikte mahsur kalmasını istemiyordu. O yakıt hattı Manhattan'a giden tüm okyanus yollarının etrafından dolanıyordu -çünkü Lijuan Raphael'e karşı savaş ilan etmeye karar verirse döneceği yer her zaman Manhattan'dı.

Manhattan onun kulesini tutuyordu. Hükümdarlığının sembolü.

Onu yok etti ve halkının kalbine vahşi bir darbe indirdi.

Şu anda yakıt hattı, suyun üzerinde sallanan soluk mavi renkli zararsız şamandıralardan başka bir şey değildi. Dmitri onları serbest bırakmak için düğmelere basana kadar tüm hat okyanus ve nehir tabanlarına sıkıca sabitlenmişti. Hattı döşeyen Lejyon'du - binlerce yıldır derinlerde uyuyan yaratıkların aslında nefes almaya ihtiyaçları olmadığı ortaya çıkmıştı.

Elena'nın saç telleri yüzünün yan tarafını öptü. "Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ordusu yakıt hattının tam üzerine gelene kadar." Çünkü bazı düşman melekler alçaktan uçuyor olacaktı ve ateş hattı öfkeli dikey patlamalarla tutuşacak şekilde ayarlanmıştı. Raphael doğmadan önce yapılan savaşlardan kalma eski bir teknik.

"Melekleri parçalama fikrinden nefret ediyorum ama bunların bizi öldürmek ve köleleştirmek istediğini biliyorum." Elena'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda kararlıydı, gümüş griye kanıyordu. "Merhamet yok. Onunla birlikte olan herkes onun gerçek yüzünü gördü, binlerce kişiyi öldürdüğünü ve tükettiğini gördü ve yine de onu takip etmeyi seçtiler."

"Eğer bocalarsan, hbeebti, kayıp çocukları hatırla."

Elmacık kemikleri teninde keskinleşirken, "Hadi onun psikopat kıcını tekmeleyelim," dedi.

Issız Kule'nin çatısına indi. Raphael'in adamları sadece hattı tutma umudu kalmadığında içeri çekilirdi ama ne olursa olsun, birden fazla çelik kutu

çatının kenarlarına yakın. Her biri kısa menzilli füzeler, ok ve yaylar, arbaletler ve görüş hattı hedeflemesi ile kullanılabilecek diğer silahlarla doluydu.

İkisi birlikte Dmitri'nin savaş operasyonlarını yönettiği, yeniden tasarlanmış savaş odasına doğru ilerlediler. Daha önce savaş odası aerie'den ayrıken, şimdi ikisi bütünleşmişti. Tüm kat, her tarafı sertleştirilmiş aynalı camlarla kaplı tek bir alandı ve ikincisine şehrin üç yüz altmış derecelik manzarasını sunuyordu.

Dmitri'nin bu görüntüyü elde etmek için zeminde dolaşmak zorunda kalmamasını sağlamak için, alanın ortasında tek bir parça halinde tamamen kıvrılan bir ekran duruyordu. Dmitri ekranın altına inebiliyor, göz hizasına gelecek şekilde aşağı çekebiliyor ve gerektiğinde yakınlaştırıp uzaklaştırarak her şeyi tek bir dönüşte görebiliyordu.

Cam duvarlara yerleştirilmiş küçük açıklıklar istendiğinde açılarak silahlar doğrudan savaş odasından ateşlenebiliyordu. Mekânda ayrıca sol tarafta Dmitri'nin savaş taktiklerini istediği gibi yürütebileceği büyük bir düz masa ve sağ tarafta Kule'nin ana güç kaynağının kesilmesi halinde otomatik olarak jeneratörlere geçecek tam bir elektronik merkez bulunuyordu.

İçeri girdiklerinde Dmitri, "Leydi Caliane'i aradım," dedi.

"Güzel." Annesi çoktan diğerlerini uyarmış olmalıydı. Kadro New York'a gidecek.

Ama Dmitri başını salladı, yüz ifadesi kolları arkaya katlanmış özel dikim gömleği kadar siyahtı. "Hindistan'da büyük bir sorun var." Onları elektronik merkeze götürürken, Raphael'in kaşlarını çatmasına neden olan görüntülerin aktığı bir ekranı işaret etti, çünkü gördüğü şey bir sorun değil, bir hediyeydi.

"Çocuklar." Elena'nın sesinden umut fışkırıyordu. "Borun öbür tarafına mı kaçıyorlar-" Raphael mide bulandırıcı gerçeği fark ettiği anda sesi keskin bir şekilde kesildi.

"Raphael, o çocukların dişleri var." Sert omurga, beyaz bir yüz.

Raphael avcısının onun öfkesiyle başa çıkabileceğini biliyordu. Bugün önce başka biriyle ilgilenmesi gerekiyordu. Dmitri, bunu izlemene gerek yok.

Onunla ilgileniyorum. Sabit bir ses, ancak ikincisinin ifadesi taş gibiydi. Misha'm bu cehennemden kurtuldu ve benim gibi onun da hayatta ikinci bir şansı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama o kaltağı öldürürseniz çok memnun olurum, böylece bir daha başka hiçbir çocuğa bunu yapamaz.

Bu bir söz, dostum. Raphael ekrandaki çirkinliğe bakmadan önce Dmitri'nin omzunu sıktı. "Bu çocuklar sadece vampir değiller.

"Yeniden doğmuşa benzer bir şekilde değiştiler." Gözleri kızarmış, etleri çürümeye işaret eden yeşilimsi bir renk almış, hareketleri yengeç gibi hızlı bir sıçrayışa dönüşmüş bu masumlar zaten ölüydü ve sadece Lijuan'ın gücüyle yeniden canlanmışlardı.

Elena'nın eli bir bıçak bıçağının etrafında kenetlendi. "Bulaşıcı mı?"

"Öyle görünüyor." Dmitri'nin sesinde saf bir sakinlik vardı; Raphael'in ikincisi, işlevini yerine getirebilmek için şiddetli öfkesini bastırmıştı.

Raphael Honor'un zihnine ulaştı. İzinsiz girdiğim için özür dilerim. En yakın arkadaşının karısıyla böyle bir temas kurma alışkanlığı yoktu. Dmitri'nin sana ihtiyacı var. Savaş odasına gel.

Honor ona cevap verme yeteneğine sahip değildi ama Raphael onun yakında burada olacağını biliyordu. Honor Dmitri'yi seviyordu

Ingrede'in bir zamanlar sahip olduğu kadar yoğun. Ingrede mutlu bir ölümlü koca ve baba tanıdı. Honor ise ruhunda yaralar olan ölümcül bir vampir tanıyordu. Dmitri ikisini de seviyordu ve hep sevecekti.

Dmitri Elena'ya "İlk dalgada bütün bir grup geçti," diyordu. "Görevli savaşçılar dondu kaldı."

"Geçen sefer yolcu gemisindeki yolcuya yaptığım gibi." Elena'nın sesi sertti, boynu kaskatı kesilmişti. "Lijuan insanların çocuklara zarar vermekten nefret edeceğini hesaba katmıştı."

Raphael elini ensesine götürerek hafifçe masaj yaptı. "Durum ne kadar kötü?" Çocuklar asla vampire dönüştürölmemeliydi, hele Lijuan'ın yarattığı gibi iğrenç yaratıklar asla. Dünyadaki her melek böyle bir vahşetin işlenmiş olmasını kendi kişisel utancı olarak görürdü.

"Binlercesi var -Lijuan onları sınıra yakın ormanlarda ya da evlerin bodrumlarında sessiz ve hareketsiz yatarken yakalamış olmalı." Dmitri, çocukların vampirik kara birliklerine saldırdığını ve çok yaklaşan melek savaşçılara tükürdüğünü gösteren bir dizi hareketli görüntü daha getirdi.

Yetişkinlerin hiçbirisi kendilerini savunmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Haklısınız, hastalık yayıyorlar." Tükürmeler, çocukların yakındaki herkesi pençelemeye çalışması, öldürmek için değil bulaştırmak için tasarlanmıştı.

"Bu ilk istiladan kalma." Dmitri'nin dikkati Raphael'in omzunun üzerine kaydı, sakinliğinin buzları elinin bir hareketiyle kırıldı.

Honor hiçbir soru sormadan doğruca kocasına gitti ve kollarını vahşi bir sıkılıkla ona doladı. Dmitri de aynı sertlikle onu sırtından kavradı, başını eğerek yanağını uzun, gergin bir saniye boyunca Honor'un yanağına dayadı.

Elena Raphael'e baktı, gözlerinde acı dolu bir anlayış vardı. Dmitri bir keresinde baba olduğunu ima etmişti.

Çocukları tarafından çok sevilirdi. Küçük Mişa, babasını her gördüğünde patika yoldan aşağıya doğru koşardı.

Sertçe yutkunan Elena, Raphael'in arkadaşına olan sadakatini onurlandırarak başka bir şey söylemedi.

Önlerinde Dmitri ve Honor ayrıldılar ama Dmitri başka bir görüntü dizisi getirirken Honor'un elini kendi elinin içinde tuttu. "Bu güncel yayın."

Sarı ve turuncu ekran boyunca yaladı.

Neha'nın melek filoları sınırı ateşe veriyordu. Sertleşmiş savaşçılardan birkaçı ağlıyordu. Bir çocuk canavarlaştırılmış olsa bile onu idam etmek kolay bir şey değildi. Neha da savaşın tam ortasıdaydı, yüzü is lekeleriyle kaplıydı ve Kaskad doğumlu ateş yaratma yeteneğini onların çabalarını hızlandırmak için kullanırken ter saçlarını şakaklarına yapıştırıyordu.

Yüzünde gözyaşı izi yoktu ama Hindistan'ın Başmeleği çocukların varlığına son vermek yerine onları Lijuan'ın bölgesine geri sürmeye çalışıyordu. O minik bedenlerin çürüyen etlerinin enfeksiyon tarafından bir arada tutulduğu bilgisi bile bir çocuğu öldürmenin ilkel reddini bastırmaya yetmemişti.

Bir vızıltı, Dmitri telefonuna bakıyor. "Rhys az önce Leydi Caliane'in Neha'ya yardım ettiğini doğruladı."

Raphael'in midesi sıkıştı. Annemin bir daha bir çocuğa zarar vermeye karşı duyduğu tiksinti o kadar güçlü ki, kendine yardım etmek için elini kaldırmadan önce onu canlı canlı yemelerine izin verecek.

Riskleri anlıyor. Elena vücudunun bir tarafı onunkine degecek şekilde kaydı. Kâbuslarına teslim olmaması için ona güvenmeliyiz.

Annesinin zihinsel durumunun yeterince güçlü olduğundan emin olmayan Raphael, "Lijuan hem Neha'yı hem de annemi savaştan elledi," dedi. Enfekte olanlar tarafından istila edilmemek için ikisi de Hindistan'ı terk edemezdi. Lijuan'ın yakınlarda saklanan daha fazla yeniden doğanı olduğu kesindi. Çocuklar sınır muhafızlarını travmatize edip zayıflattıktan sonra, daha güçlü yetişkinler ikinci dalga olacaktı.

"Alexander ve Michaela'yı da öldürdü," dedi tanıdık bir başka ses.

Raphael, manuel tekerlekli sandalyesiyle Dmitri'nin yanına gelen keskin yüz hatlarına sahip, üst bedeni kaslı adama baktı. Vivek Kapur bir kâğıt uzattı, koyu kahverengi teni sağlıklı parlıyordu. "İran sınırından haber var. Yeniden doğan çocuklar oraya da akın ediyor. Lijuan Michaela'yla birlikte sınırı hedef almış gibi görünmüyor ama Alexander'a yardım etmeye gitti."

"Toprakları kara yoluyla birbirine bağlı olduğu için başka seçeneği yok." Alexander'ın topraklarındaki belayı durdurmayı başaramazlarsa, enfekte olanlar geniş bir coğrafi alana kontrolsüz bir şekilde yayılacaktı. "Elijah?"

Dmitri, "Bu noktada olumsuz bir rapor yok," dedi. "Kadronun geri kalanından hiç rapor yok, ancak mesajımı göndermemin üzerinden çok zaman geçmedi."

Raphael'in görüş alanının kenarında siyah bir fısıltı. "Jason," dedi. "Ne duydun?"

Nefesi biraz pürüzlüydü - Jason için alışılmadık bir durumdu - casus şefi, "Charisemnon'un topraklarındaki adamlarımdan birinden az önce bir rapor aldım. Yeniden doğan yuvaları onun topraklarının her yerinde patlak veriyor, öldürüyor, hastalık bulaştırıyor ve kuduruyorlar."

Honor ilk kez konuştu, alnı kırışmıştı. "Tüm Kadronun önlem aldığını sanıyordum?"

"Lijuan akıllı bir operatör." Dmitri görmeden boş bir ekrana baktı. "Bahse girerim o yeniden doğanlar onun "Uykusu" sırasında kaçırılmışlardır ve birileri o arada o pislikleri beslemiştir."

"O şeyler kanla ve canlı etle beslenir." Elena'nın eli kılıcının sapında bembeyazdı, kalçası Elena'nınkine dayanmıştı ve kanadının fırtına ateşi Elena'nın tüylerine dolanmıştı. "Ve yoktan başka bir yeniden doğuş yaratamazlar."

Raphael onun ne demek istediğini anladı. "Bekçi ya da bekçiler yerlileri uzun bir süre boyunca gizlice avlamış olmalı, böylece ortadan kaybolmalar fark edilmeyecekti."

Vivek Kapur kucağındaki tabletin üzerine eğilmişti, şimdi başını sallıyordu. "Bir değil, üç farklı yerel gazetede çıkan makaleler, geçtiğimiz ay bölgelerinde kaybolma vakalarının arttığını bildiriyor."

Parmakları çevik bir hızla ekranda geziniyordu. "Görünüşe göre her kaybolma olayından farklı bir şey sorumlu tutulmuş - kana susamış bir vampir, ani bir sel, insan yiyen bir aslan sürüsü. Üç olayı birbirine bağlayan herhangi bir makale bulamadım."

Dmitri'nin çenesinde bir kas kasıldı. "Birileri işini yapmıyor."

Çünkü Dmitri bu kayboluşları fark etmiş ve Raphael'e haber vermiş olmalıydı. "Yani Charisemnon dışarıda." Başmelek herhangi bir yardımda bulunmadan önce Afrika kıtasına yönelik yeniden doğan tehdidi kontrol altına almak zorundaydı. "Titus da öyle." İki başmelek hiçbir şekilde müttefik değildi ama bu onların farklılıklarıyla ilgili değildi. Bu, hepsinin sonunu getirecek bir dünyayla ilgiliydi.

Vampirler yeniden doğanlarla beslenemezdi. Ölümlülere ihtiyaçları vardı.

Ve melek türünün en büyük sırrı, ölümlülere de ihtiyaçları olduğuydu.

"Tehlikenin farkında, yeniden doğanların tüm dünyaya yayılabilecek bir veba olduğunu biliyor," dedi Elena, bıçakları şimdi iki elindeydi, sanki Lijuan'ı tam o anda kalbinden bıçaklayacakmış gibi. "Ölmekte olan bir dünyanın tanrıçası olmanın ne faydası var?"

Raphael, Lijuan'ın tüm soykırım planının bir anda zihninde buz gibi netleştiğini söyleyerek, "Kendi bölgesi içinde korunaklı bir bölge yaratmış olacak," dedi. "Savaşı kazanmak, sonra yeniden doğanları öldürmek ve dünyayı kendisine sadık olanlarla yeniden doldurmak niyetinde. Ona deli demek cazip gelebilir ama o deli değil. O kendi gücüyle sarhoş."

"Düşmanın ilk dalgası neredeyse ateş hattında." Dmitri başka bir ekranda görüntülenen görüntüyü yakınlaştırdı. Görüntü, liman tarafındaki bir gökdelene gizlice monte edilmiş bir cihazdan aktarılıyordu. Bu aygıt bir tür

Çokluk. Başmelek güçlerinin sağladığı perdeden yoksun olan Lijuan'ın halkı onun şehrinde görünmeden hareket edemiyordu.

Raphael kaybolmadan önce ekranın köşesinde gümüş mavisi bir ipucu yakaladı ve Illium'un filosuyla birlikte orada olduğunu, okçuların tekrar ne zaman ateş edeceğine karar verdiğini biliyordu. Ne Dmitri ne de Raphael müdahale edecekti. Illium deneyimli bir filo komutanıydı, karar savaş alanında verilmesi gereken bir karardı.

Oklar yarım dakika sonra hep birden ateşlendi. Şehre doğru ilerleyen düşman savaşçı kitlesine doğru bir ateş çağılayıcı yayıldı, ancak tek bir hassas set yüzen yakıt şamandıralarını hedef aldı. Çarpmanın etkisiyle su kirlenecekti ama elden bir şey gelmezdi; Lijuan New York'u ele geçirirse milyonlarca insan ölecekti.

Eğer kazanırsa, halkı suyu temizleyecekti.

Oklar hedeflerine doğru sessizce uçuyordu. Şamandıra okçuları neredeyse imkânsız bir isabetle atış yapabildikleri için seçilmişlerdi. Ekipten üçü lonca avcısı, biri okçuluğu spor olarak yapan bir ölümlü, geri kalanlar ise melekler ve vampirlerin karışımıydı. Kimse tüm okçuların aynı anda şehirde olup olmayacağını tahmin edemediğinden, atış ekibi gerekli sayının iki katından bir araya getirilebiliyordu.

Düşman yukarıdan gelen ateşli tehdide odaklanmışken ok uçları şamandıralara çarptı, şamandıra derileri böyle bir darbe altında delinecek şekilde tasarlanmıştı. Alevler patlayıcı bir güçle yukarı fırladı ... ve melekler çığlık atarak gökyüzünden düştü, kanatları yok oldu.

Raphael'in vücudundaki tüm kaslar sıkıştı.

Düşüşe tanıklık etmiş, yaralı ve ölülerinin parçalanmış bedenlerini ve yırtılmış kanatlarını görmüştü. Herhangi bir meleğin gökyüzünden düşüşünü görmek tiksindirici bir manzaraydı ama bu kanatlı savaşçılar onun halkını öldürmeye gelmişti.

Güçlü, hafif nasırlı bir el onunkine kaydı. Adam parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvrırken, kadın da parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvrırdı ve birlikte Lijuan'ın ordusunun ötede durmasını izlediler.

Alev alev yanan ateş duvarı etkileyici bir manzaraydı ama bir kez gördüğünüzde caydırıcı olmaya yetmiyordu.

Ancak o duvarın üzerinden gelen, sonsuz bir yanan ok yağmuru oldu.

Illium ok üretiminin başına geçmiş ve o kadar büyük bir stok yaratmıştı ki okçuları günlerce çalışabilir, bir set dinlenirken diğerleri atış yapabiliirdi. Bu adamlar ve kadınlar kemiklerine kadar sertti, elleri kanayana kadar atış yaparlardı ve sonra onları sarar ve tekrar atış yaparlardı.

Lijuan'ın savaşçıları okların ulaşamayacağı bir yerde durakladı. Birkaç savaşçı suya düşerek yanmış melekleri kurtarmaya gitti. Melekler ateşle kolay kolay öldürülemezdi, iliklerine kadar yanmadıkları sürece. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, tüm ordu rotasını gökyüzüne çevirdi, devasa bir güç ve şiddet dalgası.

Korkaklar yaralılarını terk ediyor." Dmitri

kelimeleri tükürdü. "Bu askerlerinin moralini bozacak."

"Hayır," diye mırıldandı Raphael, "ona çok bağlılar. O onların tanrıçasıdır ve yanmış olanlar kurtarılanaya kadar okyanus tabanına batmayı kurban olarak kabul edeceklerdir. Yüzebilecek kadar kanat yüzeyi kalanlar hayatta kalabilir. Çoğu ölecek."

Elena nefesini içine çekti. "Meleklerin boğulamayacağını sanıyordum?"

"O kadar kötü yaralanmış mı? Bu mümkün. Özellikle de ciğerleri yanmışsa ve gençlerse."

Yanmış ve kanlar içindeki meleklerin birkaç saat ya da gün içinde boğulurken çaresizce okyanusa gömülmeleri fikri Elena'nın midesini isyan etmekle tehdit etti. "Onlara yardım edebilir miyiz?" Bu soruyu sormak zorundaydı, insanlığını terk edemezdi.

Ona bakan Raphael, damarlarında soğuk ve sert bir güç dolaşan ölümcül bir baş melekti. Ama ona cevap veren Raphael onu seven bir adamdı. "Eğer bunu güvenli bir şekilde yapabilirsek, üzerine tırmanabilecekleri salları yüzdüreceğiz."

Shokran, Başmelek.

Beni insan olarak tutuyorsun, Elena. Lijuan olmamı engelliyorsun. Böyle ricalarda bulunmaktan asla vazgeçme. Yüksek sesle, "Bir sonraki dalga için hazırlanmalıyız." dedi.

Dmitri bir parmağını kulağına bastırdı. "Ashwini ekibini pozisyona soktu. Kısa menzilli roketatarlar hazır."

"Lijuan'ın birlikleri arasında benzer silahlara dair herhangi bir işaret var mı?" Elena sordu.

"Ne yazık ki, evet." Dmitri belirli bir grup savaşçıya zum yaptı. Melek gibi sırtlarında roketatarlar, önlerinde saldırı silahları, bu sadece başlangıçtı.

Vivek, "Uydu ayrıca suyun altında da bir ton hareketlilik tespit ediyor," diye ekledi. "Daha fazla denizaltısı var ve bahse girerim erzak, insan ve silahla dolup taşıyorlardır."

"Onun Kötülüğü son savaştan dersini aldı."

"Hayır, Xi olabilirdi," diye mırıldandı Raphael. "Her zaman onun cephaneliğindeki en zeki adam olmuştur - gerçi sadece o yakınlardayken tehlikeli derecede güçlüdür."

Elena Lijuan'ın gücünü birlikleriyle paylaşabildiğini neredeyse unutmuştu. "Bu da bedensiz taktiği nasıl uyguladığını açıklıyor - bu gücü geçici olarak tüm ordusuyla paylaşmış olmalı." Kimsenin ona Lijuan'ın artık kendini bu kadar zayıflatacak kadar güçlü olmasının ciddiye kötü bir haber olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Dmitri, "Dalgıçlar yerlerini aldı," dedi.

Raphael kanatlarını yeniden yerleştirdi. "Sualtı aracını görebiliyorlar mı?"

Dmitri gömleğinin yakasına iliştirilmiş mikrofonla konuştu, koyu renk başı eğik, cevabı dinledi. "Olumsuz. Su bulanık."

"Uyduları kullanabilirim-" Vivek başladı.

Raphael elini uzattı. "Hayır. Savaş kurallarına bağlıyız. Onları ihlal edip Lijuan olma yolunda adım atmayacağım. Denizaltılar saldırırsa, her mesafeden adil bir oyun haline gelirler. Bundan önce dalgıçlar onları görebilmeli. Görüş hattı, kanun budur."

Gurur, Elena'nın öpmek için kenetlenmiş ellerini ağzına götürmesini sağladı.

Uzaktan ok yağmuru devam ediyordu. "Gidip bir okçuyu rahatlatmam gerek." Savaş sırasında ona verilen görev buydu.

İlk saldırı aşaması; uzman seviyesinde değildi ama dinlenebilmeleri için kısa süreliğine kontrolü devralacak kadar iyiydi.

Bozulmamış bir dağ gölü kadar mavi gözler onunkilere çarptı, derinliklerinde ve şakağındaki Lejyon işaretinde şimşek çakıyordu. Güvende kal, hbeebti.

Bu senin için de geçerli, Başmelek. Çok yakında inanılmaz tehlikeli bir şey yapacaktı.

İki dakika kala pozisyonunu aldı ve okçunun bıraktığı yerden atışa devam etti. Tercihi arbaletti ama son savaştan sonra okçuluk becerilerini geliştirmişti çünkü bu mesafede ve eklenen ateş unsuruyla, özel olarak tasarlanmış oklar görevlerini daha iyi yerine getiriyordu.

Isı her yönden ona doğru yanıyor, kışın soğuğunu yok ediyordu. Her okçunun önünde oklarını yaktıkları küçük bir alevli kap vardı. Elena'nın yüzünden ter damlıyordu; bir saç bağı bulmak ve saçlarını kısa bir kuyruk haline getirmek için zaman ayırdığı için memnundu.

Saçlarını örerek yolundan çekmenin kolaylığını özlüyordu ve saç tellerini uzatmaya başlamıştı bile. Ama en önemlisi aynada Belle'i görmeye devam edemiyordu.

Ne zaman arkasını dönse ve uyarıda bulunmadan kısalan saç tellerine baksa, Belle'in kendi saçlarını bu uzunlukta kestirdiği günkü sevincini hatırlıyordu. Dans eden, vahşi, çoğu zaman sabırsız ama her zaman sevgi dolu ablasını sürekli hatırlamak canını çok acıtıyordu.

Başka bir oka uzandı. Diğer okçular gibi o da sırtında bir sadak taşıyordu ve bu sadak genç vampirler ya da Lonca stajyerleri tarafından sürekli dolduruluyordu. Elena araya girmeden sadağını dolduran stajyerin bakışlarını yakaladı ve neredeyse odağını kaybediyordu. Ama vücudu ne yapması gerektiğini biliyordu ve hiç duraksamadan yaptı.

Oku uçtu.

Eve'i gördüğüne şaşırmamalıydı. Kız kardeşi artık çocuk değildi. On altı yaşına doğru gidiyordu ve

Küçücük boyuna rağmen Lonca'nın en iyi stajyerlerinden biriydi. Ama Eve aynı zamanda tüm ailenin bebeğiydi.

Bir ok daha çentikledi, aleve batırdı ve ateşledi. "Vardiyan ne zaman bitiyor?" diye seslendi kalçasındaki kılıfta uzun bir kılıç taşıyan kız kardeşine. Slater Patalis'in Elena'nın ailesini gafil avladığı gibi kimse Eve'i gafil avlayamazdı. Belle, Ari ve annesinin hiç şansı yoktu. Eve'in bir şansı olacaktı.

Jeffrey'nin ikinci evliliğinden olan ilk kızına gelince, o ölümsüz dünyanın yolundan uzak duruyordu, bu yüzden belki de güvende kalacaktı. Elena, Amy için zenginlik ve ayrıcalıkla koza gibi örülmüş güzel ve sade bir hayat umuyordu. Sosyete baloları, borsacı bir koca ve magazin dergilerine layık bir evle dolu bir hayat.

Kan, ölüm ve kederden çok daha iyi.

"Otuz dakika!" Eve okların vızıltısı arasında seslendi. Arbalet okları da bir sonraki aşama için hazırlanıyordu. Toplanıp kullanılacakları yerin yakınına yerleştirilirken çıkardıkları şangırtılar hiç kesilmiyordu.

"O zaman tekrar buraya dönme sırası bana gelene kadar yer gözlem ekibinde gözcülük yaparım!

Yerdeki nöbetçiler karadaki savaşçıları ya da yeniden doğmuş Lijuanları şehre getirmeyi başardılar mı diye tarayacaktı. Eğer bu yaşam alayları enfeksiyonlarını yaymayı başarırlarsa ...

Elena çenesini tuttu ve bir ok daha çıkardı. Çentik attı. Ucunu ateşe ver. Ateşlendi.

Ve bekledi, kalbi düğümlenmişti.

- - -

Raphael kulenin üzerinde yükselmiş, tüm savaşı **izliyordu.** Bronzlaşmış kahverenginin soluk derisini giymiş ve sırtında kanatlarının altında çapraz duran iki kılıcın yanı sıra ön kol korumaları takmıştı. İki baş melek arasındaki savaş asla böyle şeylere indirgenemezdi ama diğer savaşçıları adına araya girmeleri için onlara ihtiyacı olabilirdi.

Şu anda, ateş duvarı Lijuan'ın güçlerini uzakta tutuyordu. Üzerinden uçmaya teşebbüs edenler, böyle bir ihtimale karşı su hattına yakın konumlandırılmış atıcıların kanat savar silahlarıyla vuruluyordu. Ancak tufan başlıyordu - Lijuan'ın o kadar büyük bir gücü vardı ki, okçuları hattı tutmaya yetecek kadarını seçemeyene kadar kendi kayıplarını umursamadan şehre saldırmayı planladığını anlayabiliyordu.

Dmitri, tahliye nasıl gidiyor?

Liman ve çevresi temiz. Geride kimseyi bırakmadan ilk noktaya geri çekilebiliriz.

Operasyon Raphael'in beklediğinden daha hızlı tamamlanmıştı ama Dmitri, Galen ve Venom, Raphael Elena'nın yanında tepkisiz yatarken bile aylardır tahliye planı üzerinde çalışıyorlardı. İnsanları klinik bir hassasiyetle Manhatta'nın dışına taşınyordu.

Raphael zihinsel sesini kullanarak henüz hareket etmemesi gerekenlere gitme emri verilene kadar yerlerinde kalmalarını emretti.

Nüfusun tamamı aynı anda ayrılmaya kalkışırsa kaos hüküm sürer.

Anlaşıldığı üzere, en büyük sorun insanların gitmesini sağlamaktı. New Yorklular savaşmak istiyordu. Venom'un sahadaki ekipleri tarafından ilgili beceriye sahip herkese bir iş veriliyordu. İnatçı olanlar ise basitçe toplanıp insan taşıyan kamyonlara atılıyordu. Bu sefer başka seçenek yoktu. Geride kalanlar yeniden doğanlar için yem, enfeksiyonun yayılması için bir yoldu.

Hattı koruyun, dedi Raphael, tufanın henüz kritik olmadığını görebiliyordu. Topçulara hazırlanmalarını söyle. Okçular ve yakın topçular güvenli bir yere çekilirken, daha ağır bir görüş hattı roketatarları ve kanat savar silahları ikinci savunma hattı olarak devreye sokulacaktı. Ağları konuşlanmaya hazır hale getirin. Naasir'in fikri, son savaş sırasında yaptığı bir şeyden geliyordu.

New York bir gökdelenler şehriydi. Bu da demek oluyordu ki, yuvarlanmış ağları takabileceğiniz bir sürü nokta vardı.

jilet gibi keskin cam parçalarıyla kaynaşmış yarı saydam tellerden oluşuyor. Hiçbir ölümlü ya da ölümsüz parmaklarını kesip parçalamadan bu ağları öremezdi. Bu tehlikeli görevi üstlenen bir makineydi.

Son savaştan bu yana geçen süre zarfında, Raphael'in adamları ağları, tutucuların seçilen binaların bir parçasıymış gibi görünmesini sağlayacak şekilde sessizce iliştiirmişlerdi. Bir süs kenarı ya da fazladan bir klima borusu, hatta içi boş bir simülakrla değiştirilmiş tek tük taş çirkin heykeller.

Tüm ağlar motorize edilmişti. Tek bir elektronik komutla şehrin geniş bir alanına yayılıyor ve içine düşen meleklerin kanatlarını kesip parçalayan ölümcül bir ağ oluşturuyorlardı. Işık bir ağa tam isabet etmediği sürece, tuzaklar neredeyse görünmezdi.

Raphael'in tüm kanatlı birlikleri konumları konusunda eğitilmişti. Hiçbirinin düşmana ihanet etmeyeceğine dair kesin inancı vardı.

Tamamdır. Dmitri'nin net sesi. Öngörülen iniş alanlarındaki bubi tuzaklarını da etkinleştirdim.

Raphael'in gözleri sudaydı, bu yüzden Dmitri söylemeden bir saniye önce patladığını gördü, Dalgıçlarımızdan biri bir denizaltıya ulaşmayı başardı, her tarafına patlayıcı yerleştirdi. Bir lombozdan gördü, her şey yeniden doğmuşlarla doluydu.

Raphael, Hudson ve Doğu Nehirlerinin ağızlarına yerleştirilen ince ağların enkazın şehrine doğru süzülmesini engelleyeceğini umuyordu. Enfekte yeniden doğanların ne kadar çok parçasını dışarıda tutabilirlerse o kadar iyiydi. Hayatta kalan var mı?

Bilinmiyor, ama bölgeyi sürekli gözetim altında tutuyoruz.

Lijuan'ın filoları savaş düzenini bozarak düzensiz bir şekilde dağıldılar. Aşağıdan bir saldırı beklemiyorlardı. Xi'nin öngörüsüzlüğüydü ama general su sınırında savaşmaya alışık değildi. Binlerce yıldır Çin'e kimse saldırmamıştı.

Suda bir patlama daha, ardından üçüncüsü.

Dalgıçlarımız zamanında kaçtı mı?

Güvendeler, Dmitri doğruladı. En az üç denizaltı daha tespit ettik ama etraflarındaki suya ateş etmeye başladılar. Kısa menzilli silahlar. Füze yok.

Dalgıçlara geri çekilmelerini söyle. Başarı şansı çok azken deneyimli insanları kaybetmek istemedi. Gemiyi su seviyesinin altındaki ağlara dolayacağız. Bu ağlar Lijuan ve ordusu ilk görüldüğünde aktif hale getirilmişti, şimdi soğuk karanlıkta sessiz ve görünmez bir şekilde dalgalanıyor olacaktı.

Ağlar denizaltıları durduracak kadar güçlü değildi ama onları yavaşlatabilirdi. Bu Dmitri'ye olası çözümler bulması için daha fazla zaman kazandıracaktı.

Raphael. Dmitri'nin ses tonu keskindi. Charisemnon'un bölgesinden bu genel yönde ama farklı şehirlere doğru havalanan tarifeli ticari uçuşlar şimdi New York'a gitmek üzere uçuş rotalarını değiştiriyor. Pilotlar tüm iletişim girişimlerini görmezden geldi.

Anında farkına vardılar. Charisemnon ittifaklarından asla vazgeçmedi. Kuzey Afrika Başmeleği ve Çin Başmeleği en başından beri onlarla oynamıştı - büyük olasılıkla yeniden doğmuş olan düşman uçaklarının, o başmeleğin haberi olmadan başka bir başmeleğin topraklarından havalanmasına imkân yoktu.

Charisemnon hepsine ihanet etmişti. Titus'u uyar, sonra Cadre'nin geri kalanını uyar.

Titus onurlu bir savaşçıydı, halkını yeniden doğanların belasından kurtarmak için giriştiği feci bir mücadele sırasında sırtından bıçaklanmayı beklemezdi. Ancak Charisemnon o bıçağı saplamakta tereddüt etmezdi. Eğer onu uyaramazlarsa, Titus ölümcül darbenin geldiğini asla göremeyecekti.

Dmitri Titus'un sarayının **güvenilir bir üyesiyle**

bağlantı kurmaya çalışırken, Raphael dikkatini şehirdeki diğer Yedili'ye çevirdi. Bir önceki görüşten bu yana Lijuan'a dair işaretler var mıydı? Çin'in Başmeleği'nin ordusunun bir kısmıyla birlikte tekrar beden değiştirmesi ihtimaline karşı sürekli tetikte olmaları gerekiyordu.

Şehri tuzağın geldiğini asla göremeyecekti.

Limandan oldukça uzakta bulunan Aodhan ve Venom, kendi sektörlerinde onun varlığına dair hiçbir işaret yakalayamamıştı ama Illium, "Sanırım ordusunun merkezinde, Xi'nin arkasında üç derinlikte" dedi. Jason'ın en seçkinleri olarak tanımladığı filo onun etrafında koruyucu bir düzende uçuyor.

Jason aynı anda cevap vererek seçkin filoyu işaret etti.

Raphael daha da yükseldi ve bunu hemen fark etti: uçurulan desen sadece koruyucu değildi, eski ve geleneksel mahkemelerdeki bir onur muhafızınıninkiydi. Bu çifte blöf olabilirdi, Xi bunu düzenleyecek kadar zekiydi ama Raphael buna karşı çıkmaya karar verdi. Lijuan bu şekilde kurnazlık yapamayacak kadar statüsünün farkındaydı.

Suya doğru yöneldi.

Lijuan'ın kuvvetleri onu hâlâ ateş hattının bu tarafındayken yakaladı; Lijuan'ın kuvvetlerinden daha güçlü olanların ateşlediği enerji mızraklarıyla birlikte oklar da ona doğru ısıklık çaldı. Enerji saldırılarından kaçındı, okları savuşturdu. Kendisi hakkında daha fazla bilgi vermeyecekti.

gereğinden fazla güç. Görevi Lijuan'ın gücünü ölçmekti.

Bu bir savaş değildi. Bu bir savaştı ve bu sadece ilk çarpışmaydı.

Elena'nın elinde bir yayla diz çöktüğü gökdelenin yanından geçerken altında parlak fırtına ateşinden kanatlar vardı. Onun zihninin kendi zihnine dokunduğunu hissetti, zihinsel öpücüğü bedeninde meydan okuyan ve güçlü bir şekilde akan hayatla canlıydı.

Yangın hattını geçti.

Lijuan'ın meleklerinden oluşan bir kalabalık kılıçlarını çekmiş, savaş çığlıkları havada yankılanırken ona doğru akın etti.

Halkınızın arkasına mı saklanacaksınız? Yorumu geniş bir alana yaydı, böylece her melek savaşçının, denizaltılardaki her bireyin zihnine çarpacaktı. Bu kadar zayıf mısınız?

BEN BİR TANRIÇAYIM! Sedefli gri yıldız ışığıyla sarmalanmış, çatırdayan bir obsidyen patlaması omzunun üzerinden geçti. Obsidyen doludan zar zor kurtuldu ve o da sadece

hızlı bir şekilde. Demek Xi taktikler konusunda onu ikna etmeyi başarmıştı -çünkü o şeref kıtası bir aldatmacaydı.

Seçeneklerini hızla yeniden hesaplayan Raphael, savaşçılarından gelen yaylım ateşine rağmen yine de kendi saldırısıyla karşılık vermedi. Xi en öndeydi ve Raphael'in kanatlarına oklar fırlatıyordu. Xi'nin darbelerinde yıldız ışığı parıldamıyordu ama obsidyen rengi Lijuan'ınkinin gölgesiydi; bu da Raphael'in Yedi'sinin sahip olduğu yeteneklerin aksine Xi'nin gücünün başmeleğinden geldiğinin görsel bir kanıtıydı.

Kanatlarını beyaz ateşe çevirmek yerine, Raphael oklardan kaçınmaya özen gösterdi; ne kadar az bilirlerse o kadar iyiydi. Bunu yaparken Lijuan'ın konumunu anlamaya çalıştı ama ondan hiçbir iz yoktu. Son savaş sırasında cismani olmayan haline girip çıkmıştı ama görünüşe göre artık bunu duraksamadan sürdürebiliyordu.

O zaman neden New York'un üzerinde değildi?

Neden okçularını ölümüne patlatmıyordu?

Ciğerlerindeki hava buza dönüştü. Bu sefer beklenmedik bir şey yapmıştı. Tüm ordusuna bir uyarı yayınladı. Tüm okçuları, tüm topçuları harekete geçirin, gökyüzüne bakın!

Güçten şişmiş olan Lijuan tam da korktuğu şeyi yapmış ve saldırı gücünün bir kısmını gizli tutarken geri kalanını açığa çıkarmıştı. Saldırıdaki gecikme, kopan bölümün en iyi pozisyona geldiği anlamına geliyor olmalıydı ama şimdiye kadar buna ölümcül derecede yaklaşmış olmalıydılar.

İhtimalleri eşitlemek için bir şeyler yapmalıydı.

Önündeki savaşçıları tek bir darbeye yakıp kül ederken, içindeki orman ateşini çekti ve onu devasa bir şimşek halinde değil, merkezinde kendisinin olduğu kalın ve yayılan bir patlama halinde serbest bıraktı.

Statik hava doldu.

Lijuan muazzam bir güç kazanmış olabilirdi ama Antonicus'ta gördüğü gibi, onun ölüm markası orman yangınına karşı tamamen bağışık değildi. Etkisi sadece geçici olsa bile, halkına güçlerini yeniden konumlandırabilecekleri ve evlerini savunabilecekleri kadar bilgi verecekti.

Orman ateşi yayıldı, yayıldı, yayıldı... ve düşman kuvvetlerine çarptıkça şiddetli mavi ve beyaz altın renginde çatırdadı ve onları cismani olmayan pelerinlerinden sıyırdı. Yakındaki çatılarda bulunan tüm savaşçıları, orman ateşinin parıldayan tırpanıyla zaten yaralanmış olan düşman savaşçılarına ateş etmeye başladığında hava ateşle doldu. Gücü öldürmek için fazla yayılmıştı ama büyük hasara yol açmıştı.

Bazıları çığlık atarak yere düştü, kanatları arbalet okları ya da mermilerle parçalanmıştı ya da alevler içindeydi.

Siktir, Başmelek. Elena'nın sesi, her hecede korku.

Döndü ve şehrinin öyle büyük bir ordu tarafından kuşatıldığını gördü ki, bu ordu Lijuan'ın topraklarında yaşayan tüm güçlü melekler olmalıydı. Binlerce, binlerce. O kadar çoklardı ki zihni bunu kavramakta zorlandı.

Bakış açısını değiştirdiğinde saldırının neden henüz gelmediğini, filoların Manhattan'ı pusuya düşürmek için neden bu kadar yavaş hareket ettiğini anladı. Çoğunluğu devasa metal taşıyıcıları taşımakla meşguldü.

Bu taşıyıcılar Lijuan'ın vampirik güçlerini tutmak zorundaydı. . . . ve yeniden doğdular.

Dmitri, tüm adamlarımızı eve çağır. Bu ölümüne bir savaştı; herkese ihtiyaçları vardı. Nimra, Nazarach, Augustus, hepsine. Bölgenin dört bir yanından adamlarını toplamak bir riskti ama geçen seferkinden farklı olarak Lijuan'ın onu küçük lokmalar halinde yemeye çalışacağını düşünmüyordu. Hayır, New York'u ele geçirip sonra da onun topraklarında sürünmeye niyetliydi.

Galen ve Naasir'e Sığınak'taki savaşçı olmayanları Eli'nin Sığınak kalesine göndermelerini söyle. Eli'nin adamları tarafından korunacaklar. Bu, Lijuan'ın nihai yükselişi kaçınılmaz hale geldiğinde Elijah'la birlikte aldıkları bir karardı; Lijuan bunun yerine Güney Amerika'ya saldırmayı seçseydi, Galen ve Naasir ile ekipleri Eli'nin savaşçı olmayanlarının sorumluluğunu üstlenecek ve savaşçıların evlerine dönmelerine izin verecekti.

Bugün, savaşa doğru uçacak olanlar Raphael'in savaşçılarıydı.

Raphael emirler yağdırırken bile kanatlı savaşçıların arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Kılıcı kıpkırmızı kanıyordu ama hedefi şehrin üzerinde süzülen, parmakları dokunduğu her şeyi mahvedecek ürkütücü güzellikte bir güçle titreyen, beyaz saçlı ve narin güvercin grisi kanatlı baş melekti.

Onu görebiliyorken şimdi saldırmalıydı. Bir düşman savaşçısı kılıcını Raphael'in kanadına doğru indirdi... ve Raphael'in bilinçli iradesi olmadan kılıç beyaz ateşe dönüştü. Kılıç, düşman savaşçının dengesini bozarak herhangi bir hasara yol açmadan doğrudan saplandı.

Raphael diğer meleğin kafasını kesip yüzüne sıcak bir kan püskürterek etrafında kalan düşman savaşçıları baş melek gücüyle haşladıktan sonra yükselerek elinde ölümcül bir küreye dönüşen bir ateş yaktı. İlk patlaması Lijuan'ınkiyle kesişti ve çarpışma tüm şehri saran devasa bir ses patlamasıyla yankılandı.

Bazı insanların yere düştüğünü, ellerini kulaklarına götürdüğünü gördü ama okçuları dayanıyordu.

Hemen ardından diğer elindeki gizli orman ateşi küresini fırlattı, hedefi onun kanadıydı. Bu hızlı tepkiyi beklemiyordu ve darbesi hedefini buldu.

Orman yangını kanadının bir kısmını daha cisimsiz kalamadan yakıp yok edince çığlık atarak öfkeyle karşılık verdi.

Obsidyen ölümü bir binanın yan tarafına çarparak camı kırdı ve bir köşeyi yok etti. Sanki bir dev gökdelenden bir ısırik almış gibiydi. Kadının öfkeyle beslenen strateji eksikliğinden faydalanarak, daha küçük ama hızlı ateş küreleri halinde daha fazla orman ateşi fırlattı, ancak o zaman orman ateşinin soluk bir opalescence kazandığını fark etti. Krizalitin kırık parçalarında gördüğü kadar güçlü değildi ama yine de mevcuttu.

Elena'nın kalbinden bir parça, sonsuza dek onun gücüne gömülü.

İkinci küre Lijuan'ın bacağına isabet etti. Orman ateşi onun üzerinde yandı ve acımasız parıltısının arka planında, yüzünün iskelet kemiklerinin solup gittiğini gördü.

Neden bedensizleşmiyordu? Orman yangını onun şekil değiştirmesini engellemek için evrimleşmiş olabilir miydi? Ya da devasa ordusunu saklamak için o kadar çok enerji kullanmıştı ki, bu özel yeteneği tükenmiş miydi?

Sebepler her ne olursa olsun, bu onu yıldız ışığı obsidyen yağmuruna tutmaktan alıkoymadı. Ama yaralı olduğu için nişan alamamıştı. Adam onu tekrar hedef alamadan savaşçıları önündeki safları kapattı. Raphael onları yakarak yok etti ama her zaman tanrıçalarını, etten ve kemikten bir sadakat duvarını korumak için canlarını ve bedenlerini ortaya koymaya hazır daha çok kişi vardı.

Sonuncusu ise tecrübeli bir ekibin hassasiyetiyle uçan bir filoydu. Tüm birlik tek bir kalp atışında Lijuan'ın etrafında kenetlendi ve sonra hepsi birden çatışmanın tam ortasına düştü.

Raphael artık kendi adamlarını vurmadan onu hedef alamazdı. Ancak onun da aynı sorunu vardı; kendi ekibinden dünya çapında birini öldürmeden ona saldıramazdı.

Çıkmaza girdik.

Durgunluktan yararlanarak savaş alanını taradı. Ateş hattı dışarıdaydı ve okçuları geri çekilmişti. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Lijuan'ın adamlarının limanı ele geçirdiğini gördü; sayıları o kadar fazlaydı ki bu ilk kaybı bekliyordu.

Yaralı melekler şehrin dört bir yanındaki çatılarda yatıyordu, kanatları buruşmuş ve vücutları kan içindeydi. Şifacılar ve sahra sağlık görevlileri Raphael'in yaralılarıyla ilgilenirken, sert bakışlı savaşçılar da Lijuan'ın yaralılarının saldırıya tekrar katılmayacağından emin olmak için onları izliyordu.

Dikkatini tanrıçalarını çevreleyen düşman filosuna verdi. İkimizin de yaralılarımızı toplamasına yetecek kadar bir süre için ateş kesmeyi kabul etmeye hazırım. Halkından bazıları artık düşman toprağı olan bir yere düşmüştü.

Mesajını kasıtlı olarak göndermişti, böylece civardaki her zihne ulaşacaktı. Böylece halkı yaptığı seçimi öğrenecekti. Ordusunun moralini bozabilirse, bozacaktı. Bir yanıt beklerken, iki savaşçısına havadan inmelerini söyleyerek görüş alanını boşalttı ... sonra filolarından birini daha melek ateşiyle patlattı. Bu onları yaktı. Ölene kadar taşıdıkları devasa konteynır çok aşağıdaki acımasız caddeye düştü.

Mesafe, yıkımın gürültüsünü tam olarak bastıramadı. Gökyüzünden bakıldığında, minik kırık bebeklerin döküldüğü bir oyuncak kutusuydu. Çoğu kırırdamadan yatıyordu ama tek bir tanesi acınacak halde ve yavaşça sürünüyordu.

Dmitri ona, Ransom'ın ekibinin elinde olduğunu ve yüzlerce metre aşağıda bir grup avcının sürüngenlere doğru ilerlediğini söyledi.

Raphael ikinci bir uçak gemisini yok etmek için harekete geçmişti bile ama Lijuan'ın kuvvetleri neler olduğunu görmüş ve onun saldırısından kaçınmak için hızla düşmüştü. Lijuan aynı anda halkının düğümünden çıkarak onu bir kez daha patlattı. Kanadı ağır hasar görmüştü ama ilk savaşında yeşil bir melek değildi. Neredeyse onu haklıyordu.

Kadın korumasına geri çekilene kadar ona acımasız bir yaylım ateşi fırlattı. Sirtından aşağı ter damlıyordu. Kazanıyormuş gibi görünebilirdi ama kazanmıyordu.

O kadar çok orman ateşi kullanmıştı ki, Cascade gücü olsun ya da olmasın, vücudu ayak uyduracak kadar üretmekte zorlanıyordu.

Çok daha uzun sürerse sıradan angelfire kullanmak zorunda kalacaktı.

-Bu da Lijuan üzerinde pek bir etki yaratmadı. Antonicus'u iyileştirmedeki başarısızlığından sonra korktuğu gibi, orman ateşi bile son savaşta olduğu gibi işe yaramıyordu.

O zaman onu gerçekten incitebilirdi.

Az önce, ayağa kalktığında, vücudunun kanadındaki orman yangınının ilerlemesini çoktan durdurduğuna dair işaretler görmüştü, aynı şey bacağındaki hasar için de geçerliydi. Eğer Lijuan onu beklemeye karar verirse, varsayılan olarak o kazanacaktı. En azından o uçak gemisini düşürerek halkına biraz nefes aldırmişti.

Lijuan'ın birlikleri daha temkinli davranıyordu ve taşıyıcılarla birlikte olanlar avcı uçaklarının arkasına çekilip limana geri dönmek için yön değiştirmişti.

Aodhan, Illium, Jason, bir taşıyıcıya ulaşabilir misiniz? Ekibindeki devasa metal yapıları alt edebilecek güce sahip tek melek onlardı.

Üçünün de cevabı olumsuzdu. Jason sol kanatlarında, Aodhan sağ kanatlarında, Illium ise ön cephede ilerlemeye çalışıyordu. Herhangi bir geri çekilme durumunda Lijuan'ın filoları okçuların ve nişancıların üzerine kanlı bir katliamla düşecekti.

Izzy saat 11 yönündekine yakın. Kafasındaki Elena'ydı.

Raphael doğal olarak eşini de haberleşmeye dahil etmişti.

Düşman savaşçılarını yerle bir etti, içlerinden ikisiyle ilgili bir şey ona tuhaf gelmişti ama onları yok etmeden önce durup düşünecek zamanı olmadı. En sevdiği kişi olduğunu biliyorum, hbeebti, dedi sonrasında, ama Izzy gücüyle bir mumu yakma yeteneğinden yoksun bir bebek melek, enerji okları fırlatmak şöyle dursun.

Bu yüzden bir füze fırlatıcısı var, diye yanıtladı avcısı sabırla. Ash geçen ay ona bir tane ateş etmeyi öğretmiş ve savaşta yanında taşıması için ısrar etmişti.

Raphael savaşın karmaşası içinde Izzy'nin

yerini buldu. Genç meleğın hafifçe yamuk uğmasına **şaşmamalı.** O silah ağır olmalıydı, göğsünde taşısa bile. Izak, füzeni tam önündeki taşıyıcıya fırlat. Jurgen ve Imani, Izak'ı koruyun.

Derileri dövüşten çoktan kanlanmış olan iki kıdemli melek hızla genç olanın etrafını sardı. O da, hakkını teslim etmek gerekirse, kusursuz bir hassasiyetle tepki verdi. Fırlatıcıyı omzunda doğru pozisyona getirirken hafifçe sallantılı bir şekilde havada durmaya devam etti ve üzerine gelen çığlık atan düşman savaşçılarını görmezden gelerek fırlattı.

Bu uçaklar Jurgen'in çift kılıcına ve Imani'nin savaş çekicine çarptı. Bir kafa uçtu, bir yüz parçalandı ... ve taşıyıcı, füzeden gelen darbenin gücüyle melek ellerinden koptu. Izak momentumun etkisiyle geriye doğru uçtu ve Lejyon'dan iki kişi tarafından gövdesine vurularak durduruldu.

Okçular, bir binaya doğru hızla ilerleyen taşıyıcının önünden kaçmaya çalışırken, devasa bir vinç kullanan adamlarından biri, kaslı bir zincire asılı devasa bir demir top kullanarak onu açık havaya fırlattı.

Söz konusu top daha sonra düşman avcı uçaklarından oluşan ağır bir düğümün içinden öfkeyle geçti. Raphael'in iskele tarafındaki savaşçıları vinç devreye girdiğinde geri çekilme emrini çoktan almışlardı. Lijuan'ın adamları onları kovalıyordu,

Gerçek bir geri çekilme olduğunu düşünerek. Vinç onları bowling lobutları gibi devirdi.

Ezilmiş kemikler, toz haline gelmiş yüzler, gökyüzünden yağın kırmızı posa.

Şehirdeki vinçleri gizli silahlar olarak kullanmak Galen'in fikriydi. Kimse vinçleri gerçekten görmüyordu. Onlar manzaranın bir parçasıydı. Bu sürpriz sadece bir kez işe yarayacaktı ama çok ama çok iyi sonuç vermişti. Birden fazla vinç aynı anda devreye girmiş ve Lijuan'ın kuvvetlerini hazırlıksız yakalayarak birkaç dakika içinde yüzlercesini yerle bir etmeyi başarmışlardı.

Lijuan'ın generalleri, elleri obsidyenle halkalanmış turnaların erişemeyeceği kadar yükseğe, havaya yükseldi.

Fırlat! Raphael vinç operatörlerine emir verdi.

Kadın ve erkekler kelimenin tam anlamıyla kontrol kutularından dışarı daldılar, operatörlerin hepsi tam da bu nedenle kanatlıydı. Dalışlarının hemen ardından obsidyen güç vinçlere çarptı. Raphael operatörlerden herhangi birinin kurtulup kurtulmadığını anlayamadı.

Raphael, insanları kaybetmeye başlıyoruz. Dmitri'nin sesi, savaşta her zaman olduğu gibi sabitti. Onlardan çok fazla var.

Biliyorum. Kuvvetleri büyük miktarda hasar vermişti ama hiçbir şehir bu büyüklükteki bir düşman ordusuyla başa çıkamazdı. Bu anlaşılmazdı. Eli'nin ikinci adamından haber aldın mı?

Yola çıktılar.

Ama en az bir gün daha varamayacaklardı. Elijah muhtemelen önden gelirdi ama o zaman bile saatler sürerdi. Raphael'in şehri o zamana kadar ölmüş olacaktı. Lijuan'ı geciktirmenin, bu tam cephe saldırısını durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. O ve adamlarının planlarını yeniden değerlendirmek için zamana ihtiyacı vardı. En kötü senaryo simülasyonlarında bile bu büyüklükte bir ordu hayal etmemişlerdi.

New York feci bir yenilginin eşiğindeyken güç biriktirmenin bir anlamı yoktu.

Kararını verdikten sonra, yakınlardaki tüm savaşçılarına kanatlarını indirmelerini ve düşmelerini emretti. Hepsi yeterince hızlı çözülemedi ama yeterince çözüldü.

açılış. Nefes vererek vücudundaki tüm orman ateşini serbest bıraktı ve bir mızrak gibi şekillendirdikten sonra taktiksel bir hesaplamaıyla Lijuan'ın etrafında kilitlenmiş olan filoya fırlattı.

Bir zamanlar yaşayan bir meleğin kabuğu tam o anda çekirdekten düştü ... tam da orman yangını koruyucu muhafızı tereyağı gibi kesip geçerken.

Merkeze doğru yumruk attı. Ve hedefini buldu.

Lijuan'ın çığlığı kafasında tırtıklı bir testere gibiydi. Lijuan sonunda yeniden ortaya çıktığında dişlerini gıcırdatarak, alev alev yanarak, ona daha fazlasını fırlatmak istercesine ellerini kaldırdı. Savaşçılar intihara meyilli bir sadakatle etrafında toplanırken o koşarak liman bölgesine yöneldi. O da peşinden giderek onları başmelek hiddetiyle ezip geçti ama büyük bir düşman filosu ön safları yararak okçularla dolu bir çatıya yaklaşıncaya geri dönmek zorunda kaldı.

Filoyu havaya uçurdu ama Lijuan o sırada ulaşamayacağı bir yerdeydi, savaşçılar onu takip etmesini engellemek için kaotik ordular halinde adamlarının üzerine düşüyordu.

Yaralılarımızı toplamak için ateşkes teklifinizi kabul edeceğim. Lijuan'ın kâbus gibi sesi, ölümlerin zayıf çığlıkları ve yalvaran haykırılarıyla çalkalanıyordu.

İki taraf da geri çekilecek, diye yanıtladı Raphael. Her iki taraftan birer filo cesetleri toplamak için öne çıkacak. Adamları da şehrin her yerinde parçalanmış halde yatıyordu. Ve orman ateşi bitmişti. Başka hiçbir şey Lijuan'a gerçekten dokunamazdı.

Anlaştık. Her kelimesinde öfke vardı, ama ona yeterince zarar vermişti ki yaralarını sarmak için sıvışıyordu.

Kendi birliklerine de aynı emri vermeden önce onun birliklerine geri çekilme emri vermesini bekledi. Beklendiği gibi, Lijuan'ın ordusu liman bölgesindeki mahalleye çekildi. Raphael'in adamları uzun zaman önce tüm mahalleye bubi tuzakları kurmuştu ve Lijuan'ın kara birlikleri ilerlemeye başladığında bu tuzakları patlatacaklardı - çünkü kuvvetleri tüm taşıyıcıları yok etmeyi başaramamıştı.

En az beş tanesi inmişti.

Yeniden doğanların Izak'la birlikte yok ettiklerinin içinde olmasını umabilirdi ama o kadar şanslı olamayacaklarını biliyordu.

Cascade yıkım istiyordu ve yıkımı da alacaktı. Ama Lijuan onun şehrinde güvenli bir liman bulamayacaktı. Onun için tüm New York'un dişleri vardı.

Halkının geri kalanı geri çekilirken okçuları ve atıcıları yerlerinde kaldı.

Raphael de Lijuan'ın ordusu arkası dönükken gizli bir saldırı düzenleyemeyecekleri kadar uzaklaşana kadar bekledi. Elena Kule'ye dönüş uçuşunda ona katılmak için uçtuğunda, onun yanında yapışkan kırmızı bir sıçrama gördü. Onun kanı değildi. Başka birinin kanı.

Düşman melek, dedi, onun bakışlarını yakalamıştı. Biri gökyüzünde kafasını kesti ve düşerken her tarafını kanattı. Devam ederken sesi acımasızdı. Benim bulunduğum çatıda iki okçu kaybettik. İki tanesi de ağır yaralı.

Dört. Bu savaşın ne kadar uzun süreceğini ve Lijuan'inkine kıyasla kendi tarafının ne kadar az insanı olduğunu düşünmezseniz, çok büyük bir sayı değildi. Bu düşünceyle, yaklaşmakta olan strateji toplantısını revire kaydırıldı. Elijah'ın ordusu gelene kadar kuvvetlerinin hattı tutmasına yetecek kadar savaşçıyı iyileştirebilirdi.

Önlerinde, Birincil Lejyon binasının üzerine indi. Raphael gri kanatlı savaşçıları savaşın en yoğun anında görmüştü. Biri düşerse, yerine bir başkası yükseliyordu. Onlar Raphael'in en büyük avantajıydı. Öldürülemeyen yedi yüz yetmiş yedi savaşçı. Ama . . .

"Bir terslik var Lonca Avcısı." Hızlı bir inişe geçti.

Primary, yerde sırtüstü yatan adamlarından birinin üzerine çömelmiş, ağzından siyah bir sıvı öksürürken bir eliyle göğsünü tutuyordu.

"Bu da ne böyle?" Raphael'in bildiği kadarıyla Lejyon hastalığa karşı savunmasızdı.

"Ölüm," dedi Birincil, yüzlerce kişilik bir koroyu andıran bir sesle. Kılıcını çıkardı ve diğer dövüşçünün gözlerinin içine bakarak kesici ucunu doğruca boynuna sapladı ve kafasını gövdesinden ayırdı.

Ceset, Lejyon'un savaşta düştüğünde her zaman yaptığı gibi toz haline gelmedi. Birincil'in Raphael'e bakmasına neden olan zehirli bir çamura dönüşerek sıvılaşmaya başladı. Elena Raphael'in yanına inerken, "Buna bir son vermelisiniz efendim," dedi.

Raphael ölü Lejyon savaşçısını melek ateşiyle yaktı .
. . ama cesedin bazı parçaları hala hareket ediyordu.

"Cehennem." Elena onun koluna dokundu ... ve nefesi kesilirken bile içine bir orman ateşi sıçradı. Orman ateşi onun tadındaydı. Meydan okuyan hayatın.

Birincil'e bakmadan önce cesedin son parçalarını yok etmek için ona verdiği şeyden bir damlacık kullandı. "Onun yeniden canlandığını hissediyor musun?"

Primary başını salladı. "Bedeni tüketildi. şu anda bedenen yedi yüz yetmiş altı kişiiz."

"Özür dilerim." Elena elini Primary'nin omzuna koydu, yüz ifadesi acıyla çizilmişti. "Yıllardır birlikte olduğunuzu biliyorum."

Başını eğerek ona bakan Primary, "O kayıp değil. O bizim bir parçamız. Sadece bedeni yok edildi."

Raphael Lejyon'un ne kadar içli dışlı olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama içlerinden birini kalıcı olarak kaybetmediklerini duyduğuna sevinmişti. "Lijuan'ın gücü tarafından mı vuruldu?"

"Hayır. Melek savaşçılarından biri tarafından ısırıldı."

"Isırıldı mı?" Elena uçmuş bir saç telini kulağının arkasından sabırsızca. "Bir vampir gibi mi?"

"Melek dişlerini koluma geçirdi." Primary pazu bölgesini gösterdi. "Diğerleri de ısırıldı ama benimkilerden hiçbirisi ısırılmadı."

Raphael, Elena'nın "Raphael!" dediği anda hiçbir uyarıda bulunmadan havalandı. Git!" Uçuşu Elena'yı ve Primary'i çatıda dümdüz bir pozisyona sürükledi, kanatları bembeyazdı.

Birkaç saniye içinde revirin balkonuna indi ve içeri koştu.

"Efendim!" Nisia yatağın üzerinde diz çökmüş vaziyette çaresiz gözlerle ona baktı. Yatağın üzerinde kahverengi saçlı ve mavi gözlü Andreja duruyordu; kanatları, saçlarının zengin maun renginden biraz daha koyu bir kahverengi tonundaydı. Uzun boylu ve kaslı melek, Nisia'nın iyileştirme girişimleri için onu tutmaya çalışan ellerle savaşıyor ve kıvranıyordu.

Çıplak bacağı bir yaralanma yüzünden kanlıydı ama Raphael'in dikkatini çeken bu değildi. Andreja'nın ağzından çirkin bir siyahlık öksürüyordu, teninin krem rengine inat.

Elini meleğin göğüs kemiğinin üzerine koyan Raphael, Elena'nın ona verdiği orman ateşinin mümkün olan en küçük damlasını içine çekti.

Wildfire Lijuan'a zarar verdi, yaşlı melekler için bile uygun değildi.

Andreja'nın dövüş tüniğinin sert kanvası, ona dokunduğu yerde yanık bir patlamayla parçalandı. Yere yığılmadan önce yüksek sesle ve acı içinde çığlık attı. Kolunun çürüyen etindeki görünür ısırik izi orman ateşiyle çatırdadı.

Bu Nisia'nın ellerini meleğin üzerine koymasını engellemedi. "O yaşıyor. Laric, hastana dikiş atmayı bitir, sonra da Andreja'nın bacağıyla ilgilen."

Genç şifacı başını salladı, bugün başı açıktı. Hasarlı kanatlarının üzerine bir pelerin giymeye devam etse de, bu kadar çok ağır yaralı hastayla ilgilenmek zorunda kalmanın karmaşası içinde kukuletası düşmüştü. Raphael onun kalın, koyu kumral saçlarının ışıkla temas ettiğini ilk kez görüyordu.

"Enfeksiyona dikkat edin ve geri dönerse bana haber verin," dedi Raphael, çevresel görüşünde fırtına ateşi kanatlarını bir anlığına yakalayarak. "Isırıklarla gelen diğerleri nerede?"

Toplamda beş tane vardı ve kara zehri hepsinden uzaklaştırmayı başardı; bu hız ona orman yangınının Lijuan'a önemli bir zarar verebileceği umudunu veriyordu. Andreja ısırılanların sonuncusuna ulaştığında çoktan kendine gelmiş ve dik oturmaya başlamıştı.

"Efendim," diye mırıldandı adam işini bitirdikten sonra, sesi uzun zaman önce Michaela'nın topraklarının uzak bir köşesinde bulunan memleketinin ritmini ve ritmini

taşıyordu. "İçeride

siyahlık, ruhu kemirir. Yutmak ve hükmetmek ister."

Laric sessizce Andreja'ya yardım etmek için hareket etti, bacağındaki açık yara üzerinde çalışmaya başlayabilmek için onun önünde diz çöktü. Başının üst kısmına baktı, sonra elini hareket ettirerek parmaklarını çenesinin altına koydu ve başını yukarı doğru eğdi.

Bekle, hbeebti, dedi Elena'nın yanında kaskatı kesildiğini hissettiğinde. Andreja zalim bir melek değil.

Bugün Laric'in yüzünün beyazını kaplayan koyu pembe yara izlerine baktı. Saç çizgisinin hemen altından başlayıp boğazına ve daha ötesine kadar uzanıyorlardı. Yüzünde sadece sol gözünün ve elmacık kemiğinin etrafındaki tek bir bölüm pürüzsüz ve izsizdi. Andreja'nın hareketleri karşısında omuzları kaskatı kesilmiş, elleri etinin üzerinde hareketsiz kalmıştı.

"Hvala, ufaklık," dedi dişi melek, içinde acıma değil de Laric'in derisinin altında renklerin gezindiği yavaş bir gülümsemeyle ve başını eğip tekrar bacağı üzerinde çalışmaya başladı. "Çok nazik elleriniz var."

Ooooooh. Bununla birlikte Elena Raphael'i çekiştirerek revirden dışarı çıkardı. "Az önce Laric'e mi asıldı?" diye sordu dışarıda, yüz hatları sırtıyordu.

"Çok daha kötüsünü yapabilirdi." Derinin altını görebilecek bir yaşta olan Andreja, yaralı meleğin bedenine ve kalbine özen gösterirdi. "Gördüğüm kadarıyla kur yapan kişi olmayı umursamıyor ama Laric ilgisini hoş karşılamadığını belirtirse onu zorlamayacak ya da zorlamayacaktır."

"Umarım bunu öğrenme şansı olur." Elena'nın gülümsemesi soldu, küçük mutluluk anı savaşın ağırlığı altında yok oldu. "O kızın söylediği şey ısırik . . . Amaç ölüm değil, değil mi? Eğer gerçekleşirse, bu bir tür yeniden doğma sürecinin bir parçasıdır."

"Korkarım haklısın." Elinin tersiyle kızın yanağını okşadı. "Elena, orman ateşim Lijuan bugün tekrar saldırırsa onu püskürtecek kadar hızlı yenilenmiyor."

Gözlerinin köşelerinde bir sıkışma.

Kız konuşmadan onu öptü. Hiçbir pişmanlığım yok. Elena'sı yanında olmasaydı, dünya için savaşmak istemezdi, onu kurtarmak istemezdi. Cascade'in bir kuklası olarak kazanmaktansa Raphael olarak düşmeyi tercih ederim.

Dudakları ayrılırken titredi. "Yine de bir gölge olarak yaşamaktansa Elena olarak ölmeyi tercih ederim."

"Öyleyse anlaştık." Alnını onun kine bastırarak onu kanatlarıyla sardı.

Kapılarında fısıldayan sürünen karanlıktan çalınan bir anlık aşk.

Planlarımızı yeniden gözden geçirmeliyiz,"

dedikten birkaç dakika sonra, hepsi de savaş odasında Dmitri'nin strateji masasının etrafında toplanmış olan üst düzey çalışanlarına seslendi. Masanın üzerinde savaş alanının üç boyutlu bir rekonstrüksiyonu duruyordu.

Aodhan, Illium, Dmitri, Venom, Jason ve Elena'ya Vivek Kapur, Elena'nın Muhafızları ve Sara Haziz eşlik ediyordu. Kule'nin bir parçası olmasa da Sara sahadaki tüm avcılarını temsil ediyordu ve burada tartışılacak bilgilere ihtiyacı vardı.

Kocası Deacon acımasız bir avcıydı ama daha da iyi bir silah yapımcısıydı. Kule'nin alt katındaki bir atölyede, kendi seçtiği bir ekiple birlikte durmaksızın çalışıyordu. Görevleri, kırık silahlar geldikçe onları tamir etmek, tamir edilemeyecek olanları atmak ve yenilerini yapmaktı.

Masadaki son kişi Suyin'di ve teyzesi hakkında bilgi vermek için buradaydı.

"Ordusunun büyüklüğü her şeyi değiştirir," diye onayladı Aodhan, kanatlarının ışıltılı telleri pas kırmızısına boyanmış ve saçları terden ıslanmıştı. "Böylesini ne gördüm ne de duydum."

"Özledim." Jason duygularını nadiren belli ederdi ama bugün omuzları kasılmış, omurgası kaskatı kesilmişti. "Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Verdiğim numaraları bizzat teyit ettim."

Sen. Çeşitli kalelerinde sahip olduğu tek savaşçılar onlardı."

Vivek Kapur, "Bir cevapım olabilir," dedi. "Bok gibi garip." Kucağındaki tableti kaldırdı. "Savaşı izleyebildiğim her açıdan izliyor, bilgisayarları onların hamlelerini tahmin edebilmemiz için yeterli veriyle beslemeye çalışıyordum."

Raphael'in bunun için savaşta bilenmiş generalleri vardı ve Dmitri de yanındaydı. Söz konusu savaş stratejisi olduğunda ikincisinin beyni elik bir tuzak gibiydi. Ama bu kadar zeki bir adamı kmseyecek değildi. "Ne keşfettin?"

"Dvşlerinin çoğu, ama çoğu eğitimli savaşçılara benzemiyor," dedi. "Melekler hemen hemen hepsi formda, ama bunlar bilenmiş savaşçılar gibi görünmüyor."

Tabletinde bir dizi görüntü açtı.

Dmitri masanın kenarındaki bir şeye dokunarak, "şuraya koy," dedi.

Tavandan, masanın tam üzerine doğru büyük bir ekran açıldı.

"Bana bir saniye ver." Vivek'in parmakları tabletinin üzerinde gezindi. "İşte."

Raphael görüntülere bakar bakmaz genç vampirin ne demek istediğini anladı.

"Onu tanıyorum." Jason kılıcını kaldırmış, dişlerini göstermiş, gözlerinin akı görünen bir meleği işaret etti.

"Kk bir mahkemede genç kütüphaneci. Savaş yeteneği yok." Hareketsiz duran başka bir meleği işaret etti. "Savaş eğitimi almış ama Titus'a ait."

Hepsi uzun süre sessiz kaldı.

"Görünüşe göre kendimizi dostlarımızla savaşırken bulabiliriz," dedi Raphael sonunda. "Filolarınızı uyarın ve unutmayın, zgr iradeleriyle hareket etmeleri pek olası değil." Titus'un halkı baş meleklerine son derece bağlıydı. "Konumlarımız tersine dönseydi ve kontrol edilen biz olsaydık, bizim için yapmalarını beklediğimiz şeyi onlara yapın."

"Gerçekten hayatta olduklarından bile emin değilim," diye cüret etti Vivek, kahverengi teninin altındaki yüzü solgundu.

"yle göründüklerini biliyorum,

ama . . . İşte." Başka bir görüntü fırlattı.

Benekli açık kahverengi kanatları olan bir melek dişlerini Andreja'nın koluna geçirmiş, Andreja da sabah yıldızı sopasının çivili topunu onun kafasına geçiriyordu. Andreja'nın diğer elinden savrulan sopanın çivili topu ısırının kaburgalarını kırmak üzereydi.

"Psikopat gözlerden bahsetmişken." Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını iki yana açmış olan Elena, ısırının yüzüne baktı. "Orada hiçbir şey yok."

Haklıydı. Savaşçı ölü gibi görünüyordu, ifadesizliği ürkütücüydü.

"Gözleri siyah." Illium Elena'nın yanına geldi, kanatları hafifçe üst üste bindi ama Elena'nın kanatlarından Bluebell'inkilere hiçbir enerji sıçramadı. "Dünyada ölümlü ya da ölümsüz, neredeyse hiç kimsenin gözleri simsiyah değildir ama aynı gözlere sahip başka savaşçılarla da karşılaştım. Gözbebeği ile irisi ayırt edemezsiniz."

Raphael düşman meleklerden ikisi hakkındaki kendi tedirginliğini hatırladı. Gözleri yüzünden olduğunu fark etti - çok siyah, çok düz.

Vivek, bakışları simsiyah olan boş gözlü savaşçıların görüntülerini peş peşe gösterdi. Jason bunların yarısının Lijuan dışındaki baş meleklerle ait olduğunu teşhis etti. Henüz kendilerinden biriyle yüz yüze gelmemiş olmaları küçük bir merhametti.

"Vivek," diye mırıldandı Elena, "Jason'ın işaret ettiği genç kütüphanecinin daha fazla resmini bulabilir misin? Onu savaşırken görmek istiyorum."

"Yapılabilir olmalı. Bu yüz tanıma yazılımı harika ama ..." Çalışırken kelimeleri mırıldandı.

Jason tekrar kıpırdandı, ekrana yaklaşırken kanatları hışırdadı. "Onun nasıl burada olduğunu bile anlamıyorum." Yanlış giydirilmiş zırhının yanlarından dolgun göğüsleri kabaran dişi bir meleği işaret etti. "İki ay erken bir çocuk doğurdu ve bu Çin'in karanlığa gömülmesinden sadece bir hafta önceydi. Dinlenip iyileşmesi, sonra da bir şifacının eşliğinde bebeğiyle birlikte Sığınak'a uçuşması gerekiyordu."

Sara Haziz ilk kez konuştu, sesi çakmak taşı gibiydi.
"Göğüsleri sütle dolmuş."

"Prematüre bir melek bebeğin hayatta kalma şansı olabilmesi için annesiyle neredeyse sürekli temas halinde olması gerekir." Raphael gençliğinde kreşte nöbet tutmuş, endişeli annelerin erken doğan bebeklerini saatlerce çıplak tenlerine sarmalarını izlemişti.

"Tamamdır." Vivek ekrandaki fotoğrafların yerine bir kayıt koydu.

Hiçbir dövüş eğitimi olmayan kütüphaneci melek rakiplerini duraksamadan kesip biçti. Hareketleri akıcıydı, tepki süresi iyi eğitilmiş bir savaşçınıninki gibiydi. Ancak yüz ifadesi hiç değişmiyordu. İster bir darbe vursun isterse bir darbe alsın, gözlerindeki ölü boşluğu hiç değişmiyordu.

Raphael görüntülere baktı, sonra revirde gördüğü melekleri ve sonrasında eşinin söylediklerini düşündü.

"Sanırım yeniden doğanlar çoktan aramızda."

"Bu imkânsız." Illium başını salladı. "Ölümlülerle birlikte yeniden doğdu. Bunlar melekler."

Dmitri, "Charisemnon ölümsüzleri etkileyebildi," diye karşı çıktı. "Bu mümkün."

"Hindistan'daki toplantı dışında," diye mırıldandı Jason, "Charisemnon aylardır sarayında kapalı kaldı. Casuslarım ara sıra onu gözlüyordu ama dışarıda, hatta kendi topraklarında bile hiç görünmedi."

Raphael bu raporu hatırlıyordu ama Michaela'nın kendi yararına çok akıllıca kullandığı gibi, ölümsüzler çoğu zaman dünyadan çekilmeye karar verirlerdi. Charisemnon Kadro için hazır bulunmuş ve bu şekilde yükümlülüklerini yerine getirmişti. Sosyalliği ya da sosyallikten yoksunluğu başmelek arkadaşlarını ilgilendirmiyordu.

"Bunu birlikte yaptılar." Bu Raphael'in kanında olan bir kesinlikti. "Bu ölüm ve yaşam iğrençliğini yaratan her neyse, hem Charisemnon hem de Lijuan'ı içeriyor."

Hastalık Başmeleği ve Ölüm Başmeleği.

"Geçen sefer 'yeteneği' onu ele verdi," dedi Elena. "Sence bunu riske atar mıydı?"

"İyileşti. Eğer bir daha olursa, şüphesiz iyileşeceğine inanıyor."

"Bu yanlış bir hesaplama olabilir," dedi Ashwini, bir elinde dalgınca tuttuğu fırlatma yıldızıyla. "Yeteneği bu sefer onu öldürüyor olabilir - doğrudan değil, ama vücudunu yüzeyde görünmeyen şekillerde zayıflatarak. Ben Cadre olsaydım, Titus'la tam gücünün altında savaşmak istemezdim."

Janvier, "Bu sadece senin umudun, canım," diye söylendi, "yoksa hayallerimiz gerçekleşecek ve Charisemnon içten içe çürüyecek mi?"

Fırlattığı yıldızı saklayan Ashwini yüzünü buruşturdu. "Söyleyemem."

Izak onların yanında sessiz ve huşu içinde durdu.

"Charisemnon ölse bile," dedi Raphael, "olan oldu. O ve Lijuan ölümsüzler üzerinde bir bela yarattılar."

Elena başını kaldırdı ve Lejyon'un Dehşet Çağlayanı hakkında anlattığı hikâyeyle bağlantı kurduğunu anladı. O zamanlar da bir baş melek bir veba salgını yaratmıştı. Sonuç olarak, zehirlenmiş bir melek halkı zehrin geçmesini beklemek umuduyla Uyumayı seçmiş ve uyandıklarında yokluklarında yeni bir halkın doğduğunu görmüşlerdi. Kurtuluşlarını elinde tutan bir halk.

O zamanlar yaratılan toksin hâlâ her bir meleğin ve başmeleğin hücrelerinde yaşıyordu. Sadece belirli aralıklarla insanoğlunun içine karışan bu toksini temizleyerek kandan doğan canavarlara dönüşmelerini engelleyebiliyorlardı. Vampirler bu arındırmanın tesadüfi bir yan ürünüydü.

"Efendim." Jason'ın sessiz ama güçlü sesi. "Az önce Vivek'in cihazından savaşın küçük bir bölümünü izledim." Tableti vampire geri verdi. "Görünüşe göre yeniden doğan savaşçılardan oluşan her filo yaşayan bir savaşçı tarafından yönetiliyor."

"O lideri öldürürsen ne olur?" Illium mırıldandı. "Onunla bir şekilde bağlantılılar mı? Dövüş yeteneklerinin kaynağı o mu, yoksa o mu?"

"Mümkün." Hepsinin aynı kaynaktan etkilenmiş olması da mümkündü-Xi yetenekli bir savaşçıydı ve kendini tanrıçasına açmaktan çekinmezdi. "Ne olursa olsun, tüm filolara lideri indirmeye çalışmaları için talimat verin." Başka bir şey olmasa bile, grubun kafasını karıştırırdı. "İnsanlarınızı, ne pahasına olursa olsun, yerde ya da gökyüzünde karşı taraf tarafından ısırılmaktan kaçınmaları konusunda uyarın. Bu kırık bir bacak ya da kurşun yarası anlamına geliyorsa, kabul edin."

Herkes başını salladı.

"Isırık kurbanları üzerinde biyolojik tehlike protokollerini kullanmaları için şifacıları uyaracağım." Vivek aramayı yapmak için uzaklaştı.

"Yerde sıradan bir yeniden doğan var." Bir an için uzaklaşmış olan Dmitri bir parmağını kulağına bastırdı. "Keşif ekibimden biri onları hayatta kalan bir konteynırın etrafında dolaşırken görmüş."

"Şehir yangın hatları hazır," dedi Janvier. "Ashwini ve ben ekiplerimizi dışarı çıkardık, kıyamet kopmadan önce son bir kez kontrol ettik. Emri verin ve alevler yerle aynı anda yükselmeye başlasın."

Kendi şehrini yok etmek hiçbir başmeleğin hafife almayacağı bir karardı ama Raphael kendi bölgesinin geri kalanını kurtarmak için bu yıkıma izin vermişti. İki gökdelen kaybedecekler, liman bölgesinin bir kısmı ağır hasar görecekti ama bu yıkım, yeryüzünde yeniden doğanların kendi taraflarına geçmesini neredeyse imkânsız hale getirecekti.

Lijuan'ın birlikleri hiç şüphesiz yeniden doğanları uçurarak misilleme yapacaktı ama bu, Manhattan sokaklarına akan enfekte ordularından çok daha yavaş bir istila olacaktı. "Eğer savaştaysam, Dmitri karar verir."

Dmitri başıyla onayladı ama hâlâ bir parmağını kulağına götürmüştü, konsantrasyonu yoğundu. "Lijuan'ın birlikleri yaralılarını büyük bir yığın halinde atıyor," dedi sözünü kesmeden önce.

Üç saniye sonra: "V, sekizinci kadrandan gelen yayınları çek."

Şifacılar yaptığı çağrıyı tamamlayan Vivek hemen harekete geçti.

On altı farklı canlı kamera ekranı doldurdu. "Yedinci kamerada tam ekran." Dmitri en soldaki yayını işaret etti.

Üst üste yığılmış, kıvranan ve çığlık atan bedenler.

Kanatları yarı yanmış ya da kesilmiş melekler.

Izak'ın yere çakılan konteynirından kurtulan kara savaşçılarının parçalanmış ama canlı bedenleri.

Yanmış ve sağlıklı et yığınları, kıvranımlar, parçalanmış kanatlar, Raphael'in derisini karanlık, öfkeli bir sıcaklığın kaplamasına neden oldu. Savaşta pek çok korkunç şey görmüştü ama bir liderin kendi askerlerine karşı böylesine duygusuz davrandığını hiç görmemişti.

"Hepsi hasar görmüş." Aodhan'ın sessiz sesinde sakinlikten başka bir şey yoktu ama Illium kanadını diğer meleğinkine sürterek ayağa kalktı. "O yığında bütün olan kimse yok. Çabucak iyileşecek kimse yok."

Dmitri yakasındaki mikrofona bir soru sordu ve cevap aldı. "Aodhan haklı, kanatları ve uzuvları işlevsel olan yaralıları başka bir bölgeye götürüyorlar."

Bir başka melek yukarıdan yığının üzerine düştü, kanlı bedeni et yığınının aşağısına doğru kayarak, kalan kanadı koyu kırmızı ... ve siyaha bulanmış halde en altta son buldu. Yığının içindekilerden bazıları Lijuan dışında herkesin anladığı gibi canlı değildi. Onlar yeniden doğmuşlardı.

Boğuk bir ses dikkatini Suyin'e çekti, o ana kadar o kadar sessizdi ki Elena'nın yanında durmasına rağmen onu neredeyse unutmuştu. Elleri masanın kenarını kavramış, öne doğru eğilirken saçlarının buz beyazı sıvı bir şelaleye dönüşmüştü.

"Bizim soyumuz onurlu bir soydur." Sesi titriyordu. "Savaşçılar, âlimler ve büyük gurur kaynağı olan bir başmelek. Biz bu değiliz. O biz değiliz." Acı yüz hatlarını buruşturdu. "Bu kez uyandıktan sonraki anlara dair anılarım bulanık, ama belli belirsiz bir hatıram var

Xi ve teyzem arasında geçen bir konuşmayı dinledim."

Kaşlarının arasında bir atık, saçlarının beyazıyla tezat oluşturan siyah kaşlar. "Bana hiçbir anlam ifade etmeyen sözler söyledi: 'Askerlerin lmeyecek, Xi. Memnun ol, çünkü onlar tanrıçaları olan bana dönüşecekler."

Siktir, Başmelek.

Gel benimle dur Elena. İçindeki fke bir kazana dönüşmüştü, soğuk ve lmcl. Neden hemen şimdi uçup bu vahşeti durdurmaya alışamayacağımı hatırlamam gerekiyor.

Avcısı ona doğru kaydı, sırtının bir kısmı göğsüne değecek şekilde durdu, fırtına ateşinin kanatları ona karşı yaşamla meydan okuyordu. Onu yakalayacağız. Zihninde elik ve orman ateşi. Bunu yapamaz ve kazanamaz.

Lijuan her zamanki gibi zarif ve ihtişamlı bir şekilde görüntüye girmeden önce kameranın bir tarafında bir kıpırdanma oldu.

"Kanadı sürükleniyor." Suyin'in sesi sabitleşti, içinde acımasız bir neşe vardı. "Onu incittin."

"Yryebiliyorsa yeterli değil." Son savaşta harcadığından çok daha fazla orman ateşi harcamıştı ama çok daha az hasar vermişti.

Kenarları siyaha çalan sis grisi bir elbise giymiş ve belinden itibaren dalga dalga yayılana kadar vücudunun şeklini takip etmişti; duruşu ve yüz hatlarının zarafetiyle bir imparatorieydi. Sedefli teninde hiçbir iskelet maskesi görünmüyor, unutulmaz soluk gözlerinde hiçbir kâbus dans etmiyordu. Güvercin grisi ve yumuşak kanatları bile o kadar güzeldi ki, sol kanadındaki hasar bir iğrençlik gibi görünüyordu.

Dünyanın zerine bir sessizlik çöktü.

Yaralı dağının önünde duran Lijuan, Raphael'in uzun zaman önce Lijuan'ın sarayını ziyaret ettiklerinde babasının elini tutan bir çocuk olduğu zamandan hatırladığı nazik bir nezaketle gülümsedi.

Bir keresinde bana bir tabak tatlı vermişti, o da bunu Elena'yla paylaşırken bulmuştu kendini. Sonra o ve babam konuşurken labirent bahçesinde koşturmakta özgür olduğumu ve labirente yukarıdan bakmak için uçarak hile yapmamam gerektiğini söyledi.

Elena başını salladı. Ona ne olmuştu?

Açgözlülük ve hırs. Lijuan her zaman Kadronun en yaşlısı ve en güçlüsü olmamaktan yakındı. Babamın gülererek ona yaşlanmayı dilememesini, çok fazla deli yaşı tanıdığını söylediğini hatırlıyorum. Nadiel'in açıklamasındaki ironi zaman içinde yankılandı.

Ekranda, Lijuan yığına düşen son meleğin parçalanmış bedeninin yanında diz çöktü; onlar izlerken, son derece nazik bir şekilde saçlarını geriye doğru taradı. Vivek yakınlaştırma yaptığında kamera yeterince netti ve düşmüş meleğin yüzündeki huşu, şaşkınlık ve sevinci gördüler. Dudakları "Leydim" kelimesini şekillendirdi.

Lijuan, ağzının bir köşesinden kan damlarken bile başını eğmeye çalışmasına neden olan bir şey mırıldandı. Lijuan ayağa kalkmadan önce tekrar saçlarına dokundu. Ellerini iki yana açarak başını geriye attı ve-

Karanlık.

"Kahretsin." Vivek bir bilgisayarın yanına gitti ve çılgınca elleriyle bilgisayarı çalıştırmaya başladı. "Anlamıyorum. Kameralar yayın yaptıklarını söylüyor, tüm fonksiyonlar en iyi durumda."

"Sis yüzünden." Jason gözlerini kırpmadan karanlığa bakıyordu. "Mini bir sis yarattı."

Dmitri, "Bölgede bulunan minyatür dronlardan birini uyandırın," diye emretti. "Havadan bir görüntü alın."

Illum "Ben pilotluk yaparım," diye gönüllü oldu ve Vivek kumandayı uzattı ama Ashwini dronu çalıştıramadan "Bekleyin," dedi. "Kenarlarda sis azalıyor."

"Ben göremiyorum," diye mırıldandı Suyin ama bu beklenen bir şeydi. Ashwini'nin üçüncü gözünü deneyimlememişti.

Beş saniye sonra karanlığın içinde şekiller belirmeye başladı; Lijuan'ın formu dışında pek bir anlam ifade etmeyen silüetlerdi bunlar; karanlık ilk çöktüğünde durduğu pozisyondaydı. Ancak etten dağ küçülmüştü ve onlar izledikçe küçülmeye devam ediyor gibiydi.

Son sis de fısıldayarak yok oldu.

Yaralı savaşçılardan oluşan bir dağın yerinde, herhangi bir yaşam belirtisinden yoksun bir yığın ceset yatıyordu. Etleri kâğıt gibiydi, yüzleri soluk soluğa kalmış ağızlar ve iri gözlerden oluşan bir diktatöre dönüşmüştü. Sadece ... gözleri yoktu. Sadece kurtuluş için yalvaran boş yuvalar vardı.

Cesetlerin sert ve kuru parmakları kıvrılmış bir şekilde donmuştu, ancak birkaçı merhamet dilenmek ya da tanrıçalarının hayır duasını almak istercesine Lijuan'a doğru uzanmıştı. Renkten arınmış tüyler havada süzülüyordu, hayattan, etten sıyrılmış meleklerin bedenlerinden kaybolmuşlardı.

Tüm sahneyi ürkütücü bir sessizlik kapladı.

Lijuan kollarını indirdi ve iç çeker gibi oldu. Kanatları parlıyordu, yana döndüğünde yüzü profilden enfes görünüyordu. O anda Elena'nın onu gördüğü en güzel haliydi. Saçları ışıltılı bir buz tabakasıydı, ipeksi ve sağlıklıydı. Hafif bir esintiyle geriye doğru savrularak yüzünün kusursuz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Aynı esinti daha fazla tüyü de havaya kaldırdı. Kanatlarından yansıyan güçle parlayan yumuşak bir haleyle Lijuan'ın etrafını sardılar.

Lijuan tüylere baktı. Gülümsedi.

Onun gücüyle boy ölçüşemem Lonca Avcısı.

Raphael'in bunu bu kadar açık bir şekilde söylediğini duymak, kalbinin üzerindeki kayayı ezici bir şekilde ağırlaştırdı. Çünkü sen başkalarının hayatından beslenmezsin. Lijuan'ın az önce yaptığını kendi başına asla yapmayacak olan bu ölümcül başmeleğin elini onunkine kenetledi. Onunla onurumuzla ve halkımız yanımızdayken savaşağız, büzüşüp kabuk bağlamış olarak değil.

"Oh, lanet olsun." Vivek'in ısıarak söylediğı sözler dikkatini tekrar ekrana çekti.

Mumyalar koyu turuncu akşam güneşinin parıltısı altında toz haline geliyordu. Alt kenarlarda sürünerek höyükten uzaklaşmaya çalışan bir tabaka ceset dışında hepsi.

Elena'nın beyni buna bir anlam veremedi. Böyle görünen hiç kimse hareket edememeliydi. Sürüngenlerin kanatları içe doğru kıvrılmış tüysüz et yığınlarıydı, kemikleri kırık ya da kısmen parçalanmış görünüyordu. Son yemeğini gündeme getirmemek için mücadele ederken, vücudunun kalıntılarını ileri doğru sürüklemeye çalışan birinin parmakları altından koptu. Yüzü neredeyse tamamen yok olmuş, çökmüş, gözleri kayıptı.

Ekranda ilerleyen Xi, klinik bir verimlilikle "hayatta kalanların" kafalarını teker teker kesmeye başladı. Bu bir komutanın merhamet göstermesiydi, ancak Xi tüm bu olanlarda Lijuan'ın yanında durmuşken buna merhamet denemezdi. Tüm sürüngenlerin kafasını kesmesi ve tanrıçasının yanındaki pozisyonuna geri dönmesi uzun sürmedi.

Lijuan durgun bir dalga halinde güç göndererek kalıntıları toza dönüştürdü.

O toz havaya yükseldi.

Vivek'in parmakları sandalyesinin tekerlekleri üzerinde kaskatı kesildi. "Hepimiz bunu içimize çekeceğiz."

Elena elini ağzına götürdü ve odadan koşarak çıktı.

Karnını doyurduktan sonra geri döndüğünde kimse tek kelime etmedi. Sara ona bir şişe su uzatırken Raphael kolunu ona doladı. Suyu içerken yüzü bembeyaz olan tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Dahası, Izak ve Suyin de kayıptı.

Her ikisi de kendi su şişelerini almak için geri döndü. Elena Izzy'ninkini almak için boştaki elini uzattı. Izzy ona izin verdi,

Bir tarafına gizlice sokulmuştu. Izzy'nin kanatları kendi kanatlarına dokunmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olsa da, genç meleğe izin verdiği için başmeleğini daha da çok seviyordu.

"Ne kaçırdım?" Sesi boğuk çıkmıştı, boğazı düğümlenmişti. "Lijuan'ın önünde diz çöken komutanı," Illium, Suyin'e yüzündeki gergin acıyı yumuşatan bir şey söylerken en yakın arkadaşı ona bunu söyledi. Bluebell'in kimseye inancı kalmayacak kadar yaralı bir kadına ulaşabileceğine güveniyordu.

"İkisi birlikte gitti," diye ekledi Ashwini. "Kraliçe ve şövalyesi."

"Xi de kendini tam olarak böyle görüyor," dedi Dmitri, elmacık kemikleri bronz tenine karşı sivriydi. "Onları bir kez daha görme şansımız var mı, V?"

"Henüz değil." Vivek gözlerini kısmış, dudaklarını kansız bir şekilde büzerek çalışıyordu. "Bir tarayıcıyı harekete geçirmenin zamanı gelmiş olabilir." Ani bir sertlik. "Bu şeyler böcek gibi görünür ve süper gizlidir ama çok daha dar bir görüş alanına sahiptir."

"Yeni bir isim öneriyorum," diye mırıldandı Aodhan.

"Böcekler." "Evet, böcek olsun." Vivek iki saniye daha düşündü. "Bug's hareket halinde."

İlk başta böceğin alçak pozisyonundan gördükleri tek şey karşıdaki binaların pencereleri ve alçaktan uçan tek tük meleklerdi. "Bu sefer ordusunun hepsi üniformalı değil," dedi Elena, bu gerçeği ancak şimdi fark etmişti.

Raphael kıpırdandı. "Tüm insanlarımız işaretlendi mi?"

"Evet," diye onayladı Dmitri. "Üniformalı değilse, bağılıklarını gösteren kolluklar takıyorlar." Illium'a bir bakış attı. "Bluebell, filo liderlerine söyle, onlarla birlikte uçsunlar."

Biz ateşkesteyken ekstralar. Grupların Lijuan'ın birliklerinin erişimine açık olmasını istemiyorum."

Illum dışarı çıkarken elinin Aodhan'ın acımasızca yumrukladığı elinin üzerinde kıvrılmış olduğunu gördü. Sparkle hangi kâbusları hatırlıyordu, diye düşündü. Bu hangi çirkinliği harekete geçirmişti?

Onun gidişyle Aodhan ve Suyin yan yana kaldılar ve ortaya çıkan görüntü ürkütücüydü: Aodhan'ın ışıltılı güzelliği ile Suyin'in buz beyazı teni ve saçları. Soğuk yıldız ışığının ve güneşin kalbinin bir senfonisi.

"Böyle büyük bir ordu için üniforma yapmaya vakit yok mu?" Janvier'nin pekmez gibi sesi yavaş ve yumuşaktı ama gözlerinin bataklık yeşili yeşim taşı kadar sertti.

Ashwini bir elini onun sırtında gezdirdi. Hepsi birbirini teselli etmeye çalışıyordu.

Dmitri, "İşaretlerin olmaması kasıtlı olabilir, savaşta kafa karışıklığı yaratmanın bir yolu olabilir," dedi.

Jason kanatlarını açtı ve tekrar yerine yerleştirdi. "Bunu tersine çevirebilir, üniformasızlığını ona karşı kullanabiliriz."

Raphael onaylarcasına başını sallayarak, "Naasir'i durum hakkında bilgilendirin ki gelir gelmez kullanabilsin. Düşman bölgesine doğru ilerliyor olacak."

"Ateşkesten hemen önce ondan haber aldım," dedi Dmitri. "O ve Galen sabaha kadar burada olurlar. Elijah'ın adamlarının Sığınak'taki savunmasızları en merkezi kaleye taşımalarına yardım ettiler. Jessamy, tüm bebekler ve çocuklar ile Medica ekibinin çoğu orada.

Keir kayıp, Michaela'nın bölgesinde olduğu söyleniyor."

Elena geçmişi düşündü ve en merkezi Sığınak kalesinin Favashi'ninki olduğunu fark etti. Halkının Lijuan'a ya da Charisemnon'a sadakati olmadığı kesindi. Keir Michaela'nın çocuğuyla birlikte olmalı.

Eğer onu tanıyorsam, bebekle birlikte çoktan gitmiştir, diye yanıtladı Raphael. İzole yollardan Sığınak'a ulaşmaya çalışacak. Michaela, Lijuan'ın enfekte olduğu bir veba tehdidi varken çocuğunu kendi bölgesinde istemeyecektir.

Güvende olacak mı? Savaşın ortasında devasa bir mesafeyi geçiyordu.

Tahminimce çocukla birlikte yalnız seyahat ediyor, dedi Raphael. Dikkat çekmemeli, özellikle de diğer savaşçı olmayanlar güvenlik için Sığınak'a kaçacakları için. Ve Keir görüldüğünden daha dayanıklıdır - bu güvenli limana taşıdığı ilk çocuk değil.

Vivek'in böceği ekranda nihayet Lijuan ve Xi'yi gördü. İkili, Elena'nın şehir üzerindeki uçuşlarından tanıdığı bahçe benzeri büyük bir meydana duruyordu. Burası iş çalışanları için oluşturulmuş yarı özel bir parktı, yaz aylarında parlak yeşil bir cennet, kış aylarında ise temiz hava almak için güzel bir yerdi.

Ancak bugün, batan güneşin kar üzerinde bıraktığı zengin tonlara rağmen, park gölgelerden oluşan bir yerdi. Ortada birden fazla vampir koşuşturuyordu; denizaltılardan birinde yanlarında getirmiş olmaları gereken malzemelerden bir şeyler inşa ediyorlardı. "Nedir bu?" Ekrana doğru eğildi.

"Bunu tanıdım," dedi Raphael. "Lijuan'ın sık sık inziva yeri olarak kullandığı bir dağ kalesinin yeşim taşı tahtı. Babamla yaptığımız bir ziyarette görmüştüm."

Jason, "Yüzlerce yıl önce kayboldu, kayıp bir kalıntı olarak kabul ediliyor," diye mırıldandı.

"Lijuan onu depoya koymuş olmalı." Dmitri önlerindeki sahneyi taradı. "Görünüşe göre şimdilik meşgul. Ben bazı şeyleri devreye sokacağım. Janvier, Ash."

İkisi Dmitri ile birlikte kaçtı. Naasir ile birlikte üçü Raphael'in kuvvetlerinin "sinsi saldırı" bölümünü yönetiyordu. Son savaştan bu yana geçen süre içinde çok sayıda küçük ekip eğitmişlerdi ve şehrin bu kadar iyi bubi tuzağına sahip olmasının nedeni de onlardı. Venom'un Holly'si de onların grubunun bir parçasıydı.

"Görüntüleri izleyebilirim," dedi Vivek. "Bir saldırı hazırlığına işaret eden herhangi bir şey görürsem bir uyarı göndereceğim."

"O böceklerden daha var mı?" Balkondan dönen Illium, Vivek'in tekerlekli sandalyesinin yanına geldi.

Avcı doğumlu erkek başını salladı. "Onları tohumlayabildiğim her yere ekdim. Böcekler beyin konusunda oldukça aptaldır ve binalardan düşüp ezilme eğilimleri vardır ama kimse onları pek fark etmez. Göze nerede ihtiyacın var?"

"Güçlerinin gerçek sayısını öğrenmek istiyorum."

Sara ve Venom onlara katılmak için yürüdüler. Sara, Venom'un başını sallaması üzerine, "Kara ve hava desteği sayılarını ayırabilirsek iyi olur," dedi.

Dördü bunun üzerinde çalışırken, Suyin ve Aodhan filolarına katılmaya karar verdiler. Her iki filo da havadaydı ve nöbeti sürdürüyorlardı. Raphael savaş odasında kalıp Suyin'le konuşurken Suyin savaş zırhını giydi, Elena ise Aodhan'la birlikte balkona çıktı.

Omurgasının ortasındaki çift kılıfta taşıdığı ikiz kılıçları, yıpranmış derisi ve kaslı yapısıyla, güneşin son ışıklarında güzelliği parıldayan, savaşta bilenmiş bir savaşçıydı. Ama tüm bunların ötesinde, onun arkadaşıydı. Bu yüzden elini uzattı.

Hiç tereddüt etmeden kendi avucunu onun üzerine kapattı, avucu sıcaktı. "Illium görüldüğü kadar dengeli değil. Babasının uyanışı onu kötü etkiledi."

Sparkle'ın kendisinden çok Bluebell için endişelenmesi şaşırtıcı değildi. "Seninle bu konuda konuştu mu?"

Sıkılmış bir çene, Aodhan'ın çıplak pazuları. "Tanıdığım en inatçı insan o." Kadının elini bırakarak havalanmaya hazırlandı. "Ama Sinekkuşu'nun da belirttiği gibi, ben kolay lokma değilim."

Kalkışı kusursuzdu, kanatlarındaki ışıltılı filamentler alev alev yanıyordu. Suyin çok geçmeden daha sessiz bir fısıltıyla havalandı. Bu ışıkta, zırhının donuk gümüş rengi, kanatlarının kar beyazını çevreleyen primerler ile neredeyse aynı bronz renkte görünüyordu.

Her melek zırh giymezdi ama Suyin'in eğitim seviyesi düşünüldüğünde bu akıllıca bir hareketti. Bir melek için tasarlanan bu zırh, tam olarak oturan bir göğüs zırhına ve boyun korumasına sahipti,

uyuk korumaları, botlarına entegre edilmiş bacak korumaları ve ön kol korumaları.

Elena'nın kendi "zırhı" derisine entegre edilmişti, her şey üç kat güçlendirilmişti. Sunduğu hareket özgürlüğü hoşuna gitmişti. "Suyin iyi mi?" diye sordu Raphael onun arkasında dururken.

"Lijuan ile aynı soydan geldiği bilgisi peşini bırakmıyor. İçinde hangi gizli kötülük kapasitesini taşıdığını soruyor."

Elena kanatlarını geri çekerek onun göğsüne yaslandı ve kokusunun erkeksi sıcaklığını içine çekti. "Neredeyse aynı yüzü paylaşıyor olmaları durumu daha da kötüleştiriyor olmalı." Kendinin korku versiyonunu izlemek gibi bir şey olurdu.

"Ona her şeyin seçimlere bağlı olduğunu söyledim. Tıpkı Lijuan'ın, senin benim içimde yaptığın şeyi onda uyandıran ölümlüyü öldürmek için yaptığı gibi." Kollarını ona dolamış olan adam şakağını öptü.

Önlerindeki şehir ürkütücü bir şekilde sakindi. Nöbetçiler tüm çevredeki çatılarda duruyordu, okçular ve nişancılar da hazır bekliyordu. Elena bir doktorun bir çatıdan kalkıp diğerine gittiğini gördü. Revire gitmeyi gerektirmeyen yaraları sarıyordu. "Kaç kişi kaybettiğimizi biliyor musun?" Sorulması zor bir soruydu; soramayacağı tek soru tanıdığı birinin çoktan ölmüş olup olmadığıydı.

"Toplam gücümüzün yüzde altısı." Raphael'in kanatları ölümcül bir parıltıyla aydınlandı. "Bu kadar büyük bir düşmana karşı büyük bir sayı gibi görünmüyor ama ilk savaşımız için maksimum yüzde bir kayıp öngörmüştük." Soğuk yüzdelerle konuşmasına rağmen, eli kadının karnını yumrukluyordu.

Bunlar Raphael için sadece rakamlardan ibaret değildi.

Boğazı düğümlenen ve gözleri yanan Elena elini onun yumruk yaptığı elinin üzerine kaydırdı ve tuttu. Yeni başlayan bir savaşın ilk gününde gece çökerken sessizlik içinde durdular.

Lijuan bir sonraki saldırısını

Gece.

Canlı ve elektronik gözlemcileri sayesinde Manhattan hazırıldı.

Vivek'in böcekleri kamptaki ilk hazırlık belirtilerini tespit ettikten sadece on dakika sonra siyah giysili meleklerden oluşan ekipler mutlak bir sessizlik içinde gökyüzüne yükselmişti. Bu operasyon için tüm uçucular, kanatları doğal olarak karanlık olduğu için seçilmişti. Her melek kendi başına havalandı, sanki evine, Kule'ye gidiyormuş gibi... ama aysız geceyi bulutların arasında kaybolmak için kullandı.

Jason takıma liderlik etti.

Filolar gökyüzüne çıktıktan sonra Dmitri'nin öngördüğü saldırı bölgesinin üzerinde sessiz bir şekilde tarama yaptı. Bir melek mola vermek istediğinde, kısa bir mesafe geri uçtu ve bir çatıya indi.

Lijuan'ın tarafındaki hiç kimse bunu fark etmemiş gibiydi - düşman ya da dost, şehrin her yerindeki yalnız melekler aşağı iniyor ya da havalanıyordu. Mola verenler dışında Jason'ın ekibi yüksekte kalmaya devam etti.

Şimdi, Jason! Lijuan'ın kuvvetleri su kenarındaki üslerinden topluca yükselirken Raphael emri gönderdi; yumuşak bir inişin mümkün olmadığı kadar yükseğe çıkmalarını beklemişti.

Ağlar ince ve siyahtı ve gökyüzünden düşerken karanlıkta görünmezdi. Yaptıkları anda biliyordu

Lijuan'ın kanatlı savaşçılarıyla temas kurdu çünkü savaş düzenleri kaosa dönüştü, kanatları kesen ve kanatan ağlara dolanan melekler gökyüzünden kontrolsüzce yuvarlandı.

Ağlarını başarıyla kuran Jason'ın ekibi gökyüzünden düşman hatlarının arkasına çıktı ve gökyüzü siyah bir şimşekle çatırdadı. Jason'ın gücü çoğu meleğe kıyasla muazzamdı ve enerjisini doğrudan Lijuan'ın yönünü şaşırmış güçlerinin kalbine gönderirken, ekibindeki diğer melekler de düşman malzemelerini ve yer ekiplerini havaya uçurmak için görüş hattındaki bomba atarları kullandı.

Aodhan bu taraftan şiddetli destek sağladı.

Bu sırada Raphael, Lijuan'la karşı karşıyaydı. Jason'ın ekibi onu ağlara dolamak için hiçbir çaba sarf etmemişti; gücü göz önüne alındığında, bu bir kayıp olurdu. Etkisiz hale getirmesi gereken oydu.

Ancak orman ateşi belli bir noktaya kadar yenilenmiş olsa da, yakın zamanda en az yüz kişinin yaşam gücüyle beslenmiş bir başmelekle başa çıkabilecek kadar bile gücü yoktu.

Kanatlarını beyaz ateşe çevirerek, o kadar hızlı bir şekilde pozisyon alıp çıktı ki, atışları çılgına döndü ve içinde sakinleri ya da çalışanları olmayan binalara çarptı. Adım adım onu çökmekte olan gece saldırı gücünün yanından geçirip suyun üzerine çekmeyi başardı. Artık düşman hatlarını geçmişti, onu meleklerinin hiçbirinin müdahale edemeyeceği yüksek bir yere çıkardı.

Bir sonraki vuruş denemesi suya çarptı. Suyun köpürmesine ve fışkırmasına neden oldu ama okyanus enerjiyi zarar vermeden emecek kadar büyüktü. Vuruşlarından kaçınmasına duyduğu öfke yüzünü bir anlığına iskelete çevirdi ... sonra hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve doğruca Manhattan'a yöneldi.

Raphael kanatlarına nişan alarak ateş etti.

Orman yangını ona ulaşmadan hemen önce bedensizleşmişti. Raphael nefesinin altından küfretti ... ancak Lijuan'ın bedensizleşirken yer değiştirmediği anlaşılıyordu. Wildfire bir başmeleğin unutulmaz yarı saydam formunun içinde parçalandı, ağzı çığlık çığlığa acı içinde açıldı.

Bedeni yeniden ortaya çıktı.

Öfke yüzünde soğuk bir maskeye dönüşürken, pozisyon değiştirerek kendi gücünü tam olarak kaçamayacağı genişlikte bir yayılımla ona yağdırdı. Bir ok omzuna sertçe çarparak onu etrafında döndürdü. Ama elindeki orman ateşi topunu çoktan fırlatmıştı ve top kadının sağ kanadının ucuna çarptı.

İçinde sadece damlacıklar kalmıştı ve Lijuan gözlerinin önünde iyileşiyordu.

Doğruca ona doğru uçu ve bunu yaparken kılıçlarını çıkardı. Kadın zehirli darbelerle karşılık verdiğinde, adam onlardan kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Zaten vurulmuştu. Sonrasında hasarla başa çıkacaktı.

Şehrini almadan önce onu durdurmak zorundaydı.

Yıldız ışığı obsidyen kılıçlar acımasız bir güçle ona çarptı, zehir yağlı bir kayma halinde derisinin altına yayıldı. Lijuan onun kılıçlarını görünce güldü, ikisi artık yüksek sesle konuşacak kadar yakındı. "Sana söylediğimde onu öldürmeliydin." Sesinde binlerce hayalet fısıldıyordu, yalvarışları korkunç tanrıçalarının ağzında inliyordu. "Şimdi biraz ölümlü ve zayıfsın."

Raphael jilet gibi keskin bıçaklardan birini kadının boynuna, diğerini de kalçalarına sapladı. Kan sıçradı ve elleri başını boynuna doğru tutmak için havalandı.

Bir bacağı okyanusa düştü, diğeri ise yarı kopmuş halde asılı kaldı.

Elini kadının kütüğüne koymayı başararak, son orman ateşini doğrudan kadının kan dolaşımına gönderdi.

Gerçek bir acıyla çığlık attı, bu ses sinir uçlarına acı veriyordu.

Gözleri kıpkırmızı olmuş ve boğazına doladığı elini kan bürümüşü, onu yakın mesafeden yakalayan bir patlama gönderdi. Görüşü dalgalandı ama kadının dönüp operasyon üssüne doğru uçuğunu gördü. Savaşçıları çoktan Raphael'e doğru geliyor, onu durdurmaya hazırlanıyordu.

Kanatları, üzerlerine yayılan siyahlıkla birlikte ağırlaştı. Onları beyaz ateşe dönüştüremedi. Melek ateşi yaratma yeteneği bile körelmişti. Okyanus bekliyordu

Eğer düşerse, her şey biterdi. Lijuan'ın güçleri onu alırdı. Ve bir baş melek beslenecekti.

Efendim. Jason gökyüzünden düştü, Jorgen de onunla birlikte. Raphael'in iki yanına düşen iki kara kanatlı melek onu kelimenin tam anlamıyla havada sürüklerken, Andreja makineli tüfeğiyle geri çekilmelerini engelledi.

Koş, diye emretti Raphael ve o da onları takip ederek yol boyunca düşmana ateş etti.

Jason'ın gizli ekibinin geri kalanı etraflarında belirdi.

Hepsi güvenli bir yere ulaşmayı başarmış, ekibin büyük kısmı cepheye dönmek üzere ayrılmıştı. Beni Lejyon binasının çatısında bırak ve git, diye emretti Raphael, görüşünü karanlık kaplamaya başlarken bile. Xi en zayıf olduğumuzu düşündüğü anda ikincil bir saldırı başlatacak.

Efendim, diye tartıştı Jason, neden revir değil de Lejyon binası?

Çünkü Elena beni orada bekliyor. Lejyonlarının yanında. Git hadi.

Jason ve Jorgen onu çatıya çıkardılar ve sonra havalandılar. Bu durumdan memnun olmadıkları giderek daralan görüş alanından bile anlaşılıyordu.

Üstünde sıvı gümüşten gözler, Elena'nın beyaza yakın saçları başının etrafında dalgalanıyordu ve ifadesi vahşice belirlenmişti. "Kahretsin Başmelek, bok gibi görünüyorsun." Göğsünü ortaya çıkarmak için derisini keserek iki eliyle derisine bastırdı. "Eğer bu işe yaramazsa, seni öldüreceğim."

Hiçbir şey olmadı. Dünya dengede asılı kaldı. "Siyah şeyler derime sürünmeye çalışıyor."

"Teması kes." Elini kaldırdı, bileğini yakaladı. "Hayır, bekle." Tırnaklarını onun derisine batırdığında onu hareket ettirebilirdi. "Hah! Aptal şey kavrama yapamıyor."

O daha ne demek istediğini sormadan, Elena'nın bedeninde bulunan opalesan orman ateşi, çenesini sıkıp çılglık atmamaya çalışırken sırtını kamburlaştıran vahşi bir patlamayla onunkine çarptı. Orman yangını amansızdı

Lijuan'ın zehrini yiyip bitirirken damarlarında, kanatlarında, gözlerinde işkence vardı.

Elena teniyle temasını hiç kesmedi. Onun sesini kafasının içinde duyabiliyordu ve bedeninde gerçekleşen savaşın uğultusundan kelimeleri algılayamasa da, bu onun sadece New York'un Başmeleği olmadığını hatırlatıyordu.

O Elena'nın sevgilisiydi ve onun aşığıydı.

Ancak vücudu çatının sert yüzeyine tekrar çarptığında kısmen havalandığını fark etti. Damarlarından keskin bıçak darbeleri halinde ateş fışkırmaya devam ederken nefesi kesildi ve gözlerini açtı. "Nasıl görünüyor?" Önce Lijuan'dan, sonra da Elena'dan yediği çifte yumruk yüzünden duyuları hâlâ sersemlemişti.

Bu kadar küçük bir miktar için bu kadar şiddetli bir yumruk.

Yine de Lijuan darbe üstüne darbeden çok az etkiyle kurtulmuştu.

"Gözler temiz." Teması keserek, adamın ayağa kalkışını yoğun bir dikkatle izledi.

Dik durarak ellerini esnetti ve damarlarının orman ateşi olduğunu gördü; gece yarısı ve şafaktan oluşan parlayan bir ağ canlı yeşile doğru akıyordu. Arkasına geçmek için yer değiştiren Elena ellerini kanatlarının üzerinde gezdirdi.

"Temiz," diye telaffuz etti, tam da derisinin altındaki sevimli, tuhaf orman yangını solup yatışırken. "Zehirden eser yok." Titreyerek nefes veren kadın başını adamın sırtına yasladı. "Lanet olsun. Bunun işe yaradığına inanamıyorum. Hele Antonicus hakkında anlattıklarından sonra."

"Ben de yapamam." Lijuan'ın saldırmayı planladığı ortaya çıktığında bu umutsuzca oynanan bir kumardı.

"Hücrelerinizde her zaman bulunan orman yangını kalıntıları nedeniyle bir bağışıklık seviyesine sahip olabilirsiniz."

"Belki de." Savaşın bir kez daha patlak verdiği yere baktı, Aodhan'ın gücünün göz kamaştırıcı ışığı Lijuan'ın generallerinden birinin obsidyenine karşı geliyordu. "Lijuan tekrar yükselmeden önce bize biraz zaman kazandırdım. Orman ateşimin tamamen yenilenmesi için yeterli olabilir."

Dmitri, rapor ver.

Lijuan'ın askerleri beslenmesi için bir ceset yığını daha inşa ediyor ama bunun dışında savunma düzenine geçmiş görünüyorlar. Aodhan ve Jason küçük bir hava saldırısıyla uğraşıyor ve Venom da yerdeki bir saldırıyı temizliyor. Bölge kaybı yok.

Transfer sırasında çatının etrafında nöbet tutan Lejyon zihninde fısıldamaya başladı. Raphael. Aeclari. Veriyoruz.

Raphael Primary'i buldu ve başını salladı. "Henüz değil. Bu sefer onsuz da iyileşebilirim." Vücudunun hem Kaskad gücünü hem de Lejyon enerjilerini tutacak kadar gelişip gelişmediğini bilmiyordu. "Bana gücü sadece başka seçeneğim kalmadığında, gücüm tükendiğinde ve savaşı kaybetmenin eşiğinde olduğumuzda ver."

Anlıyoruz. Bir fısıltı yağmuru. Bekliyoruz. Bekliyoruz.

"Dehşet Çağlayanı'nın dünyanın başına gelebilecek en kötü şey olduğuna inandık." Birincil'in gözlerindeki mavi parlıyordu. "Yanılmışız. Bu Ölüm Çağlayanı ve hem ölümsüzlerin hem de ölümlülerin sonunu getirebilir."

Küçük hava ve kara araçlarının

Saldırıları bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

Bir saat süren gergin sessizliğin ardından, karanlıkta yeniden doğanlar belirdi, hepsi de sınırın Raphael'in tarafına doğru ilerliyordu. Gözetleme ekibi tarafından uyarılan Venom, vampirlerden ve lonca avcılarından oluşan bir ekiple pozisyon almıştı; bu ekipte Dmitri'nin karısı Honor da vardı. Alev silahlarıyla donanmışlardı ve bubi tuzaklarını aşan her yeniden doğana yakıcı bir karşılama sunmaya hazırdılar.

Miuxu tarafından eğitilen ve yönetilen küçük bir filo, yeniden doğanların savunma hattındaki boşluklardan geçememesini sağlamak için hava desteği sağladı.

Enfekte olmuş tek bir birey, yüzlerce ya da binlerce kişinin ölümüne yol açabilir.

Illium, Raphael'le birlikte uyanık oldukları ve savaş odasında nöbet tuttıkları bir anda, "Kendi halkını korumanın bir yolunu bulmuş," dedi.

Ana Kule ekibi içinde en çok Vivek ve Elena'nın uykuya ihtiyacı vardı. Vivek dişlerini sıkmış ve zamanı geldiğinde gitmişti, tıpkı Elena gibi - sinirli olsun ya da olmasın, bunu savaşta işlevsel olmanın bedeli olarak kabul etmişti. Daha önce onu yatakta bıraktığında çıplak omzunu öpmüştü; başını yastığa koyduktan on saniye sonra yarı uykuya dalmıştı bile.

Şimdi Illium'un gözetleme kayıtlarında fark ettiği şeyi görüyordu: Lijuan'ın yeniden doğanları kendi birliklerinin etrafından dolaşiyor, gözlerini Raphael'in bulunduğu tarafa dikmişlerdi. "Merak ediyorum..." Illium'dan görüntünün bir bölümünü yakınlaştırmasını istedi. "Görüyor musun?"

Bir nefes tıslaması. "Yeniden doğanın yolundaki tüm düşman askerlerinin gözlerinde siyahlık var. Çoktan enfekte olmuşlar."

"Efendim." Dmitri duş almak ve bir bardak kan içmek için kısa bir mola verdikten sonra odaya geri döndüğünde ölümlü gözetleme teknisyenlerinden biri elini kaldırdı. "Yeni et dağında hareketlilik var."

Sahibesinin kanlı bedenini kollarında taşıyan kişinin Xi olduğu anlaşıldı. Ateş ışığı onların ve et yığınındaki yaralılara katılan sağlıklı insanların yüzlerinde titreşiyor, yüzleri ibadetle parlıyordu. Raphael'in adamları düşmanın şehrin elektrik şebekesiyle bağlantısını kesmişti ama diğer tarafta sadece meşaleler değil, denizaltıların ürettiği güçle çalışan ışıklar da vardı.

Lijuan bu kez nazik ya da tiyatral davranmadı, sadece besledi.

Honor'a ulaşabildin mi? Raphael siyah sis indiğinde sordu.

Kollarını taş grisi tişörtünün üzerinde kavuşturan Dmitri başıyla onayladı. Bir dakikalık hızlı bir arama.

Endişelenmemesini, yeniden doğanların onlara ulaşamadığını ve bir sonraki doğum günü için kişisel bir ateş atıcı istediğini söyledi. Başını sertçe sallar. Neden böyle cesur kadınları seviyoruz ki?

Anlayış dolu bir bakış paylaştılar. Elena'dan önce Raphael korkunun soğuk pençesini bilmiyordu ve Honor'dan önce Dmitri aşılmaz bir duygusal kabuğun içinde var olmaktan oldukça memnundu.

Ekrandaki sis kalkmaya başladı. Lijuan tekrar ayağa kalkmıştı ... ama Xi tarafından destekleniyordu, yüzü acıyla burkulmuştu ve vücudunun bir tarafı sürükleniyordu.

Dmitri görüntüleri izlerken yüz ifadesinde ne merhamet ne de bağışlama vardı. "Doğrudan ona yeterince orman yangını verin

kan dolaşımı ve kaltak gerçekten ölebilir."

"Beslenebildiği sürece işe yaramayacak." Daha şimdiden, son tümseğin ufalanan kalıntılarının üzerine taze yaralılar bırakılıyordu. Havaya toz püskürüyordu, ölümler kurumuş hücrelerden başka bir şey değildi.

Efendim.

Rapor ver, Venom.

Ashwini düşman hatlarını aştı ve bir depoda serbest bırakılmaya hazır devasa bir yeniden doğan sürüsü olduğunu bildirdi.

Raphael kaynaklarını en iyi şekilde kullanmayı düşündü. Sürü serbest bırakılmak üzereyken bizi uyarmasını söyle.

Kara birliklerine yaklaşmadan onları gökyüzünden yakacağız. Geride kalanları temizleyebilirsin.

Illium'a döndü ve durumu açıkladı. "Yağı hazırladınız mı?" Bazen eski yöntemler işe yarıyordu.

"Hazır ve bekliyor." Illium bir elini mavi uçlu siyah saçlarının arasından geçirdi. "Filomu hazırlayacağım. Lijuan'ın o sürüyü serbest bırakmak için daha fazla bekleyeceğini sanmıyorum. Son çatışmayı kazanarak onu öfkeliendirdin."

"Bu bir galibiyet değildi Bluebell," dedi suratsızca. "En fazla bize bir gün kazandırdım."

Tüm yaraları sarabilen bir düşmana karşı kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Çin'in Başmeleği sadece onları zayıflık ve umutsuzluğa sürükleyerek zafer kazanabilirdi.

- - -

Dünya uzaktan alevler içinde kaldığında **Elena**

bıçaklarını ön kol kılıflarına yerleştiriyordu.

Baykuşlardan yoksun, karla kaplı balkona çıkarak, sıcaklığın şafak öncesi gökyüzünü fırçalamasını izledi, karanlık

sarı bukleler parlıyordu. Cehennemin üzerinde uçan melekler, büyük petrol "bombaları" olduğunu bildiği şeyleri bırakıyordu.

Galen derileri belli bir yükseklikten düşene kadar şekillerini koruyacak şekilde tasarlamıştı. Tek ihtiyacınız olan

Bu da okçuların seve seve sağlayacağı bir ateş kaynağıydı.
Ve düşman yanacaktı.

Doğanlar da dahil olmak üzere herhangi birinin diri diri yanması fikri içine sinen bir şey değildi ama bu toprakları evi olarak gören her erkek, kadın ve çocuğun hayatta kalması için savaşıyorlardı.

Kocaman kanatlı bir kuş gözünün önünden geçti. Kalbi yerinden fırladı. Raphael, az önce bir akbaba gördüm. Bir başkası balkonun önünden kanatlandı, sonra bir başkası.

Elijah geldi.

İçgüdüleriyle başını kaldırıp baktı; tam zamanında baş meleğinin kulenin çatısından havalandığını gördü. Yükselen güneşin altın ışınları tüylerindeki beyaz-altın ipliklere vuruyor, beyaz ateşten eser kalmıyordu.

Çok fazla enerji

kullanıldı. Toparlanmak

için çok az zaman.

Gel, Elena-benim. Hannah onunla birlikte.

Elena balkondan aşağı süzüldü. İkisi havada birleştiler, tam o sırada Elena ufukta bir leke seçti.

Elijah'ın ordusu. Umut onun içinde bir mum aleviydi.

Şüphesiz bu, olasılıkları biraz olsun eşitleyecekti.

Bu yoldan gitmek senin için güvenli mi? Yardımcı bir rüzgâra bindi. Lijuan bundan faydalanmayacak mı?

Hala etkisiz durumda. Avcı arkadaşın Demarco onu görebildi; orman ateşiyle doldurduğum kütük vücudunun geri kalanı kadar çabuk iyileşmiyor.

Elena'nın içi buz kesti; Demarco'nun düşman bölgesine gideceğini biliyordu ama yine de tehlikenin göbeğinde olduğunu duymak şok etkisi yaratmıştı. Düşman hattının arkasında başka kim var?

Janvier, Holly, Ashwini ve Demarco'nun keskin nişancı ekibinin geri kalanı. Tünel sisteminden girdiler.

Bu tüneller, güvenli bir Kule dolabında saklananlar dışında hiçbir haritada ve üst düzey Kule ekibinin her üyesinin zihninde yoktu. Hepsi delirmiş. Endişe kanına işlemişti. Naasir mi? İçlerinde en sinsisi ve gizlilik ekibinin tanınmış lideri.

Şehirde, en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Gökyüzündeki leke şekillenmeye başladı. Şafak ışığı Elijah'ın altın sarısı saçlarında parıltıyor, Hannah'nın siyah saçlarının üzerinde ışıltıyordu. Onlar yaklaştıkça Elena gözlerinin açıldığını hissetti. Daha önce Hannah'yı hep zarif elbiseler içinde görmüştü, saçları da en az onun kadar zarifti. Bugün ise Elijah'ın eşi basit kahverengi bir tunik ve pantolon giymişti, dövüş derisine benzer bir kıyafet.

Bir kılıç kınına sokulmuş ve bir uyluğun yan tarafına bağlanmıştı. Kafatasına sıkıca örülmüş saçları daha sonra başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı.

"Hannah'nın dövüşebildiğini bilmiyordum."

"Unutma Elena, Hannah birçok ölümlü hayatı yaşadı ve uzun zamandır bir zamanlar general olan bir başmeleğin eşiydi." Elijah'a bir işaret olarak kanatlarını açtı, o da kendi kanatlarını açtı.

"Ama hiçbir zaman özünde bir savaşçı olmadığı konusunda haklısınız; yine de Hannah savaşa her zaman düşmüş savaşçılara yardım edecek biri olarak adım atmıştır. Sayısız yaralıyı güvenli bir yere taşıdı, yaralıları hayatta kalmaları için bir arada tutacak kadar sardı, düşenleri kurtarmaya çalışan sağlık görevlilerinin yanında çalıştı."

Hannah'nın tüm bunları yaptığını görebilen Elena elini kaldırarak yoldaşına el salladı. Diğer kadın da el salladı. Akbabalar ve diğer kanatlı yırtıcı kuşlar başmelek çiftin önünde dans etti, birkaçı öne çıkarak Elena ve Raphael'in etrafını sardı.

Dördü bir araya geldiğinde, İlyas'ın ordusunun birkaç adım önündeydi. Bu ordu bir kanat dalgası halinde arkasından ve ağır vasıtalar halinde altından yayılıyordu. Raphael ona Elijah'ın beklenenden daha geç kaldığını çünkü hava birlikleriyle önden uçmak yerine herkesi bir araya getirmeyi tercih ettiğini söylemişti. İkisini ayırmak, Lijuan'ın gözlerini o yöne çevirmeye karar vermesi halinde kara kuvvetlerini hava desteğinden yoksun bırakma riski taşıyordu.

"Eli." Raphael diğer başmeleğin ön kolunu sıkarken, Elijah da aynısını ona yaptı.

Elena, Hannah ile birbirlerine sarıldılar.

"Kanatların, Ellie," diye fısıldadı diğer kadın. "Hayretler içindeyim." Merak uyandıran sözlere rağmen, cildinin normalde pürüzsüz olan karanlığını gerginlik çizgileri gölgeliyordu.

"Ordumun sadece yarısını getirebildim dostum." Güney Amerika'nın Başmeleği önce arkasına, sonra da altına bakarak ordusunu gözden geçirdi. "Sınırınıza yeterince yakın olanların hepsi buraya zamanında gelebildi."

"Gelmiş olmanız, asla unutmayacağım bir dostluk davranışıdır."

"Niyetim hepsini getirmektir," diye devam etti Elijah, "ama Lijuan tahmin etmediğim bir şekilde zekiydi." Hannah ile sıkı bir gülümseme alışverişinde bulundu. "Halkım yuva kurmak için tek bir yeniden doğanı getirme girişimlerinin çoğunu durdurmayı başardı."

"Her birini yakalamayı hiç beklemiyorduk," dedi Raphael. "Bölgemde herhangi bir istila haberi almamamın tek sebebinin Lijuan'ın burada böyle bir taktikle uğraşmaması olduğuna inanıyorum. Onun planı her zaman Manhattan'ı ele geçirmek, sonra da yaratıklarını kaybetmektir."

Elijah başını salladı. "Geçmeyi başaran birkaç yuva sorun değil; ekiplerim onları ortadan kaldıracak durumda. Ancak Charisemnon ..." Elijah'ın gözleri Elena'nın tüylerini diken diken edecek kadar soğudu, kanatları ışıkla aydınlandı. Sırtında çapraz olarak taşıdığı kılıçların kabzaları mücevherlerle parlıyordu.

Hannah bir keresinde Elena'ya bu mücevherlerin Caliane'in Elijah'ın sadık ve cesur hizmetlerine teşekkür etmek için yükselişinden önce ona hediye ettiği büyük bir ordunun parçası olduğunu söylemişti.

"Charisemnon'a hiçbir zaman tam olarak güvenmemiş olsam da," dedi şimdi, "bölgelerimiz yüzyıllardır birbirleriyle ticaret yaptı. Kayıtsızdım, çünkü hiçbir zaman bir başmelek ticareti bir saldırı için arka kapı olarak kullanmadı. Bu bir dürüstlük ya da yiğitlik eylemi değildir."

Bu kulağa uğursuz geliyor, Başmelek. Charisemnon ile ticaret yapıyor muyuz?

Dmitri'den kontrol etmesini istedim. Raphael yüksek sesle, "Hata senin değil. Böyle Şeylerin Kadro'ya yakışmadığını söylemekte haklısın. O ne yaptı?"

"Ticaret ortağı olarak erişimini hastalık yaymak için kullanmak." Elijah'ın elmacık kemikleri, teninin güneşten fırçalanmış sıcaklığını kesiyordu. "Son sevkiyatları arasında, bölgenizdeki bir vampiri öldüren ve meleklerin gökten düşmesine neden olan hastalıkla enfekte olmuş böcekler vardı."

Hannah zahmetsizce havada asılı duran, ilk uçlarında Őeftali rengi bir allık bulunan yemyeşil krem rengi kanatlarıyla ipliği eline aldı. "Limanlardaki çalışanlarımız tüm sevkiyatları böceklerle karşı tentürlerle tedavi etmek üzere eğitildi."

Elena, Hannah'nın "tentür" derken tütsülemeyi kastettiğini düşündü.

"Sevkiyatların çoğu da bizzat kontrol edildi." Elijah dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama bu kadar küçük ve zekice gizlenmiş Şeyleri bulmak ..." Başını iki yana salladı. "Bölgede böcekleri saklandıkları yerlerden çıkaran ve Lijuan'ın Manhattan'a saldırısına kadar onları güvende tutan ajanları olduğuna inanıyoruz. Bir veba gibi yayılıyorlar ve hastalık geçen seferkinden çok daha öldürücü."

"şimdiden yüz vampir kaybettik." Hannah'nın gözleri parladı. "Bir vampirin ölmesi için birçok kez ısırılması gerekir, ancak zehirleri yalnızca üç ya da dört ısırıkla etkisiz hale gelir ve kurbanı yaratıkları ezmek ya da başka bir Şekilde yok etmek için çaresiz bırakır."

"Ordumun diğer yarısına istila edilmiş geniş bir bölgeyi tahliye etmelerini ve ardından dünyayı ateşle yakmalarını emrettim." Elijah, hava ordusu saygılı bir mesafede dururken arkasına baktı; kara birlikleri de onu takip etti.

"Charisemnon'un bölgesinden gelen ve merhameten açılmamış konteynırlarınız varsa, onları hemen yok edin."

"Yapacağım, dostum." Raphael dönmeye başladı. "Gelin, sizi ordunuzun yerleşebileceği yere götüreyim."

Kanatlarını Manhattan'a doğru açtılar.

Dmitri, Charisemnon'dan son zamanlarda on sevkiyat aldığımızı söyledi.

Raphael'in ifadesi Elena'nın

damarlarını dondurdu. Şehirleri bir istilayı kaldıramazdı, hele ki Lijuan kapılarının önündeyken.

Sonra baş meleğin dudakları ölümcül bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tüm bu sevkیاتlar kıyıda uzakta demirlemiş bir kargo gemisinde duruyor ve mürettebat Tower personeli tarafından sağlanıyor. Üçüncü gözü olan arkadaşın Dmitri'ye onların iyi bir "feng shui "ye sahip olmadıklarını düşündüğünü söylemiş.

Feng shui mi? Ash mi söyledi bunu? Elena güldü, rahatlama tatlı bir telaştı. Ve onu dinledi mi?

Hepimiz Ashwini'nin ağzından çıkanları dinlemeyi öğrendik. Dmitri konteynırları denizden o kadar uzakta karantinaya aldı ki böcekler serbest bırakılsa bile karaya ulaşma şansları yok.

O geminin havaya uçurulmasını mı emredeceksin?

Biz onu yakıp kül edene kadar bekleyebilir, böylece böceklerden kurtulan olma riski ortadan kalkar. Elijah'ın kuvvetlerini Central Park'ın yanındaki bir gökdelene götürdü. Elena ve Raphael'in mimarı Maeve tarafından denetlenen bir ekip, lüks binayı inanılmaz kısa bir süre içinde kışlaya dönüştürmüştü. Tüm operasyonun savaş stratejilerinin bir parçası olarak önceden planlanmış olması işe yaramıştı - Central Park her zaman çerçevenin içindeydi. Şu anda Raphael'in güçlerini toplamak için kullanılıyordu ama Elijah'ın adamları için de bolca yer vardı.

Her iki orduyu da ayakta tutmaya yetecek kapasiteye sahip ikmal hatları sorunsuz bir şekilde işliyordu ve birden fazla arıza emniyeti mevcuttu. A

Raphael'e sadık çok sayıda güçlü melek bu hatların beslenmesi ve korunmasından sorumluydu. Bu sadece yiyecek ve su meselesi değil, aynı zamanda yedek silah ve teçhizat meselesiydi.

"Bir savaş," demişti Galen bir noktada, "tedarikle kazanılabilir ya da kaybedilebilir."

Elijah'ın filoları inmeye başlarken, kara birlikleri de Central Park'a giden caddeleri doldurdu. New York'un kuvvetleri az önce hatırı sayılır bir farkla büyümüştü ... ama bir araya gelseler bile sayıları Lijuan'ınkilerin yanında çok azdı.

Şehri hâlâ ellerinde tutmaları bir mucizeydi.

O, Elijah, Hannah ve Raphael savaş odasının altındaki balkona çıktıklarında bu gerçek daha da netleşti. Dmitri buraya Andreas'ın seçkin filosuyla bir strateji tartışmak için gelmişti. Filo Dmitri'ye ulaşmadan havalandığında narin bir topaz tüyü aşağıya süzüldü.

"Efendim." Dmitri başını eğdi.

Elena bu beklenmedik resmiyet karşısında neredeyse yanlış adım atacaktı.

Sonra anladı. Elijah yüzünden, bir saniyenin baş meleşine gösterdiği bir saygı gösterisiydi. Hıyarlık yapmadığı zamanlarda Dmitri korkutucu derecede sevinebilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Elena onun bir koku numarası yapmasını ya da iğneleyici bir söz söylemesini istiyordu - bu her şeyin normale döndüğü ve zombi yaratan Ölüm Tanrıçası'nın kapılarının önünde kamp kurmasından endişe etmeden birbirlerine laf atabilecekleri anlamına gelirdi.

Bugün, Dmitri mevcut savaş bölgesini göstermek için döndü.

Uzaklarda ateşler yanmaya devam ederken, gökyüzünde Lijuan'ın kuvvetleri yağ damlalarını durdurmaya çalışırken kanatlı bir savaş sürüyordu.

"Şu aşamada başka kanatlı savaşçı kaybetmedik," dedi Raphael'e, "ancak birkaçı yaralı. Yer mürettebatından birkaçı, yeniden doğmuş birinin işini bitirmek için alevlere çok yaklaştıklarında yandılar ama hepsi vampir."

Elena tekrar nefes almaya başladı. Lonca arkadaşlarının çoğu aşağıdaydı. Diğerleri çatılara yerleştirilmiş okçu ya da

nişancı takımlarındaydı. Küçük ve seçkin bir sayı

şimdiye kadar, düşman bölgesinin tam ortasındaki keskin nişancı yuvalarında hareketsiz ve sessiz oturuyor olacaktı.

Demarco da onlardan biriydi.

Elena'nın midesi ağrıyordu. Bunu planlamışlardı, diye hatırlattı kendine. Son savaştan sonraki yeniden inşa sırasında, binaların içinde gizli "servis şaftları" aracılığıyla erişilebilen gizli saklanma delikleri oluşturmuşlardı. Bu şaftlar doğrudan tünel sistemine bağlanıyordu, böylece adamları güvenli bir şekilde düşman bölgesine girebiliyor, sonra da içeriden ortalığı kasıp kavurabiliyordu.

Yuvaların her biri dışarıdaki manzarayı net bir şekilde görebiliyordu.

Dmitri sanki onu duymuş gibi, "Keskin nişancılarımızdan biri son çatışmadan sonraki kargaşada güçlü bir vampir generalini saf dışı bırakmayı başardı. Kimse fark etmedi. Et yığınının üzerine atılmış."

Bu yorum Lijuan'ın korkunç beslenme alışkanlıklarının açıklanmasını gerektiriyordu. Hannah'nın titreyen elini ağzına götürmesine ve Elijah'ın kucağına dönmesine neden oldu. Güney Amerika'nın Başmeleği onu sıkıca tutarken kaskatı kesilmişti, elmacık kemiklerinde kızgın kırmızı çizgiler vardı.

Çift bu çirkin bilgiyi sindirmeye çalışırken Dmitri, "Hindistan'dan yeni bir rapor aldık," dedi. "Virüs bulaşmış çocukların akışı durmuyor. Sanki Lijuan kendi topraklarındaki tüm çocuk nüfusunu ... bu çocuklar her neye dönüştüyse ona dönüştürmüş gibi." Boynu tutulmuştu ve çenesinde bir tik titreşiyordu. "Vampir ya da yeniden doğmuş değil ama bir amalgam."

Parçalanmış değerli taşlar gibi parıldayan bir ok Lijuan'ın savaşçılarından oluşan bir filoza çarpmadan hemen önce uzaktaki bir çift kanattan ışık kıvılcımları saçıldı. Aodhan, diye düşündü Elena, tam da filolarındaki meleklerden biri doğrudan bir darbe alıp felaket bir yükseklikten aşağıya doğru spiral çizmeye başlarken. Eğer kafası vücudundan ayrılırsa . . .

Görüşünde paramparça ışıktan kanatlar vardı.

Aodhan düşen meleği yakalamıştı. Elena nefes verdi... tam o sırada bakır renginde parlayan bir başka ok diğer yönden geldi. Aodhan'a çarpacaktı. İşte orada

Kollarındaki diğer meleğin ağırlığıyla yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Elena koştuğunun ya da uçtuğunun farkında değildi ama bir anda havada onun yanındaydı. Kendini ona çarptı, vücudu yüzlerce avdan öğrendiği eski bilgilerle hareket ediyordu.

Güç şimşegi yanından geçip yüksek bir binanın yan tarafına çarparken saçlarının uçlarını yaktı. Pencereleeri bir cam çağlayanı halinde havaya uçurdu, bazı küçük kare parçalar Elena'ya çarptı. Kesmemek üzere tasarlanmış minik mücevherler ama o hızda yine de can yakıyorlardı.

Aodhan yaralı meleği çoktan başka bir savaşçıya teslim etmişti ve düşmana ateş etmek için dönüyordu. Elena savaş alanının dışına çıktı. Sparkle'ın savaşması gerekiyordu, onu korumak için endişelenmesi değil. Bir çatıdaki bir sıra nişancının arkasına indi.

Kuleye doğru bakarak, "Üzgünüm Başmelek," dedi. Ne yaptığını ve nerede olduğunu anladığında dehşet onu saracaktı. Ben iyiyim, hasar yok.

Deniz zihnine çarptı, tuz serpintisi tanıdık bir öpücüktü. Az önce Aodhan'ın hayatını kurtardığına eminim; tüyler ürpertici korku, hiç şikâyet etmeden ödeyeceğim bir bedel. O ok Philomena'dan geldi, Lijuan'ın generalleri arasında metresinin gücüne bağımlı olmayan birkaç kişiden biri. O kadar sert bir vuruşla onun işini bitirecek kadar güçlü.

Saçlarını geriye doğru tararken elleri titredi. Aodhan'ı bu kadar çabuk kaybetmiş olabilirlerdi. Nasıl olsa buradayım, dedi, sakın olmaya zorlayarak, çünkü savaşta başka bir şey ölümcül olabilirdi, birine bir mola vereceğim.

Nişancıları tararken, diğerlerinden biraz daha yavaş hareket eden birini fark etti ve omzuna dokundu. "Hiraz. Ara vermek ister misin?"

"Emredersiniz, Eşim." Şakaklarından ter damlayan adam arkasını döndü ve onun yerini almasına izin verdi. Üzerinde kamuflaj yeşili bir tişört ve siyah kargo pantolonu vardı. Kadın kıdemli vampiri ilk kez bu kıyafet dışında bir şeyle görüyordu.

düğmeli gömlek ve takım elbise pantolonu. Tişört kararmış, tenine yapışmıştı.

Değişmeyen iki şey sağ elindeki alyans ve şu anda bronz çizgilerle siyah olan saçlarının ustaca kesilmiş olmasıydı. Krizalitten uyandığında sevgilisi Jenessa'nın evlenme teklif ettiği haberini almıştı.

Vampirliğe geçişinden on yıl sonrasına kadar evlenmeyi beklemeleri şartıyla kabul etmişti. Bu süre zarfında, Jenessa'nın seçtiği alyansı sol yerine sağ yüzük parmağına takacaktı. Elena, Jenessa'nın fikrini değiştireceğini sanmıyordu ama Hiraz'ın sadece kendi ihtiyaçlarını değil, sokaklarda yaşamaktan kurtardığı kadını da düşünmesini seviyordu.

Nefeslendikten sonra, "Yardımcım pozisyonunu aldıktan kısa bir süre sonra ağır yaralandı," dedi.

Yani etkili bir şekilde çift vardiya yapmıştı. Bu da atışlarındaki hız ve isabet oranını bambaşka bir noktaya taşıyordu. "Biraz dinlen," dedi ona. "Bir süre senin yerine bakabilirim."

"Yakında döneceğim. Sadece kan takviyesine ihtiyacım var." Alçak bir çömelleme pozisyonuna geçerek canlı ateş alanının dışına yöneldi.

Elena hem tek atış hem de seri atış yapabilen karadan havaya silahın hassas atışlarıyla düşman avcı uçaklarını vurmaya başlamıştı bile. En sevdiği silah değildi ama savaş sırasında kullanılacağını bildiği için bu konuda eğitim almıştı. Krizalitten sonra yeterince iyileşir iyileşmez bu eğitimi güncellediğinden emin olmuştu.

Raphael için sınırlı bir yedek güç kaynağı olduğu düşünüldüğünde, Dmitri onun Kule'de güvende ve savaşın dışında kalması için çok mücadele etmişti. Elena da aynı sertlikte karşılık vermişti. O böyle biri değildi ve eşinin ve "avcı meleğinin" savaş alanında olmaması halklarının moralini bozacaktı.

Raphael de onunla aynı fikirdeydi.

Başmeleği onu neyin harekete geçirdiğini anlamıştı, diye düşündü arbaletini savaşçıların kanatlarına doğrultmuş bir düşman meleği hedef alırken. Birini çoktan ağır yaralamıştı; diğer

Angel'ın hayatta olmasının tek sebebi Aodhan'ın başka bir hava kurtarma operasyonunu başarmış olmasıydı. Bugünden önce Sparkle'ın ne kadar hızlı uçabildiğini bilmiyordu - onun hızı Bluebell'inkini gölgede bırakıyordu.

"Siktir git, seni pislik." Ateş etti. Atışı tam da planladığı gibi düşman meleği gözünden vurdu. Çıglık atarak havada döndü, yüzü kıpkırmızı kesildi. Kadın ona iki kez daha vurarak kendi kanatlarını parçaladı.

Düştü.

Bir parçası her zaman bir meleğin düşüşünün yasını tutacaktı ama üzülemezdi. Hele ki bu şehre saldırgan bir gücün parçası olarak gelmişken ve gözleri Lijuan'ın kuklalarını işaret eden çirkin siyah yerine sıradan bir maviyken. Raphael'in Çin'e gidip kavga çıkarması gibi bir şey değildi bu. Lijuan buraya gelmiş ve tüm bu temiz gözlü savaşçılar da kendi tercihleriyle onu takip etmişlerdi.

Büyük bir kırılma sesi, beton parçaları havaya uçtu. Bir şey Elena'nın yanağına, derisinden kan damlayacak kadar sert bir şekilde çarptı. Çatının ortasında dumanı tüten bir delik görmek için arkasına baktı. "Bu da neydi böyle?"

"Dikkat et!"

Uyarı üzerine başını kaldırdı ve parlayan bakır bir gücün doğrudan kendisine doğru geldiğini gördü. Ayağa fırladı ... ve kendini kulenin çatısında buldu, nefesi kesilmişti ve kalbi uçuşunun hızından dolayı gümbürdüyordu. Raphael çoktan onun önceki pozisyonunun üzerindeydi, kanatları bembeyaz ateş saçıyordu.

Ben güvendeyim! diye bağırdı ona zihninden zihnine, öfkeli bir hayal kırıklığı içini kemirirken. O, asker arkadaşlarını terk edip tehlikeden kaçacak türden bir kadın değildi. O

kaldı ve savaştı! Seçim yapmasına izin vermeyen bu yeteneğin canı cehenneme!

Elena. Raphael'in kalbini tutan tek bir kelime.

Philomena darbelerini Raphael'e yöneltti ama Raphael bir baş melekti, Philomena ise deneyimli ve yaşlı olmasına rağmen sadece bir melekti. Onun delici mavisini

Angelfire, Lijuan'ın generalini vücudunun bir tarafına vurdu ve hepsi bu kadar.

İçten dışa doğru parçalandı.

Angelfire baş melekleri öldürmek için tasarlanmıştı; sıradan meleklerin hiç şansı yoktu.

Raphael daha sonra kendilerine doğru gelen düşman filolarının üzerine melek ateşi püskürttü ve ortalık sakinleşmeden önce gökyüzü uzun bir süre parladı. Lijuan'ın kuvvetleri geri çekilmedi ama daha temkinli ve dikkatli olmaya başladılar.

Geri dön, Başmelek. Lijuan yükseldiğinde tek umudumuz sensin. Yaralanmayı göze alamazsın. Düşman, fiziksel formundayken kanadının bir kısmını vurmaya başarırsa, kanadı tekrar büyüyene kadar cezalı olacaktı. Kaskad onu güçle doldurmadan öncekinden daha hızlı büyüyebilirdi ama bu hemen olmazdı.

O kadar çoklar ki, diye cevap verdi. İnsanlarımız tükenmiş durumda.

Biliyorum. Ama sen düşersen, hepimiz düşeriz.

O anda gümüş yeşili bir güç gökyüzünü çatlattı ve Elena kaskatı kesildi ... ta ki onların tarafından geldiğini fark edene kadar. Elijah'ı unutmuşum. Sırtışı kesinlikle manikti.

Raphael Kule'nin çatısında onun yanına inene kadar cevap vermedi. "Eli da seninle aynı fikirde." Kanatlarını geriye doğru katladı, teni terden parlıyordu. "Ben Lijuan'a karşı koymak için enerjimi biriktirirken o da güçlerimize yardım edecek."

Gözlerini savaş alanına dikti. "O iyi bir adam. Bırakın başmelekleri, pek çok general bile kendini yardımcısı olma pozisyonuna sokmaz."

"Evet, öyle." Başını adamın pazularına yaslayarak kanadının onunkiyle örtüşmesine izin verdi, aralarında dans eden enerji artık tanıdık bir okşayışa dönüşmüştü. "Beni hedef almaya başladılarsa kendimi nereye koyduğuma daha dikkat etmeliyim."

Son savaşta da böyle olmuştu ama bu sefer Lijuan Raphael'e o kadar takıntılı görünmüştü ki tüm ordu Elena'yı unutmuştu. Ne yazık ki hafıza

uzun sürmemiştir. "Askerlerimizi tehlikeye atmak istemiyorum. Yapabilirim-"

Arkalarından bir kapı çarptı ve Dmitri koşarak dışarı çıktı. "Titus yaralandı," dedi kulağına tuttuğu telefonla.

Elena'nın tüm vücudu gerildi.

"Ne kadar kötü?" Raphael de aynı anda sordu.

Dmitri hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken bir duraklama oldu. "İş göremez durumda değil ama en az bir gün iş göremez." Bir duraklama daha. "Charisemnon da çalışmıyor. Titus onu yaraladı, aynı zamanda kendisi de yaralandı."

Ürpererek nefes veren Elena, ellerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi.

Dmitri telefonu bir kenara bırakarak, "Güzel," dedi. "Tzadiq, Titus'un Charisemnon'un topraklarında büyük depremlere yol açtığını, bunlardan birinin Charisemnon'un kara birliklerinin önemli bir kısmının altındaki toprağı çökerttiğini söylüyor. Yaralı olduğu için, Charisemnon Titus etkisiz durumdayken fazla ilerleme kaydedemeyecek."

Tzadiq, diye hatırladı Elena, tekrar tam boyuna ulaştığında, Titus'un ikincisiydi ve Galen'in babasıydı.

Dmitri ellerini kalçalarına koyarken tişörtünü göğüs kaslarına doğru çekti. "Sonunda Astaad ve Aegaeon hakkında bir güncelleme almayı başardım. Charisemnon böceklerini Astaad'ın bölgesine sokmuş. Isırılmamış olanları temiz adalara tahliye ediyor, enfekte olanları tek bir karantina adasına yerleştiriyor ve geri kalanları yakarak toprak ve kayaya dönüştürüyor. Aegaeon da yardım ediyor."

Elena Astaad'ın topraklarının resimlerini görmüştü, birçoğı yemyeşil ve tropikti. Tüm bu güzelliğı, tüm bu yaşamı kasten yok etmek baş meleş ne kadar incitmiş olmalıydı. Tıpkı topraklarını yakma emrini veren Elijah'ın canını yakmış olması gerektiğı gibi. "Peki ya Avustralya?" Astaad'ın topraklarının en büyük parçasıydı.

"Enfekte olmuş." Dmitri'nin çenesi çalıştı. "Ama aynı zamanda ordusunun büyük bir bölümünü de burada üslendiriyor; limanlara en yakın bölgeleri yakıp yıkıyorlar ve

Enfekte olmayanlar içeriye. Enfekte olanlar çeşitli küçük kasabalarda karantinaya alınıyor."

"Düşman bu savaşı kazanmak için dünyamızı zehirledi," dedi Raphael ve sesinde Cascade'in soğluğu vardı. "Eğer onları burada ve şimdi durdurmazsak, ölüm salgını gezegeni kaplayacak."

60

Lijuan'ın yeniden doğanları sınırı geçmeye çalışmayı bıraktığında, gün batımından sonra **şehrin üzerindeki duman nihayet** dağılmaya **başladı**. Görünüşe göre yürüyen ürkütücü cesetlerden birkaçı ilkel beyin gücüne sahipti, çünkü bir ipucu yakaladılar ve kardeşlerinin yandığı yeri işaretleyen kararmış kalıntı çizgisinin diğer tarafına sığınmaya başladılar.

Lijuan'ın filoları aynı anda geri çekildi.

Şimdi ay gökyüzünde bir spot ışığı gibi parlarken, Elena balkonun kenarında bacaklarını sarkıtmış oturuyordu, Illium da onun yanındaydı. Raphael, Elijah'la birlikte gökyüzündeydi ve diğer başmeleğe etrafı gösteriyordu.

"Naasir düşman hattının gerisinde," dedi Illium'a. "Kimse onu şehre girerken görmemiş ama Raphael onunla konuşmuş."

"Galen'i gökyüzünde gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm."

"Galen'in parçalar halinde bir mancınık getirdiğini biliyor muydun? Lijuan'ın adamlarını ezmek için bir çatıya kurulmuş durumda."

"Mantıklı," dedi Illium. "Lijuan'ın kuvvetlerinde bir sürü eski vampir ve melek var. Mancınıklar göz korkutucudur ve korktukları bir şeydir." Elindeki votka şişesinden bir yudum aldı, sonra şişeyi uzattı. Elena bir yudum aldı, sıcaklığı vücuduna ateş gibi yayıldı. "Günün son büyük savaşında birlikte savaştık."

"Sizce bu duraklama ne kadar sürecek?"

"Ben daha çok neden geri çekildikleri konusunda endişeliyim." Şişeyi ondan geri aldı ama içmedi, gözlerinin yaşlı altın rengi uzaklara, Lijuan'ın birliklerinin tam olarak anlayamadıkları bir şey yaptıkları yere odaklandı.

Düşman sonunda Vivek'in böceklerini ezmeye başlamıştı. Dronların çoğu da düşmüştü. Lijuan'ın adamları binaların cephelerine, çatılara ya da sokak lambalarına gizlenmiş kameraları bulamamıştı ama bu binaların -ve kameraların- çoğu savaşlar sırasında hasar görmüştü. Sonuç olarak, kör noktalar vardı.

"Elijah onlara çok kötü zarar verdi," diye belirtti. "Melek ateşini şeker gibi etrafa fırlatıyordu."

"Bu bir kaynak meselesi," diye mırıldandı Illium. "Lijuan'ın emirlerini tereddüt etmeden yerine getirecek çok sayıda savaşçısı var. O -ya da generalleri- dalga dalga insan göndermeye devam edebilirdi. Ve Philomena onun doğuştan güçlü tek savaşçısı değildi.

"Elijah ve Raphael bile tüm bu savaşçı kitlesini durduramaz, hele de sürü halinde gelirlerse. Lijuan dışında hiç kimse ikisini de öldüremez ama ordu zarar verebilir ve şehri ele geçirebilir, Kule'yi kuşatabilir."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Ayın gümüş ışığı uzaktaki okyanusun üzerinde parıldıyordu. "New York çevresindeki diğer su yollarına göz kulak olduk mu? Bize sinsice yaklaşabilsinler diye insanları suya göndermiyor mu?"

"Sensörleri iki kez kontrol eden dalış ekiplerimiz var. Hiçbir şey yok. Suda değiller. Ve gökyüzünde de değiller. -... dışında değil."

Dehşet Elena'nın midesini bulandırdı. "Oh, kahretsin."

Illium ayağa fırladı ve aynı anda onu da ayağa kaldırdı. Votkayı bırakıp savaş odasına koştular.

"Vivek!" Illium dedi ki. "Ne kadar beslendi?"

Vivek bilgisayar ekranına odaklanmışken başını kaldırdı. "İki et dağı," dedi, "ve görünüşe göre bir tane daha inşa ediyorlar. Kaç tane olduğunu bilmiyorum.

Cesetler. Son partide çok fazla kanat var." Kaşlarını çatı. "Ama sonrasında hâlâ çok kötü topallıyordu."

"Görüntüleri getirin."

Grinin sayısız tonundan oluşan hoş bir elbise giymiş bir kadın... etekleri esen bir rüzgarda bacaklarına doğru şekil alıyor. İki tam bacak. Ve iki bacağını da sürüklemiyordu, topallaması sadece bir hareketten ibaretti.

Elena odadan koşarak çıktı, zihni Raphael'inkine ulaşmaya çalışıyordu. Raphael! Lijuan'ın bir grup askeriyle birlikte bedensiz kalacak kadar beslenmiş olma ihtimali olduğunu düşünüyoruz!

Deniz zihnine çarptı, tuzun tadı dilinde keskinleşti. Elena, eğer gökyüzündeysen, yere yat! TÜM SAVAŞÇILAR, YERE YATIN!

En yakın balkona fırladığı anda birlik genelindeki komutu duydu. Başının üstündeki gökyüzü, yakıcı maviye bulanmış akkor beyaz altın renginde çatırdıyordu.

Değerli orman yangını Lijuan'ın maskesini düşürmek için boşluğa gidiyor. Eğer yanılıyorsa...

Illium, Andreas, Nimra, Nazarach filolarınızı Doğu Nehri'ne taşıyın! Lijuan Kule'ye giden yolu yarıladi! Elijah dinlenme filolarını harekete geçirdi ve size katılacaklar! Galen, Aodhan, limanı alın! Yer ekipleri mola verdi. Yerlerinize dönün. Venom, yeniden doğmuş bir saldırıya hazır ol.

Raphael'in emri üzerine gökyüzü kanatlarla doldu.

Elena neler olup bittiğini görebileceği kadar havaya yükseldi. Savaş yakındı, ilk cephekinden çok daha yakındı. Lijuan -bacakları kesinlikle tamamen yeniden büyümüştü ve bunu bu kadar çabuk yapmış olması ürkütücüydü- gökyüzüne güzelliği içinde acımasız olan yıldız ışığı obsidyen parçaları püskürtüyordu.

Raphael orman ateşiyle spreyi engellerken, Elijah da melek ateşiyle onu vurmaya çalışıyordu. Etraflarındaki birlikler sayıca çok azdı; emir geldiğinde çoğu alanın yakınında bile değildi. Lejyon'un büyük çoğunluğu bile zamanında yetişemeyecekti. Hangi

Raphael ve Elijah sadece Lijuan'ın değil, ordusunun da büyük bir kısmının saldırısı altındaydı.

Bir katliam olarak şekilleniyordu.

Bu arada liman yakınlarında sessizliğe bürünen birlikler kanlı bir öfkeyle yeniden ayaklanmıştı. nde, güçleri Lijuan'ın obsidyenine denk olan üç general vardı. Galen ve yorgun Aodhan havadaydı ama üzerlerine gelen sayılar felaketti. Raphael ya da Elijah'a ihtiyaçları vardı ama iki başmelek de Lijuan'a karşı mücadeleden kopamazdı.

Elena kulenin çatısına uçtu. Özel bir silah dolabını aarak bir el bombası fırlatıcısı aldı. Atış uzağa gitmeyecekti ama uzağa gitmesine de gerek yoktu. Eğer bu lanet olası işi başarabilirse.

Şeyi omzuna doğru çekerek tekrar havaya yükseldi.

Raphael'e ve Lijuan'ın ölümcül tehdidine odaklanarak, öfkesinin ve endişesinin boğazını doldurmasına izin verdi, onun yanında olma ihtiyaçı ağzında bir nabız gibi atıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Raphael, Lijuan'ın zehirli enerjisi tarafından şişlenmekten zor kurtuldu. Her seferinde bir tane yerine devasa oklar fırlatıyordu çünkü Çin'in Başmeleği enerjisini korumak zorunda değildi. İstediği kadar harcayabilirdi.

Ve Elena yardım etmek için hâlâ çok uzaktaydı.

Elena'yı düşün! Neden Aodhan'da işe yaramıştı da Raphael'de yaramamıştı?

Çünkü o bir baş melek, ocuğum. Ses yaşı, yorgun ve uykunun ağırlığındaydı. Baş meleklerin savaşılarına karışamazsın.

Bu saçmalık, dedi Elena, Cassandra'nın yeniden ortaya çıkmasıyla irkilecek ne zamanı ne de eğilimi vardı. Eğer lanet bir ak olsaydım, müdahale ederdim, değil mi? Ama ipucu için teşekkürler.

Cascade'in bu kadar keyfi olabileceğine inanmak yerine Illium'a odaklandı. Ne kadar hızlı olursa olsun

Filosuyla birlikte doğrudan ateş hattına uçmak üzereyken, savaşçıların geri kalanı ona yetişmeden önce ağır yaralanma ihtimali neredeyse yüzde yüzdü.

Benim Bluebell'im değil, diye düşündü, tüm korku ve öfkesinin karnında sert bir düğüm haline gelmesine izin vererek.

Yanında belirttiğinde nefesi kesilmişti. "Ellie!"

"Koru beni!" Raphael gücüyle etrafındaki gökyüzünü paramparça edip olası saldırganları uzaklaştırırken, kız onun önüne atladı. Raphael'in yanına çıkması kadar iyi değildi ama yeterince iyiydi.

Ölümler Kraliçesi'nin kendisine doğru fırlattığı ölüm oklarını görmezden gelerek el bombası fırlatıcısını ateşledi.

Lijuan bunu görmezden geldi. Tabii ki görmezden geldi. Ölümlü şeylere dikkat etmezdi. Ya da bebek bir meleğe.

Elena da aynı anda yere düştü ve Bluebell'e aynısını yapması için bağırdı.

Lijuan'ın zehirli spreyi üzerlerinden uçarak arkalarındaki binalara çarptı. Ve el bombası doğrudan Lijuan'ın göğsüne saplandı ... ya da son anda elini göğsüne çarpmasaydı saplanacaktı. Ama her şey kaybolmamıştı.

Çünkü eli ona temas ettiğinde şey patladı. Elini ve kaburgalarının bir bölümünü beraberinde götürürken, iskelet alt yapısını ortaya çıkarmak için yüzünün bir kısmını geriye doğru sıyırdı.

Kaltağın dikkati dağılmışken Elena tekrar ateş etti ve bu sefer Lijuan'ın vücudunun alt yarısını hedef aldı. El bombası kalçasının yan tarafını deldi ve uyluğunu kesti. Raphael aynı anda Lijuan'a wildfire ile vurdu ve açık bir yarayı hedef aldı.

Çin'in Başmeleği bedensizleşti.

Elena bir an için umutlandı ve kuyruğunu kısıtıp kaçtığını düşündü. Ama bir an sonra gökyüzü yıldız ışığı obsidyen parçacıklarıyla patladı ... tam da gelen filoların üzerine. Raphael ve Elijah yeniden maddeleşmiş Lijuan'a saldırırken bile melekler birbiri ardına yere düştü. Kan kaybediyordu ve bir tarafa doğru kötü bir şekilde yatıyordu ve yüzü

Korku filmlerinden fırlamış gibiydi, ama askerlerine doğru uçmadan önce karşılık verecek kadar gücü vardı.

Yarısı ona eşlik etmek için koruyucu bir şekilde etrafını sararken, diğer yarısı savaşımaya devam etti. Ancak Illium, Andreas, Nimra ve Nazarach'ın son derece eğitimli filoları ve iki başmelek birliktedir burada olması avantajın artık kendi taraflarında olduğunu gösteriyordu.

Archangel, Galen ve Aodhan'ın desteğe ihtiyacı var!

Eli onlara gidiyor. Yerdeki karışıklığı temizlemem gerek. Venom'un kara ekipleri zaten iskele tarafında bunalmış durumda ve Jason batıdaki bir çatışmayla ilgileniyor.

İşte o zaman Elena aşağıdaki hareketleri gördü. En yakın çatıya inerek bir alev makinesi bulana kadar silah dolaplarını açtı. Raphael onu yere serdi ve Manhattan'ın derinliklerine daha fazla dalamadan bu şeyleri yakmak için gücünü kullandı, ama onlardan çok vardı.

O, kılıçların çarpıştığı tepede savaş sürerken daha büyük gruplarla ilgilenirken, o boşluklardan ve ara sokaklardan uçarak içeri girip çıkıyor ve gizlice giren yalnızları yakıyordu. Uçarken düşmüş melekleri gördü, kurtarmayı organize etmesi için koordinatlarını Dmitri'ye gönderdi - bu sırada o meleklerle ulaşmaya çalışan yeniden doğanları parçaladı.

"Acele edin!" diye bağırdı yakasındaki mikrofona. "Çok fazla yaralı melek var. Yeniden doğanlar doğruca onlara doğru geliyorlar!" Elena'ya kararlı ve planlı hareket ediyor gibi görünüyorlardı.

Onlara rehberlik ediliyor. Raphael'in zihnindeki sesi. Her grubun başında bir vampir arayın.

Elena odağını değiştirdi. İşte orada. Tam piçin üzerinden uçtu ve onu alevlere çevirdi. Onun çığlıklarından hiç zevk almadı ama ölmesi gerekiyordu. O ölürken, içinden sürünerek çıkan ve hızla uzaklaşan şeyler gördü. Kanı dondu. Raphael, böcekleri getiriyorlar!

Zihninde neredeyse hissedebileceği soğuk bir nefes. Şehrin bu kısmı artık enfekte olmuş durumda. Ben ilgilenirken bir dakika

Eğer şehri gizlice ele geçirecekse Lijuan'la savaşmak için güç biriktirmenin bir anlamı yok.

Melek ateşini Lijuan'ın birliklerinin üzerine yağdırırken, Elena onun gücünün öfkeli alevlerine sırtını dönmek zorunda kaldı. Kül gökyüzünden yağmur gibi yağıyordu. Neyi soluduğunu düşünmemeye çalıştı ama Raphael'in ölümcül saldırısı amaçladığı sonuca ulaşmıştı. Lijuan'ın halkı topluca geri çekildi.

Elijah da limanda aynı sonuca ulaşmıştı.

Raphael'in kara ve hava birliklerine verdiği bir sonraki emir, yaralıları tahliye etmek ve şehrin büyük bir bölümünü kapsayacak bir yangın hattı oluşturmaktır. Bu yapılar yapılmaz, bölge insanlarından temizlenir temizlenmez, Raphael enfekte olmuş bölgeye cehennemi yağdırmaya başladı. Yangın hattının hemen arkasındaki bir gökdelenin tepesinde nöbet tutan Elena olanları izlerken gözyaşlarının boğazını ve gözlerini yaktığını hissetti.

New York alevler içindeydi ve sorumlusu Lijuan kaltağıydı. O ve onun hastalıklı arkadaşı. Tek merhamet, tüm şehrin savaşçı olmayanlardan boşaltılmış olmasıydı. "Yeniden ayağa kalkacağız," diye kendine ve tüm halkına söz verdi.

Ay ışığıyla parlayan saçları sıcak rüzgârda dans eden ve zırhı ateş ışığında parlayan bir başka kadın ondan çok uzakta durmuyordu. "Bu dünyada en çok nefret ettiğim kişinin, en kötü kâbusum olan kişinin, ona asla zarar veremeyecek kadar güçlü olduğunu kabul etmek korkunç bir gerçek."

"Ama yine de deneyeceksin, değil mi?" Bazen, başarısız olacağınızı bilerseniz bile canavarlarla savaşmanız gerekirdi; tıpkı on yaşında korkmuş ve travma geçirmiş Elena'nın Slater Patalis'le savaşırken Ari ve Belle'in kanının boğazını tıkayan demir zengini bir koku olması gibi.

"Evet." Suyin'in mırıltısı yumuşak bir yemindi, varlığının ağırlığı uğursuz bir ağırlıktı. "Ölümüne."

Elena'nın sevdiği şehrin büyük bir kısmını silmek acınacak kadar kısa sürdü. Melek ateşi sadece binaları yerle bir edip geriye dumanı tüten kırmızı bir toprak kalıntısı bırakmakla kalmadı, yeniden doğanları ve yanlarında getirdikleri böcekleri de yiyip bitirdi. Endişelenmemize gerek var mı?

Venom'un yer ekibinin idare ettiği taraf hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu başmeleğine, şehri için gözyaşlarını yutarken.

Hayır. Onun yanına indi, kanatları parlıyordu ve gözlerinde Antarktika buzullarının çipleri vardı. Orada böceklerle ilgili bir rapor yok, kontrol edilebileceklerini sanmıyorum. Lijuan bile onları kendi halkının bu kadar yakınına salma riskini almazdı.

Altlarında, şehirlerinin kayıp kısmı için için yanıyordu.

61

Çatışmadaki kayıplar sayıldığında Raphael, Elijah'la birlikte güçlü kuvvetli savaşçılardan oluşan bir filonun tamamını kaybettiklerini fark etti.

Öfke içinde yanıyordu ama bu soğuk ve sert bir şeydi. Sıcak davranmayı, boğazını ısırın kedere teslim olmayı göze alamazdı. Savaşçıları savaşta kaybetmek, mücadele edilemeyecek bir şeydi. Ama hiç bu kadarını bu kadar çabuk kaybetmemiştir.

Elijah'ın yüzünde de aynı gerginlik ve öfke vardı.

Ölülerinin çarşafa sarılmış bedenleri bir depoda kurulan morgun soğuk kucağında yatıyordu. Bu, Nisia'nın savaş ilk başladığında sessizce hallettiği bir gereklilikti. Raphael, ölenlerden birini kendi taşıırken, buradaki her bir savaşçının tam onurlu bir cenaze töreni olacağına söz verdi. Evlerine, Sığınak'a döneceklerdi.

Daha sonra tüm kıdemli adamlarıyla ve Elijah'ın nöbet tutmayan ya da küçük çatışmalarda savaşmayan adamlarıyla yaptığı toplantı acımasızdı. Artık Lijuan'ın yeterli yakıtı olduğu takdirde ordusunun bir bölümünü tekrar bedensiz hale getirebileceğini bildiklerine göre, herhangi bir yerden gelebilecek bir saldırıya karşı hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

"Tüm şehrim izleyen makinelerle dolu." Raphael Vivek Kapur'u öne doğru salladı. "Ama göremediğimiz bir şeyi izleyemeyiz. Ve izleyebilseydik bile, yayınlar bir ekibin bile sürekli izleyemeyeceği kadar çok olurdu."

Dmitri'nin savaş stratejisi masasının etrafında toplanan melekler ve vampirler Vivek'in tekerlekli sandalyesi için ayrıldılar. Elijah'ın savaşçılarından birkaçı ona meraklı bir bakış attı ama bu beklenen bir şeydi. Bir vampirin böylesine korkunç yaraları varken Made olması nadir görülen bir durumdu.

"Bize makinelerinizden bahsedin," dedi Raphael.

Vampir -ölümsüzler için gülünç denecek kadar gençti- bu kadar güçlü bir ilginin odağı olmaktan çekinmedi. "Gözetim ağı neredeyse tüm şehri kapsıyor - tek boşluklar Başmelek Lijuan'ın güçlerinin kameraları, dronları veya böcekleri yok ettiğı yerler."

Cebinden küçük bir "böcek" çıkararak referans olması için masanın üzerine koydu. "Gökyüzü odaklı sistemi melek olabilecek kadar büyük herhangi bir hareket için uyarı verecek şekilde ayarlayabildim ama yine de her uyarıya bakacak ve dost mu düşman mı olduğunu doğrulayacak adamlara ihtiyacım var."

"Yaralılar," diye önerdi İlyas'ın kadın savaşçılarından biri. "Savaşın şafağında düştükleri için perişan haldeler -düşmanı izlemek onlara hayat verecektir."

Elijah, ağzının etrafında yeni çizgiler oluşmuş bir halde Vivek'e baktı. "Yaralı savaşçılar bu görevi yapabilir mi?"

"Görme yetileri olduğu sürece," dedi Vivek. "Ayrıca sadece işitmeyi gerektiren, görmeyi gerektirmeyen bir işim daha var: Elektronik casuslarımızı, genellikle sadece Başmelek Lijuan'ın bölgesinin yaşlı sakinleri arasında duyabileceğiniz lehçeleri dinleyecek şekilde yeniden programlayabildim. Yaptığı o görünmez şeyden ses kaçır mı bilmiyorum ama dinlemekten zarar gelmez ve düşündüm ki generallerinin ve komutanlarının çoğı genç . . ."

Eli'nin adamları tarafından Vivek'e yöneltilen bakışlar bu kez meraklı değıl, değıerlendiriciydi.

Bu adamı neden yaptığını anlıyorum, Raphael, dedi Elijah. O bir değıer.

Onu henüz çalamazsın Eli. Sözleşmesi var.

"Kuşların olmadığı ölü hava alanlarında bizi uyaracak bir sistem programlamayı da düşündüm," diye devam etti Vivek, etrafında yapılan yargılamalardan habersiz, "ama

Tüm bu savaşa rağmen şehirde kalan tek kuş sizinkiler, Başmelek İlyas."

Elena'nın baykuşları bile ortadan kaybolmuştu, belki de hanımları kıpırdanmaya başladığı için.

Tartışma devam etti ama nereden bakarlarsa baksınlar, Lijuan'ın tek büyük avantajını dengelemenin bir yolu yoktu. "Son saldırıda onu durdurmayı başarmamızın tek nedeni," dedi Raphael, "ikimizin de hızla karşılık verebilecek kadar yakın olmamızdı."

"Ve çünkü senin eşin daha önce kimsenin yaptığını görmediğim bir şeyi yapabiliyor." Elijah, bir zamanlar düşmanı olan Galen'in yanında sessizce duran Elena'ya gülümsedi.

Karşılık veren gülümsemesi esrarengizdi. "Bir kadının sırları olmalı."

Tartışmalarını kontrol edebilecekleri şeylere kaydırarak, birlik hareketlerini planlamak için Dmitri'nin masasındaki savaş planını kullandılar ama acı gerçek şuydu ki, Lijuan'ın ordusunun büyüklüğü karşısında yeterli sayıda adamları yoktu.

"Onları nasıl besliyor?"

Herkes Vivek'e döndü. İki başmeleğin ve onların en kıdemli adamlarının sözünü kestiğini fark ederek teninin koyu kahverengisinin altında kızardı ama hakkını yememek lazım, sözünü sakınmadı. "Başmelek Lijuan'ın denizaltılarda yeterli yiyecek olamayacak kadar çok insanı var. Peki onları nasıl besliyor?"

"Meleklerin ölümlüler kadar yemeye ihtiyacı yoktur," dedi Raphael ama kaşları çatıktı. "Ancak yaralı melekler iyileşmek için yeterli enerjiye sahip olmak amacıyla yemeğe ihtiyaç duyarlar."

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı yoldaşı. "Sadece yaralıları yiyor."

Bu sefer herkes Elena'ya baktı.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Gerçek bu."

"Gerçekten de öyle," dedi Elijah. "Bu da geriye kanı yaralanmamış vampirler. Yani savaştan uzak tuttuğu ölümlülerden oluşan bir deposu olmalı."

"Bir saniye." Dmitri, Vivek'in her zaman elinin altında bulunan tabletini aldı ve bir şey getirdi. "Bu, kıyamet kopmadan hemen önce geldi - keskin nişancılardan biri küçük bir grup 'korkmuş ölümlünün' bir binaya sokulduğunu gördüğünü bildirdi. Çiftçiler gibi giyinmişlerdi. Sağlıklıydı ama sayıları sadece elli kadardı."

Elijah'ın ekibindeki güçlü vampirlerden biri olan Cristiano başını salladı. "Bu, kara kuvvetlerindeki vampir sayısı için yeterli bile değil. Ayrıca, hâlâ ölümlüleri beslemesi gerekiyor ve Venom bana o bölgeyi tahliye ederken geride hiç yiyecek bırakmadığınızı söyledi."

"Planı bu şehri şiddetli bir akınla ele geçirmektir - o zaman bol miktarda yiyecek ve kan vardı." Raphael'in adamlarının cesareti onun ilerleyişini durdurmuştu ama çok yorgundular ve içlerinden çok fazla kayıp vermişlerdi.

Hiçbir kalkını olmayan avcısıyla, sıvı gümüşten gözlerini kilitledi. Eğer onu durdurmazsak, hbeebti, Lijuan bizden beslenecek.

- - -

Sonraki iki gün boyunca süren savaş çok

acımasızdı. Lijuan, muhtemelen art arda iki kez ağır yaralanmış olmanın bir sonucu olarak hâlâ düşmüş durumdaydı ama generalleri ve komutanları bunun onları durdurmasına izin vermemeye kararlıydı. Artık daha da fazlası ellerinden Lijuan'ın obsidyen gücünü ateşliyordu.

Elijah göğsünden bir şimşekle vurulduğunda hepsi paniğe kapıldı ama enerjinin sıradan bir melek için ölümcül olsa da bir başmeleği etkisiz hale getirmediği birkaç saniye içinde anlaşıldı. Saldırıları da bulaşıcı değildi. Elijah kısa sürede etkilerinden kurtulmayı başardı.

Sadece bir başmeleğin başka bir başmeleği öldürebileceği yasası değişmez bir yasa olarak kaldı. Ancak Lijuan'ın bu kadar çok kıdemli adamının New York birliklerinin üyelerini tek bir saldırıda öldürebilmesi, hem Elijah'ın hem de

Lijuan dinlenirken Raphael'in orada olması ve sürekli savaşarak yıpranması gerekiyordu.

Elijah'ın yırtıcı kuşları melek kanatlarında delikler açmış ve gözlerini oymuş acımasız savaşçılardı ama Lijuan ordusunun en üst kademesine neredeyse melek seviyesinde güç verirken ne onlar ne de Lejyon durumu eşitleyebilirdi. Raphael ve Elijah'ı savaş alanından çıkarırsanız ortalık kan gölüne dönerdi.

"İnsanları kurban etmeyeceğim," dedi Raphael Elena'ya bir savaşla diğeri arasındaki kısa durgunlukta. "Onların bir satranç tahtasındaki vazgeçilebilir taşlar gibi biçilmesine izin vermeyeceğim."

"Senin tarafında olduğumu biliyorsun." Halkının cesetleri üzerinde yürüyerek savaşı kazanırsa, daha büyük bir savaşı kaybedecekti

-Raphael olarak kalmak için.

O da çok yorgundu ama insanların yanında, bazen yeniden doğanlarla savaşan yer ekipleriyle, bazen de çatıdakilerle birlikte cephede kaldı. Kanatları kapalı ve saçları örgü bir şapkanın altında saklı olduğu için düşman onu bulamıyordu. Kalıcı boya daha iyi olurdu ama yapışmadığını keşfetmişlerdi. Kanatlarından yayılan enerji zaman zaman saçlarını da zaplıyordu ve puf, artık boya yoktu.

Dün Venom'la sırt sırta vermiş, bir yeniden doğan sürüsünü yok ediyorlardı. Bugün ise yerden havaya ateş eden bir silah kullanıyordu. Lijuan'ın filolarından üçü çatıya doluşarak onları sayıca ezmeyi başardığında, mermisi bitene kadar silahı yakın mesafeden ateşledi, sonra bir kenara fırlattı ve bıçaklarına yöneldi.

Bıçaklar yakın dövüş silahlarıydı, alınganlığa yer yoktu.

Yüzüne kan sıçradı ama Zoe ve Maggie'nin görüntülerini kalbine yakın tutarak durmaksızın odaklanmaya devam etti. Şehir düşerse, küçük kızlar Lijuan ve kuvvetleri için av olacaktı. İki kanat seti arasındaki bir anlık boşlukta Hiraz'ın düşman askerlerinin arkasında sıkışıp kaldığını ve kılıcının bulanık bir hızla hareket ettiğini gördü. Fakat

yetenekli bir kılıç ustası bile bu kadar çok dūřmanı durduramazdı.

Eğer yakında destek bulamazsa, ölecekti.

Saldırganlardan birini gözünden bıçakladı, fırlattığı bıçak ikinci saldırganın gözüne saplandı. Tüm bunlar olurken öğrendiğı bir şey vardı; vampir ya da melek fark etmezdi, gözlerine bıçak yemekten nefret ederlerdi. Saldırdığı iki kişinin de gözleri simsiyahtı ama onlar bile çığlık atıp bıçaklarını çekerken yanaklarından çürümüş yeşilimsi siyah bir sıvı sızıyordu.

Elena bu yeniden doğmuş meleklerden yeterince görmüştü ve artık ürkmüyordu. Bir gözünün kaybı koordinasyon kaybına yol açtığından, birinin boğazını kesip açmayı başardı, yanında savaşan bir okçu ise diğerinin kafasını kesmek için küçük bir tırpan kullandı.

Okçular seçkin uzmanlardı. Ancak uzman olmak için yüzlerce yılınız olduğunda, yol boyunca birkaç başka beceri de edindiğiniz ortaya çıktı.

Düşman savaşçı kendi boğazına saldırırken yere düşüp yuvarlandı ve bıçaklarını ayak bileklerinin arkasına geçirerek her iki ayağındaki Aşil tendonunu kopardı. Adam bir çığlık atarak yere düştü ama kadın okçunun onun işini bitireceğinden emin, çoktan harekete geçmişti. Hiraz şimdi aynı anda üç mekle savaşıyordu ve kaybediyordu. Kolundan kan damlıyordu ve yanağı yarılmıştı.

Elena en yakındaki meleğın kanadına bir bıçak saplarken bir diğerinin dizini tekmeledi ve Hiraz'a kılıcını üçüncü meleğın karnına saplayıp dönmesi için yeterli alan sağladı. Ama kanadını yaraladığı melek yere düşmemişti; boş gözlerle kararlı bir şekilde döndü ... ve kadın bocaladı. "Gadriel."

Akıldan çıkmayan gri-yeşil gözleri gitmiş, pembeye çalan teni yeşilimsi bir renk almıştı ama Raphael'le birlikte en son Çin'de gördükleri sağlam, kıdemli melek oydu. Onun bu iğrenç hale dönüştüğünü görmek tüm benliğini isyan ettirmişti.

Dişlerini göstererek kılıcını kadının boynuna doğru savurdu.

İçgüdüler devreye girdi. Eğilerek bir bıçağı adamın karnına sapladı, ardından koşarak Hiraz'a çarptı ve ikisini de çatıdan aşağı attı.

Amaca yönelik bir hareketti ve vampirin ağırlığı kaldırabileceğinden fazla olmasına rağmen inişlerini yavaşlatmayı başardı. Birkaç kat aşağıdaki balkona yara bere içinde ama hayatta kalabilecekleri bir iniş yaptıklarında Hiraz tek kelime etmeden binanın içine koştu. Hiraz'ın ne planladığını biliyordu: İçerideki yangın merdivenlerinden yukarı çıkıp saldırganların arkasından gelmek.

Elena da aynı fikre sahipti. Havaya yükselerek savaşa yeniden katılmaya gitti ve Lijuan'ın birliklerine arkadan saldırdı ama artık çok geçti. Başka bir birlik sürüsü onlara doğru geliyordu. Lanet olsun! Adamlarına geri çekilmelerini söyleyecek zihinsel yeteneğe sahip değildi ve geri çekilmek zorundaydılar. Üzerlerine bu kadar çok savaşçı gelirken bunu kazanamazlardı. Tam bir katliam olacaktı.

Raphael birden fazla filoya ve Lijuan'ın generallerinden en az beşine karşı ağır bir çatışmaya girmişti. Elijah iyileşmesi en az birkaç saat sürecek yaralı bir kanatla düşmüştü.

Yüzündeki ter ve kanı ön koluyla silerek umutsuzca etrafına bakındı ve Galen'i gördü.

Raphael'in silah ustası çatıdaki savaşçıların en önündeydi. Şimşek gibi hareket ediyordu, kızıl saçları terden ıslanmıştı ve iki kılıç elinde dans ediyordu, oysa Raphael bunların çok ağır olduğunu biliyordu.

Yanına çökerek bir saldırganı yakaladı ve bağırdı, "Büyük bir güç geliyor! Geri çekilmek zorundayız!"

Galen bir savaşçıydı ve savaşın ışığı soluk, neredeyse yarı saydam yeşil gözlerinde parlıyordu ama aynı zamanda son derece zeki bir melekti. Savaştığı iki meleğin kafasını kesip, sonra da kızın üstlendiği meleğin işini bitirerek, kızın bakışlarını yeni filoların kendilerine doğru gelmekte olduğu yere doğru takip etti.

Ağzını açarak, tüm çatıya yayılan bir sesle bir emir verdi - bunu yapabildiğini biliyordu, Sığınak'ta da aynısını yaptığını duymuştu. O zaman, bir grup inatçı çocuğa hizaya gelmeleri için bağıırıyordu. Çocuklar hemen itaat etseler de en ufak bir korkuya kapılmış görünmüyorlardı; çoğu sırtıyor, bir yandan da doğru kanat duruşunu korumaya çalışıyordu.

Bu manzara Elena'nın iyi kalpli, yufka yürekli Jessamy'nin bu barbar meleğe nasıl aşık olabildiğini anlamasını sağlamak için uzun bir yol kat etmişti.

"Geri çekilin!" diye emretti. "Alfa savunma manevrasına başlayın!"

Adamlarının geri kalanı arkalarına düşerken Elena Galen'in yanında savaşmaya devam etti; bıçaklarını geri çekilen başka bir savaşçının eline tutuşturduğu uzun bir bıçakla değiştirdi. Kendisinininki o günün erken saatlerinde başka bir çatışmada kaybolmuştu.

Bu manevrada herkesin bir görevi vardı ve onun görevi de hattı korumak ve adamlarına zaman kazandırmaktı. Çatıdaki vampirler ve diğer iki lonca avcısı, yeterince güçlü olan melekler tarafından bir sonraki en yakın güvenli konuma uçurulacaktı ama lonca avcıları gitmeden önce Lijuan'ın birlikleri için küçük bir tuzak kuracaklardı.

Kanadı hasar görmüş ve karnı kanayan Gadriel aniden tekrar önündeydi. Silahının ölümcül keskin bıçağını Gadriel'in boynuna doğru savurup başını gövdesinden ayırırken gözleri alev alev yanıyordu. Gadriel Çin'de ölmüştü. Bu, Lijuan'ın onurlu bir savaşçının cesedini suiistimal etmesinden başka bir şey değildi. Onu bir zamanlar olduğu gibi hatırlayacaktı, bu canavar olarak değil.

"Kaçın! Sonunda hepiniz kaçacaksınız!" diye bağırdı Lijuan'ın filo liderlerinden biri çatıya inerken, yüzü kan içindeydi ve gözleri savaş öfkesiyle yanıyordu - normal ela gözleri vardı, bu da bunu seçtiğini, Lijuan'la yürümeyi seçtiğini gösteriyordu. "Size sahip olacağız!"

Elena, o koca ağzını bir daha açtığında boğazının arkasına bir bıçak sapladı. O ve Galen düşüyorlardı.

silahı çıkarmak için çırpınırken bile çatının kenarından aşağı atladı. İkisi de halklarının geri kalanını takip ederek aceleyle geri çekildi. Lijuan'ın savaşçılarından birkaçı peşlerinden uçtu ama Jason gökyüzünden inip kara şimşekler çakarak onları ikiye böldü ve peşlerinden gelenleri geri püskürttü.

Tüm Raphael'in Yedilisi gibi o da yorgun ve yıpranmıştı ama sonuna kadar savaşacaktı.

Saniyeler sonra patlama geldi, Lonca'nın yıkım uzmanlarından Rose tarafından çatıya yerleştirilen patlayıcılar öyle bir şiddetle patladı ki, ortaya çıkan çöküş uçmaya çalışan birkaç meleği içine çekti. Toz ve taş havaya uçtu, küçük şarapnel parçaları Elena'nın boynunun arkasına çarptı ve tükürülmeden önce kanatlarının enerjisine takıldı.

Sert bir iniş yaptı, titreşim tüm vücuduna yayıldı. Yaptığı ilk şey, Hiraz'ın binanın içinden çıkıp çıkmadığını görmek için etrafına bakmak oldu. İşte oradaydı. Vampir bir duvara yaslanmış oturuyordu, gözleri karşılarında yıkılmakta olan binadaydı. Yüz ifadesi kasvetliydi, etrafındaki birçok kişi de aynı ifadeyi paylaşıyordu.

Elena nedenini anlamıştı. Kaybediyorlardı.

Bu, Lijuan'ın adamlarının eline geçen ilk binaları değildi. Elijah yaralanmıştı. Raphael bitkin düşmüştü. Yediler dayanma güçlerinin sınırına ulaşıyordu. Dmitri diğerlerini rahatlatmak için kılıcını ölümcül bir tehdit olarak savaş alanına sürmüştü ama düşman sayıca çok fazlaydı.

Ve Lijuan henüz ayağa kalkmamıştı.

Başka bir düşman filosu, çöküşün tozunun ardından havaya yükselerek onlara doğru yöneldi ve savaş yeniden başladı.

Raphael patlayıcı gücün havada

dalgalandığını hissetti ve adamlarının bir binayı daha patlattığını anladı. Geri çekilirken her binayı yok etmiyorlardı. Bazıları sağlam bırakılmış ama patlayıcılarla doldurulmuştu - Lijuan'ın adamlarının yerleşeceği ve geciken patlamanın yüzlercesini aynı anda yok edeceği umuduyla.

Ancak her ses patlamasında, her geri çekilme çağrısında Lijuan'ın şehir etrafındaki hakimiyeti daha da sıkılaşıyordu. Tüm halkı sınırlarına kadar savaşıyordu; onlardan daha fazlasını isteyemezdi. Elijah'ın yırtıcı kedileri şehrin her yerinde düşmanı takip ediyor ve yırtıcı kuşları Eli'nin taktik bilgisiyle oluşturulmuş doğal olmayan filolar halinde savaşıyordu.

Deacon ve tamir ekibi, şehrin beklenmedik bir köşesindeki yeniden doğanların akınını yok etmek için atölyelerinden ayrılmıştı. Janvier ve Ashwini bir düşman silah deposunu deniz suyuyla doldurup kaza süsü verirken, Holly de birkaç yeniden doğanı Lijuan'ın ordusunun enfekte olmamış bir bölümüne doğru yönlendirip alay etmeyi başarmıştı. Demarco ve diğer keskin nişancılar, Lijuan'ın güçlerinin birden fazla üst düzey üyesinin kafasını gizlice uçurmuş, suikastlarını savaş yaralanmaları arasında kaybolacak şekilde zamanlamışlardı.

Dmitri, savaştığı çatıya inme talihsizliğinde bulunan bir filonun tamamını biçmiş, silahları bulanıklaşmıştı. Naasir düşman topraklarının derinliklerindeydi ve düşmanın ana su kaynağını başarılı bir şekilde

kanalizasyonu içine yönlendiriyordu. Venom yeniden doğduktan sonra yeniden doğanların kafasını kesmiş, giysileri kanla lekelenmişti. Galen geldiğinden beri savaşmayı bırakmamıştı. Aodhan, Jason ve Illium uykuyu unutmuştu.

Lejyonu defalarca düşmüş, ancak tekrar ayağa kalkıp yılmaz bir cesaretle savaşmıştı, ama onlar bile aradaki büyük sayı farkını kapatamamıştı.

Lijuan'ın kuvvetleri şehri kısaç altına almaya başlamıştı, savaş artık iki büyük cephede sürüyordu.

Generallerinden birinden gelen obsidyen yağmurunu savuşturdu, melek ateşiyle karşılık verdi. General kanatlarını çırttı ve elektrik mavisini topun altından düşürdü. Top onun ötesindeki diğer iki savaşçıya çarptı; çığlık atmaya fırsat bulamadan öldüler.

Bir ok daha ona doğru fırladı ama Raphael eğilmedi. Eğilseydi, bu ok kendi halkından bir kitleye isabet edecekti. Bunun yerine, gücü melek ateşiyle saptırmaya gitti . . kendisine doğru gelen enerjiyle ilgili bir şey onun bunun yerine orman ateşiyle karşılık vermesini sağladı. İçgüdülerini, zihninin algılaması bir an süren şeyi anlamıştı: bu obsidyenin delici derecede hoş bir yıldız ışığı parıltısı vardı.

İki güç, kafasının içinde yankılanan bir ışık ve ses çarpışmasıyla çarpıştı. Lijuan uyandı! Bırak, bırak, bırak!

Sadece birkaç saniye sonra üç yüz altmış derecelik bir daire çizerek bir orman ateşi gönderdi. Düşman savaşçıları tek bir nefeste öldü ve hava ondan metrelerce uzakta dalgalandı.

O yöne doğru daha fazla orman ateşi püskürttü. Lijuan parıldadı ve odak noktasına geldi; harcadığı orman ateşinin miktarına rağmen yaralı görünmüyordu.

Raphael'in ona doğru gönderdiği karşılık ateşi çok acımasızdı. Elijah savaşa sadece birkaç dakika önce katılmıştı ve Raphael'den daha dinçti ama diğer baş melek geride kaldı.

Raphael bu hareketin Elijah'ın vücudundaki her kemiğe aykırı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmişlerdi. Raphael ve şehri tek baş melek desteğini kaybetmeyi göze alamazdı. Elijah Lijuan'dan uzak durmak zorundaydı - Antonicus gibi, onun özel ölüm tarzına karşı hiçbir savunması yoktu.

Elijah'ın zihnindeki sesi. Onun generallerinin icabına bakacağım. Gümüş yeşili ateş Raphael'in etrafında patladı.

Şehriniz düşüyor. Soğuk sözcükler sadece ölüm olarak tanımlayabileceği bir tada sahipti, kayıp Lijuan'ın korkunç senfonisinin çığlıkları. Şimdi teslim olursan seni yuttuğumda sana sadece bir nebze acı veririm.

Raphael, Lijuan'ın kendisini ve Elijah'ı öldürmek niyetinde olmadığı varsayımında haklı olduğunun kanıtlanmasından hiç zevk almadı. Şu anda ne kadar güçlü olursa olsun, iki baş melek beslendiğinde daha ne kadar güçlü olacaktı?

Kalbine nokta atışı bir orman yangını gönderirken bile Eli'ı onun niyeti konusunda uyarmıştı.

Yıldız ışığının obsidyen parçalarını her yöne fırlatan elini sallayarak onu savuşturdu ve gülümsedi. Demek acıyı seçiyorsun. Öyle olsun.

Parçalardan biri omzuna çarptı ve onu döndürdü. Karşı koymak yerine bu hareketi kullanarak, geniş bir yay çizen vahşi ateşi geri fırlattı. Lijuan, onun saldırısından kaçamadığı gibi bundan da kaçamadı. Vahşi ateş solar pleksus çevresine çarparak vücudunun içe doğru eğilmesine ve derisinin içten içe parlamasına neden oldu.

Ama o kendi yerini korudu, tıpkı onun da kendi yerini koruduğu gibi.

Kadının zehrinin omzundaki kemiklere doğru ilerlediğini hissedebiliyordu ama vücudundaki orman yangını virüse karşı savaşıyordu. Bu seviyede savaşmaya devam ederlerse bu daha fazla sürmezdi. Eğer orman ateşi tükenirse, her şey biterdi.

Tatar yayı mermileri Lijuan'ın omzuna saplandı. Döndü ve elini uzattı. "Haddini bil!" Suyin geri uçarak bir binanın yan tarafına çarptı, kanatları buruştu ve saçlarındaki ay ışığını kırmızıya boyadı ama Raphael'e çok değerli bir zaman kazandırmıştı.

Biri yatay, diğeri dikey olmak üzere iki yay daha gönderdi. Lijuan tam zamanında hareket ederek yayların kesişme noktasının yüzüne isabet etmemesini sağladı. Bunun yerine, vücudun bir tarafındaki dikey çizgiyi ve kalp üzerindeki yatay çizgiyi aldı.

Raphael daha sonra ne olduğunu göremedi çünkü yıldız ışığında obsidyen yağmurunda boğuluyordu.

Vahşi ateşten bir kalkan fırlattı. Neredeyse anında bükülmeye başladı.

Son iki gün boyunca vekillerine karşı verdiği sürekli mücadeleden dolayı yıpranmış olan bedeni daha fazla orman ateşi üretmek için çabaladı ve başarısız oldu. Lijuan aynı anda kendini ona doğru itti, orman ateşi derisinin altında tutunma çabasıyla çatırdarken bile ellerini uzattı. Eğer bu ellerle ona dokunursa, zehrini yakın mesafeden ona saplayacaktı.

Ani bir hareketle sola dönerek kalkanı bıraktı ve o vahşi ateş ona geri döndü. Lijuan dönerek durdu, sonra tekrar peşinden gelmek için döndü. Son kalan orman ateşini elinde toplayarak parlayan bir top halinde havaya kaldırdı. Ne olursa olsun yaklaş, dedi. Buluşacağız ve kimin hayatta kalacağını göreceğiz.

Hafif bir tereddüt, kanatlarının frenlenmesi. Sonra gülümseyip ellerini kaldırdı ve adam yakında bir ölüm yağmuru altında kalacağını biliyordu. Orman ateşini fırlattı, enerjiyi manipüle ederek yayılmasını ve onu kuşatmasını sağladı. Çok ince bir bariyerdi ama enerjisini bir ya da iki anlığına engelledi.

İki kılıcını da çekti. Sisteminde sınırlı miktarda orman ateşi kalmıştı ama Lijuan'a yeterince yaklaşıp daha önce bir kez yaptığı şeyi yapabilme ihtimaline karşı enerjiyi doğrudan kan dolaşımına göndermesi gerekiyordu.

Vahşi ateşin ince derisinden sıyrılıp, gözleri kör edecek kadar solgun, yüzü ürkütücü derecede güzel ve saçlarının buz beyazı ipeksi bir düşüşle ona baktı. Bana geleceksin, dedi hayaletlerle dolu o sesle. Sonunda hepsi bana gelecek.

Yıldız ışığı obsidyen ellerini çevreliyordu, kötücül enerjisi anlaşılamayacak kadar güçlüydü. Raphael'in sol kolu çoktan uyuşmaya başlamıştı, vücudu kadının içine sokmayı başardığı zehirle olan savaşını kaybediyordu. Ama onunla yüzleşti

Halkını kurtarmak için sonuna kadar savaşıyordu. Onun Elena'sını.

Başmelek.

Eşi çevresel görüşündeydi, fırtına ateşi en yakın binanın gölgesinde gizlenmişti. Sonra ileri ve ışığa doğru uçtu.

Karşısındaki Lijuan gülümsedi. Eşinin kendini takdim etmesi ne kadar hoş. Senden sonra onunla ben ilgileneceğim. Ne yazık ki onu kanat müzeme asamayacağım.

Şimdi onunla oynuyordu. Öldürmeden önce acele etmiyordu. Ama bir şeyi ele vermişti - Elena'nın onun için güç depoladığını fark etmemiştir. O ve eşi son savaşta benzer bir eylemde bulunmuşlardı ama Lijuan tüm gücün ondan geldiğini düşünmüş olmalıydı.

Ona göre, eşi eski bir ölümlü ve bebek bir melekti. Hiçbir tehdit yok.

Orman ateşi gözbebeklerini yaladı, saçlarında dans etti. Ürperdi ve çenesini dikleştirir gibi oldu. Ağzının kenarından kan damlıyordu. Gücü etkisini gösteriyordu ama yeterince hızlı değildi.

Şimdiden ellerini kaldırmış, saldırmaya hazırlanıyordu.

Ellerini indirmeden önce ani bir gülümseme. Sen bir tehdit değilsin, dedi gülerek. Seni kendime en çok zevk verecek şekilde emeceğim, sonra da eşinden besleneceğim. Bir sevgilinin kollarına atlar gibi ona doğru daldı.

Başmelek, işte geliyorum.

Lijuan'ın diğer uçta durduğu anda kılıçlarını savurdu ve güldü. Kılıç yaraları şimdi bana ne yapabilir? Ay ışığı teniyle kaplı yüzünde alaycı bir gülümsemeyle onun bakışlarını tutarak kendini bilinçli bir şekilde kılıçların üzerine itti ve etine batmalarına izin verdi. Ben bir tanrıçayım. Yüksелеceğim ve yüksелеceğim ve ölüm saltanatıma yüksелеceğim.

Eşi elini onun ayak bileğine dokundurdu. Ve son iki gündür içinde büyüyen orman yangını

doğrudan bir çizgide ona doğru sarsıldı. Omzundaki zehre doğru gitmek istedi ama o hepsini kılıçlardan aşağı ve Lijuan'a doğru itti.

Bıçakları beyaz-altın ve maviyle dans ediyor, gece yarısı ve şafağın opalesansı beklenmedik bir vahşi yeşile dönüşüyor, sonra tekrar geri dönüyordu.

Lijuan'ın çığlığı kulak zarlarını delmekle tehdit ediyordu, içinde milyonlarca ölüm saklıydı. Yüzünde, öldürdüğü sayısız insanın hayaletlerini gördü, bedeni zihninde tutamayacak kadar hızlı şekil değiştiriyordu. Yüz kemikleri o anda iskelete dönüştü, etleri çekildi ve bir kez daha Çin'in sevimli Başmeleği oldu.

Bir zamanlar saygı duyduğu ve tavsiyelerine başvurduğu bir kadın.

Ama o bilge başmelek gitmiş, bu canavarı yaratan Cascade çılgınlığının içinde kaybolmuştu. Bir gün Raphael onun, bir zamanlar olduğu Lijuan'ın yasını tutabilirdi ama bu bugün olmayacaktı. Bugün sadece kendisinin ve Elijah'ın halkının değil, dünyanın da hayatta kalması için savaşıyordu.

Lijuan kendini kılıçlardan kurtarmaya çalışırken elleri kana bulandı. Lijuan geri çekilmeye çalışsa da kılıçları ona doğru itmeye devam etti, ta ki sonunda Lijuan kılıçları tıpkı onun yaptığı gibi bir kanal olarak kullanarak yıldız ışığı obsidyeninden bir nehir oluşturana kadar.

Adam kabzalarla teması kesti ve kadın da kıvranmaya başladı.

Düşen kılıçların tam yolundaki meleklerle bir uyarıda bulundu ve kılıçlar halkından hiçbirine zarar vermeden aşağıdaki sokağa çarptı. Önünde Lijuan parçalara ayrılıyordu, orman yangını onu kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırıyor, meydan okuyan yeşilin kenarı yırtıklar boyunca yakıcı yanıklara neden oluyordu. Ancak bir umut ışığı hissettiğinde bile, obsidyen yıldız ışığı sanki çatlakları kapatıyormuş gibi etrafını sarmıştı.

Elena ona bir bıçak daha fırlattığında, Lijuan'ın boğazını kesmek için harekete geçti. Ona ne kadar çok zarar verebilirlerse, orman yangınının yeniden oluşması için o kadar çok zaman kazanacaklardı. Bu ölümcül canlı yeşil onun ya da Elena'nın değil, bir birleşimden oluşuyordu. Eğer birleşik orman ateşleri şimdi bu kadar zarar verebiliyorsa

Saldırıya katkıda bulunmak için sadece kırıntıları varken, orman ateşlerini tam güçle birleştirirlerse ne yapabilirlerdi?

Kesik attı ama Lijuan artık orada değildi. Bir kez daha, öldürücü bir darbeden kaçmak için bedensizleşmişti, böyle bir olasılık için yedekte bir güç deposu olmalıydı. Raphael başını geriye atarak öfkesini kükredi.

Geri dönecekti.

Ellerinde hiçbir şey kalmamıştı, başka kozları da yoktu.

Yorgunluk hem Kule'nin hem de Elijah'ın güçlerinin **üzerinde asılı duruyordu.** Elena, Hannah'nın yanında karlı Central Park'ta yürürken her iki birlik grubunu da görebiliyordu.

Birleşik güçlerinin bazı üyeleri yorgun ama açık gözlerle oturup dinlenirken, diğerleri başlarını arkaya eğmiş ve gözlerini kapatmışlardı. Oradaki ve buradaki kısa çatışmalar dışında bir sükûnet daha çökmüştü.

Durgunluğun nedeni Lijuan'ın tarafındaki benzer bir yorgunluk gibi görünüyordu. Sayıları göz önüne alındığında beklenmedik bir durumdu ama Xi, grupları dinlendirip birbiri ardına göndermek yerine tüm güçlerini tek bir güç olarak savaşa göndermişti. Bu kez Lijuan'ı kaybetmek vekilleri de güçten düşürmüştü. Xi bile artık obsidyen okları atmıyordu.

Elijah ve Raphael ileri atılarak Lijuan'ın yorgun ordusunu çatışmaya zorlamayı düşünmüşlerdi ama sayılar aleyhlerine işledi. Güçleri Lijuan'ınkinden bile daha yorgundu ve hem Raphael hem de Elijah dayanma gücünün sınırındaydı.

Elijah aslında şehrin elektrik şebekesinden güç çekmek zorunda kalmış ve şehrin her yerindeki bağlantıları kısa devre yaptırmıştı. Lijuan'ın hayatta kalan en tehlikeli generallerini uzak tutmaya çalışırken umutsuz bir güç arayışına girmişti.

Raphael Lijuan'la dövüşürken, yarasını zar zor atlatan Raphael en az on tanesini alt etmişti.

Elijah'ın direnişinin bir sonucu olarak, aksi takdirde düşecek olan en az beş avcı filoları hala vardı.

saldırı. Ama Raphael ve Eli şehrin tüm şebekesini soysalar bile, Lijuan'ın güçlerini yok etmeye yetecek kadar güçleri kalmamıştı. Ciddi hasar verebilirlerdi ama sonrasında çöküşe geçerlerdi.

Manhattan o zaman gençleşmiş bir Lijuan için çaresiz bir av olacaktı.

Onun dönüşüne hazır olmak için herkesin iyileşmesi daha iyi olur.

-Bu sefer onun zayıf noktaları hakkında daha iyi bir fikirleri vardı. Özellikle de Raphael ve Elena'nın orman ateşinin birleşiminden ortaya çıkan parlak yeni yaprak yeşili söz konusu olduğunda. Bu şey Lijuan'ın canını yakmıştı.

Şimdi, nefes alabildikleri bu zayıf anda, Hannah etrafta dolaşıyordu. Halkı ondan bunu bekliyordu ve onu gördüklerinde yüzleri aydınlanıyordu. Elini onlarınkine dokundurduğunda ya da onlarla bir iki dakika konuştuğunda taze bir enerji kazanıyor gibiydiler.

Elena onun ve Raphael'in halkıyla aynı ilişkiye sahip değildi ama savaşçıdan savaşçıya kendi ilişkisi vardı. Ona yaralarını anlattılar ve savaşın genel kayıpları hakkında sorular sordular. Onlara yalan söylemedi; Raphael'le birliklerine gerçeği söyleyecekleri konusunda anlaşmışlardı.

Cesaretleri daha azını hak etmiyordu.

Paylaşmadıkları tek şey Raphael'in tükenmiş haliydi. Melekler, vampirler, ölümlüler, herkesin baş meleklerinin bir güç olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Raphael daha önce hiç bu kadar bitkin olmamıştı. Elena kollarındayken ilk kez düştüğünde bile, bunu canı bir düşmanı alt etmiş bir güç varlığı olarak yapmıştı.

Kıdemli askerlerden biri güncellemenin ardından "İmkânsız ihtimallere karşı direniyoruz," dedi. "Hiç kimse Lijuan'ın tüm ülkesini kendisiyle birlikte savaşa sokmasını bekleyemezdi."

İşler daha da kötüye gitmek üzereydi ama bu haberi kesinleşene kadar paylaşmayacaklardı. Raphael'in kuvvetleri Charisemnon'un topraklarından havalanan uçakları etkisiz hale getirmeyi başarmıştı,

Ama gözetleme sistemleri şimdi New York'a doğru giden gemilerin izlerini tespit etmişti. Bu "ticaret" gemileri Charisemnon'un işaretini taşıyordu ve savaştan önce uluslararası sulara sinsice dolaşıyorlardı.

Lijuan ya daha fazla takviye almak üzereydi ya da gemiler vebaya dönüşecek böceklerle doluydu. Raphael şu anda Kule'de Dmitri ve Galen'in yanı sıra Elijah ve üst düzey adamlarıyla birlikte gemileri denklemden çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Çünkü eğer karaya çıkarlarsa ...

Telefonu çaldı. Hızlı bir bakıştan sonra, "İzninizle," dedi. "Kız kardeşim Eve arıyor."

O kadar yaşlı bir vampir ki, yüzü ruhani bir güzelliğe sahipti, "Küçük savaşçı mı? O cesur biri."

"Evet, öyle." Uzaklaşarak telefona cevap verdi. "İyi misin?" Savaşın karmaşası içinde Eve'in izini kaybetmişti, kız kardeşiyle iletişim kurma girişimi sesli mesaja yönlendirildiğinden beri kalbinin etrafında bir yumruk sıkılmıştı.

"Lonca revirinde yardım ediyordum." Sözlerinde hafif bir titreme vardı.

"Zor iş," dedi Elena yumuşak bir sesle, çünkü cesaretinin altında Eve dünyanın gördüğü en kötü savaşın ortasında bir çocuk olarak kalmıştı. "Arkadaşların iyi mi?" Kendi arkadaşlarını soramıyordu, haberler kötüyse bununla başa çıkmaya hazır değildi. Ransom, Demarco, Rose, Kenji ve daha pek çok Lonca arkadaşı savaş alanında idi. Kimse Ransom'ı karısı ve yeni doğan bebeğiyle birlikte güvenli bir yere gittiği için suçlayamazdı ama o "Çocuğumuzun geleceği için savaşıyorum. Nyree anlıyor."

Eve hattın diğer ucundan nefes aldı, sesi biraz titrekti. "Bir arkadaşımın kolu kırıldı, bir diğerinde de çürükler var ama bundan daha kötü bir şey yok. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm, yeniden doğanlar tekrar saldırınca burası çok karıştı. Senden, Amy'den, annemden ve babamdan bir sürü mesaj aldım."

Baba. Jeffrey, Eve için hiç baba olmamıştı. Bir zamanlar dört küçük kız için olduğu gibi değil.

onları salıncağa bindirdi.

Daha yükseğe, baba!

Daha yükseğe!

Dünün yankıları, dokunaklı ve güzel.

Aynı adam kızlarından birini oturma odasının zemininde dans ettirirken, diğer kızı çok sevdiği fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmiş ve ailenin bebeği köşede oynamıştı.

Marguerite sık sık oturma odasının güneşli bir yerinde oturur, Jeffrey'nin küçük dikiş odasından güneş ışığına çıkardığı dikiş makinesinde şunu ya da bunu yapardı. Elena'nın en sevdiği yer dikiş makinesinin tezgahı olmuştu. Annesi bir gün orada oturamayacak kadar büyüyeceğini ve orayı sağlamlaştırmak zorunda kalacaklarını söyleyerek onunla alay etmişti ama Elena o boyuta ulaştığında Marguerite çoktan gitmişti.

Bugün babası Eve'in babasıydı ve onun en küçük iki kızıyla birlikte hiç güldüğünü sanmıyordu. Elena'nın üvey kız kardeşleri, Elena, Beth, Ari ve Belle'i seven adamdan çok farklı bir adamla büyümüşlerdi. "Nasıllar?"

"Güzel. Amy ve annem bizim için malzemeleri paketleyen bir depoda gönüllü olarak çalışıyorlar ve babam da onları Manhattan'a taşımakla ilgileniyor."

Elena bunu bilmiyordu ama mantıklı geliyordu. Jeffrey Deveraux'nun şehirdeki her iş alanında uzantıları vardı. Tedarik lojistiğini bilen biri varsa o da Elena'nın babasıydı. "Ama o Manhattan'ın dışında?" Babaları parlak bir iş adamıydı, yönetim kurulu odasında çivi gibi sertti, ama onun savaş tarzı bıçakları, silahları ve alev makinelerini içermiyordu.

"Evet, annem ve Amy ile birlikte New Jersey'de." Eve yavaşça nefes verdi. "Daha uzağa gitmeleri gerektiğini söyledim. Burada işler kötü."

"Biliyorum. Ama mesele şu ki Eve, eğer biz düşersek, onların ne kadar uzağa gittiğinin bir önemi kalmaz." Lijuan bir virüs gibi tüm ülkeye yayılacaktı. "Bence kalıp savaşa ellerinden geldiğince yardım ederlerse kendilerini daha iyi hissedeceklerdir."

Eve'in yutkunduğunu neredeyse duyuyordu. "Evet, Amy de öyle dedi. Kılıç tutma konusunda berbat olabileceğini söyledi."

Bir vampirin kafasını kesmek zorunda kalsa muhtemelen kusardı ama malzemelerin tam olması gerektiği gibi paketlenildiğinden ve böylece tüm alanın kullanıldığından emin olmak konusunda gerçekten çok iyi. Onu bütün bir erzak alanından sorumlu tuttular."

"Kız kardeşin kendi çapında sert biri." Jeffrey'nin kendi annesini asla Marguerite'i sevdiği kadar sevemeyeceğini anladıktan sonra böyle olmuştu. Amy'nin içinde Elena'nın asla eriyeceğinden emin olmadığı sert ve öfkeli bir çekirdek oluşmuştu ama bu görüş netliği sert ve pragmatik bir doğadan geliyordu.

"Amy biz küçükken beni hep korurdu. Zorbalar karşısında asla geri adım atmaz ve Lijuan'ın çok güçlü bir zorba olduğunu söyler."

"Kız kardeşin haklı." Elena ilk kez Amy ile bir ilişkisi olmasını dilemiyordu ama istenmediği bir yere de gitmeye niyeti yoktu.

Eve, "Gitsem iyi olacak," demeden önce arka plandan bir ses duyuldu. O kadar çok yaralı var ki, şifacıların ve doktorların hepimize ihtiyacı var, koşup gerekli şeyleri alabilelim ve ayak işlerini yapabilelim ki onlar da işlerine odaklanabilsinler." Bir duraklama. "Ellie, sakın yaralanma, tamam mı?" Titreme geri gelmişti. "En büyük ablamı kaybedemem."

Elena avucunu karnına bastırdı, gözlerindeki ısıyı kırıştıtarak uzaklaştırdı. "Lijuan'ın kıcını tekmelemek için planlarım var," dedi ... ama bunu canlı bitireceğine dair hiçbir söz vermedi. Veremezdi.

Eve telefonu kapattıktan sonra birkaç saniye kendine gelmeye çalıştı ve sonra Beth'i aradı. Gwendolyn ve Amy ile birlikte malzeme deposunda olduğu ortaya çıktı. Majda da onlarla birlikteydi.

Elena Beth'in kocası Harrison'ın Kule'de uşak olarak çalıştığını biliyordu. Bu görüldüğünden daha zordu. Günlerdir durmaksızın koşturuyordu ve hakkını vermek gerekirse bir kez bile şikâyet etmemişti. Jean-Baptiste'e gelince, onunla sadece birkaç saat önce konuşmuştu.

Majda hatta geldiğinde büyükannesine "Büyükbabam iyi," dedi. "Sadece yorgun." Oldukça deneyimli bir vampir olarak, Venom'un genel komutası altındaki kara ekiplerinden birinin başındaydı.

"Ya sen, kalbimin kalbi?" Yumuşak sözler, sonsuz ilgi. "Nasılsın?"

"Şu anda yeni botlar giyiyorum çünkü şerefsiz bir melek en sevdiklerime delik açtı ve ben de sinirlendim." Sinirlenmek için o kadar önemsiz bir şeydi ki buna sarıldı. Şu anda önemsiz bir şeye ihtiyacı vardı, normal hissettiren ve ölüm kalım meselesi olmayan bir şeye ihtiyacı vardı. "Muhtemelen su toplayacak."

Mecde'nin ses tonunda bir gülümseme vardı. "Bugünkü en büyük endişen bu olsun, azeeztee."

Elena anıların çarpan dalgasına karşımidesini sıktı. Yüzünde yumuşak eller. Güneş ışığında gülen bir kadın. Gardenya kokusu. Alnına bastırılmış dudaklar. "Maggie?" diye çıkmayı başardı.

Elena'nın son duyduğuna göre Beth kızını bölgenin daha derinlerine göndermek yerine yanında tutmaya karar vermişti. "Sara'nın ailesinin bu iş bitene kadar onu yanlarına almaktan mutlu olacaklarını biliyorsun." Zoe'den zaten onlar sorumluydu; hem Sara hem de Deacon savaştayken ve küçük Zoe uçarı, kaçık ama sevgi dolu büyükanne ve büyükbabasına aşınayken, bu en iyi seçim olmuştu.

"Küçük Maggie'miz bizimle birlikte," diye onayladı Majda. "Bence bizim için, Beth için doğru seçim bu. Ne olursa olsun, bu çocuk annesi tarafından sevilmenin ne demek olduğunu her zaman bilecek." Majda'nın sesinde bir anı yoğunluğu, onu güvende tutmak için geride bıraktığı küçük kızın değerli parçaları vardı.

Elena büyükannesine, "Annem uzun yıllar boyunca neşeli bir hayat yaşadı," diye hatırlattı. "Ve hayatı boyunca seni sevgiyle hatırladı." Marguerite, onu eski bir Paris kilisesinde tek başına uyanmaya terk eden annesi hakkında bir kez bile olumsuz bir şey söylememişti. "Sanırım elinden gelse geri döneceğini hep biliyordu."

"Kendine iyi bak Elena," diye fısıldadı Majda. "Kızım ve iki torunumdan kurtulduğum gibi senden de kurtulacak olsam buna dayanamazdım."

Elena, genç bir savaşçının kendisine doğru geldiğini gördüğünde hızla nefes alıp vermek zorunda kaldığı göğsünde ağır bir yumruyla konuşmayı kapattı. Dişi meleğin kolu sargılıydı, bu da oldukça önemli bir yara aldığı anlamına geliyordu. Kule standartlarına göre gençti ama yine de iki yüz elli yaşındaydı.

"Derin kılıç yarası mı?" Elena yaraya bakarak başını salladı.

"Hayır, Konsolos. Daha da kötüsü. Ölü gözlülerden biri beni bıçakla yaraladı." Burun delikleri alevlendi, dudakları düzleşti. "O kadar yaklaşmasına izin verdiğime inanamıyorum. Ama kanadından bir parça koparmayı başardım, yani en azından onurumu kurtardım."

"Alabildiğimizi alırsız, Ahayl. Şahsen ben en çok el bombası fırlatıcısıyla bir gözü çıkarmaktan gurur duyuyorum." Aslında bir meleğin yüzünün tamamını çıkarmıştı ama herif o kadar güçlüydü ki hayatta kalmayı başarmış ve Lijuan'ın bölgesine doğru uçup gitmişti.

Gerçi bunun ona pek bir faydası olmayacaktı ama Lijuan'ın yaralıları için tek bir çözümü varmış gibi görünüyordu: onları yemek. Öte yandan, söz konusu melek yaşlı ve deneyimliydi. Lijuan iyileşmesini hızlandırmak için onu güçle doldurabilirdi. Generallerini ağır yaralar alsalar bile oyunda tutmak için kesinlikle bir şeyler yapıyordu ve hepsi onun gücü paylaşabildiğini görmüştü.

Elena generallerin bu gücün kaynağını bilmekten rahatsız olup olmadıklarını merak ediyordu. Ölümler kafalarının içinde Lijuan'ın sesiyle çığlık attıkları gibi çığlık atıyorlar mıydı?

Ahayl başını salladı. "Bu iyi bir kazanç." Sonra da gitmişti, konuşmaları amacına ulaşmıştı -eşle temas. Askerler Raphael'in çok fazla sahada olamayacağını biliyorlardı ama bu sorun değildi çünkü Elena onun kalbiydi ve onlarla birlikteydi.

Geçmişin acısını bir kenara iten Elena yoluna devam etti. Bir vampirin kınını düzeltti, böylece vampire düzgün bir şekilde asılacaktı.

Geri. Fazla konuşmayan yaşlı bir meleğin bıçaklarını bilemesine yardım etti. Ve savaşçılara her seferinde iyi iş çıkardıklarını, baş meleklerinin onların ruhu ve cesaretiyle gurur duyduğunu söyledi.

Andreas da parktaydı, onu daha önce hiç görmediği kadar kirli ve sert hatlara sahipti. Tırpan gibi kıvrılmış ikiz kılıçlar, kanatlarının kehribar grisinin altında sırtını çaprazlamasına kesiyordu; kabzalarını sadece omuzlarının üzerinden görebiliyordu ama onu savaşta o pırıl pırıl kılıçları kullanırken görmüştü.

Tıpkı onun kalça kılıfında taşıdığı av bıçaklarını kullanırken gördüğü gibi. Parktaki çoğu melek gibi onun da deri tuniği kar ve soğuğa aldırmadan kolsuzdu. Yolları kesiştiğinde ona, "Raphael için ölümüne savaşacağız," dedi, gözlerinin soluk yeşilimsi elası gözünü kırpmadan. "Lijuan'ın kölesi olmaktansa onun hizmetinde onurlu bir şekilde ölmek daha iyidir."

O gün yüzlerce farklı şekilde dile getirildiğini duyduğu bir duyguydu bu. Aynı şarkı onun ruhunda da söyleniyordu. Lijuan'ın tasmaında fazladan bir gün bile geçirmektense, baş meleğinin yanında özgürce ölmeyi bin kere tercih ederdi.

Eğer ölüm kaderimizse Başmelek, diye düşündü, o zaman seninle diğer tarafta görüşürüz.

Raphael, Elijah ve adamları olacaklara hazırlanmak için ayrıldıktan sonra **Yedili'nin tamamını** tartışmaya dahil etmeyi **başardı**. Savaş odasında sadece Galen ve Dmitri onunla birlikte duruyordu, diğerlerinin hepsi hoparlörlerden sesleniyordu.

Taktik ve strateji üzerine konuştuktan sonra onlara, ateş hattında sadece Yedili'sinin değil, kadınlarının da olduğunu bilincinde olarak, "Hepinizin bu şekilde şehre dönmesini istemedim," dedi. Sıvı gibi hızlı ve önemli bir eğitimden geçmiş olan Holly düşman hattının gerisindeydi; Honor ise bilimsel uğraşları tercih etmesine rağmen bilenmiş bir avcı olarak Venom'un yanında savaşıyordu.

Naasir'in Andromeda'sı Galen'in Jessamy'siyle birlikte sığınakta kalmıştı. Her iki kadın da, dünyanın dört bir yanında devam eden çeşitli savaşlarda savaşmak için uçan tüm savaşçıların değerli çocukları olan yavrularına zarar gelmesine izin vermeden önce ölecekti. Düşman gözlerini Sığınak'a çevirirse, Naasir ve Galen şiddetle sevdikleri kadınlardan çok uzakta olacaktı.

Jason'a gelince, prensesi görüldüğünden daha sertti. Mahiya revirde çalışıyordu. Lijuan'ın yeniden yükseleceği belli olduktan sonraki yıllarda Kule şifacılarıyla sessizce çalışmış, artık küçük yaralanmalarla ilgilenebilecek kadar yetenekli olduğu ve şifacıları daha kritik olanlara odaklanmaları için serbest bıraktığı ortaya çıktı.

Bir de eşi vardı.

Onu en son yüzünde kurumuş bir kan izi ve ceketinin güçlendirilmiş derisinde bir kılıcın tehlikeli bir şekilde boynuna yaklaştığı bir yırtıkla görmüştü. Şu anda Central Park'ta, askerlerin arasında olduğunu biliyordu. Onun kendi tarzında ne kadar muhteşem olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu - bir imparatoriçenin uzak modunda değil, savaşçı bir kraliçenin sakin, yetenekli tarzında.

Sonuna kadar onunla birlikte savaşacaktı.

Başmelek. Sanki onu düşünerek çağırmış gibi, Elena'nın sesinin sıcak çeliği zihnini doldurdu ve bir anda damarlarındaki güç biraz daha az soğuk, biraz daha insani hissetti. Biraz vaktin var mı? Sanırım birliklerimizin seni görmesi iyi olur.

Yakında orada olacağım.

Dikkatini Yedi'sine geri verdi. "Sizin görevleriniz var. Mümkünse dinlenin, yapabileceklerinizi yerine getirin ve savaşçılarınızı gelecek olanlar için hazırlayın." Hepsinden daha korkunç bir savaş olacağından emindi.

Vivek daha fazla böceği Lijuan'ın bölgesine sokmayı başarmıştı ve onlara geri gelen görüntüler - dağınık olsalar da - inanılmaz büyüklükte bir et yığını gösteriyordu. Üzerindeki melek ve vampirlerin çoğu zar zor yaralanmıştı ama yine de tanrıçaları tarafından tüketilmeye hazır bir şekilde yerlerinde oturuyorlardı. Hepsinin gözlerinde özgürlükten yoksun olduklarını gösteren ölü bakışlar yoktu.

"Onun neye dönüştüğünü gördükten sonra bile neden onu takip ettiklerini anlayamıyorum." Aodhan'ın sessiz sesi, melek limanın yakınındaki nöbetçi pozisyonundan sesleniyordu. "Bu artık bir sadakat meselesi değil. Bu bir onur meselesi."

Yedi'nin en güzeli, teni ışıktan bir şey, saçları paramparça elmas telleri, "Efendim, eğer siz de onun gibi olsaydınız, sadık kalmazdım. Sevdığım başmeleğin, sadakat yemini ettiğim başmeleğin gittiğini anlardım. Ölümünüzün yasını tutardım ve sonra dönüştüğünüz dehşeti sona erdirmek için savaşırdım."

"Bu yüzden benim Yedi'mdesiniz." Adamları otomat değildi, düşünmeden onu takip etmiyorlardı. "Lijuan etrafında çok fazla güç olmasından hiç hoşlanmaz." Bu kuralın bir istisnası vardı-Xi.

Xi'nin kendi adına düşünebilme yeteneğinin yanı sıra askerlerine göz kulak olma konusundaki önceki sicili, generalin şu anki kölece bağlılığının Raphael'i şaşırtmasının nedeniydi. Lijuan'ın Xi'ye bir şey yapıp yapmadığını, onun dürüstlük ve özenle yönetmeye söz verdiği savaşçılardan beslenirken bile onu takip etmesine neden olup olmadığını ya da içinde her zaman bu zayıflığı taşıyıp taşımadığını bilmiyordu ama soru her halükarda tartışmalıydı.

Karşılarında zehirli hapi yutmuş ve Raphael ile Kadronun geri kalanının Lijuan'ı tanrıçaları olarak kabul etmedikleri için ona tehdit oluşturdıklarına tutkuyla inanan bir ordu vardı. Ve yaptıkları onca şeyden sonra, Lijuan'ı sonuna kadar takip etmekten başka çareleri yoktu.

Çünkü tarihi galipler yazacaktı. "Central Park'ta

Elena ile buluşacağım," dedi.

"Dmitri, biraz ara ver." İkincisi ya savaştaydı ya da hiç durmadan savaş odasındaydı. "Sen dinlenirken Trace senin yerine bakabilir." Vampir çatışmalar başladığında Hindistan'daydı. Neha'nın topraklarında olanlardan sonra uçuşlar durdurulmuştu, deniz geçişleri yavaş ve tehlikeli bir riskti. Yine de Trace bir önceki savaşa katılmak için zamanında eve dönebilmişti.

"Bu pozisyonda güvenilebileceğim birkaç adamdan biri." Dmitri tişörtünün omzunu sıktı, başını eğip kokladı. "En azından bir duşa ihtiyacım var. O ölü gözler, başları kesildiğinde çürüyen kokuşmuş kan salgılıyor."

"Trace gelene kadar burada nöbet tutacağım," diye teklif etti Galen, kızıl saçları kafasının etrafında dağınık bir haldeydi ve kollarında is izleri vardı. "Git yıkan. Leş gibi kokuyorsun."

"Sen de pek güzel kokulu bir gül sayılmazsın Barbar," diye mırıldandı Dmitri.

Hoparlörlerden bir homurtu geldi. "Yarı kızarmış yeniden doğmuş etle kaplanana kadar bana kötü kokulardan bahsetme." Venom'un durgun sesi. "Karın, yanarken bile bize doğru yengeç gibi sıçrayan bir düğümün içine bir el bombası attı."

Dmitri, bin yıllık ölümcül vampirin altındaki adamı daha önce hiç görmemiş olanları şok edecek bir şekilde sırttı. "Bu benim onurum."

Yedilisi kendi aralarında konuşmaya başlayıp ruhlarını beslemek için bir iki dakika ayırırken, Raphael balkona doğru yürüdü ve suistimal edilen şehrini seyretti. Yeniden doğan grupların tespit edilip ortadan kaldırıldığı bölgelerden gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyordu. Sol tarafta, çorak ve siyah bir arazide kocaman bir yara izi vardı.

Böcek olayının tekrarlanmamış olması küçük bir merhametti.

Büyük olasılıkla, Charisemnon yeteneği düzleşmeden önce bir seferde sadece bu kadarını yapabiliirdi. Raphael'in bildiği kadarıyla, Kaskad gücü sınırsız olan tek kişi Lijuan'dı ve o da başkalarından beslendiği için.

Raphael'in iyileştirmesinin ve Charisemnon'un hastalık yaratmasının bir sınırı vardı.

Gerçi hiçbiri bu son durumu hafife almıyordu. Bir grup yaralı asker bütün gün, ne kadar küçük olursa olsun sokaklardaki şüpheli düşman hareketlerini yakınlıştırmaktan başka bir şey yapmadı. Birden fazla yeniden doğmuş ve üç vampir gizlilik ajanı keşfetmişlerdi ama böcek yoktu.

Kanatlarını açarak tozlu, dumanlı gökyüzüne doğru havalandı.

Hedefine ulaşması zaman aldı. Askerleri şehrin dört bir yanına dağılmıştı; ne zaman bir çatıda ya da sokakta toplanmış bir grup görse inip onlarla konuşuyordu. Ordusunun her bir üyesiyle tek tek konuşamazdı ama haberin saflar arasında yayılacağını biliyordu. Hem genç vampir askerleri hem de kıdemli filo liderlerini kontrol edecek kadar önemsemesi önemliydi.

Genç bir kara birliğıyle konuşmak için kısa bir mola verdikten sonra havaya yükselerek ordusuna bir mesaj gönderdi. Cesaretiniz ve yüreğiniz var. Burası bizim şehrimiz ve asla teslim etmeyeceğiz. Ama şimdilik, eğer yapabiliyorsanız, dinlenin. Savaş yeniden başladığında saldırmaya hazır olmalıyız.

Birkaç çatıda hareketlenme gördü, birkaç topçunun silahlarını bırakıp omuzlarını uzatmaya başladığını fark etti. Kule zaten aynı talimatı göndermişti ama baş meleklerinden gelmesi farklıydı. Nöbetin sabit kalacağını, kimsenin derin bir uykuya dalmayacağını biliyordu ama her mola iyi bir şeydi.

Beş dakika sonra Central Park'a varmış.

Sonrasında yapılan konuşmalar, buraya gelirken yapılanlarla hemen hemen aynıydı. Herkes durumlarının vahim olduğunu biliyordu ama yine de yenilgiden söz edilmiyordu. Sadece kazanılan çatışmalardan ya da gelecekteki operasyonlar için sahip oldukları fikirlerden bahsediyorlardı.

Hepsini dinledi.

Genç İzak'ı, filosundan birkaç kişiyle birlikte karlı zeminde otururken buldu. Melek başını bir ağaca dayamış, kanatlarını bir battaniye gibi vücuduna sarmış, derin bir uykudaydı. Alnına düşen sarı bukleler onu kayıp bir çocuk gibi gösteriyordu ama İzak bir çocuk değildi. Artık değildi.

Dinlenirken bile kılıcı yanındaydı. Demir kırmızısı renginde kurumuş kan, botlarının tabanlarını kaplamış ve tüylerinin üzerine sıçramıştı. Bu tüyler, her bir kanadının alt üçte birlik kısmı hariç, çoğunlukla zengin bir krem rengiydi; orada rengi, küçük bir kuşun yumurtasına benzeyen koyu maviyle benekli krem rengiydi.

Bugün, pas kırmızısı benekler mavi ve kreme katıldı.

"Bir battaniye bulup üzerine örtmek istiyorum." Elena'nın fısıltısını kanadının Elena'nın kanadına değmesi izledi, fırtına ateşi Elena'nın tüyleri arasında elektrikli bir okşayışla yayılıyordu. "Ona bir savaşçı gibi davranmam gerektiğini biliyorum ama o benim için her zaman Izzy olacak."

Tüm dünya durgunlaştı. Kar yağmaya başladı, yumuşak ve narin.

Raphael döndü, onun yanağını okşadı ve tüm gün boyunca yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yaptı.

Başını eğerek onu öptü. Ondan önce hiç sevmemişti ve ondan sonra da asla sevmeyecekti - onun için Elena'dan sonrası yoktu. Sana olan aşkım varlığımın en derin gerçeği. İlkbahar ve yaz, sonbahar ve kış, hayatımın tüm mevsimlerini seninle geçirirdim.

Raphael. Elini kalbine dayayan avcı, onu şiddetli, meydan okuyan ve sonsuza dek sürecek bir aşkla öptü. Kışımız geldiğinde, kollarında gülümseyerek uyuyacağım.

Yağan karın içinde öpüşürlerken etraflarını bir parıltı sardı; adamın altın şimşegi kadının teninde dans ediyor, kadının fırtına ateşi adamın kanatlarını ele geçiriyordu.

"Merhaba, Başmelek." Dudaklarına karşı söylendi.

Başparmağının ucunu kızın yanağının karla kaplı serin tenine sürttü. "Merhaba, Hunter benim."

Çevrelerindeki insanlar gülümsüyor ve görevlerine devam ediyorlardı.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum, hbeebti, doğrudan bir başmelek savaşının içine uçmuş olman gerçeğinin üzerinde değilim."

Yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Ama bunu bir bomba atarla yaptım," dedi gururla. "İtiraf et, bu benim açımdan büyük bir baş belasıydı." Gözleri onun omzunun üzerinden geçti. "Bu arada, lanet olsun ama İmani savaş çekicini iyi kullanıyor. Bir düşman savaşçısının kafasını uçurmaya gittiğinde hiç terbiyeli davranmıyor."

Raphael dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Savaş kuralları evdeki ya da kibar toplumdaki kurallardan farklıdır. Hatırlarsanız, görgü kuralları rehberinde bu tür 'normdan kabul edilebilir sapmalar' üzerine tam bir bölüm vardı."

"Muhtemelen o sırada la-la-la yapıyor ve sesini bastırmaya çalışıyordum," diye itiraf etti, pişmanlık duymadan. "Bu savaş bittikten sonra bana tekrar okuyabilirsin."

Birbirlerine ayak uydurarak halklarıyla konuşmaya devam ettiler; aralarında kıvrıcık saçları kafatasına sıkıca örülmüş ve zırh giymiş bir İmani de vardı

Boyun korumasının yanı sıra katmanlı kol plakaları içeren yıpranmış siyah. "Genç ve aptal olanlar" -Raphael'e işaret edencesine baktı- "kollarını açabilirler." Yemyeşil dudaklar, büyüleyici güzellikteki alaca tenli bir yüzle büzüştü. "Ben uzuvlarımı korumayı tercih ederim."

Imani kimseden korkuyor mu?

Bir keresinde onu bana nasıl tarif etmiştin? Ah evet. Kimsenin saçmalıklarına ayıracak vakti olmayan büyük bir hanımefendi. Bu Imani. Raphael gülümsemek istedi. Bu yüzden onu hep sevmişimdir.

Tahmin etmeliydim. Gülümseyen bir bakış. Belli tür kadınlara karşı bir şeyler hissediyorsun.

Bu bir zayıflık. Raphael bazen Elena'yla ilk kez karşı karşıya geldiklerinde ona aşık olduğunu düşünürdü, Elena sadece bir ölümlüken o bir baş melekti.

Daha sonra, Imani'den ayrıldıktan sonra, "Neden Çoğunuz kol ve boyun koruması takmıyor musunuz?"

"Böyle bir zırhın, bir silahla savaşan biri üzerinde çok az etkisi vardır.

Savaş çekici gibi ağır silahlar, ancak eklenen ağırlık ve sertlik, daha hafif bir silah kullananlar için hızda küçük bir azalmaya neden olur." Ve ölümsüzler arasındaki bir savaşta bu küçük azalma bile yaşam ya da ölüm anlamına gelebilir.

"Anladım," dedi Elena hemen. "Ya hepiniz takarsınız ya da hiçbiriniz takmazsınız."

Bir an sonra toplanmış bir filoya ulaştılar ve dikkatleri başka yöne kaydı.

Sonunda Central Park'tan ayrıldıklarında, koyu bir karanlık vardı. Hem kendi halkı hem de Lijuan'ın halkı ışık ve ısı için onları yakarken, alevler gece gökyüzüne karşı titriyordu. Elijah'ın şehrin şebekesinden enerji çekmesi birçok alanda kritik devreleri patlatmıştı. Kule'nin kendisinin de büyük jeneratörleri vardı, ancak revir ve Kule'nin teknik ekibi tarafından kullanılmasına öncelik vermeye karar vermişlerdi.

Raphael'in tarafında da el fenerleri ve yüksek güçlü fenerler hazırды, piller her yere yerleştirilmişti. Ancak şu anda bunların hiçbirini göstermiyorlardı. Bırakın düşman Raphael'in ordusunun karanlıkta da kör olduğuna inansın. Bu sırada Naasir ve ekibi düşmanın içinde sürünüyordu.

Görevleri mümkün olduğunca çok yıkıma neden olmaktı.

Savaşı düşmanın kapısına kadar götürmelerinin zamanı gelmişti.

65

Patlamalar saat üçte meydana geldi.

Sabah.

Naasir tarafından uyarılan Raphael gökyüzünde ana cephenin yakınındayken, Elijah şehrin diğer yarısını ele geçirmişti. Birlikleri, bulutlu ve aysız geceyi bir kalkan olarak kullanarak yere çömelmiş ve harekete geçmeye hazırdı. On kıdemli filo düşman bölgesine yakın çatılara çıkmıştı.

Diğerleri Lijuan'ın adamlarının da aynı şeyi yapmadığından emin olmak için izledi.

Elena okçu ve atıcı takımlarından birine katılmıştı. Yenilediği tüm orman ateşini ona vermişti ama içinde işe yarayacak çok az şey vardı - Lijuan'ın vekillerine karşı sürekli savaşlar zarar vermişti, vücudu harcamalarına ayak uyduracak kadar hızlı bir şekilde orman ateşi üretmekte zorlanıyordu.

Öyle olsun.

Strateji ve taktikler konusunda Lijuan'dan daha yetenekli olan bir başmelek olarak kaldı. Tanrılık sanrıları içinde kaybolduğu için akılsızca kararlar almaya itilebilirdi. Eğer bugün ayağa kalkarsa, tam gücünde olmayacaktı; kendisinin ve Elena'nın birleşik orman ateşini kocalayacak, Lijuan'ı çığlık çığlığa acı çeken akılsız bir yaratığa dönüştürecek bir saldırıda kullanacaktı.

Lijuan'ın yarattığı tehdit ne olursa olsun, bugün saldırıya geçmemezlik edemezlerdi; onun ordusunu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu, yoksa Elijah'ın ve onun birliklerinin

hayatta kalma şansı. Bir başka büyük savaşta halkları katledilecek, sokaklar kanlarıyla yıkanacaktı.

İlk binanın camları büyük bir gürültüyle patlarken bir alev topu gökyüzünü deldi. Lijuan'ın askerlerinin çoğu o binada yatıyordu. Sıcaktan ve yıkılan temellerden oluşan bir dolu içinde öldüler. Aynı anda bir bina daha havaya uçtu, ardından bir üçüncüsü.

Raphael bu olaydan sonra gökyüzünü melek ateşiyle sıyırdı ve binalardaki şarapnel parçalarından kaçmaya çalışan savaşçılardan oluşan şaşkın kitleyi biçti.

Düşman bölgesinde daha fazla patlama geceyi aydınlattı, bunlar ince hedeflenmişti. Naasir'in ekibi temiz su getiren boruları havaya uçuruyor ve kanalizasyon hatlarını bozarak pisliğin düşman kampına akmasını sağlıyordu. Küçük bir yıkım ekibi de liman bölgesinin dışına çıkan yolları tahrip etmekle görevlendirilmişti.

Amaçları Lijuan'ın kara birliklerini tuzağa düşürmek ve kanatlı savaşçıları yok etmekti.

Raphael'in okçuları gökyüzünde yanan melek ateşinden kaçan herkesin üzerine ölüm yağdırdı. Birlikleri ilerlemeye başladı, filolar sessiz bir ölüm dalgasıyla çatılara inerken, yer ekipleri molozların arasından ilerleyerek her taraftaki düşmanı ortadan kaldırdı.

Obsidyen yağmuru dakikalar sonra üzerlerine çarpmaya başladı ama artık çok geçti. Kaybettiklerinin çoğunu geri almışlardı.

Raphael melek ateşini geri çekmedi, amacı Lijuan'ın generallerinden mümkün olduğunca çoğunu yok etmekti. Ancak üst düzey liderlerin hepsi birdenbire büyük bir hızla yoldan çekildi.

TANRIÇANIN ÖNÜNDE DİZ ÇÖK!!

O zaman onu gördü, gökyüzünde kendisinden daha yüksekteydi.

Yüzü iskelet gibiydi ve vücudunun bir tarafı yokmuş gibi görünüyordu. Elbisesi, kalçasının doldurması gereken yerde boş havaya doğru dalgalanıyordu ve yukarıda, kumaş yan tarafına doğru çekiliyordu - göğüs kafesi

Kısmen ya da tamamen kayıp. Bunların hiçbirini onu gökyüzünden geniş, çok geniş bir alana ölüm yağdırmaktan alıkoymadı.

Acı ve dehşetin güzel parıldayan yıldız ışığı obsidyen parçaları.

Vahşi ateşini onun bedenine sokana kadar saklamayı planlamıştı ama onu durdurmazsa yüzlerce insan ölecekti.

Vahşi ateşini gökyüzüne bir kalkan gibi yaydı. Ölümcül yağmur çarptı ve dağıldı. Ama Lijuan'ın işi bitmemişti. Bir yayılım ateşi daha fırlattı. Kalkanı dayanmış. Sadece. Yaralı olabilirdi ama gücü korkunç bir şeydi.

Lijuan her neye dönüştüyse, her geçen gün daha da güçleniyordu. Tam gücüyle bile onu yenmeyi umut edemezdi, hele ki bunun gibi doğrudan bir dövüşte. Hele ki saldırısını böylesine yıkıcı bir şekilde geniş bir alana yayabiliyorken.

Devam edebilir, onu çileden çıkarıp hata yapmasını sağlayabilir, böylece ona orman yangını enjekte edebilecek kadar yaklaşabilirdi ama seçiminin bedeli mezar üzerine mezar olacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Geri çekilin! diye emretti. Geri çekilin!

Bu emri verirken bile vücudundaki son orman ateşi damlalarını küçük topaklar haline getirip kalkanının içinden fırlattı. Zamanlamayı doğru yapmak için fazladan bir saniyesini ayırmıştı, böylece topaklar -o kadar küçüklerdi ki yıldız ışığı obsidyen yağmuruna karşı neredeyse görünmezlerdi- yağmurun bir patlamasıyla diğeri arasındaki boşluktan geçeceklerdi.

Lijuan bu olay başladığından beri yerinden kıpırdamamıştı; bunun bir saniye daha sürmesini umuyordu.

Topaklardan ikisi düşen parçalarla yok oldu ama diğer beşi Lijuan'ın kalbine saplandı.

Şimşek onu içinden aydınlattı. Ağzından kan damladı.

Raphael bunu herhangi bir avantaj olarak görmüyordu. Bu kadar az şeyle bu kadar çok şey başarmasının tek nedeni kızın zaten yaralı olmasıydı. Ama yaralı ya da değil, o

içinde bolca ateş gücü vardı. Bir sonraki yaylım ateşinde sadece onu hedef aldı.

Kalkanı çöktü, orman ateşi siyah yağmurun altında dağıldı.

Raphael'in askerlerini ateş hattına sokmadan gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bir melek filosu onun altından geri çekiliyordu. Yıldız ışığı obsidyenini bozmak için melek ateşini kullandı. Lijuan'ın zehrini yok edemedi ya da iptal edemedi ama onu rotasından çıkaracak kadar güçlüydü.

Parçalar filonun her iki yanındaki binalara çarptı; dakikalar sonra tehlikeden uzaklaştılar. Şu anda endişelenmesi gereken kara birlikleriydi; düşman topraklarının çok derinlerindeydiler. Güvenli bir yere çekilmeleri zaman alacaktı. Yeraltındaki tünel ağı yer üstündeki patlamalardan kurtulmuş olsa bile, çok sayıda asker için değil, yalnız çalışanlar için tasarlanmıştı.

Lijuan kahkaha attı ve ses uyumsuz bir şekilde çok hoştu. Neden böyle savaşıyorsun? Zihinsel sesinde azarlayıcı bir ton vardı, neredeyse bir zamanlar olduğu başmelek gibi. Sen sadece bedenindeki güce sahipsin. Ben bir tanrıçayım. Gücümü halkımdan alıyorum. Güzelliğe bürünmüş bir başka acı ve ölüm yağmuru.

Hiçbir şeyi kalmamıştı. Orman ateşi yok. Melek ateşi yok. Kılıçlarından başka bir şey kalmamıştı; bu kılıçlarla parçaların bir kısmını saptırmaya çalışacaktı, böylece kara birliklerinin güvenli bir şekilde geri çekilme şansı biraz daha yüksek olacaktı.

Gri bedenler aniden önündeki gökyüzünü doldurdu.

Lejyonu darbe üstüne darbe aldı, kara zehir onları içten dışa doğru yiyip bitirirken her bir beden gevşek bir şekilde yere düştü.

Aynı anda gökten bronz yıldırımlar düşerek doğrudan Lijuan'ı hedef aldı. Bir tanesi doğrudan ona isabet etti ve orman ateşiyle delik deşik olmuş vücudunun sağlıklı tarafından büyük et parçalarını yaktı. Çığlık attı ve ateş gücünü yukarıya yöneltti ama oradaki kişi dumanla kaplı gökyüzünde görünmüyordu.

Raphael bu yıldırımı tanıdı ama Michaela'yı da göremedi. Çileden çıkan Lijuan bir başka siyah yıldırım yağmuru daha gönderdi.

Lejyon'a, vücutlarıyla engelledikleri zehirli parçalar fırlattı. Michaela Lijuan'a başka bir doğrudan vuruş yaptı; bu seferki bir kanadı yok etmeyi başarmıştı. Lijuan'ın yüzü soldu, sonra vücudu dalgalandı ve tekrar beslenmek üzere ortadan kayboldu.

Raphael çatışmadan sağ kurtulmuştu ama aldığı hasar felaket boyutlarındaydı. İlk kez halkının yüzünde umutsuzluk gördü. Bu toprakları kazanmak onlara çok fazla yaratıcılığa, beceriye ve kana mal olmuştu. Sadece Lijuan birkaç dakika içinde geri alabilmişti.

Elena. Benimle uç. Eşine savaşa ya da güçle ilgisi olmayan bir şekilde ihtiyacı vardı ve halkı Lijuan'ın kuvvetlerine yeterince zarar vermişti ki geri çekilen askerleri takip etmiyorlardı, sadece kendi taraflarını tutuyorlardı.

Stormfire'in kanatları çatılardan birinden yükseliyordu. "O toprakları geri alacağız," dedi ona ulaştığında. "Bir kez başardık, yine başaracağız."

"Hayır, Lonca Avcısı. Patlamaların tek avantajımızı ele verdiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun -Lijuan'ın adamları şu anda bile görüş alanındaki tüm binaları bubi tuzakları için araştırıyor olacaklar." Sadece Naasir, Janvier, Ashwini, Demarco, Holly ve diğerlerinin kurtulmasını umuyordu. "Beni endişelendiren toprak kaybı değil, bu kaybın halkımıza ne yaptığı."

Çatılardan yüzler ona bakıyordu ve umuda tutunmayı başaranların bile umutları kırılmıştı. "Az önce baş meleklerinin tamamen yenildiğini gördüler. Lejyon devreye girip bana indirilmesi gereken darbeleri almasaydı, şimdi burada sizinle konuşuyor olmayacaktım."

"Acı çekiyorsun." Elena'nın ses tonu keskindi. "Seni yakaladı." "İki kez," dedi ona. "Bir keresinde omzunun çok yakınından ikincisi de göğüs kafesimin yan tarafında. Beni yiyip bitiriyor."

"Orman yangını," diye başladı Elena.

Raphael başını sallayarak onun sözünü kesti. "Geriye hiçbir şey kalmadı. Gücüm tükendi ve biliyorum ki bana

İçindeki son damlacıklar." Lijuan'ın yıldız ışığı obsidyenî kaburgalarında ve omzunda acı dolu kanallar açarken bile kanadını kasıtlı olarak Elena'ninkine sürttü.

Eğer aldığı iki darbe bir bakışta gelmeseydi ve orman yangını yaratma yeteneği sınırlı bir bağışıklığa sahip gibi görünmeseydi Antonicus'la aynı durumda olacaktı. Ama bu sadece süreci yavaşlatırdı, durdurmazdı. Siyah zehir şimdiden kalbine ulaşmaya çalışıyordu, kanalların hepsi o yöne doğru yönelmişti.

- - -

Birkaç dakika sonra midesi bulanana Elena yüksek bir kulenin balkonunda durdu ve gökyüzüne baktığında Raphael'le ilk buluşmasında gerçekleşen buluşmaya benzer bir buluşma gördü. İki Gökyüzünde biri altın ve beyaz kanatlı, diğeri parıldayan bronz tüyleri olan baş melekler.

Michaela o uzun zaman önce olduğu gibi uzun kollu bir zıbın bile giymişti. Budapeşte Başmeleği Raphael'le birlikte balkona indiğinde, tulumun hafif bir ışıltısı olan koyu yeşil renkte olduğu görüldü. Saçları aynı ipek gibi sırtından aşağı dökülüyordu ve yüzü şaşırtıcı derecede güzeldi. Teninin sütlü çikolata rengi gece karanlığına rağmen zengindi ve Elena'nın her zaman kişiliğinin ısırgan tarafıyla çeliştiğini düşündüğü bir sıcaklık taşıyordu.

Ancak bugün ne bir iğneleme ne de dudak bükme vardı. Michaela Raphael'e dönmeden önce Elena'ya başını salladı - Elena'nın fırtına ateşi kanatlarını görünce bakışları hafifçe daraldı-. "Bu şehirden gelen haberleri gördüm, gelmem gerektiğini biliyordum."

"Peki ya senin bölgen?" Raphael sesinde hiçbir acı belirtisi olmadan sordu ama Elena bunun işkence gibi olduğunu biliyordu. "Yeniden doğan enfeksiyon? Çocuklar."

"Eğer bu savaşı kazanırsa, benim bölgemin enfeksiyondan arınmış olmasının bir önemi kalmayacak." Michaela'nın varlığında Elena'nın daha önce hiç hissetmediğı bir ağırlık, bu ani his

kadın bir baş melekti. "Lijuan'ı burada yenersek, bölgemi kurtarmak için bir şansımız olur."

"Zor bir seçim yaptınız." Raphael başını eğerek eşitler arasında bir onaylama yaptı. "Bebeğin mi?"

Yüz hatlarında bir sıkışma. "Cascade bana bedenimin dışında hayatta kalabilen güç yapıları yaratma yeteneği verdi. Keir'e onu ve bebeğimi koruyan bir kalkan yaptım; neredeyse Sığınak'a varana kadar kalkanı koruduğunu söylüyor. Onlar güvende."

Elena kendini tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verirken buldu. Keir ve yeni doğmuş bir bebeğin dünyayı saran ölümden kaçma fikri korkunçtu.

Michaela, "Gücüm Lijuan'a zarar verdi," dedi. "Zafere ulaşmanıza yardım etmem mümkün mü?"

Elena'yı şaşırtan bir şekilde Raphael başını salladı. "İçindeki vahşi ateşim muhtemelen etkisini artırdı, ama sen benim iyileştirici duyularıma biraz farklı görünüyorsun - içinde yakın zamanda doğurduğun hayatın izi var. Soluyor ama henüz yok olmadı."

Ve Lijuan bir ölüm yaratıyordu.

"Güzel. Onun işini bitirmenize yardım edeceğim, sonra da eve döneceğim."

"Sizin taraftaki durum nedir?"

Elena Raphael'in bu kritik bilgiye sahip olması gerektiğini biliyordu ama panik onu pençesine almıştı; zehir onu içten içe kemiriyordu. Şimdiden bir kanadında karanlığın sürünen kenarını görebiliyordu.

"Kötü," dedi Michaela kısaca, yüzü Elena'nın hiç görmediği kadar asıktı. "Ben ayrıldığımda Alexander ve Zanaya yeniden doğanları tek bir vadiye sürmeye çalışıyorlardı, böylece onları ateşle yakabilirdik." Gözlerinin canlı yeşili etraflarındaki için için yanan şehre baktı, daha önceki patlamaların dumanı hâlâ gökyüzüne yükseliyordu. "Alexander'a bunun daha önemli olduğunu söyledim. Dünyayı kazanacağımız ya da kaybedeceğimiz yer burası. Ama o buraya gelmeyi halkını terk etmek olarak görüyor. O bir aptal."

Elena Pers Başmeleği'ni aptal olarak tanımlamazdı ama uzun vadeli resmin öncelikli olması gerektiği konusunda Michaela'ya katılmak zorundaydı.

"Çocuklar ... Bu çok zor." Michaela gözlerini hızla kırıştırdı, boğazı düğümlendi. "Korumaya programlandıklarımızı kesmek zorunda kaldığımız için tüm birliklerimizin morali ciddi şekilde bozuldu. Kendi bebeğimi görmeye devam ettim, her çocuğun başka bir kadının kalbi olduğunu düşündüm."

Elena virüslü çocuktan sonra virüslü çocukla karşılaşmanın dehşetini hayal bile edemezdi. Son savaş sırasında tek bir enfekte çocukla, enfekte bir yolcu gemisinden inmiş, güneş elbisesi giyen bir kızla karşılaştığında donup kalmıştı. O kabus anının sürekli bir döngü halinde tekrarlanması fikri... Boğazının arkasını safra kapladı.

Gökyüzü hiçbir uyarıda bulunmadan büyük bir ses patlamasıyla gürledi, başının yan tarafına yuvarlak bir yumruk gibi gelen devasa bir ezici güç. Elena'nın kulakları patladı, başı cınladı. Başmelek, bu da neydi böyle?

Bu dünyadaki mavinin en şiddetli tonu olan gözler onunkileri tutuyordu. Bir baş melek öldü.

Elena'nın teni Raphael'in sözleriyle

ürperirken, gökyüzü kara gebe bulutlarla dolmaya başladı. Uram'a böyle bir şey olmamıştı. Tüm şehri aydınlatan saf beyaz bir ışık patlamasıyla ölmüş, sonra da yok olup gitmişti, Kan Başmeleği'nden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Raphael, etkinin asla aynı olmadığını söyledi. Bana söylendiğine göre, Uram'ın ölümünden sadece bir saat sonra, ikimiz de baygınken, tüm dünyada yağmur yağmaya başladı. Üç gün boyunca durmadı.

Elena bunun hakkında hiç konuşmadıklarını fark etti. Uzun uykusundan uyandığında o zaman çoktan geçmişti. Tüm bu "ben bir meleğim" meselesi dikkatini çekmiş, Uram tarihin yıllıklarında kalması daha iyi olan kötü bir anı olmuştu.

"Hangimizdi o?" Michaela'nın elmacık kemikleri tenine bıçak gibi saplanmış, kanatları acımasız bir gerginlikle tutulmuştu. "Sen ve Lijuan dışında, Titus ve Charisemnon şu anda birbirleriyle savaşıyor tek iki kişi."

Elena'nın göğsü granit gibi sertleşti. Titus onun en sevdiği baş meleklerden biriydi. Onun bu dünyadan gitmesi fikrine tahammül edemiyordu.

"Haberler bölgeden dışarı sızana kadar bunu bilemeyeceğiz." Raphael kanadını Elena'nın kanadına değecek şekilde kaydırdı. "O zamana kadar, Titus'un dünyadan bir düşman aldığına inanmalıyız."

Elena Raphael'in kanadında yayılan siyaha bir kez daha baktı ve bir anda başka hiçbir şeyin önemi kalmadı; Raphael'i özel bir yere götürmesi gerekiyordu. "Yorgun olmalısın," dedi Michaela'ya, bu tür bir durumda melek görgü kurallarına uymak için kasıtlı olarak hafif bir resmiyete geçiş yaptı.

Görgü kuralları umurunda bile değildi, kalbi küt küt atıyordu ama söz konusu olan belli davranış biçimlerine alışkın güçlü melekler olunca işler yoluna giriyordu. "Lütfen," dedi, "Kule'deki sütlerden birini kullanın. Görünüşe göre Lijuan'ın birlikleri bölgelerini korumaktan ve onun yükselmesini beklemekten memnunar. En azından biraz zamanımız olacak."

Michaela neredeyse gerçek olan bir içtenlikle, "Teşekkür ederim, Konsül," dedi. "Ama sakıncası yoksa Raphael, ikinci adamınızla konuşmak ve bu savaşın nasıl yapıldığını ve karşı karşıya olduğumuz düşmanı daha iyi anlamak istiyorum."

Raphael bir süre sonra, "Elijah da sizinle savaş odasında buluşacak," dedi.

Michaela'ya savaş odasını gösterdikten sonra üçünün yolları ayrıldı. Elena Dmitri'yle göz göze geldi ve Michaela'nın arkasından Laric'in "sessiz dilini" kullanarak hızlıca bir mesaj imzaladı. Raphael'in yaralandığı haberini alınca gözlerinin kenarları gerildi ama Michaela'nın yolunu kesmek için rahatça hareket etti, böylece Raphael'le birlikte kaçabileceklerdi.

Dmitri'nin çabalamadığı zamanlarda bile karanlık bir duygusallığı vardı ve Elena Michaela'nın hafif bir yumuşamayla tepki verdiğini gördü. Açılış yorumunda boğuk bir kahkaha vardı. "Yaşlandıkça daha iyi oluyorsun, Dmitri."

"Ve sen daha da büyüleyici oluyorsun," diye cevap verdi, Honor'a gülümsediğini görmemiş olsaydınız gerçek sanacağınız yavaş bir gülümsemeyle.

Elena fırsatı değerlendirdi ve Raphael'i sürükleyerek götürdü.

Kamaralarına girdikleri anda adamın üstünü neredeyse yırtıp atacaktı. Deri çatlamış, lekelenmiş ve ezikti, yer yer yanmış, yer yer yırtılmıştı. Yapıştığında

Sinir bozucu bir an için omuzlarını bıçakla kesti.

"Siktir, siktir, siktir." Sol omzu neredeyse simsiyahtı ve bu siyahlıktan damlalar yan tarafından kalbine doğru akmaya başlamıştı. Göğüs kafesindeki elinin genişliğinden daha büyüktü ve o da kalbine ölümcül dallar gönderiyordu.

"Korkarım havamda değilim, hbeebti."

"Seni bir saniye içinde öldüreceğim." Ama eli önce göğüs kafesinin etrafını, sonra da daha yukarısını kontrol ederken nazikti.

Kız kararmış ete dokunmak üzereyken bileğini kavradı. "Hayır, Elena. Sana sıçraması riskini göze alamayız. Şu anda orman ateşinden yoksunsun ve Lijuan daha da güçleniyor - bu zehrin özelliklerini bilmiyoruz."

Çenesi tutulmuştu ama yine de başını salladı. "Gözlerine ulaşmamış." Mavi acı verecek kadar berrak, yoğun bir renkti. "Vücudun onu uzak tutuyor."

"Hayır, büyüyor ama ilk darbenin derinliği nedeniyle öncekinden daha yavaş. Bu sefer içime o kadar fazla zehir alamadı."

Elena onunla yanıldığını, zehrin zehirli bir dalga halinde vücudunu sarmadığını tartışmak istedi ama yapamadı. Bu şey kalbini pençelemeye, onu yiyip bitirmeye kararlıydı.

"Ampütasyon," dedi, "en iyi seçenek olabilir."

Elena'nın tüm benliği Raphael'in böyle bir şekilde vahşileştirilmesi fikrine isyan etti ama başını salladı. Bir başmelek olarak, bir uzvu kesilse bile iyileştirebilirdi ve bu ölümcül zehir ondan çıkabilirdi. "Savaş alanında sakat kalacaksın."

"Evet." Bir savaşçının onaylaması. "Göğüs kafesi enfeksiyonunu bırakıyoruz ve omuzdakini çıkarıyoruz. Bir kolum ve omzum olmadan da savaşabilirim."

Yüreği buz keserek adamın gözlerinin içine baktı; adam ölüm fermanını imzalıyordu. Göğüs kafesindeki o yama onu yiyip bitirmeye devam edecekti. Ve Lijuan'la onlar kadar umutsuzca savaşıyordu.

Bu, karşılık verecek, iyileşecek zamanı ya da kaynağı olmayacağı anlamına geliyordu. "Birlikte," diye hatırlattı ona sert bir fısıltıyla. "İhtiyacın olanı al." Vücudu en iyi ihtimalle zayıf bir bataryaydı ama yine de orman yangını damlacıkları ürettiyordu.

Elini göğsünün açık bir kısmına bastırduğunda, gece yarısı ve şafağın opalesansı ile renklendirilmiş acınacak kadar ince bir orman ateşi çatırtısı ondan ona yayıldı. Belki de baş meleğine otuz dakika daha kazandırmıştı.

Elini onun elinin üzerine kapattı. "Birlikte."

Elena kollarını ona dolamak, sonsuza kadar sımsıkı sarılmak istedi ama vücudunda yaygınlaşan enfeksiyon nedeniyle buna izin vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden orada öylece durdular, bitkin, aşık ve kararlıydılar, ta ki zihinlerine bir ses girene kadar.

Aeclari.

Hem o hem de Raphael balkon kapılarına doğru döndü. Birincil'i dışarıda, geceye karşı acı verici bir karanlığa bürünmüş Manhattan'ın çerçevelediği bir yerde dururken görmek hiç de sürpriz değildi. Kar yumuşak taneler halinde saçlarına, omuzlarına düşüyordu, derinlerden gelen bu varlık şimdi dünyada yürüyordu.

O ve Raphael kapıları açmak için birlikte yürüdüler ama Raphael, Primary'e soğuktan içeriye girmesini işaret ettiğinde başını salladı. "Vakit geldi." Sesinde, bedenleri zehirlenmiş olanlar da dahil olmak üzere, tüm kardeşleri olan yüzlerce kişi yaşıyordu.

Elena'nın omurgası sertleşti.

Raphael hareketsiz kaldı. "Lejyonumu kaybetmek istemem." "Verebileceğimiz her şeye ihtiyacın var - senin için taşıdığımız her şeye, ve bizi biz yapan enerji." Birincil'in nadir bulunan gümüş mavisine karşı koyu renk gözbebekleri olan gözleri Raphael'inkileri tuttu. "Güce ihtiyaç var ve bu Lejyon'dan daha fazlasını yapabilir." Bakışlarını Raphael'in omzundaki siyah lekeye kaydırды. "Aeclari'mizden daha uzun yaşamamız gerekmiyor."

Sıcaklık Elena'nın gözlerini yaktı. Lejyon ilk geldiğinde ürkütücü bir gri yığınıydılar. O kadar başka varlıklardı ki

onları anlayamıyordu. Şimdi, onlar onun arkadaşlarıydı. Aynı anda hem tuhaf, hem yaşlı, hem de çocuk gibiydiler. Ona saksı bitkileri verdiler ve bazen istediklerinden başka hiçbir neden olmadan onunla uçtular. Manhattan'ın merkezinde yemyeşil bir ev inşa etmişlerdi, hayat dolu bir ev.

"Sizi sadece beden yapan enerji mi?" diye fısıldadı. "Bir kez . . çözüldüğünüzde, zihinleriniz ve anılarınız da kaybolacak mı? Hiç geri gelebilir misiniz?"

Primary başını yana doğru eğdi. "Bilmiyoruz. Bizi biz yapan şeyi asla vermedik. Biz dünyalıyız, bu yüzden belki de dünyada kalan enerjimizin tohumlarından yeniden büyüyeceğiz. Ya da belki de gerçek bir ölümle öleceğiz."

Gözlerinden yaşlar döküldü. Primary garip bir sessizlikle ona baktı. "Bizim için hiç gözyaşı dökülmedi." Sesi zihninde aynı anda yüzlerceydi ve bugün bununla bir sorunu yoktu.

Öne doğru bir adım atarak ona sıkıca sarıldı. Vücudu serindi ve ne kalp atışı ne de nefes hissediyordu. Yine de Lejyon, Lijuan'ın asla olamayacağı bir şekilde derinden canlıydı. "Sen dönene kadar evine göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Kolları tereddütlüydü ama ona sarıldı. "Asla geri dönemeyebiliriz." Soğuk bir kınama değil, sessiz bir uyarıydı.

"Buna inanmıyorum." İnanamıyordu; kalbi çoktan kırılmıştı. Lejyon'un, eşsiz, farklı ve yedi yüz yetmiş yedi kişinin bu dünyadan sonsuza dek yok olacağını düşünmek Buna dayanamazdı.

Primary geri çekildiğinde bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bu bizim amacımız. Bizler aeclari'nin sağ kolu olmak, karanlık yükseldiğinde yükselmek ve gerektiğinde alçalmak için yaratıldık. Kaderimizden memnunuz. Bu bir onurdur."

Raphael savaşçılara özgü bir şekilde kolunu uzattı ve Birincil küçük bir duraksamadan sonra kolunu kavradı. "Siz benim Lejyonumsunuz ve her zaman benim Lejyonum olacaksınız. Ben var olduğum sürece, her ne şekilde olursa olsun benim bölgemde hoş karşılanacaksınız."

"Efendim." Birincil başını eğdi. "Eşim, efendimizle temas kurmalısın."

Burnu çoktan tıkanmış ve gözlerinde daha fazla yaş yanıyor olmasına rağmen bir eliyle gözyaşlarını silen Elena, elini Raphael'in enfekte olmamış üst koluna doladı.

Primary boştaki elini Raphael'in kalbinin üzerine koydu. Raphael. Elena. Aeclari. Senin olanı sana veriyoruz. Bu onun sesiydi ve Lejyon'un sesiydi, kelimelerdeki pek çok farklı nota, pek çok farklı kişilik, vahşi bir şarkı olana kadar.

Birçok parçası olan tek bir organizma.

Serasında yetiştirdiği kadifemsi stachys byzantina'dan o kadar etkilenmişti ki, onun için yetiştirdiği bir fideyi teklif ettiğinde gözleri parlamıştı. Elinin arkasında farklı deri tonlarını deneyen ve gri olmaktan daha çok hoşlanıp hoşlanmadığını görmeye çalışanı duydu. İyi geceler demek için geceleri hep bu balkona çıkıyordu. Ve diğerleri, her biri zihninde özel bir anı olan diğerleri.

Elena.

Aeclari.

Raphael.

Aeclari.

Vakit
geldi.

Sessiz kanatların sonsuz sıraları halinde balkonun ötesinde süzöldüler. Sen bizim hafızamızdasın. Ölüm Çağlayanı'nın aeclari. Bizi seven aeclari.

Bu bir veda değil, dedi Elena cevap olarak. Sadece bir dahaki sefere kadar.

Sen her zaman bizim Lejyonumuz olacaksın. Raphael'in sesi onunkinin hemen ardından geldi, her kelime güçlüydü. Burayı hatırla. Evinizi hatırlayın.

Elena. Aeclari. Raphael. Aeclari.

Binlerce fısıltı, Raphael birincilden ona ve Elena'ya doğru bir sarsıntı geçerken nefesi kesilene kadar bir kreşendo oluşturdu. Sırtı eğildi, damarları

Kanatlarındaki fırtına ateşi bir cehenneme dönüştü ama Raphael'i delip geçen gücün sadece küçük bir yüzdesini almıştı. Bu gücü tanımıştı.

Kan ve karanlıktı, kızıl bir fırtınaydı.

İlk seferinde bunu Raphael'i kontrol etmek isteyen bir şey sanmıştı ama şimdi anlıyordu. Toprak ne kadar hayatsa, kan da o kadar hayattı. En temel elementlerde kök salmış, taşıyıcısı tarafından şekillendirilecek bir güçtü.

Üstlerinde karla kaplı gökyüzü, bir ömür önce onu dehşete düşüren kan fırtınasının bir yankısı olarak kan kırmızısına dönmeye başladı. Altın şimşek o kan fırtınasını kırdı ve onun ortasında birdenbire anladı. İçine bilgi aktı, Lejyon tarafından saklanan binlerce yıllık bilgi.

Beyni tek bir ölümlü ömrünün değerini bile kavrayacak kadar geniş değildi ama buna ihtiyacı da yoktu; sadece küçük parçaları kavraması gerekiyordu. Her nasılsa, Birincil ona ve Raphael'e verdiği şeyde bu parçaların ön planda olmasını sağlamıştı.

Göstereceğiz, diye fısıldadı Lejyon. Gösteriyoruz.

Gösteriyoruz.

Aynalar. Aeclari aynadır. Aeclari hayattır. Aeclari kanaldır. Aeclari. . . sizi seviyoruz.

Sonuncusu sanki binlerce yıllık varoluşları boyunca hiç sevmemişler gibi şaşkın bir tonda söylendi. Sonra Lejyon yok oldu, savaşta öldüklerinde yaptıkları gibi bedenleri toza dönüştü ve tekrar dirildiler. Ama bu sefer, hem o hem de Raphael beklemesine rağmen, dirilmediler.

Elena'nın eli ağzına doğru titredi, boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Lejyon gitmişti.

Raphael'in omzundaki, kanadındaki ve göğüs kafesindeki siyah zehir de öyleydi. Ona döndüğünde gözleri içten içe parlıyordu, kanatları ışıkla kireçlenmişti. Kendilerini az önce varoluştan silmiş olabilecek kadim varlıklar için ağlarken kollarını ve kanatlarını onun etrafında kapatarak, "Gözlerin sıvı gümüş ve derinin altında ateş dans ediyor. Kanatların o kadar çok şimşekle dolu ki, yanıyorsun."

Sesi sertti ve onun da yas tuttuğunu biliyordu. Kafamın içi birdenbire çok sessizleşti. Lejyon onların bir parçası haline gelmişti, rahatsız edici olmadan orada olan bir mırıltı.

Benimkini de.

Acı kalplerine ve kemiklerine yerleşirken birbirlerine tutundular, bu asla solmayacak bir anı oldu.

Sonunda ayrıldıklarında Elena koluna baktı ve altın şimşegi gördü. Erimiş altından bir nehrin içinde derisini parçaladı, sadece yaranın tekrar kapanması ve başka bir yaranın açılması için. "Illium'a olanlara benziyor." Vücuduna çok fazla güç girmişti, Raphael için olması gereken güç.

Raphael bir elinin parmaklarını onun kolunun üzerinde gezdirdi. "Yine de sen onu kolaylıkla tutarken ben almasaydım ölebilirdi." İçindeki şeyin yoğunluğuyla nabızı atıyordu.

"Kan fırtınasında hissettiğin gibi hissetmiyorsun. Biraz benziyor ama aynı değil." O kadar uzak, o kadar duygudan yoksun değil.

Yine de üzerlerinde, Manhattan'ı ürkütücü bir ışıkla yıkayan koyu kırmızı bir gökyüzü dönüyordu.

"Soğuk, karanlık ve derin bir güç." "Lejyon'un uyuduğu okyanus gibi."

"Evet." Kan fırtınası bulutlarına bir ışık huzmesi gönderdi. Gökyüzü altın rengine büründü ve Manhattan'ı uzun bir an boyunca parlaklığa boğdu. "İçimdeki güç göz önüne alındığında küçük bir efor ve bu gösteri Lijuan'ın tereddüt etmesine neden olabilir."

Hâlâ bir ampul gibi parladığı için onun ne demek istediğini anladı. "Enerji çoktan orman yangınına dönüşmeye başladı." Vücudunun zehirle savaşabilmesinin tek yolu buydu.

Raphael başını salladı. "Ama vahşi ateşle dolup taşsam bile korkarım ki bu yeterli olmaz." Yüzünde saf güzellik çizgileri vardı, gücünün zirvesinde bir başmelek.

"Beslendikten sonra tekrar tekrar dirildi."

"Lejyon'un bize gösterdiği şey ..." Zihni bu kavramı kavramakta zorlandı; Lejyon'un bu fenomeni tanımlamakta ne kadar zorlandığını bir anda anlayabildi.

"Kör edici bir berraklık anıydı," dedi Raphael, "ama şimdi yarı hatırlanan bir rüya gibi elimden kayıp gidiyor."

Elena başını geriye eğdi ve düşünmemenin kavramı yüzeye çıkaracağı teorisiyle soğuk havadan derin bir nefes aldı. "Kendimi çok güçlü hissediyorum." Derisi yarılmaya devam ediyordu ama hiçbir yeri acıımıyordu; kendini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. "Sanırım sarhoş oldum."

"Gökyüzüne bir ateş topu göndermek ister misin?" Onun ses tonundaki gülümsemeyi duydu.

Bakışlarını gökyüzünden ona, bu güç ve güzellik abidesi yaratığa çevirerek ıstırapın ötesinde sırttı. "Hâlâ biraz ölümlüsün."

"İçimde senin kalbinden parçalar var, hbeebti. Her zaman biraz ölümlü olacağım." Tekrar kanlı gökyüzüne baktı. "Kan kötü değildir. Kan damarlarımızda akar. Kan hayattır."

"Onlar bizimkiler için savaşabilelim diye kendilerinininkini verdiler." Primary'nin durduğu yere doğru bakamadı, acısı çok taze ve hamdı.

"Lejyon savaşçıydı Elena-mine ve aeclari için varlıklarını ortaya koydular. Bunu onurlandıracağız."

Elena ellerini esnetti, uzun süre canını yakacak olan kaybına değil, damarlarını aydınlatan enerjiye odaklandı. "Gidip Dmitri'yi görsek iyi olur, bakalım duyduğumuz o patlama hakkında daha fazla şey biliyor mu?"

Balkondan birlikte çıktılar. Onlar inerken, gece gökyüzüne karşı nasıl göründüklerini merak etti. Gömleksiz ve güzel Raphael neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı ve Raphael sıvı altından nehirlere boyanmıştı. Umarım biri fotoğrafını çeker, diye düşündü Raphael'e. Bir daha asla bu kadar havalı görünemeyeceğiz.

Gülüyordu ve o onun Raphael'iydi, her ne kadar şimdi onda daha ağır bir karanlık olsa da, damarlarında yuva bulan kadim bir gücün karanlığı. Bunun kalıcı olduğunu düşündü.

Lejyonlarının izini sonsuza kadar taşıyacaktı.

Dmitri ikisine şöyle bir baktı ve bir yerden

bir güneş gözlüğü buldu. Elena gülmek zorunda kaldı. Vampirin espri anlayışı zaman zaman kendisinininkine çok benziyordu. Asla arkadaş olamayacaklarından değil. Bu doğanın dile getirilmemiş bir kanunuydu.

Kahkahası Raphael'in bir sonraki sözüyle kayboldu.

"Titus?"

"Haber yok." Güneş gözlüklerini çıkaran Dmitri onları bilgisayar masasının üzerine koydu. "O ve Charisemnon her ne yaptıysa, o bölgelerden dış dünyaya tüm iletişimi kesmeyi başardı. Henüz başka bir bölgeden kimse oraya uçup bilgi aktarmak için geri dönmedi."

Dmitri sert bakışlarla ekledi: "Kendi iletişimimiz en iyi ihtimalle yarım yamalak. Sanırım Lijuan ya da adamları bir noktada kasıtlı olarak biraz hasar vermişler."

"O taraftaki gözlerimizi mi kaybettik?"

"Vivek'te hâlâ birkaç tane var. Beklediğiniz gibi. Tekrar beslenmeye hazırlanıyor, ancak et dağını göremiyoruz - o böcekler ezilmiş." Dmitri yakındaki bir ekranda bir besleme görüntüsü açtı. "Michaela Elijah'la ayrıldıktan sonra Vivek'i uyuması için gönderdim. Henüz bu kadar uzun süre uyanık ve sandalyede kalması uygun değil."

Arkadaşına insan gibi davranmayı bırakmasını söyle. Çok sinir bozucu.

Senin ve Dmitri'nin özel ilişkisinin ortasına girmeye cesaret edemem, hbeebti. Hafif sözler, ama kanadının onunkine dokunmaya devam ettiğinden emin oldu, parıltı onların

yedi yüz yetmiş yedi müstesna varlığın fedakârlığının sessiz bir vasiyetidir.

Dmitri ekrandaki hareketi işaret etti. "Yaralılar o yöne doğru taşınıyor. Revire götürülüyor olabilirler ama benim soğuk, ölü kalbimin başka düşünceleri var."

"Peki ya gemiler?" Raphael sordu. "Olası asker ya da yeniden doğmuş nakliye araçları?"

"Kesinlikle bu tarafa geliyor." Dmitri başka bir ekranda bir harita gösterdi; üzerinde çeşitli çizgiler vardı. "Herhangi bir veri elde ettikçe bunu güncelliyoruz - iletişim dünya çapında devam ettiği için parçalı hale geldi."

"Oraya bir jet uçurup el bombası fırlatıcılarıyla gemide birkaç delik açabileceğimizi sanmıyorum." Elena kollarını kavuşturdu, çizmeli ayaklarını genişçe açtı. "Yani, bir savaşa nasıl gideceğin konusunda kurallar yok, değil mi? Lijuan denizaltı kullanıyordu."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Dmitri, "ama o bizden önde." Düşman bölgesinden gelen görüntüyü küçülterek başka bir görüntü açtı.

Pistte yatarken kanatları kırılmış ve gövdesi ikiye bölünmüş bir jetin kalıntılarıydı. Elena boya işini tanıdı.

"Dougal, diğerleri?" diye fısıldadı.

"Bildiğim kadarıyla uçaklar boştu." Raphael'e bir bakış. "Görüntüler Jason'ın adamlarından biri tarafından elden teslim edildi. Gökyüzünü güzel bir kan şarabı rengine çevirmenize neden olan her neyse onu bölmek istemedim."

"Xi karanlıkta gizli bir ekip göndermiş olmalı." Raphael'in sesi soğukkanlı ve netti. "Tüm uçaklarımızı vurdu mu?"

"İkincil havaalanından bir rapor almadım ama ihtimaller yüksek. Lijuan'ın ordusunun büyüklüğünü gördüğümüzde her iki havaalanından da korumayı çekmek zorunda kaldım - bu yüzden tüm pilotlara ve havaalanı mürettebatına kısa bir mesafedeki konutlara tahliye edilmelerini söyledim."

"Doğru kararı verdiniz. Gemilerin yolda olduğunu bilmemize imkân yoktu."

"Yakındaki sivillere saldırdılar mı?" Elena, arkadaşlarının ve ailesinin savunmasızlığının derin bilincindeydi.

"Hayır, bu hedefe yönelik bir saldırıydı."

Raphael, "Lijuan deli olabilir ama akıllı hâlâ bir tanrıçada," diye mırıldandı. "Tanrıçalar zayıflara saldırarak savaş kazanmazlar."

"Halkına korkunç şeyler yaptı ve yapıyor." "Ama onlar onun halkı Elena. Ona göre bu demek oluyor ki ona ait, istediği gibi kullanabilir." Raphael bir kez daha parçalanmış uçakların görüntülerine baktı. "Xi'nin kalan karanlık saatlerde büyük bir saldırı başlatma ihtimali nedir?"

"Naasir dışarıda sinsice dolaşıyor ve bazı yüksek seviyeli konuşmalar yakalamayı başardı. Vivek'in teknolojik casuslarından elde ettiklerimizle birlikte, bunun düşük ya da ihmal edilebilir olduğunu söyleyebilirim. Bence takviye kuvvetlerin gelmesini bekliyorlar. Bu ve Lijuan'ın tam güçte olmasıyla, hepsi bu. Tek bir saldırıyla oyun biter."

"Lijuan'ın savaş odasını yönetiyor olsaydım ben de tam olarak bunu yapardım." Raphael camın ötesine, çeşitli çatılardaki ateşlere baktı. "Saldırıyı onlar hazır olmadan, ama bizimkiler o kadar yorgun değilken yapmalıyız. Bu arada, gerçekten ölümsüz hale gelmiş gibi görünen bir başmeleği nasıl öldürebileceğimizi düşünmeliyim."

- - -

Ancak önce ikisi de şehrin **kendi** taraflarından **uçar**ak toprak kaybettikleri yere en yakın çatılara ve sokaklara indiler. Bu kayıpla moralleri çok bozulmuş olan ve şimdi her ikisinin de yanan gücünü görünce yüzleri aydınlanan birliklerle buluştular.

Izzy'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Yaklaşarak bir parmağını Elena'nın koluna uzattı ve havada asılı kaldı.

"Devam et," dedi. "Seni uyarmalıyım, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Etrafındaki savaşçılar daha da meraklı görünüyordu. Izzy yılmamıştı. "Ben senin muhafızlarının bir parçasıyım Ellie. Gücün bana zarar vermeyecek." Parmağını Ellie'nin derisinde sıvı altının kollarını tutan bir bölüme dokundurdu. Altın bir saniyeliğine parmağının etrafında dolandı ve sonra tekrar ona dönerek işine devam etti.

Elini bıraktı, gülümsemesi çok güzeldi. "Gördün mü? Gücün beni tanıyor."

Tanıdığı en sevimli yetişkin melek olduğu için onun yanağını okşayarak, "Geçen sefer yaptığın gibi pizzanın son dilimini çalmadığın sürece. O zaman tüm bahisler kapandı."

Arkadaşları gülüp sırtını sıvazlarken gökyüzü kan kırmızısına dönmeye devam ediyordu ve Elena Raphael'in damarlarındaki gücün hücrelerinin kalıcı bir parçası haline geldiğini biliyordu.

Daha sonra, süite döndüklerinde ilk hedefleri temiz olmaktı.

"Kirim in üstünde kir var," diye mırıldandı ama bu gerç ek bir şikâyet değildi. O birkaç dakika şehirlerinin düşmesi anlamına gelebilecekken hiçbir asker temiz olmayı umursamazdı. Bu zaman bir lükstü.

Soyunur soyunmaz Raphael onu kollarının arasına aldı, kanatları şimşek ve ateş saçıyordu ve onu doğ ruca banyoya götürdü. Üstünden buhar yükseliyordu.

"Yemin ederim Montgomery'nin Jason'dan daha iyi casusları var." Raphael onu banyoya indirip peşinden içeri girerken içini çekti. Burası sık sık oynadıkları bir yerdi ama bugün değ il. Bugün, kanatları birbirine sürtünürken ve bacakları birbirine değ erken kirden arınmak söz konusuydu.

Daha sonra, son bir durulama için duş a girdiler. İşte o zaman Raphael onu kalçalarından tutup kald ırdı ve duvara yap ıştırdı. Sıcak, sert bir öfkeyle bir araya geldiler, her şeyin kazan ılabileceğ i ya da kaybedilebileceğ i bir savaşın arifesinde ç al ınan bir an.

Ön seviş me yok, alay yok, sadece bir olma ihtiyacı var.

Adamın omzuna bir öpücük kondurduğ unda iç çekti. Uzun bir saniye geçirdiler.

Birbirlerinden ayrılmadan ve kurumaya başlamadan önce daha fazla birlikte olmak, birbirlerinde güç bulmak için.

Tam savaş teçhizatı giymemişlerdi ama gerektiğinde birkaç saniye içinde savaş alanında olabilecek kadarını giymişlerdi. Temiz ve hazır bir şekilde yatağa uzandılar, Elena'nın başı Raphael'in göğsündeydi ve kanatları bir şimşek dansıyla Raphael'in üzerine yayılırken, Raphael eliyle Elena'nın ensesini kavradı, başparmağı dalgınca okşuyordu.

Lijuan ve Lejyon'un onlara vermeye çalıştığı bilgiler hakkında konuştular, paramparça olmuş bir anılar kaleydoskopunu anlamlandırmaya çalıştılar. Elena bir noktada uykuya daldı; yorgun bedeni zaman zaman kendini hâlâ çok ölümlü hissediyordu. Uyandığında, bütün gece perdesiz bıraktıkları balkon kapılarından düşen kırmızımsı bir ışıkla karşılaştı.

Raphael onunla birlikte yatakta ve uyanıktı, boşa kalan kolu başının arkasında bükülmüş tavana bakıyordu. Diğer kolu hâlâ ona sarılıydı. Sıcak ve güçlüydü, ev gibi kokuyordu ve teninden güç ışıltısı yayılıyordu.

"Aynalar ve kanallar," dedi, sanki kız konuşmanın ortasında bayılmamış gibi konuşmalarına devam ederek. "Düşüncelerimizi özetleyelim, hbeebti: aynalar nesneleri ve ışığı yansıtır, ancak belirli bir tür ayna da ışığı daha güçlü hale getirebilir, odaklayabilir."

Elena esnedi, beyni bulanıktı. "Yüzüme biraz su dökmem için bana bir dakika ver." Beş dakikadan fazla sürdü ama odaya döndüğünde yenilenmişti. "Saat kaç?" Kendi parıltısının kaybolması için yeterince uzun zaman geçmişti, ancak damarları ara sıra uyarı vermeden sıvı altına dönüşüyordu.

"Sabah yedide."

Başını balkon kapısından dışarı çıkardı. Uzakta, dışarıda yağmur yağdığı anlamına gelebilecek gri bir gökyüzü vardı, ama tam yukarıda "Raphael, kan fırtınası gökyüzü hâlâ Kule'nin üzerinde dönüp duruyor." Yavaş hareket eden bir kasırganın kalbi siyahı andıracak kadar koyu kırmızıydı.

"Biliyorum." Raphael'in sesi biraz dalgındı. "Düşmanın bana tam olarak neler olduğunu merak etmesine izin vermeye karar verdim."

"Mükemmel bir şeytani plan." Yatağa geri dönerek ona dönük bir şekilde bağdaş kurdu. "Bir deneye ne dersin? Bana biraz güç ver."

Bunu yaptığında, enerji onun içine battı, ancak temas kurduğu anda ona geri salındı. "Sanırım bu bir bakıma yansıtma etkisi, ama Lejyon'un kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Parmaklarını şakaklarına bastırdı, gözlerini sıkarak kapattı. "Büyük patlamaların, gücün tek bir noktaya daralmasının ... ve şeylerin daha büyük hale getirildiği hissinin parçalanmış görüntüleri var. Bu mantıklı mı?"

"Lejyon bizden gücü artıran bir şey yapmamızı istiyor." Raphael doğrulup oturdu, çarşaf belinde toplanıyordu ve çıplak göğsü baştan çıkarıcıydı.

Ancak nasıl yaklaşırlarsa yaklaşınsınlar, Lejyon'un esrarengiz sözlerinde ya da Birincil'in aktarmaya çalıştığı anılarda saklı olan gerçeği bulamadılar. Tartışılmaz olan tek şey, orman yangınının bile artık Lijuan'a sadece zarar verebileceğiydi. Daha önce yaptıklarını yaparlarsa, Lejyon'un fedakârlığını nihai bir sonuç olmadan boşa harcamış olacaktı. Yine de hiçbir şey yapmamak bir seçenek değildi.

Kısa bir süre sonra kalktıklarında Elena yemeğini yedi, sonra da geceyi ayakta geçiren bir topçunun nöbetini devralmak için cepheye uçtu. "Ben bugün izinliyim," dedi ona. "Biraz dinlen ve senin de kana ihtiyacın var." Erkek çok solgundu, yüzü normalden daha inceydi.

Adam iyi olduğunu söylediğinde, kadın atış ortasında bayılırsa bir topçu olarak işe yaramayacağını belirtti.

"Ben bayılmam." Kollar kavuşturulmuş, gözler kısılmış, her nefeste hakaret.

Tanrım, dört yüz yaşındaki vampirler çok huysuz olabiliyordu. "O zaman benim için yap," dedi. "Kendimi işe yarar hissetmeye ihtiyacım var."

"Eşim, kimse senden daha fazlasını isteyemez." Kollarını açtı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bizim yanımızda savaşıyorsun

her gün."

Verdiği tepkiye rağmen, sözleri onu mola vermeye ikna etti. Bunu yaptıktan sonra dikkatini başka bir vampire çevirdi. "Sen de." Parmağıyla işaret etti. "Ortalık sakinken zaman ayır. Her şey er ya da geç cehenneme dönecek."

Elena'nın düzenli olarak poker oynadığı deneyimli vampir, silahını yere bırakarak ona kokladı. "Ellie, duş aldın mı?" Bir nefes.

Elena elini vücudundan diğer kadına doğru salladı. "Limonlu tazeliğimi kokla. Eğer Kötülük uyanmadan önce gidersen sen de bu kokuya sahip olabilirsin."

"Ben gittim."

Dinlenme molası veren diğerlerinin gece nöbetinin geri kalanını devralmak için geldiğini görünce yerine yerleşti. Şehrin bu tarafında yağmur yağıyordu ama ince çiseleyen yağmur ceketine ya da pantolonuna işlememişti. Lijuan'ın kuvvetleri tarafından görülmeyen bir balkona indikten sonra bu çatıya kadar yürümüştü. Bu noktada kanatlarını geri çekmiş ve saçlarını siyah örgü bir başlıkla örtmüştü.

Enerji çatlakları yüzünde pek sık meydana gelmiyordu, bu yüzden örgü şapkasını sıkı tutup ellerini eldivenlerinin içine sokarsa, Lijuan'ın tarafından kimsenin onu fark etmemesi gerekirdi. Bu durum değişirse, Kule'ye geri dönecekti.

Yardım etmek için buradaydı, tehlikeyi birliklerinin üzerine çekmek için değil.

Bu sırada Raphael, Elijah ve Michaela ile bir toplantıdaydı. Üç başmeleğin savaşta enerjilerini en iyi nasıl kullanacakları konusunda stratejik planlar yapmaları gerekiyordu. Birincisi, Michaela'nın Lijuan'a biraz zarar verebileceği açık olsa da, Raphael'in zombi tanrıçasını orman ateşiyle yumuşatmasını beklerse saldırıları daha etkili olacaktı.

Hiçbir avantajı boşa harcamayı göze alamazlardı.

Şehrin üzerinde garip bir sakinlik hüküm sürüyordu. Bir nişancı Lijuan'ın tarafından sık sık ateş ediyordu ve Raphael'in tarafı

ama çoğunlukla, her Şey durgunluğu içinde ũrkũtũcũydũ.
Herkes son savaşı bekliyordu.

Raphael, Aodhan'dan beklenmedik bir mesaj aldığıında, aysız gece gökyüzünün **altında Kule'nin çatısında durmuş,** topçu olarak geçirdiği uzun bir günün ardından eşinin eve dönüşünü izliyordu. Efendim. Gözlerim beni yanıltmıyorsa, Titus size doğru geliyor.

Aodhan'ın mevcut konumu göz önüne alındığında, Güney Afrika Başmeleği'nin New York'a uçuşu için yanlış yöndü ama o zaman da Lijuan'ın diğer yaklaşımı kontrol ettiğini biliyor ya da tahmin ediyor olmalıydı. İletişim Lijuan'ın ilk saldırısından çok sonrasına kadar sorunlu hale gelmemiştir.

İzlemeye devam edin, Raphael emretti. Uygunsuz bir şey görürseniz rapor verin. Kanatları gecenin soğuk havasını yarararak Kule'nin çatısından aşağı süzüldü. Eli, Titus'un şehre yaklaşıyor olma ihtimali var. Ben o tarafa giderken nöbet tutar mısın?

Olmuş bil.

Kanatlarını açarak uçuş yolunun Elena'nınkiyle kesişmesini sağladı. Gel, hbeebti. Eski bir dostu karşılamak üzere olabiliriz.

Haberi paylaştığında yüzü aydınlandı.

Uçarlarken gece havası bedenlerinin üzerinde soğuktu ama sadece Elena'nın kanatları siyaha karşı parlıyordu. Tenindeki enerji çatlakları gün ortasında durmuştu, aynı zamanda Elena'nın bedenindeki parıltı da azalmaya başlamıştı.

Hücreleri enerjileri emmiş, kendilerine ait hale getirmişti. Savaş tamamları tekrar çaldığında şimdiye kadarki en güçlü hallerini alacaklardı.

Uzakta büyük kanatlara dönüşen gölgemsi bir varlık, uçan bir melek.

Çok geçmeden tanıdık bir ses, "İyi karşılaşmalar, delikanlı!" diye gürledi.

"Eski öğretmenim, sizi görmek ne güzel." Savaşçıların yaptığı gibi ön kollarını kavuşturdular.

"Titus, yaralanmışsın." Elena'nın gözleri Titus'un diğer kolundaki ateldeydi, etrafına sarılmış bandaj seyahatlerinden dolayı tozlanmıştı. Raphael, Titus'un atel takılmasına izin verdiğine göre çok kötü bir kaza geçirmiş olması gerektiğini biliyordu.

"O köpeğin başmelek dışkısı sonunda içten içe çürüyordu - nefesi iğrenç ve kokuşmuştu - ama şanslı bir darbe aldı," diye mırıldandı Titus - Titus'un sesiyle, alçak bir gümbürtüydü. "Onu çakıl taşlarına ayırdı. İyileşiyor ama birkaç gün tek kollu olacağım."

Tek hasar bu değildi. Titus'un genellikle siyaha yakın pürüzsüz olan derisi, başını eğdiğinde yüzünün bir tarafında bebek pembesi rengini almıştı ama gözü yaralanmamıştı. Hepsi iyileşecek, diye avcısına güvence verdi Raphael, onun başmeleğe karşı olan duygularının farkındaydı. Vücudu önce en kötü yaraya odaklandı. Yüzündeki hasar yüzeysel.

Titus'un incindiğini görmek çok zor. Evet.

"Güçlü uçuyorsun," dedi Raphael yüksek sesle, bir zamanlar ordusunda acemi bir er olduğu bu cömert ve dürüst başmelek için önemli olanın bu olduğunun bilincindeydi.

"Ben de iyi ateş ederim." Titus'un gülümsemesi yüzünde beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. "Buraya gelirken bir gemi gördüm. Bir zamanlar bilge dostum Lijuan'ın yeniden doğanlar dediği o bulaşıcı pislikle doluydu. Şu anda okyanusun dibinde."

"Titus, sanırım seni öpmek istiyorum."

Elena'nın açıklaması Titus'un kollarını açmasına neden oldu.

Raphael'in eşi gülerek yanlarına gitti ve diğer başmeleğin

yaralanmamış yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin

Kanatlar . . ." Titus parlak fırtına ateşine baktı. "Yeni şeyler her zaman iyi değildir ama bu hoşuma gitti."

"Hadi," dedi Elena. "Dinlenmeye, yemek yemeye ihtiyacın var. Uzun bir yol uçtun."

"Daha önce burada olurdum ama o hastalık taşıyıcısını, o şeref hainini, o kokuşmuş çıbanı yeryüzünden silmem gerekiyordu."

"Charisemnon öldü mü?" Raphael sordu, çünkü bu noktada hata yapma lüksleri yoktu. "Hiç şüphe yok mu?"

"Bir tane bile değil, genç yavru. Onun zavallı varlığını melek ateşiyle ortadan kaldırdım." Raphael'in yanında uçmak için yerleşti. "Ordumla gelemezdim; çok yavaş olurlardı ve yeniden doğan vebayla savaşırken halkıma yardım edemezlerdi."

"Bunu beklemezdim Titus." Diğer başmeleğin yaralı ve savaş alanından çıkmış olarak gelmesi yeter de artardı bile.

"Peki, başka kimler geldi?"

"Elijah ve Michaela."

"O güzel bir hançer ama görevini biliyor. Ve Elijah her zaman iyi bir adam olmuştur. Diğerlerinin mazereti ne?" Cevap beklemeden gürledi: "Eğer ben buradaysam, onlar da burada olmalı! Bunu yapmak için başka bir baş melek savaştırmak zorunda kaldım!"

Efendim, bu sefer halüsinasyon görüyor olabilirim, dedi Aodhan, ama Astaad az önce bulutlardan düştü. Yanında başka bir melek daha var. Tırtıklı bir duraklama. Bu Aegaeon.

Raphael durdu. "Daha fazla misafirimiz olabilir." Döndü ve Pasifik Adaları'nın Başmeleği'nin kanatlarını görene kadar gökyüzünü izledi. Sırtından çıktıkları yerde koyu siyah olan Astaad'ın kanatları, uçlarında soluk griye doğru bir geçişle soluyordu; bu da onu gece gökyüzünde görmeyi çok zorlaştırıyordu. Sadece teninin solgunluğu onu ele veriyordu.

Yanında uçan meleğin renkleri çok daha gösterişliydi.

"Astaad! Zamanını almışsın!" İki kişi yeterince yakınlaştığında Titus seslendi. "Yolda çamurda mı yıkandın?"

Burada mı?"

Keçi sakalı her zamanki gibi düzgün olmayan, tuniği ve pantolonu tercih ettiği beyaz yerine koyu kahverengi olan Astaad, Titus'un yöntemlerine uzun süredir alışkın ve kendi başına ayakta durabilen bir adamın rahatlığıyla gülümsedi. "Görüyorum ki Charisemnon birkaç yara almış."

"Hah! Onunla işim bittiğinde melez köpeği görmeliydin." Titus, Astaad'la kol kola girerken, Raphael de Aegaeon'u politik bir gereklilikten ötürü karşıladı. Bu noktada, bir zamanlar küçük mavi kanatlı bir çocuğun kalbi kırık bedenini kollarında tutan genç başmelek değil, Kadro'dan biri olmalıydı.

Astaad daha sonra Elena'ya kişisel bir merhaba demek için döndü. "Mele en iyi dileklerini gönderdi. Kendisi evinde, zararlı kirlilikten arınmış bir adada güvende."

Yolculuğun geri kalanı çabucak geçti ama Kule'ye vardıklarında Neha ve Caliane'nin onları beklediğini gördüler. Neha'nın yüzü kir içindeydi ve Raphael'in hiç görmediği bir şekilde yorgundu, koyu yeşil derileri tozluysa. Caliane eski beyaz deriler giyyordu, rengi artık kir ve isle lekelenmediği yerlerde soluk sarıya daha yakındı.

Hem annesi hem de Neha saçlarını başlarının arkasında örmüş, kılıçlarını kalçalarına dayamışlardı. Neha iniş ekibine baktı. "Demek ölen Charisemnon'du. Güzel. Kadro'ya ihanet edenlerin unutulmuş toz parçaları olarak kalmaları daha iyidir." O anda Neha, derisine eski kan sıçramış bir savaşçı kraliçeydi.

"Topraklarınızdaki durumu duyduk," dedi Astaad Neha'ya o sakin, zarif sesiyle. "Halkınızın karşı karşıya kaldığı dehşet verici bir durum."

Neha'nın ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Askerlerim bunu atlatacak ve sonrasında ilerlemenin bir yolunu bulacağız. Şimdilik onları buraya gelmeleri için bıraktım, böylece buna sonsuza dek son verebiliriz. Bir daha asla bir baş melek çocukları savaş yemi olarak kullanmaya cesaret edemeyecek."

"Bu affedilmeyecek ya da unutulmayacak bir ihlal," diye ekledi Caliane, gözlerinde kâbusların yankısı vardı. "Ama oğlum, sakın bana Alex'in bizi hayal kırıklığına uğrattığını söyleme?"

"Halkını kurtarmak için savaşıyor," dedi Raphael, çünkü Alexander'ın seçimine katılmasa bile onu anlayabiliyordu; aynı durumda New York'u terk etmek zorunda kalsaydı bu onun kalbini parçalardı.

"Lijuan'la tek başına savaşmak zorunda kalırsa oradaki savaşı kazansa da fark etmez." Caliane dudaklarını büzdü. "Bu yeni iletişim yolları çalışmayı durdurmadan önce onunla şahsen konuştum ve daha küçük savaşlara başlamadan önce savaşın kazanılması gerektiğini açıkça belirttim."

Elena, Caliane'in sözlerini takip eden küçük sessizlikte konuştu. "Sanırım hiçbiriniz yeniden doğanlarla dolu bir gemiyi batırmadınız?"

Titus hariç herkes başını salladı.

Pekala, Başmelek. Üçte bir fena değil.

Savaş odası o kadar büyük bir güçle yanıyordu ki

Elena'nın kollarındaki minik tüyler diken diken olmuştu. Vivek kızgın başmeleklerin oluşturduğu düğümün yanına bile yaklaşmıyordu. "Kadro bir grup olarak dehşet verici," diye mırıldandı Elena tartışma için bazı bilgiler almaya geldiğinde. "Bu yüzyıl için demirden taşaklar ödülümü alıyorsun."

Kadro'ya geri dönerken tuzlu deniz aklına düştü. Alexander az önce Zanaya ile birlikte bölgeye girerken görülmüştü.

Dünyadaki her bir baş melek yakında Manhattan'da olacaktı.

Vakit geldiğinde ikisi de Pers Başmeleği'ni ve yeni uyanan Kadim'i karşılamak için müsaade istediler. Zanaya, yüzünüze tokat gibi çarpan ve sonra sizi şehvetli bir zarafetle saran bir şekilde çarpıcı, Elena'ya bir kez daha baktı.

"Meleğe dönüşmüş bir ölümlü," dedi, dudakları yumuşak ve dolgundu ve vücudu kalçalarını zar zor saran sade siyah bir şal giymişti. "Ne kadar olağanüstü. Ve böyle kanatlar."

Böyle bir ifade ses tonuna göre değişebilir ya da kaybolabilirdi ve Zanaya'nın lirik aksanlı konuşmasında sadece şaşkınlık vardı. Elena kendini biraz ilginç bir böcek gibi hissetti ama Kadim'in ezmek istediği bir böcek değildi. Zanaya'ya kılıcı için iltifat etmeye gitti - bu ciddi bir metaldi, güzel bir oyuncak değil

-Bakışları ötede dalgalanan bir ışık tarafından yakalandığında. "Deniz aurorası geri döndü."

Zanaya'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Qin'in efsanesi, çocuk masallarında böyle derdik. Eski bir efsane. Sence yükselecek mi?"

"Var ya da yok," diye tersledi Alexander. "Savaşa hazırlanmalıyız."

Denizin güzelliğini su üzerinde oynaşmaya bırakarak savaş odasına girdiler. Sence Lijuan bu Qin'e saldırmayı deneyecek mi? Elena Raphael'e sordu.

Bu onun için delilik olur. Aurası orada oynayabilir, ama bu onun doğrudan altında uyuduğu anlamına gelmez.

"Yeniden doğanlar tarafından istila edilen bölgemi buraya gelmek için terk ettim." Alexander, Dmitri'nin strateji masasının karşısında Caliane'in şiddetli mavi bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu burada ve çabucak bitirmeliyiz."

Adamın hiçbir fikri yok, diye mırıldandı Elena yarım saat sonra Raphael'e. Aegaeon hep birlikte çalışırlarsa Lijuan'ı nasıl alt edebileceklerinden bahsediyordu.

Sıradan düşmanlarla savaşmaya alışkındır ve Hindistan'daki deneyimi bile binlerce yılın bıraktığı izleri değiştiremez. Raphael Dmitri'ye başıyla onay verdi ve açılan ekran açıldı. "Daha ileri gitmeden önce hepiniz şunu izlemelisiniz."

Lijuan ile son iki karşılaşmalarının bir tekrarıydı. Çeşitli gözetleme ve casus kameralarından alınan görüntülerin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş olan tekrarlar kesik kesikti ama tüyler ürpertici bir hikâye anlatıyordu.

"Geçmişte onu geri çektirdiğin ateş bu mu?" Astaad koyu renk gözlerini dikmiş ve ellerini masanın kenarına dayamış bir şekilde sordu; pazuları kasılmıştı, Elena onunla tanıştığından beri ilk kez kasları belirginleşmişti.

"Evet," diye onayladı Raphael. "Ve bu" -Dmitri'ye bir bakış daha- "kendini nasıl yenilediğini ve güçle dolup taşarak yeniden nasıl yükseldiğini gösteriyor."

Et dağı hayatla kıvranarak ortaya çıktı. Dmitri, en net görüntü olduğu için ilk beslenmenin görüntülerini seçmişti. Lijuan'ın yaralı halden sağlıklı bir ışıltıya dönüştüğünü, halkının ise kuruyup büzüştüğünü gösteriyordu.

mumyalar. Diğer başmelekler son karenin yanıp sönmesinden sonra uzun bir süre hiçbir şey söylemediler.

Sessizliği bozan Zanaya oldu, morla yıkanmış gümüş saçlarının çerçevesi içindeki çarpıcı yüzü vakurdu. "Dönüştüğü bu varlık öldürülebilir mi?"

"Tek yapabileceğimiz denemek." Caliane'in sessiz ifadesinde kararlılık vardı. "Diğer tek seçenek, kendisinin olduğuna inandığı tanrıçaya bağlılık yemini etmek ve dünyanın ölüm içinde boğulmasını izlemek."

Onun iştahı asla tatmin olmayacak, ölümlülerin çocuğu. Beslenecek... beslenecek... ölüm saltanatına kadar beslenecek.

Elena hiçbir uyarıda bulunmadan kafasına giren bu eski ses karşısında sendeledi. Cassandra'nın ses tonunda uykunun izleri kalmıştı ama bunlar sadece kalıntılardı. Kadim uyanıktı ya da buna çok yakındı.

Elena. Deniz zihnine çarpıyordu, tuzlu dalgalar güçlüydü. Ne oldu?

Cassandra yeni uyandı. Masadan bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. Bakalım onunla konuşabilecek miyim.

Raphael'in gözleri başının üzerinde gezindi. Baykuşları seni balkonda bekliyor. Git hadi. Kadro'dan kimsenin fark etmemesini sağlayacağım.

Raphael diğer baş meleklerle kalırken, Elena altın gözlü sevimli karlı kuşların yanına kaçtı. Onun geri çekildiğini muhtemelen fark edebilecek tek kişi olan Hannah, Elijah'ın ordusunun yaralı üyeleriyle birlikteydi.

Benim kehanetim. Ona karşı gülümseme gibi hissettiren bir düşünce fırçası. Kaderi değiştirdin. Sen bir bütünsün.

Kadim'in sesindeki açık sevinç karşısında Elena'nın kalbi sıkıştı. Yol boyunca yardım ettiğin için teşekkürler. Cassandra sonunda başarmıştı. Elena bunu yapmaktaki gecikmesini ona karşı kullanmadı - bu kadar yaşlı bir varlığın fikrini değiştirmek tektonik bir değişim gerektiriyordu.

Son savaş hakkında bize bilgi verebileceğini sanmıyorum. Öyle ya da böyle, Lijuan bir daha ayağa kalktığında her şey sona erecekti. Ondan sonra ne asları, ne Lejyonları, ne de güçleri kalacaktı.

İpler çok karışık. Bir iç çekiş. Ortada, diğer taraftaki görüntüleri bozan bir ayna var. Ne olacağını göremiyorum. Sadece olasılıklar kaosu görüyorum. Ölümü görüyorum. Hayatı görüyorum. İkisinin de alayını görüyorum.

Elena sustu. Ayna. Aynada özel bir şey var mı? Öyle mi?

Uzun bir duraklama oldu ama Cassandra'nın gittiğini düşünmüyordu- Beyaz baykuşlar balkonun kenarında tüylerini havalandırırken değil.

Ayna kendisine verileni değiştirir, dedi Cassandra sonunda. Gerçeği yansıtmaz ama yalan da söylemez. O . . .bir kanal.

Elena soruyu farklı şekillerde sordu, Raphael'i de tartışmaya dahil etti ama Kadim'in onlara söyleyebildiği tek şey buydu. Cassandra zihni bir kez daha solmadan önce iç çekti.

Elena savaş odasına geri dönerken Raphael'in gözleriyle karşılaştı, sonsuz mavi tanıdık bir şoktu. Sence savaşta bize katılacak mı? Cassandra geleceği değiştirmeye yardım etmek için harekete geçerek davranış biçimini bir kez değiştirmişti bile.

Kadimleri tahmin etmek zordur. Yapsa bile, güç terazisini dengelemek için yeterli olmayabilir.

Elena başını salladı, çenesi gergindi. Çünkü bu kez Cascade, bir oyuncuya görünüşte yenilmez bir yetenek vererek kendini aşmış olabilirdi.

Hızla yenilenebilen bir düşmana karşı nasıl kazanabilirdiniz?

". . Antonicus'un başına geldi," diyordu Neha, Elena sessizce gruba katıldığında. "Sadece güçlü enerjilere sahip bir Kadim olmak seni korumaz." Gözleri Aegaeon'un üzerindeydi. "Kibirli bir aptal olma."

Kadim'in burun delikleri açıldı, saçlarının mavi-yeşili rengi sert ve yakışıklı yüzünü ipek gibi sarmıştı. "Kiminle konuştuğunu unutma kızım. Sen daha bir düşünce bile değilken ben bir hükümdardım."

Illium'un babası pisliğin teki. Parlak, güzel, sevgili Bluebell'lerinin nasıl olup da bu adamdan geldiğini anlayamıyordu. Evet, tamam, vahşi mavi tüylerin kökeni kesinlikle Aegaeon'a dayanıyordu - Kadim'in kanatlarının ağırlıklı olarak deniz yeşili tonundaki mavi çizgiler Bluebell'inkilerle aynıydı, ama bu onun tek katkısı gibi görünüyordu. Sinekkuşu onda ne buluyordu acaba?

Aegaeon kadınları baştan çıkarma yeteneğiyle tanınırdı. Dmitri'nin Honor'la birlikte olduğunu söylediğiniz gibi, başlangıçta Hummingbird'le birlikte genellikle farklı bir adam olduğu söylendi.

Bunu Dmitri'ye söylerseniz yüzüm mosmor olana kadar inkar edeceğim, ama karşılaştırma yok. Bu kendini beğenmişin aksine o bir prens.

Tüm güçlü çatışan kişiliklerine rağmen, Kadro şafağın ışıkları gökyüzüne değene kadar bir savaş planı hazırlamayı başardı. Elena mantıklı olanı yaptı ve sabah olduğunda en iyi halinde olabilmek için biraz dinlenmek üzere yatağa gitti. Öyle de oldu, kararlarını duymak için tam zamanında döndü.

İlki Raphael'in çoktan verdiği bir karardı: savaşa Lijuan'ın değil, kendi şartlarıyla başlamak. "Askerlerimizin yorgunluğu artık bir handikap değil. Hepiniz yanımızdayken değil." Masanın etrafına baktı, ellerini yanlara dayamıştı ve kanatlarını düzgünce sırtında tutuyordu. "Elindeki sayıca çokluk bile, dördü Kadim olan on başmeleğin gücünden daha ağır basamaz."

Sonraki sözleri soğuk ve güçlüydü, dikkat istiyordu. "Düşman tarafından ele geçirilme riskiniz varsa ve kurtarılma ihtimaliniz düşükse, yapılması gerekeni yapın. Bir baş melek beslenirse ne kadar güçleneceğini bilemeyiz."

Aegaeon yumruğunu masaya vurdu ve savaş planını tartışırken belirledikleri işaretleri dağıttı. "O çizgiyi geçmeye cüret edeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Çocukları virüslü vampirlere dönüştürdü," diye tükürdü Neha. "Aşmayacağı hiçbir çizgi yok."

Kimsenin buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Saldırıya iki saat kaldı." Raphael masayı itti ve boyunun hizasına kadar yükseldi. "Savaşı hazırlanın."

Titus'u izlemek muhteşemdi. Güney Afrika'nın **Başmeleği** çizme ayaklarını ön tarafın bu tarafında yere dikmişti, kanatları genişçe açılmıştı ve altın göğüs zırhı kar ağırlığındaki bulutların arasından gelen donuk sabah ışığında bile parlıyordu. Cildinde oluşan aynı derecede altın renkli "dövme" sadece kalın kaslı omuzlarında ve aynı derecede etkileyici pazularında belli belirsiz görünüyordu.

Kabaca yontulmuş ve kare çeneli yüzü, karşı tarafın ona herhangi bir şey fırlatmasına meydan okuyan bir parıltı içindeydi.

Adam çok güzeldi ve biraz da kibirliydi, diye düşündü Elena sırtarak. Yakındaki bir çatıdaydı, arbaletini Titus'un kanatlarını indirmeye çalışabilecek diğer taraftakilerden birine doğrultmuştu. Bir elin tetiğe bastığını gördüğü anda ateş etti. Etrafında daha fazla arbalet ve silah ateşlendi.

Bir kükreme sesi, Titus'un hırıltısı gökyüzüne yükselirken hem yaralanmamış kolunu hem de atelini kaldırdı. Ve cehennemi yağdırdı.

Yol, düşmanın ayakları altında yükseliyor, bir nehir gibi çatırdıyor ve dalgalanıyordu. Binalar sertçe sarsıldı. Daha önceki patlamalardan kurtulmuş olan camlar kırıldı. Deprem sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor, gökyüzüne melekler gönderiyordu.

-Kelebekler bir ağaçtan rahatsız oldu. Tozlar manzarayı bulanıklaştırıyor, gri gökyüzünü daha da donuklaştırmak için yukarı süzülüyordu.

Buz, sert ve ısırıcı, tam o anda bulutlardan püskürdü ve havalanan meleklerle çarptı. Neha vurulan bölgeyi tam olarak kontrol edemediği için onların tarafı da bir doz dondurucu soğuk almıştı ama buna hazırlıklıydılar. Kıyafetler, eldivenler, şapka, Elena kışın kalbine göre giyinmişti.

Uluyan mini kasırgalar buzun topuklarında diğer taraftaki meleklerle çarparak onları domino taşları gibi devirdi. Zanaya oynamıyordu.

Alexander da etkilenmedi: Düşman tarafında yerdeki her metal parçası melekler düşerken bile sıvılaşmaya başladı. Alexander yere değmeyen şeyleri etkileyemiyordu; bu yüzden savaşçıların elindeki silahlar ve onları toprakla doğrudan temastan koruyan binalarda ya da kasalarda saklananlar hayatta kalıyordu.

Ama Alexander zaten silahları hedef almıyordu. İlk başta Elena'nın tek gördüğü erimiş bir yangın musluğu, her yere su püskürtüyordu . . ama sonra hala ayakta olan binalar sallanmaya başladı, içindeki metal çubuklar titremeye ve çökmeye başladı.

Yer savaşçıları, gözleri kocaman, tehlikeli bir şekilde sallanan binalara baktılar.

Diğer taraftaki sudan yükselen dalgalar kıyıya çarparak vampirleri, yeniden doğmuş ve düşmüş melekleri yıkıyor, ardından dalgalar yenilmez bir güçle geri çekilerek yerdeki herkesi denize götürüyordu. Astaad ve Aegaeon ne kadar ileri gittiklerine dikkat etmek zorundaydı çünkü çok fazla su kendi taraflarını da sürükleyip götürebilirdi ama ikisi de bunu doğru hesaplamış görünüyordu.

Kendilerini korumak için bir kalkan oluşturmaları için Caliane'i hazır tutmuşlardı ama buna gerek kalmamıştı. Michaela'ya geride kalması ve Lijuan'a doğrudan saldırmak için gücünü yedekte tutması söylenmişti, Elijah ise en arkada duruyordu, görevi Lijuan görünene kadar yanlarını korumaktı - Çin Başmeleği başka bir bedensiz pusu kurmaya karar verirse diye.

Raphael Lijuan'ı bekledi.

Tüm başmelek güçlerinde olduğu gibi, Kadro bunu sonsuza kadar sürdüremezdi ama yer sarsılmayı bırakıp yağmur ve buz durduğunda, hortumlar durduğunda, denizler geri çekildiğinde, Lijuan'ın kuvvetleri darmadağın olmuştu. Binalar Salvador Dali tablolarından fırlamış erimiş şekillere dönüşmüştü. Yollar artık yoktu.

Kara birliklerinin büyük bir kısmı okyanusta kaybolmuş, çok sayıda melek de yere serilmişti. Yine de sayılarının çokluğu, geriye büyük bir ordunun kaldığı anlamına geliyordu.

Kendilerini adanmış bir öfkeyle karşılık verdiler.

Lijuan'ın hayatta kalan generalleri, her biri bir başmeleği hedef alarak obsidyen ateş dalgaları fırlattı. Elijah'ı yaraladıktan sonra Kadro'yu etkisiz hale getirebileceklerini biliyorlardı; yeterince başmeleği etkisiz hale getirdiklerinde New York, Lijuan hazır olmadan önce saldırıyı başlatmak için sahip olduğu tüm avantajı kaybedecekti.

Raphael onun maskesini düşürmek için gökyüzünü orman ateşiyle doldurmayı planlamıştı ama canlı savaşın stratejik planlara müdahale etmek gibi bir huyu vardı; kendi savaşçılarından çok fazla kişi gökyüzünde çok farklı yüksekliklerde savaşıyordu. Elena, Lijuan'ın bedensiz kalacak kadar beslenmediği gerçek tanrılara bir dua gönderdi.

Duaları duyulmadı.

Lijuan Zanaya'nın arkasında aniden belirdiğinde Elena, Aodhan'ın kanatlarını kesmeye çalışan bir düşman meleğin kanatlarını vurmuştu. Bu aynı zamanda Çin Başmeleğini Raphael'den en uzak noktaya yerleştirdi. Başmelek!

O bu noktaya ulaşmak için tepki verirken, Lijuan Zanaya'yı üst kollarından yakaladı ve boynunu ısırıldı. Zanaya bir hırıltıyla döndü, kılıcına uzanmaya çalıştı ve Lijuan'ın etrafında mini hortumlar belirirken ayaklarıyla geri tekme attı . . ama sonra vücudu yavaşlar gibi oldu, tepkileri sertleşti.

Hortumlar kayboldu.

Lijuan bir Kadimin canını emiyor ve bunu korkunç bir hızla yapıyordu.

Elena bedeninin oraya gitmesini ve Zanaya'ya yardım etmesini istedi ama hız hâlâ baş meleklerde işe yaramıyordu.

Raphael birkaç saniye içinde saldırının gerçekleştiği yere varmış olsa da, kanatları bembeyaz bir ateşten ibaretti, Lijuan ona orman ateşiyle vuramadan tekrar cisimsizleşti . . ve Zanaya gökyüzünden düştü, kanatları buruşmuş ve vücudu olması gerekenden çok daha küçüktü. İskender onu yarı yolda yakaladı ve Kule'ye doğru uçururken kucağına aldı.

Elena'nın kalbi küt küt atıyordu. Başmelek, onu nasıl bulacağız?

Herhangi bir yükseklikte, herhangi bir yerde olabilirdi. Daha önce hep tek bir hedefi vardı. Şimdi ise birçok hedefi vardı. Raphael, Ölüm Kraliçesi'ni durdurabilecek tek silahı harcamadan orman ateşini bu kadar geniş bir alana yayamazdı.

Wildfire ellerini çember içine aldı. Kadronun mümkün olduğunca çoğuna eşit mesafede kalmalıyım.

Lijuan Alexander'ın yanında belirdi.

Raphael hiç tereddüt etmeden ona doğru vahşi bir ateş fırlattı. Ateş isabet etti ve vücudundaki enerjiyi çatırdattı ama Zanaya bir kalp atışı sonra bedensiz kaldı. Ve Raphael, Zanaya'dan beslenmenin korktukları şeyi yaptığını fark etti; onu aşırı yüklemişti.

Bana bu kadar GÜÇ getirdiğin için teşekkür ederim! Lijuan'ın zihinsel sesindeki kahkaha, masumiyet taklidi içinde rahatsız edici olan bir tür kız sevinci.

Bu sefer Neha'nın arkasında göründü, ama Galen-yakınında

-Hindistan Başmeleği'ne tepki vermesi için bir an kazandırdı ve geniş kılıcını Lijuan'ın boynuna doğru indirdi. Neha onu savurdu ve ağır yapılı silah ustası bir binaya çarptı ama bu küçük gecikme Neha'ya dönmesi için kritik bir saniye kazandırdı. Bir kukri bıçağının kavisli kenarıyla saldırdı ve Lijuan'ın yanağına derin bir kesik atmaya başardı.

Çenesine bir deri ve et parçası çarptı, yanağının olması gereken yerde ıslak kırmızı bir delik oluştu. Kan dışarı sıçradı ... sonra kayboldu. Raphael'in attığı yumrukla yara kapanmıştı.

orman yangını ona doğru geliyordu. Güldü ve orman yangını ona çarpmadan önce gitmişti ve ok bir savaşçı düğümüne doğru patlayarak her iki taraftan da birkaç kişiyi öldürdü.

Raphael'in öfkesi, kalbi ateşten olan soğuk bir şeydi. Bu her zaman onun son oyunuydu.

Belki de Kadro'yu teker teker "özümsemeye" niyetlenmişti ama onlar kendilerini ona bir tepside sunmuşlardı. Beslenme dürtüsünün ötesinde başka bir şey düşünmesine gerek yoktu. Askerlerinin başmelek gücü dalgaları altında ölüyor olması kesinlikle umurunda değildi. Dünyaya sahip olduğunda daha fazla insana sahip olacaktı. Ölümlüler, vampirler, melekler, hepsi onun için tek kullanımlıktı. Galen? Düştün mü?

Birkaç kırık kemik var ama beni savaş dışı bırakacak kadar değil. Astaad'a doğru git. Şu anda en savunmasız olan o.

Astaad, Lijuan'ın üç generaline karşı tek başına savaşıyordu. Sağ ön koluna obsidyen yağmuru isabet etmiş gibi görünüyordu. Kolu sürüklendi, uyuştı ve muhtemelen enfeksiyon kaptı ama savaşmaya devam etti, Raphael ona doğru uçarken bir generali saf dışı bıraktı. Bu kez Lijuan yeniden ortaya çıktığında, Raphael ona vuracak kadar yakındı ama Lijuan'ın yüzü orman yangını darbesiyle buruşsa da, iskelet alt yapısı parlayarak odak haline geldi, yine de bedensiz kalmayı başardı.

Beş uzun dakika boyunca bir daha görünmedi ve ne ona ne de Galen'e onun hareketlerini tahmin etme imkânı verdi. Ortaya çıktığında, bir kez daha Astaad'ın arkasındaydı. Michaela yanındaydı ama Michaela hızla tepki verip bronz şimşegi Lijuan'ın omzuna çarpmasına rağmen, Lijuan Astaad'ı yanına çekti ... ve ikisi de ortadan kayboldu.

Raphael, lanet olsun.

Evet, Lonca Avcısı. Başımız belada.

Her iki baş melek de birkaç dakika sonra Astaad'ı ilk götürdüğü yerden çok uzak olmayan bir yerde gökyüzünde yeniden belirdi.

Pasifik Adalarının Başmeleği savaşıyordu ama yüzü onun boynuna gömülmüştü ve Astaad şimdiden

Bir deri bir kemik kalmış, kanatları gevşemiş. Hepiniz bir tanrıça için yemden başka bir şey değilsiniz. Beslenmemi izleyin. Beni üstünüz olarak bilin!

Raphael bir ateş topu saldı. Özür dilerim dostum, dedi doğrudan ateş hattında olan Astaad'a.

Diğer başmeleğin yüzü sanki minnettarmış gibi hafifledi. Orman yangını ikisini de vurdu. Lijuan çılgılık atarak

Astaad. Astaad'ın bedeni orman ateşiyle parçalanarak düşerken tekrar bedensizleşti. Kimse onu yakalayacak kadar yakın değildi. Pasifik Adaları'nın Başmeleği bir çatının üzerine parçalanmış halde düştü. Jason bir saniye sonra onun yanına indi. Raphael'in casus şefi hayatta olduğunu bildirdi. Vücudu neredeyse tüm etini kaybetmiş ama gözleri berrak.

Orman yangını onu öldürmek yerine Lijuan'ın verdiği zararı biraz olsun hafifletmiş gibi görünüyordu. Onu güvenli bir yere götürün. Astaad şu an ne kadar çaresiz olsa da Lijuan geri dönüp onun işini bitirebilir. Eli, Astaad ve Jason'ı koru.

Güney Amerika'nın Başmeleği eskort pozisyonu aldı ve eski general zekice bir şey yaptı. Gücünü etraflarında düzensiz bir şekilde ateşlemeye başladı, ya düşman birliklerine çarpacak ya da açık havaya gidecekti. Bu, Lijuan'ın yakınlarda görünmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu; Elijah'ın oklarından biri tarafından vurulma riskini göze alması gerekiyordu. Şu anki haliyle ona çok zarar vermezdi ama şokla başa çıkarken yaşayacağı gecikme Raphael'e onu orman ateşine boğması için zaman kazandıracaktı.

Alev silahlarıyla donanmış nişancılar ve askerler Kule'nin etrafını ateş altına almaya başlamıştı bile. Yine de Lijuan bundan kurtulabilirdi ama bu onu bir an için savunmasız bırakabilirdi. Kule muhafızları sadece Jason'ın Astaad'a ulaşmasına ve Elijah'ın bölgeyi temizlemesine yetecek kadar durakladıktan sonra tekrar harekete geçti. Elijah savaşa dönerken etrafına ateş etmeye devam etti ama hiçbir baş melek bunu aralıksız sürdüremezdi, özellikle de Lijuan'ın ordusuna karşı savaşırken.

Obsidyen ateşi artık sadece generallerin değil, diğerlerinin de elinden fıskırıyordu. Bu kadar çok astı beslediğine göre Lijuan gerçekten de şişmiş olmalıydı.

Lijuan'ın bir sonraki hedefi Titus'tu ama Titus savaşçı hızıyla tepki vererek atelli kolunu Lijuan'ın yüzüne çarptı. Kan sıçradı ve o gitti. Bir anda Aegaeon'un arkasında kaldı. Raphael bağırarak bir uyarıda bulundu. Illium'un babası onun kuvvetlerinden üzerine gelen obsidyen yağmurunu görmezden geldi ve iki bıçağını da geriye doğru kadının karnına sapladı.

Aegaeon generallerden çok sayıda darbe alırken bile, Lijuan cüppesi kırmızıya boyanırken bedensizleşti. Kanatları parçalanmış bir halde düşmeye başladı. Aodhan ona çarparak inişini yavaşlattı ve bir çatıya daha yumuşak bir iniş yapmasını sağladı. Aodhan'ın hastalığa yakalanma riski vardı ama görünüşe göre astların ateşi bulaşıcı değildi. Sadece Lijuan'ınki.

Aegaeon'u çatıda bıraktı ve Kadim kendini okçuların yakınında bir konuma getirmeyi başardı. Generaller önemli ölçüde hasar vermiş olsa da, vücudu obsidyenle uğraşırken o savaşmaya devam etti. Cesaret hiçbir zaman Aegaeon'un sorunu olmamıştı. Çok uzak olmayan bir mesafede Neha, zehirli kırbacının canlı yeşiliyle Lijuan'ın generallerinden üçünü tek bir isabetli vuruşla yok etti.

Raphael! Dikkat et!

Gökyüzünden üzerine düşen yıldız ışığı obsidyen parçalarını engelledi, sadece Lijuan'ın saldırıyı tekrar tekrar tekrarlaması için. Parçalardan birinin bile içine girmesine izin veremezdi, iki başmelekle beslendikten sonra kalkını korumak için değerli gücünü harcamak zorunda kalmıştı.

Onu yıpratmaya çalışıyordu. Ve güçle dolup taşıdığı için bunu başaracaktı. Sonra Michaela hiç uyarmadan pozisyon değiştirdi ve kendini Lijuan'la yüz yüze buldu. Çin'in Başmeleği belli ki Michaela'nın arkasında görünmek istemişti. Hiç tereddüt etmeden, hiç düşünmeden, Michaela Lijuan'ı gücüyle patlattı.

Raphael aynı anda büyük bir orman yangını sarsıntısıyla Çin Başmeleğini hedef aldı.

Tüm sistemini delip geçerek derisini kırık bir ışık desenine dönüştürdü ama artık yere düşmek üzere değildi. Tekrar bedensizleşmeden önce yıldız ışığı obsidyen parçalarından oluşan bir yağmuru doğrudan Michaela'ya yöneltti.

Michaela düştü ve Lijuan'ın zehri zaten yarısı yıkılmış olan bir gökdelene çarptı.

"Bu orospu neden ölmüyor?" Michaela'nın hüsrana dolu çığlığı havayı kirletti.

Ama tartışacak, hayal kırıklığına uğrayacak zamanları yoktu çünkü Lijuan İskender'in arkasında yeniden belirmişti. Kimse tepki veremedi ağzını İskender'in boynuna dayamıştı ama yanlış bir hesaplama yapmıştı. Illium İskender'in hemen yanındaydı ve Lijuan'ın kollarından birini, o daha ne olacağını anlayamadan kesti.

Kopan uzuv yere düşerken, zihinlerinde on bin çığlık olan bir sesle İskender'den ayrıldı. Ve tekrar bedensizleşti.

Alexander mı?

Ben biraz daha zayıfım ama o fazla bir şey alamadı, bir yudum bile alamadı.

Terli ve kanlı bir şekilde dövüşmeye devam ettiler. Lijuan sadece beş dakika sonra bütün bir kolla yeniden ortaya çıktığında Raphael hiç şaşırmadı. Bu sefer beslenmeye çalışmamıştı.

-Bir okunu doğrudan Illium'a doğrulttu, yüzü kötü niyetle kaplanmıştı.

Illium hızla döndü ama Bluebell'in çevikliği bile darbeden tamamen kaçınmaya yetmedi. Bir kanadının ucundan girdi ve hızlı bir dalgalanmayla kanadının üzerine siyahlık yaymaya başladı. Illium bir baş melek değildi. Vücudunun savunması yoktu. Raphael ondan çok uzaktaydı ve Lijuan şimdi gücünü, onu durdurmazsa öldürecek ve yok edecek acımasız bir dolu halinde birliklerinin üzerine yağıdırıyordu.

Bir orman yangını kalkını oluşturdu.

Feci bir darbe almasına rağmen Illium imkansız başarıdı. Doğruca Lijuan'a yöneldi ve en sevdiği kılıcı Lightning'i onun kalbine sapladı. Kanadı kararırken o ve kılıç ortadan kayboldu ama bu kez kayboluşunda bir titreşim vardı. Lijuan'ın

Kalbin kendisi, çoğu başmeleğin iyileşirken anshara'ya gireceği kadar kötü bir hasar.

Elena'ya git! Raphael meleğe, Lijuan her an geri dönebilecekken kalkanını indirip Illium'a gidemeyeceğinin farkında olduğunu söyledi. Elena'nın kendi başına Raphael'den başkasına orman ateşini salabileceğini bilmiyordu ama bu Illium'un tek şansuydı. Elena, Illium vuruldu.

Lijuan yıldız ışığı obsidyeninden bir vahşilikle geri döndü.

Nabız ağzında, Elena Illium için hazırды.

Lijuan'ın kolunu keserken sıçrayan spreyden kanlar içinde kalmış, mavi uçlu siyah saçları terden keçeleşmiş bir halde sert bir şekilde yere düştü. Kanatlarından biri bu noktada neredeyse tamamen kararmıştı, enfeksiyon geçen her saniye daha da ilerliyordu. Elena daha o dengesini bulamadan elini ona dokundurdu. Vahşi ateş koruyucu bir eldiven gibi teninde kıvılcımlandı ama hiçbirisi ondan adama geçmedi.

"Kes şunu." Illium ona diğer kılıcını uzattı, ucu ölümcül bir parıltıyla parlıyordu. "Yayılmayı durdur. Şimdi Ellie."

Elena çenesini tuttu ve bıçağı aldı. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Kanadı tekrar büyüyecekti. Zehir kan dolaşımına ulaşırsa hayatta kalamazdı. Kararmış kanadı sırtından uzak tutmak için orman yangını eldivenli bir elini kullanarak bıçağı kesti. Bıçak jilet keskinliğindeydi, tüyleri, kemikleri ve tendonları tereyağı gibi delip geçti.

Illium'un omurgası kaskatı kesildi ama haykırmadı. Elena da dünyanın en güzel kanatlarından birinin yarısını kesip çıkarırken bile ağlamadı. Mümkün olduğunca iç kenara yakın bir yerden kesmeye dikkat etti ve zehirin hiçbirinin kan dolaşımına karışmamasını sağlamak için sağlıklı kanadın beş santimlik kısmını çıkardı.

Kararmış ve ölmüş kanat çatıya düştü. Gücüyle onu yaktı.

"Kanaman var," dedi Elena kılıcını geri verirken.

"Yakında duracak." Yüzü solgundu ama kararlılık çizgileri vardı. "Sağlam kanadı kes. Beni merkezin dışına çekerken savaşamam."

Bu sefer daha zordu, çünkü kanadında hiçbir sorun yoktu, tüyleri gümüş ipliklerle çevrili canlı bir maviydi ama neden böyle bir seçim yaptığını biliyordu. Illium havada ya da yerde kılıçla ölümcül olabilirdi ama ağırlık merkezinin bozulması onu sakarlaştıracak ve öldürülmesini kolaylaştıracaktı.

"Tamamdır." Sesi törpülenmiş gibi çıktı.

Yüzünü ona dönerek, gözleri büyümüş ama kararlılığı sarsılmamış bir halde, parmaklarını onun yanağına dokundurdu. "Kanat kaybı öngörülebilir bir savaş yaralanmasıdır, Ellie. Tekrar büyüyecekler. Sadece kabarık ördek tüylerim olacak ve bir süre cezalı olacağım, çok güçlüyüm. Uzun sürmez."

Kalan kanadını yaktı, sanki kanadının vücudundan kopmuş bir şekilde orada yattığını görmenin ona ne kadar acı verdiğini anlayabiliyormuş gibi. "Bunun seni daha iyi hissettireceğinden emin değilim ama bu ilk kez olduğunda tüylerim daha da güzelleşmişti." Hinzırca bir sırıtış.

"Hayır." Onu göğsünden dürttü. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor." Ama garip bir şekilde iyi hissettirdi. O zamanlar çok daha gençti ve iyi atlatmıştı.

Tekrar kontrol ettiğinde sırtında kan maskesi vardı ama ilk yaranın kanaması çoktan durmuştu ve başka bir enfeksiyon belirtisi yoktu. Bir an için, Raphael'in ölümcül hissettiğinde -ya da güçle dolup taşıtığında- kanatlarında olana benzer hafif bir parıltı gördüğünü sandı.

Sonra Lijuan'ın savaşçılarından oluşan koca bir filo çatıya indi ve artık zamanları kalmamıştı. Elena arbaletini çıkardı, Illium kılıcını savurdu ve savaşa dalmadan önce birbirlerine sırttılar.

Elena binanın kenarındaydı ve Lijuan'ın zehirli oklarından birinin doğrudan çatısının uzak tarafında havada duran Galen'e düştüğünü gördüğünde henüz bir düşman meleği indirmişti. Daha önce onun yanındaydı

Bunu fark etti ve onu yolundan itti. Cıvata onun yerine kendisine isabet etti ve ciğerlerindeki tüm havayı dışarı attı.

Tüm vücudu alev alev yanarak onu ışıkla kapladı.

Lijuan'ın yıldırımını dağıldı.

Kullanışlıydı ama güç harcıyordu. Illium son saldırganın işini bitirdiğinde o da çatısına geri uçtu. Düşmüş bir düşman savaşıcısından bir arbalet kaparak onun yanında atış pozisyonu aldı ve nişan aldılar. Onlardan çok uzakta olmayan bir yerde, Michaela'nın vücudunu kasıtlı olarak Jason'a isabet edip onu etkisiz hale getirecek bir cıvatanın yoluna koyduğunu gördü.

Budapeşte'nin Başmeleği omuz silkip yoluna devam etti ve bir filoyu sıkıştıran bir generali alt etmek için uçtu.

Meğer bazı insanların gerçek yüzleri çok şaşırtıcıymış. Michaela'ya bir daha asla aynı gözle bakamayacaktı.

Elena, Raphael'in Lijuan'ı göğsünün tam ortasından vurduğunu ve çıkan yangının damarlarını elektrikle doldurduğunu görmüştü ama lanet olası ölümsüz canavar Illium'un kalp darbesinden sonra yıkıcı bir hızla iyileşmekle kalmamış, aynı zamanda cisimsiz kalmayı da başarmıştı. Bu kez Michaela'nın yanında belirlediğinde, Lijuan Michaela'yı da yanına alarak ortadan kaybolmadan önce ne başmelek ne de etrafındaki herhangi biri ona müdahale edebildi.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra Elena'nın çatısının kenarından sadece bir metre ötede yeniden ortaya çıktı ve elinde Michaela ile temiz havanın üzerinde süzüldü.

"Ateş! Ateş! Ateş! Ateş!" Illium bağırdı ve tüm atıcılar oklarını, oklarını ya da silahlarını Çin'in Başmeleği'ne fırlattı.

Birkaç tanesi Michaela'ya isabet etti ama Elena bir başmeleğin bunlardan kurtulabileceğini biliyordu. Yine de Lijuan'ı boynundan ayırmazlarsa, çok yakında ölmüş ya da ölmek üzere olacaktı. Michaela'nın bu duruma aldıracağı yoktu - boynunun etrafında Lijuan'ın girişimlerini püskürtüyor gibi görünen bronz enerjiden bir yaka yaratmıştı ve Lijuan'ı bronz ateşine boğmaya çalışıyordu.

Yüzü öfkeyle buz kesen Lijuan elini doğrudan Michaela'nın kalbinin üzerine koydu.

Nefes alan Elena bir an durakladı, nefesini verdi ... ve ateş etti. Attığı ok Lijuan'ın gözüne isabet etti ve iki eli de yüzüne doğru havalanarak geri çekilmesine neden oldu.

Raphael aynı anda yaralı göze wildfire ile vurdu ve doğrudan Lijuan'ın kanına karışmasını sağladı. Lijuan parıldadı ve sonra yeniden ortaya çıktı ve Elena onu yakaladıklarını düşündü. Ama Michaela düşerken, düşerken, düşerken bile bir sonraki saniyede tamamen ortadan kayboldu. Yolunda onu yakalayabilecek kimse yoktu, çok aşağıdaki şehir caddesine feci çarpışını durduracak hiçbir şey yoktu.

Illium ve diğerlerinin düşman birliklerini uzak tutacağına güvenen Elena kanatlarını geri çekerek çatıdan atladı ve ancak neredeyse yere inmek üzereyken kanatlarını tekrar devreye soktu. Çarpışmadan sadece birkaç saniye sonra düşmüş başmeleğin yanındaydı. Michaela şu anda bile şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu, bacakları altından kırılmıştı, kemikler ışıpta ıslak bir şekilde parlamak için zırhını deliyordu ve boynu mide bulandırıcı bir açıdaydı, kolları birisinin küçük parçalara ayırdığı kibrit çöpleri gibiydi.

Saç yelpazesinin altından yayılan kan, asfaltın üzerinde kırmızı bir halıya dönüştü.

Ama daha da kötüsü kalbinin etrafında büyüyen siyah bir güneşti. "Lijuan zehrini sana bulaştırmış." Yakın mesafeden.

Kedi yeşili gözleri Elena'ninkileri tuttu. Ateş titreşimleri baş meleğin irislerini aydınlattı.

Elena yukarı baktı.

Neha buz yaratma yeteneğinin öteki yüzünü ortaya çıkardığında gökyüzü alev alev yanıyordu. O kadar uzaktan bile, sanki sıcaklık Elena'nın giysilerinin arasından tenini öpüyormuş gibi hissediyordu.

"Oğlum," diye fısıldadı Michaela ve güçlükle anlaşılabilirdi. "Şifacı ... iyi davranacaktır."

"Keir mi? Keir'in koruyucu baba olmasını mı istiyorsun?"

"Evet." Boğazından tıkrıtlar geliyordu. "Söyle ona ... söyle ona ... Onu terk etmek istemedim. Oğlumu. Koruyun . . ."

"Yapacağız." Elena elini Michaela'nın elinin üzerine kapatmak istedi ama başmeleğin kemikleri paramparça olmuştu. Raphael'in yardım edip edemeyeceğini görmek için tekrar yukarı baktığında, onu Lijuan'a karşı çetin bir savaşın içinde buldu.

Elena başmeleğe döndüğünde Michaela'nın gözlerinde ateşler yanmaya devam ediyordu. Ani bir şiddet onları yaktı. Sesi şimdi Elena'nın aklına geliyordu, onun hissi şehvetli bir parfüm gibiydi. Ama söylediği kelimeler kararlılıkla sertleşmişti - sesi de soluklaşmıştı.

Elimi kaldırıp göğsüme götürmeni istiyorum, enfeksiyonun üstüne. Kan fışkıran bir öksürük. Yapılması gerekeni yaptıktan sonra, beni güvenli bir yere götür.

Elena'nın Michaela'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama paramparça olmuş elini kaldırdı, kemikler takırdarken irkilmedi ve doğru yere yerleştirdi.

"Enfeksiyonun tepesinden yaklaşık on santim uzaktasın."

Michaela'nın parmaklarından bronz ateş fışkırdı.

Elena ani parlaklığa karşı refleks olarak gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında Michaela'nın gözleri kapalıydı, vücudu gevşekti ... ve göğsünün büyük bir kısmı yoktu, kendi gücüyle kesilip çıkarılmıştı. Elena kemiğin parıltısını, bir akciğerin süngerimsi dokusunu görebiliyordu.

Ve kan, çok fazla kan.

Midesi bulanana Elena yine de büyük açık yaraya dikkatle baktı. Enfeksiyon belirtisi yoktu, tüm siyah kısım kesilmişti. Michaela'nın kaburgalarının ve iç organlarının çoğu, bir kalçanın bir kısmı, leğen kemiğinin bir bölümü ile birlikte.

"Ellie." Tozlu siyah botlar yanına çarpıyor, Jason'ın kanatları görüş alanına giriyordu. "Onu revire taşıyacağım."

Elena sarsakça başını salladı. "Sanırım boynu kırılmış." "Hayır," dedi Jason çömelip boynunu inceledikten sonra.

Michaela daha yakından. "Kırık değil. Neredeyse vücudundan kopmuş."

Elena zorlukla yutkunarak, "Konuşuyordu," dedi.

"O bir baş melek." Michaela'yı kollarının arasına aldı.

Elena ona Michaela'nın yaşayıp yaşamayacağını sormadı; Lijuan'ın enfeksiyonundan hiçbir şey kalmadığı sürece Budapeşte Başmeleği geri dönecekti. Ancak ağır yaraları göz önüne alındığında -ki bu yaralar kısa bir süre önce doğum yapmış olmanın üzerine gelmişti- uzun zaman alabilirdi.

Dost bölgeye gelene kadar Jason'a eşlik etti, sonra Jason yoluna devam etti ve o da savaş bölgesine geri döndü. Gökyüzü ateşle dolmaya devam ediyordu. Neha, Lijuan'ın birliklerini gökyüzünden yakmaya çalışıyordu.

Birden aklına Laric geldi, yangın gökyüzünde geçirdiği zaman yüzünden yaralanmıştı. Onun pencerelerden uzakta, revirin derinliklerinde olduğunu umdu. Ve alevlerin Caliane ve Raphael'e kâbus getirmemesini umdu.

Yaklaştıkça Aegaeon'un Neha'nın hemen yanında olduğunu gördü, Neha ateşine odaklanabilsin diye onu koruyor gibiydi. Turuncu-kırmızı parıltının içinde kanatları Illium'un ki kadar saf mavi görünüyordu. Neha izlerken, deniz yeşili gücündeki tırpanıyla bütün bir filoyu yerle bir etti.

Kılıcını Andreas'ın karnına saplamak üzere olan melek savaşçının kanadına bir arbalet mermisi fırlatmadan önce, "En azından işe yarıyor," diye mırıldandı.

Filo lideri teşekkür etmek için elini kaldırdı ve bıçaklarıyla bir başka kanatlı savaşçının kafasını kesip kopardı. Etrafı savaşla çevrili olduğundan, gökyüzünde Raphael'i aramak için bir saniye bile ayıramadı ama onun yükseklerde, Lijuan'la darbe üstüne darbe indirdiğini hissedebiliyordu.

Lijuan, her türlü yarayı iyileştirebilir.

Korku pençelerini kalbinin etrafına geçirmeye çalıştı. Dişlerini sıkarak onu itti ve savaşmaya devam etti.

- - -

Ter Raphael'in sırtından aşağı damlıyor ve saçlarını ıslatıyordu. Vahşi ateşi hızla tükeniyordu. Yakında tekrar Elena'dan çekmesi gerekecekti ama

Bunu yaptığı anda oyunun sonuna gelmişlerdi. Bundan sonra daha fazla güç yoktu ve Lijuan durdurulamaz görünüyordu.

Savaş başlamadan önce Elena'dan kasıtlı olarak enerji almıştı - Elena'nın sahip olduklarının tamamını değil ama enerjilerinin birleşerek yeşil renkli orman ateşini yaratmasına yetecek kadarını. Ancak, iki baş melekten beslendiğinden beri, Lijuan bundan bile etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Çok uzak olmayan bir mesafede Caliane, Lijuan'ın birliklerinden gelen büyük bir zehirli saldırı dalgasına maruz kaldı. Annesi Raphael'in adamları tarafından tutulan bir çatıya düştü, kanatları kötü bir şekilde parçalanmış ve kemikleri kırılmıştı.

Anne mi?

Bunu atlatacağım, oğlum. Ama ben savaşın dışındayım. Zihni bu ifadenin hemen ardından kesildi.

Tam da Lijuan tekrar bedensizleşirken. Yeterince hasar vermişti ama bir saniye bile çok uzun bir süreydi. Bu kez, Elijah'a yıldız ışığı obsidyeniyle hedef alabilecek kadar yakın göründü.

Güney Amerika'nın Başmeleği bundan kaçamadı ama Raphael hem ona hem de Lijuan'a orman ateşi çarpacak kadar yakındı. Eli'nin vücudu orman ateşi sistemindeki zehri delip geçerken sarsıldı ve onunla savaşmaya başladı, Lijuan'ın gözleri ise çığlık atıp Raphael'e karşılık vermeden önce orman ateşiyle parladı.

Galen, Elijah düşerken onu yakaladı ve bir çatıya indirdi. Çok aşağıda bir parıltı Raphael'in gözüne çarptı; Venom'un yüzü, tam tepesindeki yeniden doğmuş sürüye bir alev makinesi fırlatırken sıcaktan parlıyordu.

Raphael'in Eli'yi kontrol edecek ya da Venom'a yardım edecek vakti yoktu; Lijuan Elijah'yı yaraladıktan sonra bedensiz kalmamıştı ve ona ok üstüne ok yağdırdı. Tüm vücudu yeşil ile öpülmüş orman ateşinin beyaz-altın ve mavisiyle yandı ama parçalanmadı. Bunun yerine Raphael'den uzaklaşıp doğrudan Neha'ya doğru koştu. Hindistan Başmeleği onun oklarından kaçındı ama kaçınma stratejisi onu Xi ve başka bir general tarafından fırlatılan devasa bir obsidyen yağmurunun altında bıraktı.

Neha aşağı indi.

Aegaeon deniz yeşili tırpanıyla Lijuan'ı kesmeye çalıştı ama bu onu sadece kızdırmış gibi görünüyordu. Vurulmaktan kurtulmayı başardı, bu da Raphael'in gökyüzünde hâlâ onunla birlikte üç dost başmelek daha olduğu anlamına geliyordu. Sonra Caliane'inki kadar ağır bir zihin onunkine dokundu.

Gücüm tükeniyor. Alexander, sözleri bir saldırı ile diğer i arasındaki anda söylenmişti. Varlığım boyunca hiç bu kadar uçurumun kenarına gelmemiştim. Aegaeon bunu kabul etmeyecek ama o da aynı durumda olmalı.

Raphael bir kez daha Lijuan'ı yakaladı, tam da Alexander'a vurmak için kendini hazırlamışken. Etrafında dönerek gücünü Raphael'e gönderdi. "Beni ldremezsın!" diye kkrerken, damarlarından vahşi bir ateş fışkırdı... ve bu onun sonunu getirmedi.

Ona gönderdiği yıldız ışığı obsidyen yağmuru bir duvardı.

ılgın bir ateş kalkanı fırlattı ama kalkan baskı altında hemen kırılma tehlikesi geçirdi.

Başmelek. Elena'nın eli onun baldırında, vücudundan çıkan vahşi ateş onunkine giriyor.

Elena onun yanında pozisyon almak için ayrılırken, bu gücün bir kısmını Lijuan'inkini dağıtmak için kullanarak, neden ikincil bir saldırı altında olmadığını gördü. Menekşe rengi bir enerji patlaması gökyüzünü yararak Lijuan'a çarpmıştı. Saçları leylak rengi, elbisesi soluk yeşil ve gözlerini buradan görmek imkânsız olan bir kadın Lijuan'a darbe üstüne darbe indiriyordu.

Daha ince bir figür daha ona katıldı ve gözleri Raphael tarafından görülebildi. Bir zamanlar kahverengi olan şey şimdi sıvı ateşti. Sanki Favashi'yi enfeksiyondan arındıran alev onun bir parçası haline gelmişti. Cascade doğumlu gücünün rzgrları kontrol etmek olduğu söylenirdi ama Lijuan'ın etrafını sararak onu iliklerine kadar yakmaya çalıştığı şey sıvı ateşti.

Savaş alanının diğer tarafından, bu seferki deniz aurorasının dokunaklı güzelliğini taşıyan devasa bir enerji şimşeği daha geldi.

Alexander aynı anda Lijuan'a ateş etti, kanatlarının gümüş rengi gökyüzünü aydınlatan enerji patlamalarında parlıyordu.

Raphael Lijuan'a daha fazla ateş etti, hatta yanında Elena arbaletini kullanarak üzerlerine gelen bir uçanı indirirken bile. Ona daha güvenli olan bir çatıya geri dönmesini söylemek istedi ama savaşta hiçbir yer güvenli değildi. Ve eğer bu sonsa, o zaman savaşa yan yana gireceklerdi.

Sonra Lijuan imkansızı başardı ve birleşik saldırıdan kurtuldu.

Alexander peşinden ateş etti.

Lijuan sola doğru beklenmedik bir hamle yaptı.

Elena aynı anda onlara ateş etmek için elini kaldıran Lijuan'ın generallerinden birinin kanatlarını vurmak için harekete geçti.

Alexander'ın gümüş enerjisinden bir ok doğrudan Elena'ya doğru geldi.

Elena!" Raphael ona çarptı **ve** ikisi birbirine

bağlıyken **ok** ona isabet etti ... ama acı yoktu. Ondan sekti ve bunu yaparken de şekil değiştirerek orman ateşine dönüştü. Beyaz-altın ve mavi. Gece yarısı ve şafak.

Lijuan kendi şiddetini ona yağdırmak için bu darbeden kaçındı.

Onu engellerken bile Raphael'in zihni hızla çalışıyordu. Ama bağırarak eşiydi, "Kanal olan bir ayna! Herkese güçlerini bize atmalarını söyle!"

Raphael eşinin eline uzandı. "Havada dur," dedi ona, bunun onları hedef haline getireceğini biliyordu. Ama aynı zamanda halkının onları sonuna kadar koruyacağını da biliyordu. "Hazır mısınız?"

"Her zaman," dedi, sanki hayatlarını tehlikeye atmak üzere değillermiş gibi.

Bana ateş edin, dedi Raphael hayatta kalan baş meleklerle. Tereddüt etmeyin! Bana ateş edin!

İlk itaat eden Alexander oldu, doğrudan Raphael'e ateş ederken kanatlarının metalik parlaklığı uzaktan parlıyordu. Ardından Favashi, Titus ve Aegaeon geldi. Cassandra ve deniz aurora meleği aynı anda ateş etti. Birleşik güçleri devasa ve eski bir şeydi ve kuvvetiyle sersemletti. Ancak Raphael ve Elena yayılım ateşi altında sağlam durdular ve birlikte dönüştükleri ayna tüm enerjiyi Lijuan'a doğru sektirdi.

Onu içine çeken bir orman yangını oldu. O kadar çok orman yangını vardı ki ağzını doldurdu, gözlerini yaktı, derisi oldu, saçlarını yaktı. Ama yine de ölmedi. Etraflarında, askerleri baş meleklerle obsidyen yağmuru yağdırarak onları alt etmeye çalışırken ve Raphael'ın halkı kan ve öfkeyle karşılık verirken, ona daha da fazla vurdular.

Göğsüne aldığı kılıç darbesiyle sendeleyip düşmeden önce Jason'ın bir vekili, Aodhan'ın bir başkasını, Galen'in de bir üçüncüsünü ortadan kaldırdığını gördü. Jason yardımına geldi ve kanlar içindeki Andreas Galen'in dövüşünü üstlendi.

Savaş şiddetlendi.

Güç girdabının merkezinde, Lijuan ürkütücü bir orman ateşi kütlesiydi. Başını geriye atarak çığlık attı ve ağzından gökyüzünü yaralamak için orman ateşi fışkırdı. İşte o anda Lijuan'ın iki askeri Aegaeon'a çarpmayı başardı. Illium'un babası Raphael'e daha fazla enerji ateşleme sürecindeydi. Geniş bir alana yayıldı.

Bir Kadim'in vahşi gücü, Raphael onu itip yolundan çekmeden Elena'ya çarptı.

ELENA!

Bunu takip eden anları asla net bir şekilde hatırlayamayacaktı. Havada çok fazla güç, kalbinde çok fazla korku vardı. Sadece enerjinin onun bedeninden kendi bedenine şiddetle aktığını hissetti. Gücü neredeyse içgüdüsel olarak Lijuan'a fırlattı, ancak gözleri etrafındaki ışık cümbüşü içinde Elena'yı arıyordu.

Buradayım Başmelek. Biraz nefessizdi ama bu kesinlikle avcısının sesiydi. Parmakları onun parmaklarında sıkıştı.

Diğer başmelekler ateşi kesince kalbi gümbürdedi, basınçtaki ani değişim kulaklarının patlamasına neden oldu, fırlattığı yeni orman ateşi topunun Lijuan'ın üzerine düştüğünü görmek için döndü. Diğerleri gibi onun da üzerine yayıldı ama bu orman ateşi farklıydı. Yemyeşil bir kalbi vardı, o kadar parlaktı ki baharın öpücüğü gibiydi, ayaklarının altındaki yemyeşil çimenler, çiçek açmış bir ağacın hışırtısı.

Bu yeşil Lijuan'ın ağzına, gözlerine, hücrelerine kadar sızdı. Yapraklar derisinin üzerinde patladı, sadece

kıvrıldı ve öldü. Saçları kararan ve dökülen sarmaşıklara dönüştü. Yok olmadan önce yüzünde daha fazla yaprak patladı.

Ama her şeyin altında, cildi giderek yeşile dönüyordu.

"Başmelek. Hani şu ağaçta yetiştirdiğim ağacı hatırlıyor musun?

Lobi mi?"

Eşini tekrar aradı ... ve onu gördü. Enerjinin parıltısı solmuş, giysileri fena halde yanmış bir Elena ortaya çıkmıştı. Siyah deri, Aegaeon'un haydut darbesini aldığı solar pleksus bölgesinde garip bir yeşilimsi gümüş rengine bürünmüştü.

Bu noktadan daha açık tonlarda, omuzlarında ve kalçalarında kavrulmuş kahverengi kenarlara kadar yayıldı ve belinin etrafında kıvrıldı. Ancak hiçbir derisi görünmüyordu ve vücudunun görebildiği kısmı hasarsızdı.

Gözleri Lijuan'a kilitlenmişti. O da onun bakışlarını takip etti.

Lijuan ağzından yapraklar dökülürken sessizce çığlık atıyordu.

"Yaşam," diye mırıldandı Raphael. "Çağlayan'ın tüm çabalarına, ölümsüzlüğün tüm çabalarına rağmen, sen ham, meydan okuyan yaşamsın, hbeebti. Ve o da ölüm." İkisi aynı varlıkta birlikte var olamazdı.

Lijuan'ın vücudundan kökler fışkırdı ve pörsüyerek yok olsalar da, onda delikler açıldılar. Orman ateşi, Lijuan saf orman ateşinden oluşan bir varlık olup yakıcı beyaz ışıktan bir patlamaya dönüşene kadar daha da fazla içine sızdı.

Raphael'in kolu, Elena'yı kendine çekerken bile gözlerini korumak için havalandı.

Orman yangını patlaması sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve sona erdiğinde gözlerinin önünde sadece beyaz noktalar görebiliyordu.

Ama Elena'yı kollarında hissedebiliyordu, saçları ona karşı yumuşak ve tutuşu güçlüydü.

"Görebiliyor musun?" Sesi donuk ve uzaktı, sanki kulakları darbe almış gibiydi.

"Zar zor." Bir dakika sonra, lekeler nihayet temizlenmeye başladı. Havada hiç Lijuan yoktu.

Binlerce parlak yeşil yaprak hafif bir yağmurla toprağa düştü.

"Tanrım, sakın bana onu yapraklara dönüştürdüğümü ve bir araya gelip zombi ağacına dönüşeceğini söyleme."

Zihinlerinde tanıdık olmayan kahkahalar, yaşlı bir ses, "Çocuk, o öldü. Onun için bir gelecek çizgisi yok. Burada bitiyor.

Emin misin? diye sordu Cassandra'ya.

Zamandaki çizgisi kalıcı olarak kesildi. Sonsuza dek durdu.

"Her şey bitti." Elena titreyerek nefes verdi. "Gerçekten bitti."

Cevap veremeden bir çatıdan yükselen altın ateşin Xi'yi vurduğunu gördü. Lijuan'ın en güvendiği generali Elena'dan bir metre uzaktaydı, kılıcı havadaydı ve gözleri savaş arzusuyla kıpkırmızıydı ama orada, Illium'un tek bir darbesiyle öldü.

Artık obsidyen ateşi yaratamayan Lijuan'ın generallerinin çoğu Raphael'in halkına ve diğer baş meleklerle yenik düştü. Ölü gözlü kardeşleri kelimenin tam anlamıyla yere ya da çatılara kontrolsüzce çarparak düştü.

Şehrinin üzerinde yüzlerce, binlerce kırık bebek.

O ve Elena sessizce en yakındaki düşmüş savaşçıya doğru uçtular.

Yere inmeden önce havaya yayılan çürümüş bir koku vardı. Vücudu zaten kısmen çürümüş olan düşmüş meleğin kolu önlerinde çürümüştü.

Elena arbaletini çıkardı. "Geliyor."

Raphael savaşmaya devam edenlerin işini bitirmeye yardım etmek için gökyüzüne yükseldi. Çok uzun sürmedi. Baş melekleri olmadan, binlerce savaşçı bile çoğunluğu Kadimlerden oluşan yedi baş meleği yenemezdi.

Deneyenler öldü. Silahlarını bırakan ve enfeksiyon belirtisi göstermeyenlere New York'tan güvenli geçiş izni verildi. Başmeleklerin savaşlarında, galip gelen her zaman merhamet gösterirdi.

Bir gün sonra son askerlerin ayrılışını izlerken Elena'ya "Onlar piyade," dedi; her biri enfeksiyon açısından kontrol edildiği için bu kadar uzun sürmüştü. Ama tüm bu

İçlerindeki kara zehirle birlikte ölmüşlerdi ve bu da şehrin üzerinde asılı duran çirkin kokunun sebebiydi. O ve diğer baş melekler cesetleri yakmak için fazla mesai yapmışlardı ama Aegaeon'un karıştırdığı deniz rüzgârlarıyla bile kokunun dağılması zaman alacaktı.

"Bu piyadeler Lijuan'ı ister korkudan ister sadakatten takip etmiş olsunlar, sonsuza dek yaptıkları seçimle yaşamak zorundalar; bu seçim unutulmayacak. Adım attıkları her yerde, Ölüm Başmeleğine sadakat yemini etmeyi seçenler olarak bilinecekler."

"Nereye gidecekler?"

"Lijuan'ın ölümüyle ve kara gözlülerin düşüş şeklinden de anlaşılacağı üzere, Çin büyük ihtimalle artık ölümsüzleri ve ölümsüze yakın olanları etkileyen karanlıktan etkilenmiyor ama öyle olsa bile, bu insanların başka güvenli limanı yok. Oraya gidecekler. Ve yeni baş meleklerini bekleyecekler. O başmeleğin onlarla ne yapacağı başmeleğin seçimidir."

İkisi de son avcı uçağı gözden kaybolana kadar hareket etmedi. Birden fazla filo bu birlikleri takip ediyordu ve bu filolar mağlup ordunun kalıntılarının Çin'e indiğı haberini alana kadar tetikte kalacaklardı.

Bir sonraki görevleri, Kadronun geri kalanıyla birlikte revirin özel bir bölümüne gitmek ve bu kadar çok baş meleğin uğradığı feci hasarı değerlendirmekti.

Zanaya ölü gibiydi, vücudu mumyalaşmış ve gözleri yuvalarında büzüşmüştü. Astaad daha iyi durumdaydı, kemiklerinin üzerinde daha fazla et vardı ama hâlâ tepki vermiyordu.

Caliane yerdeydi ama iyileşecekti, Neha da öyle.

Elijah'ın durumu daha kötüydü. Raphael'in orman yangını savaş alanında enfeksiyonun yayılmasını durdurmuş olsa da, onu yok etmemişti. Bu yüzden Eli, Michaela ile aynı seçimi yapmıştı ama onun durumunda bir kolu ve omzunun yanı sıra kalbinin bir kısmı da kesilmişti.

Anshara'daydı, vücudunun onarım yapabildiği derin iyileştirici uyku. Caliane de öyle. Anshara her zaman geri tutulamazdı. Michaela da iyileşmeye elverişli bir durumdaydı ama onun durumunda bu anshara'dan daha derindi; ölü gibi görünüyordu ama bedeni çürümemişti.

Raphael annesinin iyileşirken korunacağı bir Kule süitine taşınmasını sağladı. Hannah Elijah'ı yanına almak istedi.

"Böyle zamanlar için güvenli bir yerimiz var," dedi, yüzü endişeyle ve aynı zamanda kararlılıkla gerilmişti. "Ve sanırım yakın zamanda hiçbir baş melek savaş yapmayacak."

Hayır, hepsi çok hırpalanmıştı, toprakları kaos içindeydi. Lijuan'ın ölü gözlü melekleri gökyüzünden düşmüş olabilirdi ama onun yeniden doğanları gezegende kalıcı bir tür haline gelmiş gibi görünüyordu. Onları yok etmek ve Charisemnon'un yarattığı hastalık taşıyan böcekleri ortadan kaldırmak için koordineli bir çaba gerekecekti. Hâlâ okyanusta bulunan yeniden doğmuşlarla dolu iki gemi daha kolay bir meseleydi -Raphael bu toplantı bittikten sonra onları ortadan kaldıracaktı.

Eli'nin birlikleri, Lijuan'ın ordusu şehirden ayrıldıktan iki saat sonra onun yaralı bedenini alarak ayrıldı.

Raphael Titus, Alexander, Favashi, Aegaeon, Cassandra ve Qin'e, "İş bize düşüyor," dedi.

Eşi Qin'i o güne kadar gördüğü en güzel adam olarak tanımlamıştı ve Raphael de bu değerlendirmeye katılmak zorundaydı. Kadim uzun boylu ve ince yapılıydı, ipeksi siyah saçları oniks yağmuruyla omuzlarına dökülüyordu, keskin çekik gözleri de aynı renkteydi ama denizin aurorasını yansıtan bir renk tonuyla çizgiliydi.

Kanatları sırtından çıktığı yerde beyazdı ama tüyleri primerlerine ulaştığında narin, koyu bir pembeye dönüşüyordu. Ondan önce sayısız suluboya tonu vardı, Qin'in kanatları Elena'ya göre bir "yumuşak odak fotoğrafı". Buna karşılık, elmacık kemikleri jilet gibiydi ve yanaklarında çukurlar oluşturuyordu ama sert bir başmelek değildi. Onun

Yüzünde kederli bir yumuşaklık vardı, özellikle de sürekli Cassandra'ya bakan gözlerinde.

"Eli iyileşecek, Caliane ve Neha da öyle," dedi Raphael. "Eğer kalırsanız, Leydi Cassandra, Astaad'ın mı yoksa Michaela'nın mı hayatta kalıp tekrar dirileceğini öğrenene kadar On kişilik bir kadromuz olacak." Michaela'nın da Elijah'la aynı iyileşme sürecinden geçmesi gerekiyordu ama yakın zamanda doğum yapmış olmasından mı yoksa Lijuan'ın onu yaraladığı yerden mi bilinmez, Elijah'ın vücudu kendini toparlamaya başlamışken, Michaela henüz küçük bir iyileşme belirtisi bile göstermemişti.

Astaad ve Zanaya'ya gelince, Lijuan'ın beslendiği bu başmeleklerin iyileşme süreci ya da iyileşmenin mümkün olup olmadığı konusunda kimsenin bir fikri yoktu; sıradan bir meleğin hayatta kalmamış olması kötüye işaretledi ama başmelekler çok daha fazla güce sahip oldukları için başmelekti. En kötü ihtimal ise Astaad ve Zanaya'nın güçleri sayesinde ölmeyecekleri ama uyanamayacakları, sonsuza dek korkunç bir arafta kalacaklarıydı.

Aynı şekilde, Antonicus'un ölmemiş olması ve sonsuza kadar yarı çürümüş halde yatması mümkün müydü?

Bilinmezlikte dans etmenin bir yararı olmadığı için bu çirkin ihtimali silkeleyerek Cassandra'nın bakışlarını yakaladı. "Kalacak mısınız?"

Cassandra'nın gözleri

Deniz köpüğü yeşili, çivit mavisi ve maviye karışmış, onları pençelemediği zamanlarda, ona hüznle gülümsedi.

"Kaosun düğümü çözüldü. Yeniden açık yollar görüyorum." Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Kalırsam deli bir başmelek olacağım."

İlerleyerek ellerini Elena'nın yanaklarına dokundurdu. "Ne kadar ihtişamlısın, benim kehanetimsin. Bir sonraki dünyayı değiştirdiğinde tekrar uyanacağım."

Cassandra Raphael'in yanına gelmeden önce Elena'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Alevlerin çocuğu, ne kadar da güçlü olmuşsun.

Ve yine de ..." Bir elini onun kalbine bastırdı. "Kalbin biraz ölümlü." Sanki bu onu memnun etmiş gibi gülümsedi ama gülümsemesinde korkunç bir hüzn vardı. "Benim için uyku vakti geldi. Beni rahatsız etmeyin çocuklar, en azından bin yıl boyunca.

Belki o zaman hazır olurum."

Dönüp Qin'e doğru yürüdü ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Qin'im."

Başını sessiz başmeleğin göğsüne yaslayıp kollarını ona doladığında Raphael ve diğerleri başka tarafa baktı.

Raphael'in yanında, avcının gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

Cassandra'nın etekleri havayı karıştırdı ve başlarını kaldırdıklarında artık Qin'in kollarında değildi. "Kırık olanları yanımda götüreceğim," dedi. "Uyuyacak güvenli bir yer bulamıyorlar. Ben onlar için bulacağım."

"Uyanacaklar mı?" Alexander ağzının kenarlarında oluklar açarak sordu. "Zanaya, Michaela ve Astaad?"

Cassandra'nın leylak rengi saçları balkon kapısından gelen esintiyle geriye doğru savruldu. "Bunu bilmiyorum," dedi. "Bazı gelecekler henüz yazılmadı."

Raphael onun perili gözleriyle karşılaştı ve onu bir daha gördüğünde gözlerinin kanlı delikler olup olmayacağını merak etti. "Adamlarımdan Michaela, Zanaya ve Astaad'a eşlik etmeye hazırlanmalarını isteyeceğim." Konuşurken bile talimatı gönderdi.

Çok geçmeden Cassandra'nın balkonun kenarına doğru yürüyüşünü izlediler. Beyaz baykuşları bir sessizlik senfonisi içinde havalandı. Tek bir bakış, eski, yaşlı bir zihnin fırçası, sonra Cassandra onu takip etti. Arkasından kucağında Astaad ile Jason, Michaela ile Aodhan ve Zanaya ile Andreas geldi. Arkalarında bir şeref kıtası uçuyordu.

Alexander hiç uyardırmadan balkonun kenarına koştu, gümüş kanatları uçmak için açılmıştı. Şehrin sınırlarına ulaşmadan önce Zanaya'yı Andreas'ın elinden aldı. Filo komutanı diğer görevlerine dönmek üzere oradan ayrıldı.

Onu istirahat edeceği yere götürmem gerekiyor, dedi Alexander Raphael'e, ama beni masadan kalkmış sayma.

Sesinizin duyulmasını sağlayacağım.

"O halde dokuz," dedi Raphael daha sonra. "Üçü iş göremez durumda." Eli'nin durumu aylarca sürebilirdi, Caliane ise ne kadar hasar aldığına bağlı olarak günler ya da haftalar içinde ayağa kalkabilirdi. Neha daha da çabuk ayağa kalkacaktı.

"Kim olduğumu bilmiyorum." Favashi ellerini kaldırdı ve teninde lavın yavaş, kıvrımlı parıltısı oynadı. "Neye dönüştüğümü bilmiyorum."

"Sen bir baş meleksin," dedi Aegaeon kesin bir ifadeyle. "Dünya yanarken sen dinlenemezsin."

Raphael mesajın veriliş şekline katılmıyordu ama Aegaeon haklıydı. Kadronun Favashi'nin öne çıkmasına ihtiyacı vardı.

Yüzü çok belirgin olan kemiklerinin üzerinde gerilmişti ama başını eğdi. "Çin'e geri dönmeyeceğim."

"Çin'i ziyaret edeceğim," dedi Raphael. "Elena ve ben oranın enfekte olmadığını doğrulayana kadar başka hiçbir Kadronun oraya gitmesi beklenmiyor."

Curt başıyla onayladı.

"Ben kendi bölgemi, Eli da kendi bölgesini koruyacak," diye devam etti Raphael. "Vampirler arasında kana susamışlığın artmaması için bu arada Eli'nin bölgesini gözetim altında tutacağım."

Kimse buna da itiraz etmedi. Onların daha büyük sorunları vardı.

"Alexander'a az önce sordum, kendi topraklarını elinde tutmaya devam edecek ve Michaela'nın topraklarını o dönene kadar kim devralırsa ona yardım etmeye hazır. Bir de Astaad'ın bölgesi var. Neha'nın ve Caliane'nin generalleri, ikisinin Anshara'da bulunacağı kısa süre boyunca onlarınkini yönetecek, ancak Neha'nın halkı yeniden doğan belayı yok etmek için bizim yardımımıza ihtiyaç duyacak."

"Michaela'nın topraklarını alacağım," dedi Aegaeon. "Uyanık olmak istemiyorum ama şu anda dünyayı sadece sekiz başmelekle bırakmak kabul edilemez ve Astaad savaşta düşmüşken onun topraklarını çalmayacak kadar onurluyum."

Raphael Qin'e baktı, geldiğinden beri hiçbirisiyle tek kelime etmemiş olan bu Kadim'e. "Astaad'ın topraklarında nöbet tutmayı kabul eder misin?"

Qin'in yüzü buruştu. Cassandra'nın kaybolduğu yere doğru baktı. "Onsuz bir dünyada yaşamak istemiyorum," dedi müzik gibi yumuşak bir sesle. "Ama bu baş meleklerin görevidir. Sadece yerimi alacak bir başkası çıkana kadar kalacağım."

Raphael başını eğdi. "Titus, Favashi, Afrika'da birlikte çalışabilir misiniz?"

Titus başıyla Favashi'yi işaret ederek, "Halkına değer veren bir başmelekle çalışmaktan onur duyarım," dedi. "Afrika büyük bir toprak ve insanlığın üzerinde kaynayan bu çıban her şeyi kokuşmuş bir karmaşa haline getirdi. Şehrin harabeye dönmüş Raphael, ama sen benden daha şanslısın."

"Sana ve ihtiyacı olan herkese yardım edeceğim." En kritik zamanda yardımına koşmuşlardı ve bunu asla unutmayacaktı. "Favashi?"

Favashi, gözleri lav gibi parlayarak gülümsedi. "Evet, Titus'u komşum olarak görmekten memnun olurum." Sonra yere yığıldı, kemikleri sıvılaştı.

Elena Çin'in eski Başmeleğini yakalarken bile Cassandra'nın sesi zihinlerini dolduruyordu. Üzgünüm çocuklar. Ayağa kalkamayacak kadar zayıftı ama bu onun savaşıydı ve onun zamanıydı. Uykusuna geri dönmeli.

Raphael, Favashi'nin yarı saydam hale gelmiş derisinden kemiklerini, derisinin altındaki ateşi görebiliyordu. Diğerleri de aynı şeyi gördü. Aegaeon'un yüzü gerildi ama o bile bununla savaşamayacağını biliyordu. Onu kollarının arasına alan Raphael, Andreas'a seslenerek Cassandra ve diğerleriyle aynı yöne gitmesini söyledi. "Cassandra seni bekliyor."

Savaşçı meleğin Favashi'yle birlikte havalanmadan önce söylediği tek şey "O çok hafif," oldu.

"Kadroda sekiz kişi mi var?" Aegaeon homurdandı. "Şu anda mı? İyileşme uykusundaki üç kişi dönene kadar beş mi? Vampirler tüm topraklarda cirit atacak."

Raphael bunun geçerli bir endişe olduğunu biliyordu. "Çin konusunda endişelenmemize gerek yok," dedi onlara.

"Vampir nüfusunun çoğu öldü." Lijuan'ın kara birliklerinin çok azı savaştan sağ çıkabilmişti. "Hindistan ve Japonya üzerinde başmelek uçuşları yapmamız gerekecek. Titus, Afrika'yı şimdilik tek başına idare etmek zorundasın, ama gerektiğinde yardım edeceğiz."

"Buna ihtiyacım olacak," dedi Titus açıkça. "Burası geniş bir arazi ve yeniden doğanlarla dolu."

Raphael iki dakika sonra, Alexander'ın kararlarını onayladığını öğrendikten sonra, "Karar verilmiştir," dedi. "Kadro sözünü söyledi."

Gökyüzü sadece çeyrek saat sonra pırıl pırıl siyah bir yağmurla kaplandı. Ölümün kokusunu sildi, yıkılmış binaları uzun anlar boyunca güzelleştirdi ve şehrin sokaklarında ışıltılı su birikintilerinde toplandı.

Ve yaralı bir Suyin'in gökyüzüne yükselmek için duvarı parçalamasıyla Kule revirinin bir duvarını yıktı. Raphael, kız yukarı doğru yükselirken onun şaşkın gözlerini yakaladı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Suyin, çok nazik, çok denenmemiş, yükseliyordu.

Enerji teninin üzerinde, saçlarının parıldayan buzunda dans etti, vücuduna aktı.

"Kadro onu canlı canlı yiyecek."

"Henüz değil, Lonca Avcısı. Dünya çok fazla kaos içinde. Zamanı olacak."

Yükseliş tahmin edilemezdi. Saatler ya da günler sürebilirdi. Suyin o gece Kadronun geri kalanının önüne indi. Yağmuru dünyanın dört bir yanına düştü.

Aegaeon, Suyin'in yeni gerçekliğinde nefes almasına fırsat vermeden, "Kuzey Afrika'ya sahipsiniz," dedi.

Ama Suyin omurgasını gösterdi. "Hayır. Çin'i ben alacağım." Gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık vardı. "Benim soyum onu kırdı. Benim soyum onu iyileştirecek. Bunu tartışmayacağım."

Titus, "Uygun bir seçim gibi görünüyor," dedi. "Bu konuda bir anlaşmazlığım yok."

Raphael, Suyin'i kalıcı zehir olasılığı konusunda uyarmış olsa da kimse uyarmadı. Dudakları büküldü. "Eğer zehir kalırsa, bana zarar vermez. Ben onun kanındanım."

- - -

Titus ve Qin kısa bir süre sonra Suyin'in yağmuruna doğru **uçararak ayrıldılar**. Alexander, Cassandra'nın lav çukurundan doğruca yola çıkacağını zaten belirtmişti. Aegaeon sadece kendisi ve Suyin kaldığında Raphael ve Elena'ya döndü. "Oğlumun da benimle gelmesini istiyorum. Onun sizin hizmetinizde olduğuna inanıyorum."

Elena'nın sırtı gerildi ama Raphael'in gözlerindeki tehlikeli parıltıyı gördüğü için çenesini kapalı tuttu.

"Oğlunuz kendi başına bir adam," dedi büyük bir nezaketle. "Sizinle gelmek isterse, onu ettiği yemine bağlı tutmayacağım."

Aegaeon gülümseyerek başını eğdi. "Teşekkür ederim. Onu şu çatıda görüyorum, şimdi onunla konuşacağım."

"Bunu neden söyledin?" Elena diğer başmelek havalandığı anda Raphael'e tısladı; Suyin onlardan çok uzakta, balkonun en ucundaydı. "Illium bunu istemiyor!"

"Bluebell'ini uyardım, Elena. Ve eğer gitmeyi seçerse onu avlayacağımızı söyledim." Dudakları kıvrıldı. "En çok ikincisi onu yumuşattı. Ayrıca Aegaeon'a hayır dersem onu düşman edinmiş olacağımı da anlıyor. Eğer oğlu da aynı şeyi söylerse ..."

"Bu sadece ailevi bir mesele." Elena iç çekerek ona doğru eğildi. "Bu melek siyaseti olayını ne zaman doğru anlayacağım?"

Omurgasının çizgisini okşadı, kanatlarının fırtına ateşi soluk ve zayıftı. "Gençsin, ölümlülerin çocuğu." O savaştan sonra kanatlarının bile iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Ona dirsek attı ama bu iş bitmemişti.

Uzakta, Aegaeon kanatlarını sert bir şekilde çırparak havalandı. Bu mesafeden yüzünü göremiyorlardı ama Illium döndü ve onlara doğru bir selam gönderdi.

Elena sırtarak ona el salladı.

Suyin'e doğru yürüdüler. Morarmış gözleri onlarınkini tuttu, kaldırdığı eli elmas parlaklığında parlayan siyah renkli bir güçle çatırdıyordu. "O benim içimde mi?" Sert bir fısıltı. "Ben onun mirası mıyım?"

"Hayır." Elena Suyin'in bakışlarını tuttu, içten içe bu düşünceyi burada ve şimdi durdurması gerektiğinden emindi yoksa Suyin'i canlı canlı yiyip bitirecekti. "Bu senin ve sadece senin."

"Ben bir mimarım." Anlamsızca ellerine baktı. "Ben savaşta bilenmiş bir savaşçı değilim. Cadre olmamalıyım."

"Dünyanın yeniden inşaya ihtiyacı var. Bu yeniden inşaya başlamak için bir mimardan daha iyi kim olabilir?"

Raphael'in sözleri Elena'nın tenine yerleşti, doğru hissettirdi.

Evet, dünyanın artık inşaatçılara, yaratıcılara ihtiyacı vardı.

"Muhafızım yok, bana sadık kimse yok. Bir başmelek yardımcısı olmadan hükmedemez."

"Seninle birlikte bir muhafız göndereceğim," dedi Raphael. "Kendi halkını bulana kadar yanında olması için."

Hâlâ kafası karışık olan Suyin, Çin'e gitmeden önce New York'ta üç gün daha kalmaya karar verdi.

Odasına gidip biraz yalnız kalmak ve hayatındaki dehşet verici değişikliği düşünmek için tam ayrılmıştı ki, Catskills yönünden altın rengi bir ışık yayılmaya başladı. "Cassandra veda ediyor," diye mırıldandı Raphael.

İkisi, son ışık da gökyüzünden kaybolana kadar garip gün batımını izlediler. Elena'nın kanatları da onlarla birlikte gitti ve kulaklarını acıtan bir sesle yok oldu. Aynı anda Raphael'in nefesi kesildi ve tek dizinin üzerine çöktü. Kanatları bir saniyeliğine parıldadı, sonra sert ve güçlü bir şekilde durdu.

Şakağındaki Lejyon işareti sessizleşmeden önce parladı.

Elena onun yanına çöktü, eli onun kanadındaydı ve ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu. "Başmelek."

"Cascade'in altın şimşeği gitti," dedi, nefes alış veriş dengesi, "Lejyon'un bize verdiklerinin bir kısmı gibi."

Kalbi sıkışmıştı. "Belki de onları yapan kısım?" "Umudum bu, hbeebti." Elini bükte. "Belki de kan fırtınası gücü kalır."

"Kanatlarını beyaz ateşe dönüştürebilir misin?"

Kanatları saf aleve dönüşmeden önce bir duraksama oldu. "Evet, ve ..." Mavi elini sardı. "Hâlâ iyileşebilirim."

"Artık bir Cascade'den sonra süper kahraman güçlerine ne olduğuna biliyoruz." Sesi titriyordu. "Kanatlarım altın şimşekten geldi. Ve şimdi sırtım tuhaf hissediyor."

Raphael ayağa kalktı, çenesi dikleşmişti. Eğer dünya onun kanatlarını tekrar almış olsaydı, onu vahşileştirirdi. Ceketindeki kanatların çıktığı yarıkların, kanatların çıktığı yerde olduğunu gördü.

Öfkelendiğinde ya da güçle dolduğunda aldığı renkte parlıyordu.

"Sende kalbimden bir parça var, Elena," diye mırıldandı. "O kalp başmelek hücreleriyle dolu. Bu hücreler neredeyse her türlü yaralanmayı, her türlü hasarı, her türlü mutasyonu iyileştirebilir, eğer araya başka bir garip güç girmiyorsa. Ve altın Çağlayan gücü gitti."

Elena nefesini içine çekti. "Ne diyorsun Raphael?" "Sırtını görmem gerek." Onu kollarının arasına aldı, Onu sütlerinin mahremiyetine uçurdu ve ikisi birlikte önce kol kılıflarını, sonra da kıyafetlerini yırttılar. Çıplak sırtı, bir meleğin sırtından çıkan kanatların büyüdüğü iki parlayan çizgi dışında kusursuzdu.

Raphael parmağını bir tanesine dokundurdu. Elena o kadar sert titredi ki bu bir ürperti gibiydi. "Acı mı?" diye sordu.

"Hayır." Ayaklarının üzerinde huzursuzca hareket etti. "Sadece ... hassas. Çok."

"Daha önce hiç kaşımadığınız kadar kaşıma dürtünüz var mı?"

"Yüce Tanrım, evet! Argh!"

Umut kesinliğe dönüştü. "Kanatlarınızın yeniden büyümesinin ilk aşamasındasınız."

Elena uzun bir süre sessiz kaldı. "Emin misin?" dedi sonunda.

"Evet, ama Nisia'ya gidelim."

Şifacı, Raphael'in teşhisini doğrulamak için yoğun iş yükünden bir dakika ayırdı. Elena'nın sırtını yakından inceledikten sonra, "Gelişmekte olan iki çıkıntıyı görebiliyorum," dedi. "Kaşıntı için sana bir yağ vereceğim."

Onlar ayrılmadan önce, Lucius'un DNA testlerini yeniden yapabilmesi için kan aldı.

"Yakında kabarık ördek tüylerim olacak mı?" Elena Raphael'e tekrar sütlerine girdiklerinde ve Raphael cennet yağını sürdükten sonra sordu. Rahatlama o kadar büyüktü ki orgazm gibiydi; o anda, ilk kez kanatlanırken uyuduğu için mutluydu.

"Korkarım öyle. Enerji kanatlarını özleyecek misin?"

Elena ona döndüğünde gözleri ıslanmıştı. "İnanılmazdılar ve beni gökyüzüne çıkardılar... ama Raphael, yeniden düzgün kanatlarım olacak, okşayabileceğin tüylerim, Zoe ve Maggie'ye verebileceğim tüylerim." Sonra üzüntüden çok sevinçle ağladı.

Daha sonra, harabeye dönmüş şehirlerine baktılar. Binaların en az yüzde yetmişi ağır hasar görmüş ya da tamamen yıkılmıştı. Kule bile zarar görmeden kurtulamamıştı ama Lejyon binasında en ufak bir çizik bile yoktu.

Ona bakmak Elena'nın kalbini acıtıyordu ama sözünü tutacaktı. Lejyon geri döndüğünde onu güvende tutacaktı. Bu kadar kadim varlıklar öylece yok olamazlardı.

Raphael'in eli onunkinin üzerine kapandı, sıcak ve güçlüydü. "Şimdi ne olacak Başmelek?"

"Geleceğe yürüyoruz."

"Birlikte."

"Her zaman."

Aftermath

Elena hassas organlarını **korumak için pelerin giymeye başladı.** Illium -yaşama sevincinin altında hala çok kızgındı- bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve hepsini kör etmekle tehdit eden yapay elmas kaplı gümüş bir tane aldı. Sadece güldü ve bir B-filmi kötü adamı gibi etrafında döndürdü.

Elena avcı siyahını seçti.

Pelerinliler birdenbire harap olmuş şehirlerinde moda olmuştu.

Kaşıntıdan duvarlarda sürünmek istiyordu ama yapacak çok şey vardı. Raphael yağı sürdü ve yollarına devam ettiler. Hayat devam etti. Şanslıydılar, çok şanslıydılar. En yakın arkadaşları ve ailelerinin hepsi hayatta kalmayı başarmıştı. Zaferlerinin şerefine ve Nyree'nin ailesinden gelen bir isim olduğu için, Ransom ve Nyree sonunda oğulları için bir göbek adı belirlediler: Viktor.

Hudson Viktor Winterwolf.

Küçük bir adam için büyük bir isim ama Elena çocuğun bu ismi benimseyeceğini hissediyordu. Dünyalarındaki diğer yeni doğana gelince, Riker onlara Michaela'nın oğluna babasının adını Gavriel koyduğunu söyledi. Küçük Gavriel Keir'in yanında güvende idi, seviliyor ve korunuyordu, soyu gizliydi. Savaşta o kadar çok melek ölmüştü ki, Keir bir savaş yetimini büyüttüğünü söylediğinde kimse bunu sorgulamadı.

Diğer yandan Galen ve Naasir Sığınak'a dönmüş, Aodhan ise geçici yardımcısı olarak Suyin'in yanında kalmıştı.

"Ona kanatlarını açması için bu şans vermeliyim," demişti Raphael.

Arada sırada, zaman geçtikçe, Elena'nın büyüyen kanatlarından bir tür şafak rengi yıldırım yayılıyordu, Cascade gücünden çok daha zayıftı ama yine de yıldırımdı.

Keir'in bir teorisi olsa da kimse bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikre sahip değildi. "Sen kalbi başmelek hücrelerinden oluşan tek yaşayan meleksin. Senin bir parçan başmelek. Ve Çağlayan sona erdiğinde, halihazırda Kadim olmayan tüm başmeleklerin içinde hediyeler bıraktı."

Kanatları büyümeye devam ettiği sürece Elena'nın gerçekten umurunda değildi. Illium onu geride bırakmıştı ama bunu bekliyordu. Bluebell Cascade'in sonunda yükselmemiş olabilirdi ama gücü o kadar artıyordu ki, bu onun geleceği için bir işaret olarak onu korkutuyordu.

Konu ona geldiğinde, Lucius hücrelerinin "neredeyse" melek normale döndüğünü söyledi. "Tek tük parlayanlar dışında. Ama Raphael'de de birkaç tane var, yani hâlâ uyumlusun." Lucius'un sözlerinin anlamını ancak Nisia onları bir ay sonra, Raphael Titus'un devasa topraklarındaki yeniden doğma sorunuyla başa çıkmasına yardım etmekten döndükten sonra ofisine çağırdı. Bu hemen çözülecek bir sorun değildi, ancak ayakta ve işlevsel olan tüm Kadrolar birbirlerine yardım ediyordu.

"Süper parazit hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu şifacı.

Elena'nın eli karnına gitti, kanatlarla ilgili tüm düşünceler bir anlığına unutuldu. "Bundan bahsetme bile."

"Süper parazit mi? Bu sefer kendini hangi dehşetlerle eğlendiriyorsun Nisia?"

Poker suratlı şifacı, "Fetüsler, efendim," dedi.

"Anlıyorum." Başmeleğinin dudakları kıpırdadı. "Çok anaç bir tarzın var."

"Onu cesaretlendirme," diye mırıldandı Elena. "Bana bir başmeleğin çocuğunun süper-parazit olacağını söyledi. Ama uzun bir süre için bunların hiçbiri hakkında endişelenmemize gerek yok. Ben daha çok gencim."

Nisia elinin içine doğru öksürdü. "Evet, o konuda ..."

Elena yutkundu. Sertçe. "Artık parazit fetüs şakası yok."

"Krizalit seni değiştirdi." Nisia'nın bakışları sabitti. "Daha hızlı iyileşiyorsun, daha dirençlisin, kemiklerin daha güçlü. Artık yeni doğmuş bir bebek değilsin." Şeytani bir gülümseme takındı. "Uyumluluğu test ettim. Mükemmel. Muhtemelen Raphael'e hamile kalabilirsin."

Elena'nın boğazından boğuk bir çığlık sesi kaçtı. Şeytan Raphael ona üzgün bir bakış attı. "Sevimli küçük parazitimizden bu kadar mı korkuyorsun?"

"Seni bıçaklamak zorunda bırakma beni." Kollarını göğsünde kavuşturarak Nisia'ya baktı. "Doğum kontrol hapı almam gerekiyor mu?"

Doğum oranları çok düşük olduğu için çoğu meleğin bu zahmete girmediği ortaya çıkmıştı ama savaşta olduğu gibi felaket boyutunda can kayıplarının ardından meleklerin doğurganlığının arttığı kanıtlandığından, Nisia ona sadece Sığınak'ta yetişen bir bitkiden elde edilen, maviyle çizgili canlı yeşil renkte kurutulmuş yapraklardan oluşan küçük bir saksı verdi.

Günde bir yaprak bebeği uzak tutar.

Ancak ikisi Legion binasının nemli sıcaklığında yalnız kaldıklarında, Elena'nın elleri toprağın içinde etrafı toplarken Raphael'e baktı ve "Sakıncası yok mu? Bir çocuk için hazır olmadığımı?"

Kahverengileşmiş bir çiçek Raphael'in elinde yeni bir hayata açıldı. "Seni hiç beklemiyordum Elena." Yanına çömelip kanatlarını çimlerin ve çiçeklerin üzerine açarak çiçeği kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kendi çocuğumun olması o kadar uzak bir meseleydi ki aklımın ucundan bile geçmedi. Sonsuzluğa sahibiz, hbeebti. Acelemiz yok."

Arkasına yaslandı, kirle kaplı ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi ve göğsünde bir düğüm olan karanlık gerçeği itiraf etti. "Hazır olup olamayacağımı bilmiyorum. Ne zaman bir bebek hayal etsem Belle'i, Ari'yi düşünüyorum." Gözleri yandı, onu içten dışa doğru haşlayan bir fırça ateşi. "Ailelerimiz onları çok sevdi ama koruyamadılar."

Raphael onun karşısına oturmuş, çizmeli ayaklarını kalçalarının iki yanına koymuş, bir elini baldırına koymuştu. "Anladım

Seni sevdiğim zamanki terör." Kavrayışı sıkılaştı. "Bir çocuğum olursa o dehşetin derinliğini hayal bile edemiyorum."

Elena ürpererek bir nefes verdi ve konuşmanın konusunu değiştirdi çünkü bu seferki çok korkutucuydu, çok derine inmişti. "Kanatlarımdaki şafak şimşegi gitmeyecek gibi görünüyor."

"İçlerinde şimşekler çakan gece yarısı ve şafak kanatları. Bluebell'in kıskanacak."

Yumuşak bir şekilde gülerek pozisyonunu değiştirdi, böylece tekrar bahçe arsasının yanında diz çökmüş oldu. "Şu fideyi bana uzat." Dikime hazır bir stok bulmuştu. Lejyon onları serası için yetiştirmişti ama o buraya ekecekti.

Onun ve Raphael'in Enclave evinin inşası artık bir öncelik değildi, şehrin bu kadar büyük bir kısmı yok edilmişken değil. Şimdilik Kule'de yaşayacaklardı ve Lejyon'un anılarıyla dolu bu yer onun serası olacaktı. Fideyi saksıdan yavaşça çıkarırken, "Etrafta dolanıp onları izlemeyi özlüyorum," dedi.

"Onların bilmecesini çözdüğümüzü düşünüyor musunuz? Aeclari'nin tam anlamını biliyor muyuz?"

Saksıdan çıkarılan fideyi Elena düşünürken avuçlarının içinde tuttu. Lejyon'un yaşını. Masumiyetlerini. Bilgilerini. Hayata, yeşil şeyler yetiştirmeye ve-

Ağzı açık kaldı.

Başını geriye atarak, gittikçe yükselen fideye baktı. Raphael fideyi onun elinden almak ve toprağa gömmek zorunda kaldı. Fide taze kan renginde görkemli çiçeklerle dolu uzun bir gül fidanına dönüşürken ikisi de orada sessizce oturdular.

Yapraklar yukarıdan aşağı süzülüyordu, kokuyla ağırlaşmış ve kadife gibi yumuşaktı.

Ve Elena'nın yeni doğan kanatlarında şafak ışığında bir şimşek çaktı.

Gözlerini kapatarak çimlere uzandı ve yaprakların üzerine düşmesine izin verdi. Durduklarında, bunun nedeni bir

Kutup buzu kadar mavi gözleri olan baş melek onun üzerine eğilmişti, kanadı beyaz altından bir ihtişamla açılmıştı ve orada, alt taraftaki kurşun izinin etrafında, gece yarısı ve şafak patlaması vardı. Tüylerinin geri kalanı her zamanki rengine dönmüştü ama ölümlülüğün öpücüğü o tek noktanın etrafında kalmıştı.

Parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Gecenin kalbinden daha koyu saçları alnına düşerken dudaklarını onunkilere indirdi. Yumuşak bir yaprak yağmuru altında öpüştüler; bu, korkunç karanlıkta bir yaşam, bir büyüme ve bir güzellikti. Dünya ağır yaralıydı, pek çok yeri kanıyordu, vampirler kana susamış bir halde kıpırdanmaya başlamıştı ve Kadro'nun elinde uyanmak istemeyen iki Kadim'in yanı sıra görevleri için tamamen eğitimsiz yeni bir başmelek vardı.

Tam bir karmaşaydı.

Ve yine de . . . "Mimarlar, inşaatçılar, yetiştiriciler," diye fısıldadı Raphael'in dudaklarına. "Dehşetin içinden hayatı çekip çıkarabiliriz."

Ağzı başka kimseye vermediği günahkâr, genç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dikkatli ol, Elena-mine. Süper-paraziti baştan çıkarmak istemezsin."

Ellerini adamın göğsüne vurarak ters ters baktı. "Ağzını sabunla yıkayacağım."

Güldü, başmeleği güçlü, güzel ve ölümcül ... ve biraz da ölümlüydü, onu tekrar öptüğünde kahkahası hâlâ tadındaydı. Ona, aşka düşmeden önce gördüğü son şey, kanadında yatan taze kan rengindeki yapraklar ve şakağındaki Lejyon işaretindeki yaşam parıltısıydı.

Aeclari.

Yazar Hakkında

Nalini Singh, son olarak Archangel's Prophecy'yi de içeren Lonca Avcısı serisinin New York Times çoksatan yazarıdır. Aynı zamanda Okyanus Işığı, Gümüş Sessizlik ve Onur Bağlılığı gibi Psy- Changeling romanlarının da yazarıdır.

Penguen
RacdomHouse
PENGUEN YAYIN GRUBU

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

